EHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı 4

YAZ RÜZGÂRI

MEHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı 4

YAZ RÜZGÂRI

MEHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı 4

YAZ RÜZGÂRI

EPHESUS

*Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodları okutabilirsiniz.

GİRİŞ

♪ *Dirk Leupolz – Journey to the End*

23 Eylül 2016

Yoğun fırtına, bulunduğu geniş sokağı saran ince çam ağaçlarını yerinden sökecekmiş gibi kopmaya devam ederken orta yaşlardaki kadın üzerindeki uzun, siyah kaşe montunun fermuarını boğazına kadar çekti. Bulunduğu taksinin içi sıcacık olmasına rağmen o bir yaprak gibi tiril tiril titriyordu. Bu soğuk havayı görmezden gelerek artık bir adım atıp dışarı çıkmak zorundaydı fakat korkuyordu. Duyacağı gerçeklerin korkusu ona sadece bedeninin değil, içinin de üşüdüğünü hatırlatıyordu. *Bitap düşen bedeni üşüyordu. Ruhu üşüyordu. En çok da kalbi üşüyordu.*

Sonbahar, yazın demlerini geride bırakarak sert bir şekilde aralarken kapıyı, içinde büyüttüğü hasret de büyük bir yorgunlukla ağırlaştı. O hasret tüm bedenine aktı, yüreğini istila etti. Çok bitkin hissediyordu. Titreyen dişleriyle tuttuğu nefesi yavaşça dışarı salarken hemen yanındaki koltuğa bırakmış olduğu küçük, siyah, deri çantasını eline aldı ve içinden cep telefonunu çıkardı. Geçirdiği uzun uçak yolculuğu boyunca kapalı tuttuğu telefonunu açtığında ekrana ilk yansıyan kendisinden birkaç yaş büyük olan ağabeyinin aramaları ve mesajları oldu. Sağ salim bir şekilde ana vatana ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordu. Titreyen ellerinin arasından ağabeyine kısa bir mesaj gönderdikten sonra, daha fazla burada oturarak gerçeklere uzaktan şahit olamayacağını anladı. Bunca zaman boyunca neler olduğunu bir şekilde öğrenmek zorundaydı. *Yıllar sonra ülkesine yeniden dönmesinin tek bir sebebi vardı: Kızının başka bir aileye ondan habersiz bir şekilde evlatlık verilmesi.*

Yavaşça taksinin kapısını araladı ve yüzüne çarpan sert rüzgâra aldırmadan, "Birazdan döneceğim. Siz burada bekleyin," diyerek taksi şoförüne doğru konuştu. Şoför başını aşağı yukarı sallayarak onu onaylarken daha fazla zaman kaybetmek istemedi.

Yoğun fırtına öyle sert esiyordu ki etraftaki çam ağaçlarının yanı sıra tepeden toplamış olduğu koyu kahverengi saçlarını bile hoyratça savuruyordu. Üzerindeki kaşeye daha da sıkı sarılarak bir adım öne doğru attı, sonra bir adım daha. Karşısındaki dört katlı beyaz, taş binaya baktı. *Kaç yıl olmuştu? On iki? On üç? Kızını, bu hayattaki biricik yavrusunu ardında yapayalnız bir boşlukta bırakarak gitmesinin üzerinden kaç koca sene geçmişti? Kaç kez yaprak dökmüştü içindeki evlat hasreti?*

Adımlarını yavaşça atmaya devam ederek büyük, demir parmaklıklara sahip kapıyı arkasında bırakıp bahçeye girdiğinde etraftaki solmuş çiçeklerle ilgilenen yaşlı görevlinin garip bakışlarına maruz kaldı fakat aldırmadan ilerlemeyi sürdürdü. Büyük bahçe çok sessizdi. Hava çok sert estiğinden olsa gerek bahçede o yaşlı görevli dışında hiç kimse yoktu. Muhtemelen çocuklar da odalarına çekilmiş olmalıydı.

Binaya doğru emin adımlarını atmayı sürdürürken göz kapakları usulca ağırlaştı. Özlem kor bir ateş gibi canlanıp gözlerinin içini yaktı. Buraya son kez ayak bastığı o yağmurlu, kara günü hatırladı. Önündeki taş merdivenleri tırmanarak karşısındaki uzun koridora girdiğinde boğazındaki o koca düğümü yutkunamadı. Duraksadı. Yürümeyi bıraktı. Hazır olup olmadığını düşündü. *Hazır mıydı peki? Gerçekleri öğrenmeye, yüzleşmeye hazır mıydı? Ardında bıraktığı o küçük, masum kızının peşine düşebilecek miydi? Bunca yıldan sonra onun kalbinde açtığı hasarı tamir etmeye cüret edebilecek miydi?*

Yavaşça koridorda ilerlemeye başladığında o hiç unutamadığı kara gün, zihninin en soğuk köşesinde canlanıp kendini *ben buradayım* dercesine hatırlattı. Özlemin ağır yükünü bir kez daha yüreğinin tam ortasında hissetti. Üşüyen bir elini soğuk, beyaz duvara dokundurdu kadın ve yıllar önce işittiği çığlıklar bir kez daha feryat edercesine yankılandı kulaklarında. Küçük kızının unutamadığı çığlıkları, haykırışları hâlâ çok tazeydi. Her yerdeydi, her duvarın arkasında kalan o gizli odalardaydı.

"Bırak!" demişti küçük kız çığlıklarının arasından.

"Bırak, o benim annem! Annem!"

Nasıl da hissetmişti o küçücük yaşına rağmen? Nasıl da kabullenmişti anne diye hiç tanımadığı, dokunamadığı, kokusunu dahi bilmediği o yabancı kadını?

Zihnini saran kâbustan farksız anılar nefes borusunu tıkarmışçasına soluğunun kesilmesine sebep olurken tutunmak istedi kadın. Bir yerlere tutunmak, ayakta kalmayı başarmak istedi. Fakat başarılı olamadı. Yıllarca içinde tuttuğu evlat hasreti aslında onu yaşarken hep ölümün kıyısına getiriyordu. Gözyaşları yanaklarına boşaldığında sadece bulunduğu yere çöküp kaybettiği onca yıl için saatlerce, hatta günlerce feryat edip ağlamak istedi.

Bir eli göğüs kafesinin sol köşesine giderken artık toparlanmaya ve kendine gelmeye çalıştı. Gözlerini kapattı, birkaç saniye boyunca hızlı hızlı soludu ve ardından yanaklarına boşalan gözyaşlarını ellerinin tersiyle silerek dik durmaya gayret gösterdi. Ayaklarındaki topuklu çizmelerin canını yakmasına aldırmadan koridorda ilerlemeye devam etti. Buraya ne için geldiğini hatırladı. Öğrenmesi gereken çok fazla şey vardı. *Her şeyden öte, kızı tam da şu an neredeydi? Kimlerleydi? Ne yapıyordu?*

O tanıdık yüzü görmeyi umarak bildiği yolda usulca ilerlerken koridorun duvarlarına asılmış olan fotoğraf çerçevelerine rastladı. Her fotoğraf karesi ona kaybettiği yılları hatırlatıyordu. Her fotoğraf karesinde kızından bir parça arıyor ve mutlaka buluyordu. Bazılarında kocaman gülüyor, bazılarında yaramazlıklar yapıyordu. Şimdi akıbetinden habersiz olmasına rağmen onu, kızını tanıyordu. Yüzünü, saçlarını, nasıl göründüğünü biliyordu çünkü yıllarca ona gönderilen fotoğraflarla kendini avutmuştu. Hasretini böyle gidermişti. Yanağına bir damla daha usulca süzülürken isyan etti içinden. *Hiçbir anında yanında olamayışına, emekleyişine, ilk anne deyişine, ilk okul gününe şahit olamayışına, hastalandığında başında bekleyemeyişine...* Onsuz geçirdiği on sekiz yıla büyük bir isyan etti. Kalbindeki acı daha da çok sızladı. İçindeki hasret onu bitiren zehirli bir hastalık gibiydi.

Yüreğini kasıp kavuran hasretten dolayı sızlayan burnunu çekerken duvarda kızına dair bir fotoğraf çerçevesine daha rastladı. Bu, ona gönderilen son fotoğraflardan birini anımsatıyordu. Başını sarışın bir kızın omzuna yaslayarak kocaman gülümsüyordu. Dayanamayıp bir elini havaya kaldırmış, kızının masum yüzünü okşarken daha öncesinde hiç fark etmediği ve elindeki temizlik malzemeleriyle koridorun yerlerini silen temizlikçi kadın, meraklı gözlerle onun hareketlerini izliyordu. Temizlikçi kadın işini bir kenara bırakıp yanına yaklaştı-

ğında ve baktığı yere gözlerini diktiğinde, "Tanır mısınız Nisa'yı?" diye sordu ansızın büyük bir merakla. Kadın, aniden yanında beliren temizlikçi kadının varlığıyla irkilirken hayretler içinde ona döndü ama cesaret edip de, *"O benim kızım,"* diyemedi. Kızının adını bir başkasından duymak tebessüm ettirdi dudaklarına. Başını hiçbir şey belli etmek istemezcesine sağa sola doğru *hayır* anlamında salladığında, "Altı yedi ay önce evlatlık verildi. Bu koca evin neşesiydi, huzuruydu o kara kuzu. Hepimizin de göz bebeğiydi. Çok severdik," diye devam etti temizlikçi kadın. Bu yabancı insanların bile kızından böyle sevgi ve özlemle bahsetmesi içten içe gururlandırdı kadını. Fakat sessizliğini korumaya da devam etti. Sadece bir kez daha tebessüm etti belli belirsiz.

Temizlikçi kadın, "Sizi de alıkoydum. Kusura bakmayın. Sevda Hanım'a mı baktınız?" diyerek mahcubiyetle konuşmaya devam ettiğinde onun kibarlığı ve merakı karşısında kendini suçlu hissetti. Fakat kendinden de taviz vermemeye çalıştı. Öğrenmesi gerekenleri işittikten sonra buradan derhal gidecek ve yoluna kızını bulmaya çalışmakla devam edecekti.

"Evet," diyerek kısaca yanıtladı temizlikçi kadını.

"Odasını göstereyim o hâlde," diyerek kadın ona yardımcı olmak istediğindeyse bir elini havaya kaldırarak durdurdu onu.

"Gerek yok. Yolu biliyorum," dedi tok bir sesle. *Elbette biliyordu. Nasıl unutabilirdi ki?*

Karşısındaki temizlikçi kadın ona oldukça garip ve meraklı bakışlar atmış olsa da asıl garip davrananın kendisi olduğunun gayet farkındaydı. Yine de hiçbir şeye aldırmayarak yetimhanenin bildiği soğuk koridorlarında yürümeye devam etti.

Emin adımlarla boş koridorda ilerlemeyi sürdürürken tanıdık kapının eşiğine yaklaştığında aralık olduğunu fark etti. Boğazı düğümlenirken usulca kapıya doğru yaklaştı ve gizlice, sesini bile çıkarmadan içeriyi izledi.

Yüzünde oluşan kırışıklıklara rağmen Sevda Hanım'ın hiç değişmediğini düşündü. Açık kahverengi saçları tıpkı son gördüğündeki gibi tepeden topuz yapılmıştı. Burnunun ucundaki gözlüğüyle önündeki kâğıtlara odaklanmış bir hâldeydi. Onu gizlice izlerken araya

giren onca mesafenin sadece kilometrelerden ibaret olmadığını hatırladı kadın.

Yıllarca Sevda Hanım'la dost olduğunu zannederdi. Ona gerçek bir arkadaş gibi yaklaşırdı. *Fakat bir dost, arkadaşına ihanet etmezdi, değil mi? Öyleyse neden Sevda Hanım ona ihanet etmişti? Neden ona haber dahi vermeden canından bir parçayı başkalarına emanet etmişti?* Hâlâ aklı almıyordu. Fakat artık yüzleşmeleri gerekiyordu. Gerçekleri öğrenmeliydi. Sevda Hanım'ın ona borçlu olduğu uzun bir açıklama vardı.

Omuzlarını dik tutarak artık kendisini fark etmesi adına aralık olan kapıyı tıklattığında, başını gömmüş olduğu kâğıtlardan kaldırarak gelen kişiye baktı Sevda Hanım. Bir elinde tuttuğu dolma kalem gördüğü kişi karşısında ansızın tok bir ses çıkararak masaya düştüğünde oturduğu yerden de hızla ayağa kalktı. Dudakları aralandı, gözleri irice açıldı. Hayretler içindeydi. Büyük bir şaşkınlık hâkimdi çehresine. Böyle bir misafiri görmeyi hiç beklemiyordu.

Karşısında gördüğü tanıdık yüzden ötürü bundan haftalar öncesinde, ağustos sonunda yaşananları ve gelen diğer misafirleri aklına getirdi Sevda Hanım. *Senem'in ansızın ortaya çıkan ve onun nerede, nasıl bir durumda olduğunu bilmek isteyen dayısı ve teyzesini yani...*

Bu ansızın karşı karşıya geldiği davetsiz misafirler yüzünden Sevda Hanım içinden, "*Neler oluyor bu insanlara birdenbire? Bu kızları düşünmek yeni mi akıllarına geldi? Üstelik onca yıldan sonra,*" diye düşünmeden edemedi.

"Ayla Hanım?"

Tüm şaşkınlığı ses tonuna da yansırken gözlerine inanamıyordu. Yıllardan sonra onu burada görmeyi hiç beklemiyordu. Ayla, adımlarını küçük odanın içinde atmayı sürdürüp tam karşısında durduğunda yüzündeki o tebessüm yok olmuş yerini öfkeye, kırgınlığa bırakmıştı.

"Uzun zaman oldu, Sevda Hanım. Bunca zaman boyunca telefonlarıma çıkmamanızın sebebini öğrenmem kolay olmadı."

Ayla'nın oldukça katı çıkan ses tonuna karşılık Sevda Hanım sadece gözlerini kaçırdı. Kadının neden burada olduğunu düşündü ama söyledikleri karşısında cevabı bulması sadece birkaç saniyesini aldı. *Her şeyi biliyordu.*

"Hattımı değiştirdim."

Yalan değildi. Aksine gerçekleri söylüyordu Sevda Hanım ama yine de Ayla için bu yeterli bir cevap değildi. Aylar öncesinde öğrendiklerinden sonra duydukları onu hiç tatmin etmedi.

"Ve bana yeniden ulaşmak aklınızın ucundan bile geçmedi. Öyle mi?"

Ayla'nın suçlayıcı tavrına karşılık Sevda Hanım bu koca evin yetkilisi olarak omuzlarını dikleştirdi. Yapması gereken bazı açıklamalar olduğunun o da farkındaydı ama bu açıklamalardan önce onun da birtakım soruların cevaplarını alması gerekiyordu.

"Döndünüz mü?"

Sevda Hanım'ın sorusuyla birlikte Ayla, elinde tutmuş olduğu çantasını önündeki deri koltuklardan birine bırakarak masaya doğru yaklaştı. Sevda Hanım'ın irice açılmış olan gözlerine derin derin baktı.

"Hayır," dedi düz bir ifadeyle gözlerini bir an olsun Sevda Hanım'dan ayırmadan.

"Öyleyse ne işiniz var burada Ayla Hanım? Neden geldiniz?"

"Bunun cevabını siz vereceksiniz Sevda Hanım. Mesela kızımın nerede olduğunu söylemekle açıklamalarınıza başlayabilirsiniz."

Ayla'nın tehditkâr ve bir o kadar da aksi çıkan ses tonuna karşılık Sevda Hanım'ın dudaklarından sadece bir, *'Hah!'* nidası döküldü. Onunla dalga geçip geçmediğini düşündü. Buraya bunun için geldiğini zaten tahmin etmişti ama her şeyden önce bütün bunları nasıl öğrendiğini merak ediyordu.

"Nasıl öğrendiniz?" diye sorduğunda sabırla birkaç saniye boyunca gelecek cevabı bekledi.

"Onur Bey söyledi."

Duyduğu cevap karşısında Sevda Hanım gözlerini devirdi, sitem edercesine nefesini bıraktı. Onur Bey'in bunu yaptığına gerçekten inanamıyordu. Hadi Senem'in dayısı ve teyzesi onun yetimhanede kaldığına dair bilgiyi resmî evraklar sayesinde öğrenmişti. *Ama Onur Bey böyle bir şeyi nasıl yapardı? Hangi hakla bunu Ayla Hanım'a söyleyebilirdi? Oysa Onur Bey bir şeyleri çözerek aylar öncesinde Sevda Hanım'la iletişime geçmiş ve gerçekleştirdikleri son telefon görüşmesinden*

sonra kimseye bir şey söylemeyeceğine dair Sevda Hanım'a bizzat söz vermişti. Neden sözünün arkasında durmamıştı?

"Üzgünüm Ayla Hanım ama Nisa'nın nerede olduğunu size söyleyemem."

Sevda Hanım'ın söylediklerine karşılık bütün bu yaşananlara asla anlam veremeyen Ayla'nın öfkeden iyice kaşları çatıldı. *Ne demekti şimdi bu? Kendi öz kızını ondan saklamayı mı düşünüyordu? Buna nasıl cüret ederdi?* Oysa buraya gelmesinin tek sebebi kızıydı. Onu da alıp buralardan gidecek ve yepyeni bir hayat için adım atacaktı. *Tabii önce kızının yerini öğrenebilir ve sonrasında onun kalbini kazanabilirse...*

"Bunu nasıl yaparsınız? Kızımı benden saklamaya, benden habersiz bambaşka bir aileye vermeye nasıl cüret edersiniz?"

Bağırışı Sevda Hanım'ın odasında âdeta yankılanırken ayakta dikilen Sevda Hanım konuşmaların duyulmaması için hızla yanından geçerek kapıyı kapattı. Gözlerini karşısındaki kadına diktiğinde ona bir anne gözüyle bakamadı. Bakmak istemedi. Bunca yıldan sonra ona hesap sormaya hakkının olmadığını düşündü.

"Ne bekliyordunuz Ayla Hanım? Hayatının sonuna kadar bu soğuk koridorlarda gelmeyecek birini mi bekleseydi o kız? Her gece, *'Annem nerede?'* çığlıklarıyla uyanmaya devam mı etseydi? Üstelik gelip gelmeyeceğiniz bile hiçbir zaman belli değildi."

Sevda Hanım, Ayla'nın hiçbir şey olmamış gibi karşısına geçerek ona hesap sormasını kaldıramıyordu. Bu duruma kesinlikle tahammülü yoktu. Öfkesi, pimi çekilmiş bir bomba gibiyken aynı başkaldırışla konuşmaya devam etti.

"Evet, yıllarca sizi her zaman ben bilgilendirdim, ben haber verdim ama bir kez olsun, sadece bir kez olsun onu almayı aklınızdan geçirmediniz. Eğer geçirseydiniz daha evvel hareket ederdiniz. On sekiz yıl beklemezdiniz. Şimdi karşıma geçmiş Onur Bey'den öğrendiklerinizle kızınızın yerini soruyorsunuz. Buna hakkınız yok Ayla Hanım. Siz on iki yıl önce şu koridorlar var ya, o koridorlardaki çığlıkların ardına bakmadan bırakıp gittiniz kızınızı."

Karşı gelemedi, itiraz edemedi Ayla. Kulaklarını tıkamak istedi ama gerçeklerden de kaçamazdı. Boğazındaki düğüm büyüdü, büyüdü ve yutkunamadı. Sevda Hanım'a kızmaya da öfkelenmeye de

hiç hakkı yoktu. Fakat elinde değildi. Söz vermişti kendisine. Kızını kimselere vermeyeceğine dair söz vermişti. *Öyleyse neden sözünü tutamamıştı? Ne engellemişti onu? En azından bunun cevabını ona söylemeliydi.*

"Her ne olursa olsun o benim kızım. Bana söz vermiştiniz. Kızımı kimseye vermeyeceğinize dair bana söz vermiştiniz Sevda Hanım. Neden bu sözünüzü tutmadınız?"

Sevda Hanım verdiği sözü elbette unutmamıştı ama genç bir kızın gözlerinin önünde kendini bitirmesine de geleceğini mahvetmesine de izin veremezdi. Öylece gözlerini kapatıp başını rahatça yastığa koyamazdı. Bu yüzden izin vermişti en yakın dostuyla gitmesine ve bu kararından ötürü hiç de pişmanlık duymuyordu. Üstelik birkaç ay önce sırf dans gösterisi için gittiği ziyarette Nisa'nın da Senem'in de nasıl harika bir hayata sahip olduğunu, ikisinin de gözlerinin mutluluktan nasıl ışıldadığını bizzat kendi gözleriyle görmüştü. *Şimdi inşa ettikleri o mutluluğu nasıl bozardı?*

"Her söz tutulmaz Ayla Hanım. Her vaat yerine getirilmez," dedi kendinden oldukça emin ve kararlı bir ses tonuyla Sevda Hanım.

Sevda Hanım'ın dudaklarından çıkanlar Ayla'nın acısına tuz basarken gözlerinin yanmasına da engel olamadı. Gözyaşları usulca yanaklarından süzülmeye başladığında Sevda Hanım acıma nedir bilmeden devam etti cümlelerine çünkü kopmak üzere olan bir fırtınayı engellemek istiyordu.

"Gidin buradan Ayla Hanım. Almanya'ya, kendi hayatınıza geri dönün. Kaldığınız yerden, hiçbir şey olmamış gibi yaşamınıza devam edin. Nisa'nın peşini de bırakın. İnanın bana, gittiği yerde çok mutlu o. Bunu bozmak dahi istemezsiniz."

Sevda Hanım söyledikleriyle Ayla'yı daha da çileden çıkarmıştı. Kızının mutlu olmasını elbette her şeyden çok istiyordu ama başkalarıyla değil, o mutluluğu artık kendisi sağlamak istiyordu. Gözleri biriken öfkesinden dolayı daha da büyüdü. *Gitmeyecekti. Gidemezdi.*

"Buna siz karar veremezsiniz. Ben onun annesiyim. Onu benden böyle koparıp alamazsınız."

Ayla, dişlerinin arasından âdeta öfkeyle tıslarken Sevda Hanım, bıkkınlıkla omuzlarını düşürüp kadının yeşil gözlerine derinden baktı.

Anlaşılan bu kez daha acımasız olması gerekecekti. Yoksa Ayla'nın hiçbir şeyi kabulleneceği yoktu.

"Sadece dokuz ay karnınızda taşıyıp doğurmakla analık vazifenizi yerine getirmiyorsunuz Ayla Hanım. Gönderdiğiniz avrolarla da analık vazifenizi yapmış olmuyorsunuz. Papağan gibi aynı şeyleri söylemek istemiyorum ama yıllarca ona sizden bahsetmeme bile izin vermediniz. Gelip gelmeyeceğiniz bile hiçbir zaman belli değildi. Nisa ağladığında, güldüğünde, düştüğünde, ayağa kalktığında, hastalandığında, iyileştiğinde, kâbuslarla uyandığında ve hatta okula ilk başladığı günde yanında siz yoktunuz. Ben vardım. Nasıl acı çektiğini, ailesi olan çocuklara nasıl imrenerek baktığını ben gördüm. Allah aşkına! Yavrunuzun neyi sevip neyi sevmediğini bile bilmiyorsunuz siz. Onu ne mutlu eder ne üzer haberiniz bile yok. Fakat karşıma geçmiş, *'Ben onun annesiyim. Kızımı alacağım,'* diyorsunuz. Ne hakla annesisiniz? Kim olarak annesisiniz? Bırakın bu işin peşini. Bırakın Nisa'nın hayatının peşine düşmeyi."

Sevda Hanım, acımasızlıkla yalvarışı birbirine karıştırarak Ayla'yla anlaşmayı umut edercesine konuşmayı sürdürürken Ayla, işittiklerinden sonra bir kez daha *hayır* dercesine başını sağa sola doğru hızla salladı. Pes etmeyecekti. İstediğini, kızının nerede olduğunu duymadan hiçbir yere gitmeyecekti. Belki geçmişi telafi edemezdi ama gelecek için kızına ışık tutabilir, ona bundan sonraki yaşantısında yol arkadaşı olabilirdi. Sadece bir şansa ihtiyacı vardı ve o şansı oluşturabilmesi için kızının nerede olduğunu bilmek zorundaydı.

"Buna siz karar veremezsiniz. Kızımı almaya geldim ben ve alacağım da."

Duydukları karşısında Sevda Hanım'ın sabrı taşmak üzereydi ve artık kendini dizginlemekle uğraşmayacaktı. Bütün öfkesini karşısındaki bu düşüncesiz kadına kusacaktı.

"Bunu yapınca elinize ne geçecek Ayla Hanım? Ha! Ben söyleyeyim. O kızın hayatını mahvedeceksiniz. Sormaz mı size, *'Bunca yıl neredeydin? Neden şimdi geldin?'* diye? Sormaz mı, *'Aklın daha öncesinde neredeydi?'* diye? Son kez ikaz ediyorum. Bırakın bu işin peşini. Nisa gerçekten çok mutlu. Buna kendi gözlerimle şahit oldum. Onu canı gönülden seven, sahiplenen mükemmel bir ailesi ve onu hiç bırakmayacak harika bir kardeşi var. Bunca yıldan sonra çıkmayın kızın karşısına. Karıştırmayın aklını. Mahvetmeyin hayatını."

Bir erkek arkadaşı olduğunu özellikle söylemek istemedi Sevda Hanım. *Üstelik o erkek arkadaşı... Hayır, hayır. Ayla bunu kesinlikle bilmemeliydi.* Gerçi Nisa, o genç adamın da tıpkı onlar gibi evlatlık olduğunu söylemişti ama bütün bunları Ayla'nın bilmesine lüzum yoktu.

Sevda Hanım son umutlarını kullanarak çaresizce yalvarmış olsa da Ayla kararından emindi ve kızını almadan dönmek gibi bir niyeti de yoktu.

"Ya bana kendi rızanızla o ailenin adresini verirsiniz ya da ben bir şekilde bulmayı başarırım."

"Yapmayın," diyerek bir kez daha yalvardı Sevda Hanım ama nafileydi. Ayla inatçıydı ve istediğini almadan hiçbir yere adımını atmayacaktı.

"Seçim sizin," dediğinde Ayla, Sevda Hanım adresi vermeyeceğini belirtircesine başını hiç de onaylamayan bir tavırla salladı.

"Pekâlâ öyleyse. Sanırım polisi aramam gerekecek Sevda Hanım çünkü kızımı sizin yetimhanenize verdiğime dair bütün belgeler yanımda ve benden habersiz bir şekilde onu başka bir aileye verdiğiniz için bir nevi suçlu sayılırsınız. Öyle değil mi?"

Ayla koltuğa bırakmış olduğu çantasını tekrar eline alıp içinden cep telefonunu çıkardığında son bir kez daha Sevda Hanım'ın gözlerinin içine ama bu kez büyük bir kararlılıkla baktı.

Sevda Hanım onun bu tehdit içerikli söylemlerine karşılık yalnızca alayla gülümsedi. Yıllarca bu büyük evin tüm mesuliyetini kendi omuzlarına yüklemişti. Hiçbir zaman kanunları çiğnememiş ve işini hakkıyla yapmıştı. Nisa'yı ise sadece Senem istediği için değil, Nisa'nın da rızası olduğu için Altun ailesine evlatlık vermişti. Aslında ortada hiçbir suç yoktu. Fakat karşısındaki kadın çok inatçıydı ve Sevda Hanım ondan korkmasa da Ayla'nın bir şekilde o adresi bulacağından emindi. Bu yüzden tek bir seçeneği vardı. Olayları uzatmayacak ve tüm sorumluluğu üzerine alıp adresi ona kendi elleriyle verecekti. Başka çaresi yoktu. Bunu Senem'in dayısı ve teyzesi için de yapmıştı ama onların niyetini hemen çözmüştü.

Senem'in aniden ortaya çıkan akrabalarının tek derdi içlerini rahatlatmak ve bunca yıldan sonra yeğenlerinin durumunun nasıl olduğunu

görmekti. Senem'i alıp götürmek ya da ailelerine dahil etmek gibi bir niyetleri asla olmamıştı. Bunu Sevda Hanım'la yaptıkları yavan konuşmada bile hemen sezmişti Sevda Hanım ama Ayla tam tersiydi. Sevda Hanım, onun tavrından, ses tonundan bile Nisa'nın hayatını mahvedeceğini biliyordu, hissediyordu. Omuzlarını düşürüp, "Muhtemelen bunu yaptığıma çok pişman olacağım ama tamam, vereceğim adresi," diyerek başını onu onaylarcasına sallayıp Ayla'ya teslim oldu. Çaresizlikle Ayla'nın yanından geçerek bu kez daha sakin bir tavırla koltuğuna oturdu. Çalışma masasına ait çekmeceleri karıştırdı ve Nisa'nın bütün geçmiş bilgilerinin bulunduğu dosyayı çıkardı. Belgelerin arasından adresi bulmaya çalıştı. Altun ailesine ait bilgilerin olduğu kâğıdı bulduğunda, *"Affet beni Nisa,"* diyerek içinden geçirdi. Hiç istemeyerek de olsa eline aldığı dolma kalemle adresi küçük bir kâğıdın üzerine yazdı. Sevda Hanım bunu Senem için de yapmıştı ama çaresizlik daha öncesinde hiç bu kadar acı verici olmamıştı ve bunu yaptığı için kendini asla affetmeyecekti.

Oturduğu koltuktan kalkarak sabırsızlıkla bekleyen Ayla'nın karşısına geçti ve adresi yazmış olduğu kâğıdı onun elini kavrayarak avucunun içine sertçe bıraktı. Elinin içindeki küçük kâğıtta yazılan adrese gözlerini diktiğinde Ayla'nın kaşları ansızın çatıldı. Buraya gelirken o şehre yeniden gitmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. *Bu bir tesadüf olabilir miydi?* Avucunun içine bırakılan adresi iyice aklına kazıyarak arkasını dönüp odadan çıkmak üzere hareketlendi. Taksiciyi epey bekletmiş olmalıydı fakat Sevda Hanım'ın son sözleri onu bir kez daha durdurdu.

"Her şeyi mahvedeceksiniz Ayla Hanım. Kızınızın mutlu hayatına kendi ellerinizle leke süreceksiniz."

Oysa kızının hayatını mahvetmek için değil, kızını başkalarının ellerinden kurtarmak için geldiğini hatırlattı kendine Ayla. Bu yüzden de Sevda Hanım'ın son sözlerine kulak asmadı.

"Hoşça kalın, Sevda Hanım."

Sevda Hanım'ın başka hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadan kapıyı hızla aralayarak kendini koridora attı Ayla. Emin adımlarla yetimhaneden ayrılmak için hemen harekete geçti. Biraz önce konuştuğu temizlikçi kadına tebessüm ederek çıkış kapısına doğru ilerledi. Kapıdan dışarıya çıkmadan önce son bir kez daha dönüp arkasına

baktığında Sevda Hanım'ın onun gidişini izlediğini fark etti. Onu engellemesine izin vermeden bakışlarını kaçırdı ve yetimhaneden ayrılarak bahçeyi de geçip onu buraya getiren taksiye doğru ilerledi. Büyük, demir parmaklıklara sahip kapıyı ardında bıraktı ve son kez dönüp o koca eve baktıktan sonra bir daha burayı hiç ziyaret etmemeyi dileyerek taksinin içine atladı.

"Nereye sürmemi istersiniz hanımefendi?"

Orta yaşlarda olan taksicinin sorduğu soruyla elinde sıkıca tutmuş olduğu adrese gözlerini dikti. Hâlâ inanamıyordu. *Kızının o küçük şehirde olması büyük bir tesadüf değil de neydi o zaman?*

"Yalova merkeze," diye yanıtladı taksiciyi bekletmeden.

Taksinin motoru yeniden çalışırken gözlerini cep telefonunun ekranında yer alan o güzel çehreye dikti. Bundan çok uzun zaman önce kızının ona gönderilen son fotoğrafını telefonunun duvar kâğıdı yapmıştı. Ekrandaki kızının masum çehresini okşarken taksi sonunda hareket etmeye başladı.

Ayla, yıllar önce ona kendinden bir parça bırakıp ardından da hiçbir şey demeden kaçan *o adamın* yaşadığı şehre yeniden gidiyordu. Belki de artık orada yaşamıyordu. Taşınmış bile olabilirdi ama bu o kadar da önemli değildi. Bu kez amacı da umutları da farklıydı, bambaşkaydı çünkü bu kez canını, kızını bulmaya gidiyordu.

Hayatın kötü şartları yıllarca kızını ondan uzak tutmuştu ama şimdi kızını alabilmek uğruna her şeyi yapmayı göze alıyordu. Telefonun ekranındaki masum çehreyi okşarken aynı zamanda ekranda yazan tarihe yüzündeki kocaman gülümsemeyle dikkat kesildi. *Yarın onun için çok önemli bir gün olacaktı. On sekiz yıl boyunca unutmadığı tek tarihti.*

Bugün 23 Eylül 2016'ydı. Yarın ise 24 Eylül'dü. Kızının, Nisa'nın doğum günüydü ve her ne olursa olsun on sekizinci yaş gününde kızının yanında olmak istiyordu.

1.BÖLÜM

♪ *Göksel – Denize Bıraksam*

Ağustos, 2016 / Mersin

Zamanında o dönemin adıyla Korykos'a, şimdiki adıyla Mersin'e hâkim olan bir kral varmış. Bu kralın tek arzusu bir kız çocuğunun olmasıymış. Bu sebeple gece gündüz Tanrı'ya yalvarırmış. Tanrı sonunda kralın yalvarışını duymuş olacak ki onun bu tek arzusunu yerine getirmiş ve kralın bir kız çocuğu olmuş. Zaman içinde büyüyen kralın kızı güzelliği ile etrafındakilerin beğenisini, yardımseverliğiyle de sevgisini kazanmış.

Günlerden bir gün şehre bir falcı gelmiş. Kral devrin geleneğine ayak uydurmak isteyip o falcıyı ayağına kadar getirtmiş ve kızının geleceği hakkında bilgi sahibi olmak istemiş. Falcı, kralın emrine itaat etmiş ve kızının eline bakmış. Lakin bakmasıyla da bir anda irkilmiş. Önce bir şeyler söylemek istememiş ama kötü bir şeyler olduğunu sezen kral, falcıyı konuşturmaya zorlamış. Gördüğü kaderi içinde saklayamayacağını anlayan falcı, "Kralım, kızınızı zehirli bir yılan sokacak ve oracıkta ölecek. Bu yazgıya hiçbir şey engel olamayacak. Kral dahi olsanız bu kaderin önüne geçemeyeceksiniz," diyerek gördüklerini tek tek kralın kulağına fısıldamış.

Falcı söylediklerinden sonra yine kralın emriyle derhal şehirden ayrılmış. Kral ise duydukları karşısında çaresiz kalmış ama sırf kızı üzülmesin diye de ona hiçbir şey söylememiş. Kendi köşesinde bu kaderin önüne nasıl geçebileceğini düşünüp durmuş.

Günler, aylar geçmiş ve sonunda kralın aklına güzel bir fikir gelmiş. Şehrin uzağında bulunan kıyıya yakın, küçük bir adanın üzerine ak taşlardan bir kale yaptırmış ve kızını da hizmetçileriyle birlikte o kaleye hapsetmiş. Sonuçta yılanın denizi aşamayacağını bilen kral, kızının ferahlıkla o kalede yaşayacağını düşünerek mutlu olurmuş.

Tüm bu duyumlardan bihaber olan kralın kızı, babasının neden böyle bir şey yaptığını hiçbir zaman anlamamış. Ailesini görememenin verdiği üzüntüyle günden güne erimeye başlamış.

Bir gün kralın kızının canı Beyaz Tarsus Üzümü çekmiş ve kral onun bu isteğini asla ikiletmemiş. Kızının üzüntüsüne asla dayanamayan kral, kalede dahi yaşıyor olsa kızının her istediğini yerine getirirmiş. Derhal bir üzüm sepeti hazırlatmış ve hemen kaleye göndertmiş. Kralın kızı gelen üzümlere çok sevinmiş. Gece karanlık çökünce ve herkes uyuyunca sepetini de alıp üzümleri yemek üzere odasına çıkmış. Ancak ona gönderilen üzüm sepetinin içinden zehirli bir yılan çıkmış ve kızı oracıkta sokup ölümüne sebep olmuş. Falcının söylediği kehanet de böylece gerçekleşmiş.

Akdeniz'in bu şirin köşesinden geçenler Kale'yi mutlaka ziyaret edermiş ve hikâyesini öğrenmeden de oradan ayrılmazlarmış. Fakat ayrılırlarken de kralın bahtsız kızına acımadan edemezlermiş...

Haftaları geçtim, neredeyse aylardır burada olmamıza rağmen ilk kez okuduğum efsanenin satırlarına telefonumun ekranında uzun uzun gözlerimi diktim. Tıpkı gerçek hayatta olmadığı gibi demek ki bazı masalların sonu da mutsuz bir şekilde bitebiliyormuş. Gerçi bu bir masal değildi, efsaneydi ama mutlu sonu yoktu işte. Zaten mutlu sonlar da sadece peri masallarına özgüydü. Orada her şey sihirli değneğin ucunun uzandığı o yöne bağlıydı. Mutlu sonu olmayan masallar ise masal değil, gerçek hayattı. Bu okuduğum efsane sayesinde bir kez daha hatırlattım bunu kendime.

Üzerimdeki ince, çiçekli, pembe yazlık elbiseyle beyaz şezlonga iyice uzanıp elimdeki telefonun ekranını kilitleyerek yanımdaki plastik, beyaz sehpanın üzerine bıraktım. Hemen karşımda, denizin ortasında yer alan içinin henüz nasıl bir şeye benzediğini bilmediğim büyük Kız Kalesi'ni izlemeye daldım.

Uzun zamandır Mersin'in bu harika ilçesindeydim ama ilk kez kalenin efsanesini şimdi araştırıyordum. Senem'le birlikte geçirdiğimiz her gün dolu dolu geçtiğinden hiç araştırmak aklıma gelmedi. Bu efsane sayesinde bir gerçeği de yine aklıma kazıdım.

Kral kızını kurtarmak için dahiyane bir çözüm bulmuş olsa da kadere mâni olamamıştı işte. O zehirli yılan koca denizi aşarak kızını bulmuş ve ecelini getirmişti. Geride sadece acı bir hatıra bırakmıştı.

Okuduğum efsanenin acı hatırasını zihnimden atmaya çalışarak kendimi içinde bulunduğum şimdiki zamana odaklamaya çalıştım. Yetimhane koridorlarında geçirdiğim sessiz, soğuk yıllardan sonra yaz

ilk defa bu yıl bambaşka bir şekilde geçiyordu. Elbette okulun, sınavların, başımızı test kitaplarıyla şişiren öğretmenlerin verdiği sıkıntı yine yoktu ama ilk kez bir tatili aile kavramının ne demek olduğunu doyasıya hissederek geçiriyordum. Ayrıca içimde daha öncesinde hiç görmediğim bambaşka bir şehirde olmanın farklı mutluluğu ve heyecanı vardı.

Güneş, kumsal, denizin kenarında dalgalarla birlikte koşuşturan küçük çocuklar, birbiriyle gülüşen insanlar, etrafta bağıran seyyar satıcılar yazın ortasında açan nar çiçeği kadar renkliydiler. Fakat Mersin her şeyiyle bir başka güzeldi. Palmiyeler şehri diye boşuna denmiyordu. O harika caddeleriyle internetten fotoğraflarını gördüğüm Los Angeles'a bile kafa tutabilirdi. Üstelik buraya ayak bastığımız ilk günden bu yana o kadar güzel yerleri gezip keşfetmiştik ki Senem'in düşüncelerini pek bilmesem de buradan gitmek bende buruk bir hava bırakacaktı. Fakat yine de bir şeyler eksikti, yarımdı çünkü *o şapşal -adını söylememe bile gerek yok diye düşünüyorum-* burada değildi ve biz çok uzun sayılabilecek bir süredir birbirimizi canlı kanlı bir şekilde görmüyorduk. Telefondaki görüntülü görüşmelerimizi saymıyordum tabii.

Her neyse...

Tatil bizim açımızdan tam anlamıyla Ramazan Bayramı'ndan sonra başladı. Bir aileye sahip olarak geçirdiğim o bayram gününü hayatım boyunca unutmayacaktım. Sabahın erken saatinde kalkıp hazırlanmış, Zehra ve Esma Teyze'ye koca kahvaltı masasını hazırlamalarında yardımcı olmuştum. Senem uykusuna pek bir düşkün olduğu için o ancak Devrim Amca bayram namazından geldikten sonra bize eşlik etmişti. Fakat o gün Devrim Amca eve tek gelmemişti. *Aklıma o günün hatıralarını getirdikçe yüzümde beliren aptal gülümsemeye engel olamıyordum.*

O bayram sabahı Suat Amcalar da kahvaltıyı bizde geçirmişlerdi. Meğerse Demir, o sabah babasıyla birlikte bayram namazına gitmiş ve biraz ısrar üzerine ailesini bize kahvaltıya davet ettirmişti. Kahvaltı masasına geçmeden önce herkesle tek tek bayramlaşırken Demir'in Devrim Amca'nın elini öpüp bayram harçlığı aldığı o an hâlâ gözlerimin önünden gitmiyordu. Meltem Teyze'nin parayı almaması için eline vurmasına rağmen büyük bir şevkle Devrim Amca'dan yüz lirayı kapıp yanaklarında da sıvazladıktan sonra doğrudan cebine sıkıştır-

mıştı şapşal. Yüzünün aldığı o sevimli ifadeyi, gülünce kısılan gözlerini ve yanağında beliren o çizgileri aklıma getirdikçe burada onsuz geçirdiğim her an biraz daha özlemle doluyordum.

O bayram günü yaşadıklarımızı asla unutamıyordum. Zamanımız kısıtlı olduğu için günün her dakikasını Demir'le birlikte geçirmiştik çünkü ertesi günü o Barselona'ya, bense Mersin'e gitmek üzere yola çıkmıştık. *Onu gerçekten çok özlüyordum ve onsuz geçirdiğim her saniye bana büyük bir haksızlıkmış gibi geliyordu.*

Demir'e olan özlemim dışında Mersin'e geldiğimizden bu yana her şey gereğinden daha güzel bir şekilde ilerliyordu. İlk zamanlarda şehrin merkezindeki bunaltıcı sıcaklığa maruz kalmıştık çünkü Esma Teyze'nin de Devrim Amca'nın da aileleri merkezde oturuyorlardı. Vaktimizin çoğunu Esma Teyze'nin ailesiyle geçirmiştik çünkü Devrim Amca ailenin tek evladıydı ve hâl böyle olunca yaşlı annesi Tülin babaanneyi ve babası Adnan Dede'yi çok fazla rahatsız etmek istedik.

Esma Teyze'de durumlar daha farklıydı. Onun ailesi, Devrim Amca'nın ailesine bakarak biraz daha kalabalıktı. Esma Teyze'nin kendinden büyük Erkan adında bir ağabeyi vardı ve harika bir insandı. Ona ısrarla dayı dememiz için bizi az zorlamamıştı. Üstelik Erkan Dayı sayesinde Esma Teyze'nin kızlık soyadının da Turan olduğunu öğrenmiştik.

Erkan Dayı evliydi ve şehrin içinde birkaç butik dükkânı sahibi olmasının yanı sıra aynı zamanda da Erdemli'de kaldığımız aile otelini işletiyordu. Karısı Yeter Abla da tıpkı onun kadar harika bir insandı. Mersin'e geldiğimizden bu yana bizi gezdirmekten bir an olsun bıkıp usanmamıştı. Bazı zamanlar Senem'in, *"Bu hava beni öldürecek! N'olur artık eve gidelim!"* yakınmalarına rağmen bizi şevkle gezdirmeye hep devam etmişti.

Mersin'e geldiğimde yaptığım ilk şey havanın bunaltıcı derecede nemli olmasına aldırmadan Mersin'in meşhur yemeği olan tantuniyi mideye gömmek olmuştu. O kadar lezzetliydi ki yanında verilen kara lahana salatası ve ayranla birlikte bir oturuşta kaç tane yediğimi hatırlamıyordum bile. Bunun yanı sıra yemek sonrasında çarşıda gezerken Erkan Dayı'nın ısrarı üzerine havuçtan yapılan fıstıklı cezeryeyi de tattığımı unutmamam gerek. Bir tantuni kadar olmasa da onun da tadı epey nefisti.

Esma Teyze'nin anlattığına göre Mersin, diğer büyük şehirlere bakarak daha ucuz olduğundan geçirdiğimiz bu süre zarfında hem yaz hem de kış için bayağı alışveriş yapmıştık. Hatta Senem abartmış bile olabilirdi çünkü yaz tatili için tam beş tane ayrı renkte bikini almış ve hepsini ayrı haftalarda kullanmıştı. Bense bikini pek sevmezdim. Vücudumu sevmediğimden ya da insanların tercihini sorguladığımdan değil ama daha çok açıklıktan hoşlanmadığım için bana biraz itici gelirdi. Sanki sadece iç çamaşırlarımla insanların karşısına çıkıyormuş gibi bir hisse kapılır, utanırdım. Bu yüzden mayoyu tercih ederdim ama yine de Senem'in yoğun ısrarlarına karşı koyamadığımdan alışveriş esnasında üzerinde küçük, beyaz çiçekleri olan mor renkte bir bikini almıştım. Bikiniyi giydiğim o ilk günü asla unutamazdım çünkü benim açımdan tam rezil bir andı.

Aldığım mor bikiniyi bulunduğumuz aile oteline geldiğimiz ilk gün ve ilk kez denize gireceğimiz zaman yine Senem'in ısrarı üzerine zorla giymiştim. Üzerimde başka hiçbir şey olmadan o bikiniyle Esma Teyze ve Devrim Amca'nın karşısına çıktığımda çok utanmış ve üzerimi kapatmak için âdeta eğilip bükülmüştüm. O an üstüme bir yazlık elbise atarak yardımıma Senem koşmuştu. Hem beni bunun için zorlamış hem de ilk yardımı yine o yapmıştı. Gerçekten komik bir an yaşamıştık ama sonrasında Devrim Amca ve Esma Teyze onlardan utanmamam gerektiğini ve bizim bir aile olduğumuzu özellikle belirtmişlerdi. O günden sonra ben de utancımı örselemeye çalışmıştım.

Senem'in bahsi geçmişken...

Buraya geldiğimizden bu yana yüzündeki gülümseme hiç eksilmemiş, aksine hep capcanlı kalmıştı. Sanki yaşadığımız onca sorun bir anda yok olup gitmiş gibi davranıyordu. Hayat doluydu ve yaptığı her şeyden zevk almaya bakıyordu. Üstelik Esma Teyze'nin yeğeni Alper'le de epey iyi anlaşıyordu.

Evet, bir de Alper Turan mevzumuz vardı tabii.

Alper, Erkan Dayı'nın oğlu, Esma Teyze'nin tek yeğeniydi. Şendi, şakraktı. Aşırı eğlenceli bir kişiliğe sahipti. Aynı zamanda eğlendirmeyi de gayet iyi başarıyordu. Yaz boyunca bizi çoğu kez çileden çıkarmış olsa da çileden çıkardığının kat be kat daha fazlası kadar da eğlendirmişti.

Alper, ikinci sınıf iç mimarlık öğrencisiydi. İstanbul'da özel bir üniversitede okuyor, İstanbul'da yaşıyordu. Üstelik kendine ait bir evi ve arabası vardı. Çalışkandı, başarılıydı. Her şeyi geçtim tıpkı Senem gibi resme ama daha çok bölümünün getirdiği sorumluluktan olsa gerek çizime bayağı kabiliyetliydi. Aslında Senem'le her açıdan birbirlerine benziyorlardı. İkisi de eğlenceli, hareketli insanlardı. Fakat tuhaf bir şekilde Alper bana dış görünüşüyle de aşırı Oğuz'u anımsatıyordu ki sadece bana anımsatmadığından da emindim. Senem de bu benzerliğin gayet farkındaydı.

Alper'in koyu kahverengi gözleri, koyu kahverengi saçları ve düzgün ama kalın kaşları vardı. Uzun boylu ve esmerdi. Gayet yakışıklı bir çocuktu. Kaslı vücudunu da göz ardı etmezsek Oğuz'u epey andırıyordu. Fakat tüm bunların yanı sıra Oğuz'un aksine Alper'in Senem'e karşı çok farklı ve özel bir ilgisi vardı.

Mersin'e geldiğimizden bu yana daha çok Senem'le ilgilenmiş ve sürekli onunla vakit geçirmeye çalışmıştı. Elbette Senem bu ilgi ve alakanın gayet farkındaydı. Hatta bazen hoşuna bile gidiyordu ama duvarlarını yıkıp bir türlü Alper'e yeşil ışık yakmıyor, arkadaşlıklarının yanı sıra pek yüz vermemeye çalışıyordu. *Senem'inkisi biraz istemem yan cebime koy meselesiydi.* Fakat hakkım var mıydı bilmiyordum ama ben bunun gerçekleşmesini istemiyor, Alper'e bir şans vermesini diliyordum. Hatta bunun için birkaç kez çaba sarf ettiğim anlar bile olmuştu ama Senem hiç o taraflı olmamıştı.

Erdemli'nin biraz ilerisinde olan Silifke'deki *Cennet ve Cehennem*[1] mağaralarını gezmeye gittiğimizde bir ara ikisini yalnız bırakmak istemiştim ama Senem kolumdan tutmuş ve hiçbir yere gitmeme izin vermemişti. Çok iyi anlaşmalarına rağmen Alper'le yalnız kalma fikrine hiç sıcak bakmamıştı. İlgisini ısrarla görmezden gelmeyi tercih etmişti. Aslında bütün bunların tek bir sebebi vardı. *Çünkü Senem, Oğuz Yalçın faktörünü henüz aklından da kalbinden de çıkarmayı başaramamıştı.* Ben de bu sebepten dolayı üzerine gitmekten vazgeçmiştim.

"Ne yapıyorsun?"

Zihnimi yoran tatil özetinden sıyrılmaya çalışarak bakışlarımı hemen yanımdaki şezlongda sarı bikinisiyle uzanan Senem'e çevirdim.

---

[1] **Cennet ve Cehennem Mağaraları:** *Mersin'in Silifke ilçesinde bulunan doğal yollarla oluşmuş tarihi, mitolojik ve turistik mağaralardır.*

Senem elindeki cep telefonuna bakarak gözlerini devirirken, ben de hemen yanı başımızdaki büyük şemsiyeyi daha fazla güneşe maruz kalmamak için çevredeki görevlilerden birine açmasını söyledim. Şemsiyeyi açan görevliye tebessümle teşekkür ederken Senem de yüzünde beliren öfke izleriyle cep telefonunun ekranını bana doğru çevirdi. *Ups! Oğuz yine çok güzel bir İtalyan kızıyla Instagram'da fotoğraf paylaşmıştı. Eh, bu da Senem'in sinirlenmesi için yeterli bir sebepti.*

"Ne yapacağım? Oğuz Bey'in İtalyan sevgililerini bir kaşık suda boğmamak için burada kendi kendimi yiyorum."

Tatile çıktığımızdan bu yana Senem olanlardan sonra kendini toparlayabilmek için birçok şey yapmıştı. Psikoloğa gitmişti. Resim çizmeye dönmüş, daha öncesinde kaçtığı resim kursuna yazılmıştı. Bir sürü klasik ve çağdaş kitaplar okumuş, aynı zamanda da birçok dizi ve film bitirmişti fakat bütün bunların arasında tek bir şeyi başaramamıştı işte. *Oğuz'u unutmayı...*

Esma Teyze ve Devrim Amca, bir ara yanımıza gelen deniz paraşütü ve tekne gezisi düzenleyen birkaç adamın ısrarına dayanamayıp gökyüzüne süzülmek üzere yanımızdan ayrılmışlardı. Senem de onların gitmelerini fırsata çevirerek dakikalardır telefonuyla uğraşıyordu. Daha çok gizlice Oğuz'un neler yaptığını kontrol ediyordu.

Yaşananlardan sonra Esma Teyze de Devrim Amca da Oğuz konusunu bir daha hiç açılmamak üzere kapatmış olsalar da Senem'in tarafında her şey tam tersiydi. Duygularına asla söz geçiremiyordu. Oğuz'dan vazgeçemiyor, Esma Teyze ve Devrim Amca'dan gizli de olsa Oğuz'u takip etmeye devam ediyordu. Bense bu durum karşısında sessizliğimi korumayı tercih ediyordum çünkü Senem'le bir anlaşma yapmıştık ve o anlaşma gereği verdiğim sözü tutmaya çalışıyordum.

"Senem, biz seninle konuşmamış mıydık bu konuyu?"

Fakat çenemi kapalı tutmam da bir yere kadardı.

"Evet, konuşmuştuk ve sen ağzını açmayacağın konusunda bana söz vermiştin."

Keşke o sözü hiç vermeseydim.

Yaz tatili öncesinde bir akşamüstü Senem'le semtin parkına giderek olan biteni yanımızda hiç kimseler olmadan değerlendirdik.

Yaşadıklarımızı, çevremizdekilere yaşattıklarımızı ele alıp çoğu kez pişman olduk ama Senem bir noktada duygularının sahici ve kalıcı olacağına derinden inanıyordu. Oğuz'a olan sevgisinin hiç bitmeyeceğini düşünüyordu.

Adını aşk sandığı bu duygudan onu vazgeçirmek istedim ama başarılı olamadım çünkü ne yaparsam yapayım Senem'in beslediği duygular benim sözlerimden daha baskın çıkacaktı. Bu yüzden de Senem benden bir söz almıştı. Bir daha hiçbir şekilde Oğuz konusunda ağzımı açmayacak ya da onu yaptıklarından dolayı yargılamayacaktım. Ne kadar zor olsa da bunun için gerçekten çaba gösteriyordum.

"Beni pişman ettiriyorsun," diyerek kendi kendime konuştuğumda Senem, yüzüne takındığı alaycı gülümsemeyle bana öpücük atmış, ardından da telefonunun ekranına geri dönmüştü. Beni ise içimde kendime bile saklamaya çalıştığım *ona* karşı biriktirdiğim kırgınlık ve özlemle baş başa bırakmıştı.

Mesajlarımı cevapsız bıraktığı yetmezmiş gibi hâlâ telefonu kapalıydı. Onun için burada endişelenirken bir taraftan da suçunu bildiğinden olsa gerek benden bilerek uzak durduğunu düşünmeye başlıyordum. Kedi yavrusu telefonunu açtığı gibi kendini büyük bir savaş muharebesiyle karşılaşmak üzere hazırlasa çok iyi olurdu.

"Yok artık!"

Senem'in dudaklarından hayretle çıkan sözlerle dikkatim dağılırken bakışlarımı yeniden onun bulunduğu tarafa çevirdim. Telefonunun ekranında her ne gördüyse şaşkınlıktan gözleri irice açılmıştı. Onu neyin bu kadar şaşırttığını merak ettim.

"Ne oldu?" Merakla sorduğumda telefonunu aniden göğsüne doğru bıraktı ve dudaklarını âdeta gülmemek için birbirine bastırıp hâlâ alışamadığım açık kahverengi saçlarıyla oynamaya başladı.

"Bence bunu hayatta görmek istemezsin," diyerek imalı bir şekilde dalga geçercesine konuştuğunda gözlerimi öfkeyle kısarak telefonunu bana vermesi için elimi ona doğru uzattım.

Yoksa o boğazına yapışmak istediğim kedi yavrusu yine beni sinirlendirecek bir şey mi paylaşmıştı?

"Sen göstersene bir şu telefonun ekranını," dediğimde Senem istemeyerek de olsa telefonunu bana doğru uzatıp avucumun içine bıraktı.

Senem'e ait telefonu elime aldığımda açık olan ekrana gözlerimi diktim ve doğrudan Instagram ile karşı karşıya kaldım. Fakat beklediğim gibi değildi. Demir ya da Oğuz bir şey paylaşmamıştı. Aksine ekranda hiç ummayacağım birinin paylaşımı vardı ve o paylaşım gözlerimin öfkeyle seğirmesine, boğazımın kurumasına yetmişti. Başımı bu durumu kabullenmek istemezcesine sağa sola doğru sallarken şezlongun yanında bulunan plastik sehpanın üzerinden buzlu vişne suyumu alıp içindeki iri buzlara aldırmadan kafama diktim. Korktuğum başıma geliyordu. Hatta gelmiyordu, çoktan gelmişti bile. *O kızın, yokluğumda bir şekilde Mustafa'ya ulaşacağını ve aklını çeleceğini tahmin etmeliydim.*

"Kahraman mı? Ne kahramanı ya? Neyi kaçırdım ben? Delirtmek mi istiyor bu çocuk beni?"

Sırf tatildeyiz diye uzun zamandır sineye çekip görmezden gelmeye çalıştığım öfkem bir anda yeniden alev almış, lavlarını âdeta etrafa savurmuştu çünkü Senem'e ait telefonun ekranında gördüğüm şey Aybüke'nin Mustafa'yla birlikte paylaştığı bir fotoğraftan ibaretti. Fotoğrafta Aybüke başını Mustafa'nın omzuna yaslamış ve gözlerini ona dikmişti. Mustafa o sırada başka bir tarafa doğru bakıyordu. Fotoğrafın altında ise büyük harflerle *KAHRAMAN* yazıyordu.

Kahraman demek, öyle mi Mustafa? Yokluğumuzda bizim Bay Çok Bilmiş'imiz Aybüke'nin kahramanı mı oldu yani? Harika (!).

Kan âdeta beynime sıçrarken elimde tuttuğum telefona sırf zarar gelmesin diye yeniden Senem'e uzattım. O kız bu kez çok ileri gitmişti ve benim artık bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu saçmalık daha fazla uzamamalıydı.

"Aybüke'nin hesabı normalde gizliydi. Gizliliği açtığına göre amacının ne olduğu ortada. Belli ki bizim görmemizi istedi."

Bundan daha doğru bir tespit olamazdı.

Senem'e katılıyordum çünkü okulun son günlerinde Aybüke'nin Mustafa'ya ulaşmak için bana söyledikleri, yanıma sahteden dostça yaklaşma çabaları aklımdan bir an olsun gitmiyordu. Anlaşılan Aybüke bana hiç ihtiyaç duymadan çoktan Mustafa'ya ulaşmayı başarmıştı.

"Sanırım çıkmaya başlamışlar," diye devam ettiğinde Senem, öfkeden kendimi tutamıyordum. *Sanırım mı?* Bu cümledeki *sanırım* kesinlikle fazlaydı. Onlar zaten çıkmaya başlamışlardı. O fotoğrafın başka bir açıklaması olamazdı.

Benliğime hâkim olan öfkeyle iyice kontrolden çıkarken uzandığım yerde doğrularak hışımla ayağa kalktım. Sehpanın üzerine bıraktığım cep telefonumu elime alarak, "Ona bunun hesabını çok fena bir şekilde soracağım," diye mırıldandım ve doğrudan kilitli ekranı açarak rehbere girdim. Bu kadar sinir bünyeme gerçekten fazlaydı ve hıncımı birilerinden çıkarmazsam kafayı yiyecektim. Fakat rehberde Mustafa'nın numarasını ararken Senem aklımı karıştıracak bir şekilde yeniden konuşmaya başladı ve ben duraksamak zorunda kaldım.

"Nisa ne yapıyorsun sen Allah aşkına? Saçmalama. Ne hakla soracaksın ki? Bu bizi ilgilendirmez."

Bal gibi de ilgilendirirdi. En azından beni ilgilendirirdi. Senem'in hiçbir şeyden, asıl gerçeklerden haberi yoktu ama ben omuzlarıma yüklenen ağırlığın altında karınca gibi eziliyordum. Sırf bu yüzden bile olsa bu saçmalığın daha fazla ileri gitmesine izin veremezdim.

"Ne demek ne hakla soracağım? Biz onun arkadaşıyız," diyerek kendimi savunmaya geçtiğimde Senem başını yana doğru eğdi ve söylediklerime karşılık bana *hadi ama* dercesine kaşlarını çatarak baktı.

"Ama bu onun özel hayatı."

Mustafa'nın özel hayatı umurumda bile değildi.

"Yapma Senem. Aybüke resmen..."

"Demir'le yattı," diyerek benden önce Senem devamını getirdi cümlemin sonunu. Bu kabullenemediğim gerçeği sürekli aklıma getirmekten nefret ediyordum.

"Biliyorum, sen bunu asla unutamayacaksın ve Aybüke'nin yüzüne her baktığında bu gerçeği hatırlayacaksın ama bir de şu tarafından bak. Burada günah keçisi olarak sadece Aybüke'yi yargılayamazsın Nisa. Ondan zerre hoşlanmadığımı biliyorsun ama bu konuda haksız olduğunu da biliyorsun."

Ne saçmalıyordu bu kız böyle? Benim hangi düşüncem haksızmış?

"Ne demek şimdi bu?"

"Bak, birbirimize bir söz verdik ve ben bunu hatırlatmaktan gerçekten hiç hoşlanmıyorum ama zamanında Demir, sana ulaşmak için benimle çıktı. Eh, eskiden Aybüke'yle de yattı. Belki de bilmediğimiz daha ne çapkınlıkları var? Demek istediğim şu ki; sen bütün bunlara

rağmen hiçbir şey yaşanmamış gibi onunla birlikte olmaya devam edebiliyorsun. İlişkinize asla karışmıyorum. Beni de ilgilendirmez zaten ama kendi duygularına gelince her şeyi, bütün sorunları görmezden gelebilirken, başkalarına böylesine karışamaz, aslan kesilemezsin. Üzgünüm ama Mustafa'nın özel hayatına karışmak da bize düşmez."

Bir an karşımda konuşan kişinin Senem olduğuna gerçekten inanamadım. Onun ilk defa bu kadar kendinden emin bir şekilde konuştuğuna şahit oluyordum. Üstelik bu duruma asla tek taraflı bakmıyordu. Mustafa'nın ve hatta hiç sevmediği Aybüke'nin açısından da bakıyordu. Beni şaşırtıyordu ve sadece şaşırtmakla kalmayıp bastırdığım duyguları da ortaya çıkarıyordu. Aybüke'ye bu kadar nefret kusarken Demir'in yaptıklarını elbette görmezden gelemezdim. Bu konuyu öylece kapatamaz, geçiştiremez ya da inkâr edemezdim. Kabullenmek istemesem de Senem haklıydı ve ben daha fazla at gözlüklerimi takıp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım.

"Sen ne zamandan beri bu kadar olgun ve mantıklı düşünür oldun?" diye sorarken ayakta dikilmek yerine bu kez Senem'in uzandığı şezlongun uç köşesine oturdum. Sorduğum soruya karşılık önce kıkırdadı, ardından omuzlarını silkti.

"Hayatın acı gerçekleriyle yüzleştiğimden beri tatlım." Her ne kadar kendiyle dalga geçercesine konuşsa da ben onun yeşil gözlerindeki hüznü hâlâ hissedebiliyor, görebiliyordum.

Senem, geçmişinde yara almış ve kimsesiz kaldığını düşünmüştü. Yaptığı onca şey yanlış olsa da bütün bunları içine hapsolan kaybetme korkusundan dolayı gerçekleştirmişti ama şimdi iyileşmek ve bambaşka bir Senem olmak için büyük çaba sarf ediyordu. Hatta başarılı da oluyordu. Yaz boyunca aldığı terapiler ona gerçekten iyi geliyordu. Son birkaç aydır her şeye düşündüğümden ve hatta çoğu zaman benden bile daha mantıklı yaklaşıyordu.

Senem'in şezlongunun üzerinde oturmamı fırsata çevirerek yanına doğru yaklaştım ve hâlâ alışamadığım karamel rengindeki saçlarının tepesine küçük bir öpücük kondurup başımı onun omzuna yasladım.

Güneş her ne kadar hâlâ tepede olsa da öğle vaktini çoktan geçmiş, yavaş yavaş akşam üstüne yaklaşmıştık. Başımı Senem'in omzuna yaslayarak dalgalanan denizi ve çevresinde koşuşturan küçük çocukları sessizce seyretmeye devam ettim. Biliyordum ki ancak böyle

öfkemi ve kırgınlığımı dizginleyebilir, sakin kalmaya çalışabilirdim. Üstelik bu öfke sadece Mustafa'ya değildi. *O kedi yavrusu bu kez çok ileri gitmişti.*

"Mustafa'ya karşı bu kadar acımasız olma Nisa. Bırak Aybüke'yle ne yaşamak istiyorlarsa yaşasınlar. Tabii bizden uzak bir şekilde. Belki de basit bir hevestir. Kim bilir?" dediğinde Senem, söylediklerine pek ihtimal vermedim ama şuna da katılmaktan edemeyecektim. *Mustafa madem Aybüke'yle olmak istiyordu, öyleyse ilişkisini bir zahmet bizim uzağımızda yaşamak zorundaydı.*

"Ayrıca Demir'i de düşün. Yanlış anlayabilir," diye devam ettiğinde Senem, başımı onun omzundan kaldırdım ve aklımın karışmasıyla ona gözlerimi kısarak baktım.

Demir nasıl yanlış anlayabilirdi ki? Bu çok saçmaydı. Tamam, çok kıskanç olduğunu defalarca dile getirmişti ama Mustafa kıskanacağı son kişi bile olamazdı.

Senem'in aramızdaki sessizliği yok sayarak yeniden benimle konuşması gizlemeye çalıştığım asıl siniri ortaya çıkardı. Denizin dalgalarıyla oynayan sevimli, küçük çocukların gülüşmeleri bile içimde biriken bu yoğun siniri yatıştırmıyordu.

Dün gece gördüğüm fotoğraftan sonra aslında asıl kızdığım kişi elbette kedi yavrusu olacak o Demir Gürsoy'dan başkası değildi. Bu kez beni çıldırtacak derecede sinirlendirmeyi başardığı için ona *En Kolay Sinirlendiren Erkek Arkadaş* ödülünü vermeyi planlıyordum.

"O önce paylaştığı fotoğrafın hesabını versin. Öyle ortalıktan bir anda kaybolmakla olmuyor."

Yaz tatiline çıktığımızdan bu yana Demir'le neredeyse her gün yazışıyor ve her akşam mutlaka görüntülü ya da normal bir şekilde konuşuyorduk. Hatta geçen günlerde güneşten dolayı çok yandığımı dile getirmişti ama onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Gerek attığı fotoğraflardan gerekse görüntülü konuşmalarımızdan Demir'in beyaz teninin daha da esmerleştiğini fark edebiliyordum.

Ondan bu kadar uzun süredir ayrı kalmak içimde koca bir boşluğun açılmasına neden olmuştu. Sanki uzun zamandır hayatımdaydı da bir anda bu tatil izni her şeyden ağır gelmişti. Tatilimi onsuz geçirmek bana zulüm gibi gelse de onun bensiz gayet güzel eğlendiğini

görmek canımı daha fazla sıkmıştı. Üstelik dün akşam Instagram hesabına attığı fotoğraf da bunun resmen kanıtıydı.

Hâlâ avucumun içinde tuttuğum cep telefonumun kilitli ekranını açarak doğrudan Instagram'a girdim. Dün geceden beri sürekli baktığım o fotoğrafı tekrar açtım. Dilini kocaman çıkararak ve kollarını Demir'in boynuna dolayarak sarılan yanındaki kız her kimdi bilmiyordum ama yazdığı İspanyolca açıklamayı Instagram aracılığıyla çevirdiğimde ortaya hiç hoşlanmayacağım bir cümle çıkıyordu.

"Bu kız beni deli ediyor."

Allah Allah!

Paylaştığı havuz başındaki fotoğrafta yanındaki bikinili kızın kim olduğunu bilmiyordum ama etiketlemiş olduğu profile girdiğimde çok güzel bir yüzle karşılaşmak beni bayağı kıskandırmıştı. Zaten Demir'in çevresindeki bütün kızlar hep güzeldi. En azından benden güzel ve bakımlıydılar. Bu gerçek beni sinirlendirmekle kalmıyor, bazen onun için yetersiz olduğumu hissettiriyordu.

"Şu an yanında olsaydı ne yapardın mesela?" Tıpkı benim gibi Senem de açtığım telefonunun ekranına doğru bakarak imayla mırıldandığında, ekranı aniden kapatıp başımı onun omzundan çekerek doğrulmaya çalıştım.

"Onun o tatlı, sevimli suratını bir güzel dağıtırdım tabii," diye cevap verdim bilmiş bir edayla.

"Ha kıyamazdın yani?" Senem, tek kaşını kaldırarak beni sorgularcasına köşeye sıkıştırdığında hiç itiraz etme çabasına bile girmeden hemen pes ettim.

"Tabii ki de kıyamazdım!" Sızlanarak başımı Senem'in omzuna doğru sanki tahtaya vuruyormuşum gibi vurduğumda hâlime, "Aptal," deyip kıkırdayarak karşılık verdi.

Oysa o kedi yavrusunun yüzünü öyle güzel bir şekilde dağıtmak istiyordum ki... O kızdan dolayı değil, beni saatlerdir habersiz bıraktığı için yüzünü parçalara ayırmak istiyordum.

Tamam, tamam. Fotoğraftaki kızın etkisi daha büyüktü tabii.

Ciğerlerime çektiğim nefesi dışarı püskürterek, "Neyse, benim biraz yürümeye ihtiyacım var sanırım," dediğim sırada Senem'in şez-

onu meşgul eden şey neydi? Kim bilir? Belki de o da bir zamanlar tıpkı küçük kardeşi gibi Aybüke'nin eğlencesi olmakla vaktini harcıyordu.

"Çay, kahve ister misin kızım?"

Kayalıklara doğru o kadar dalgın bir şekilde yürüyordum ki yanıma yaklaşan yaşlı, satıcı kadını ancak bana seslendiğinde fark ettim. Üzerindeki çiçekli şalvarı ve elindeki koca tepsisiyle bu güneşin altında nasıl zorluklarla çalıştığını alnından akan terlerden anladım.

"Hayır, sağ ol teyzeciğim," diyerek kibarca reddettiğimde yaşlı kadın tebessüm ederek yanımdan uzaklaştı ve kumsalda bağıran diğer satıcıların arasına karıştı.

Yaz sezonunda deniz kenarında en çok bu satıcılar mutlu oluyordu sanırım. Çevredeki turistlerin varlığını fırsata çevirip hiçbir anı kaçırmamaya çalışıyorlardı. Buzlu içecek ve kaynamış mısır satan çocuklar, teyzeler, amcalar her yerdeydi.

Kumsalın diğer tarafında yer alan kayalıklara doğru ağır adımlarla yürümeye devam ederken bu kez de esmer bir çocuk elindeki koca termosla yaklaştı yanıma. Param olmadığı için başımı başka tarafa çevirip hızla yanından geçip gitmek istedim ama aniden karşıma geçerek gitmeme izin vermedi.

"Abla, verem mi bir kaynamış darı?"

"Yok, sağ ol." Esmer çocuğu kısaca cevapladıktan sonra yanından yine öylece geçip gitmeye çalıştım ama önüme geçerek durdurdu beni.

"*Bici bici*[2] getireyim mi? Serin serin yersin."

Aslında tepemdeki bu sıcağa inat bol pudra şekerli, soğuk bir bici biciye hayır demezdim ama ne yazık ki yanıma para almadığım için bundan da vazgeçmek zorundaydım.

"Hayır, yanıma para almadım," diye açıkladığımda karşımdaki esmer çocuk biraz düşünürmüş gibi yaptı. Peşimi bırakması umuduyla yürümeye devam etmek istediğimde çocuk da peşimden gelip yanımda yürümeye devam etti, varlığı rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Kaynamışlar yeni çıktı, gel, verem sana bir tane."

---

[2]**Bici bici:** Yaz dönemlerinde yenilen, Adana'ya özgü bir tür tatlı çeşidi. En bilinen şekliyle rendelenmiş buz, pişmiş nişasta, pudra şekeri ve şerbetten oluşur.

"Ya kardeşim istemiyorum. Para yok yanımda." Hiçbir suçu olmayan bu çocuktan sinirimi çıkarmak istemiyordum fakat sert çıkışmama rağmen yine de *bana mısın* demeyip mavi termostan koca bir mısır çıkardı. Gözlerimin önünde iyice tuzladı. *Eh, ağzım çoktan sulanmıştı bir kere.*

"Al, benden olsun abla."

Bir uzattığı mısıra, bir de karşımdaki esmer çocuğa baktım. Ona para veremeyeceğim için kendimi çok mahcup hissettim. Benim yüzümden ailesinden ya da iş vereninden azar işitmesini istemiyordum. Üstelik beni oldukça zor durumda bıraktığı yetmiyormuş gibi ısrarcı olması da bunalmama neden olmuştu ve ne yazık ki çok ters anıma denk gelmişti.

"Allah aşkına git belanı başka yerde ara. İstemiyorum darı falan!"

Bağırışım kumsaldaki diğer insanların dikkatini çekerken utandığımdan gözlerimi kaçırdım ama olan olmuştu bir kere. Çıkışmamla karşımdaki esmer çocuk da elindeki tuzlu mısırı hemen termosun içine attı. Her ne kadar mısırı çok sevsem de bu kez kendime hâkim olmak zorundaydım.

"Eyi eyi! Yemezsen yeme be! Zıkkımın kökünü ye!"

Çocuk sert çıkışmalarımdan sonra lafını esirgemeden arkasını döndü ve yanımdan hızla ayrılıp giderken benim de şaşkınlıktan ağzımı bir karış açık bıraktı. *Eh, hak etmiştim ama ben bunu. Çocuğun bedavaya verdiği mısırı bile geri tepersem olacağı buydu.*

Esmer çocuğun beni şaşkına uğratan tavrını aklıma getirdikçe komik düştüğüm bu hâlime kendi kendime gülümsedim. Kumsalı arkamda bırakıp kayalıklara doğru hızla yürümeye devam ederek tahta iskeleye ulaştığımda ayağımdaki parmak arası terlikleri çıkarıp tahta iskelenin ucuna oturdum ve ayaklarımı denizin serin sularına bıraktım. Suyun serinliği içimdeki öfkeli ateşi biraz olsun dindirir gibiydi. Aklımı karıştıran düşüncelerin arasında yine kendimi kaybetmemek için başımı kaldırdım ve gözlerimi gökyüzündeki sarı, üzerinde kocaman Mickey Mouse süslemesi olan paraşüte diktim. Yukarıdakilerin Devrim Amca ve Esma Teyze olduğunu düşünerek el salladım ama sonra yeniden önüme dönüp denizin kayalara çarpan dalgalarını dinlemeye koyuldum. Denizin huzur veren dalgalarını dinlerken baş-

parmağım, bileğimdeki onun bana hediye ettiği, hiç çıkarmadığım künyenin üzerinde gezindi ve onu ne kadar çok özlediğimi bir kez daha fark ettim.

Elimde sıkıca tuttuğum telefonun ekran kilidini açtığımda kendime engel olamayarak yine o fotoğrafı buldum ve ekranı yumruklamamak için kendimi zor tuttum. Eğer şu anda yanımda olsaydı onu denizin derin sularına atar bir güzel boğmaya çalışırdım ama dua etsin yanımda değildi.

Düşünmemeye, aklıma getirmemeye çalışıyordum ama olmuyordu. Onu düşündükçe hem çıldıracakmış gibi hissediyordum hem de kokusunu bile çok özlediğimi fark edip yine kendime kızıyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki beni bu karamsarlıktan tek kurtarabilecek kişinin yine o olduğunu düşünüyordum. Sevgisine, varlığına, hatta yanaklarımı sıkıp dudaklarını büzerek, *"Poğaça suratım benim,"* demesine bile şu an çok ihtiyacım vardı.

Senem'e bahsetmemiştim ama dün geceden beri sadece paylaştığı fotoğrafa bakıp kızmıyordum. Aynı zamanda yatmadan önce ona atmış olduğum mesaja cevap vermemiş, bana nerede olduğunu söylememişti. Buna sabahki *günaydın* mesajını da yanıtsız bırakması eklenince içimdeki şüpheler iyice tavan yapmıştı.

Demir, yurt dışına çıkarken telefon hattını İspanya'da kullanamayacağını, ancak internet bulabildiğinde konuşacağımızı dile getirmişti ama mesajlarıma bakmamış olması beni çıldırtıyordu. Üstelik onu aradığımda da telefon doğrudan telesekretere bağlanıyordu. Oysa şu an yanımda olmasına, bana açıklama yapmasına ve beni bütün bu kuruntulardan kurtarmasına çok ihtiyacım vardı. *Fakat yanımda değildi işte.*

Yanaklarımı iyice şişirip nefesimi sitemle dışarı bırakırken aklımı yoran düşüncelerden sıyrılmak için dışarıdan çocuklar gibi görüneceğime aldırmadan ayaklarımı uzattığım suyu etrafa doğru sıçrattım. Elbisemin uçlarının ıslanması umurumda bile olmadı. Biraz da olsa keyiflendiğimi hissettim. Bu esnada yüzüme doğru uzatılan kaynamış mısırla kendi eğlencemde bile beni rahatsız eden o esmer çocuğa küfretmemek için ağzımı kapalı tutmak için zor tuttum ama sabrım da bir yere kadardı. *Nereden çıkmıştı bu şimdi yine birdenbire?*

"Kardeşim ben sana demedim mi istemiyorum diye?"

Bağırışım kayalıklardan dolayı etrafta bir kez daha yankılanırken ayaklarımı denizden hızla çekip elbisemi de düzelttikten sonra çocuğun yüzüne dahi bakmadan ayağa kalktım. Hışımla arkamı döndüm. *Ama...* Karşımda o esmer çocuğu göremedim. Gerçekliğini tartarcasına birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Sanki ben kaynamış mısırı çok seven birini hatırlıyor gibiyim."

Duyduğum o kadife ses, karşımdaki o sevimli gülümseyiş doğrudan kalbime hükmetti. Orada ölmüş olan kelebeklerin yeniden vadiler kurup canlanmasına, hatta kanat çırpmasına sebep oldu.

Şaka mı bu? Yoksa hayal mi görüyordum? Henüz güneş batmamışken hayal görmem mümkün müydü? Yok, yok. Belki de güneş kafama öyle sert bir şekilde geçmişti ki halüsinasyon görüyordum. Fakat bana bakarken güneşten dolayı kısılan gözler ve dudaklarının kenarında oluşan kıvrımlı, tatlı gülümseme çok sahici ve nefes kesiciydi. Hatta o kadar nefes kesiciydi ki üstüne aniden atlayabilir, onu boğarcasına sarılabilirdim ama garip bir şekilde bir şeyler beni engelledi. Karşımdaki hayalin gerçekliğine asla inanamadığımdan sadece gördüğüm suretin adını fısıldamakla yetindim.

"Demir..."[3]

---

[3] *Poğaça Surat'tan Not: Özlediniz beni, değil mi? Özlediniz. Özlediniz. Öyleyse hazır mıyız? Çünkü bu kez çok fena başlıyoruz.* 😉

2. BÖLÜM

♪ *Hadise – Yaz Günü*

Göz kapaklarımı kaç kez kırpıştırdığımı bilmiyordum. Şaşkınlıktan aralanan dudaklarım ve hâlâ aval aval bakan gözlerimle karşımdaki manzaranın gerçek olup olmadığını tartıyordum. Başımı sağa sola doğru hızla salladım, bedenimi sarstım ama karşımdaki manzara değişmedi. Samimi, sıcacık bir gülümseme ve karamel gözler hâlâ tam karşımda duruyordu.

Elimi usulca havaya kaldırdım ve gerçekliğini tartmak istercesine yüzüne, yanaklarında beliren kıvrımlara dokunmak istedim ama bu hayalin ansızın ortadan kaybolacağı korkusuyla geri çekildim. Karşımdaki hayal, o içten gülümseme o kadar güzeldi ki gerçek olabileceğine bile imkân vermedim. Konuşabilmek adına ağzımı açtım, hatta gördüğüm halüsinasyondan dolayı kendimle dalga geçmek istedim ama yine de hiçbir şey söyleyemeyip sessizliğimi korudum. *Kelimelerim nereye kayboldu birdenbire? Neden yazın bu sıcağında soluk alıp verirken soğuk terler boşalttığımı hissediyordum?*

Bu rüyanın içinden derhal sıyrılmak istedim yoksa aklımı kaçıracaktım. Arkamı döndüm ve tahta iskelenin bir köşesine bıraktığım parmak arası terliklerimi hızla ayağıma geçirdim. Hayal olduğunu düşündüğüm bedenin yüzüne bir kez daha bakma gereksinimde bulunmadan yanından geçip yürümeye başladım. İskelede oldukça yavaş adımlarla yürümeye devam ederken o tanıdık sesi yine tam arkamdan işittim.

"Nereye gidiyorsun şimdi? Beni böyle mi karşılıyorsun?"

Bak işte, yine aynısı oluyordu. Yine gaipten sesler duyuyordum. Kesin kafayı yiyordum ben. Hayır, hayır. Bu gerçek olamazdı. Gerçek falan değildi. Güneş gerçekten başıma ciddi bir şekilde geçmiş olmalıydı ki halüsinasyonlar görüyordum ve bir an önce bu hayal âleminden kurtulmam gerekiyordu.

"Bari elimdeki mısırı alsaydın be *Poğaça Surat'ım*."

Ansızın duyduğum o telaffuz şekliyle kalbim âdeta ters taklalar attı ve olduğum yerde birden duraksamak zorunda kaldım. Nefes alışverişlerim düzensiz bir ritme kapıldı. Dizlerimin bağı çözüldü. Yavaşça arkamı döndüm ve beni kaşlarını havaya kaldırarak afallayan gözlerle izleyen o genç adama tekrar baktım. Hayal diye kendimi kandırdığım o görüntü hâlâ oradaydı. *Aaaah! Kimi kandırıyordum ki? O buradaydı! Demir buradaydı! Tam karşımdaydı!*

Aceleci ve kendimden emin adımlarla iskelenin onun bulunduğu tarafına doğru gidip tam karşısına geçtiğimde geriye doğru bir adım atarak bana yeniden elindeki mısırı uzattı. Yanına yaklaşmamla o sevimli çehresine tatlı bir gülümseme yayılırken kendimi ve öfkemi tutamadan onu omzundan hafifçe geriye doğru ittirdim. *Allah'ım! Gerçekten gerçekti!* Demir verdiğim tepki karşısında bir adım gerileyerek bana şüpheyle ve hatta biraz da korkuyla bakmaya başladı. *Sen dur Demir Efendi. Yeni başlıyoruz. Sen dur.*

Uzun zamandan sonra onu karşımda görmenin heyecanıyla yüzüme coşkulu bir gülümsemenin yayılması gerekirken bana son yaptıklarını, beni resmen merak içinde bıraktığını getiriyordum aklıma ve tüm o gülümseme faslı yerine gelmiyor, başlamadan son buluyordu. Bu yüzden de boynuna atlamadan önce yapacağım çok önemli başka bir şey vardı. *Her Türk kızının birinci vazifesini yerine getirecek ve erkek arkadaşıma elbette trip atacaktım! Hesap sormayı da unutmayalım lütfen.*

"Öküz!"

Çemkirişim âdeta iskelenin çevresinde yankılanarak etraftaki insanların dikkatini çekerken hiç de hafif sayılmayacak bir şekilde omzuna vurdum. *Bu dünden bu yana mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermediği içindi.*

"Pislik!"

Arayı hiç soğutmadan omzuna doğru sertçe bir tane daha geçirdim. *Bu, o tanımadığım kızla havuz başındaki samimi fotoğrafı Instagram'da paylaştığı içindi.*

"Eşek herif!"

Bir kez daha omzuna geçirmek için elimi havaya kaldırdığım sırada ani hareket etmemle geriye doğru sendeledim. Neredeyse düşecekken beni boşta kalan eliyle belimden yakalayıp aniden kendine doğru

"Ben eğleniyor muyum peki?"

Sorgularcasına kaşlarımı havaya kaldırarak ona hesap sormaya devam ettiğimde dudaklarından küçük bir *cık* nidası döküldü. En azından bu durumdan hiç de hoşnut olmadığımın sonunda farkına varmıştı.

"Neden mesajlarıma cevap vermedin? Senin için ne kadar endişelendim, haberin var mı?"

Sorularımı ardı ardına sormaya kızgın bir ses tonuyla devam ettiğimde omuzlarını düşürerek aramızdaki mesafeyi kapattı, yanıma yaklaştı ve doğrudan alnımdaki uzayan kâküllere dokunarak alnımı ortaya çıkardı. Yüzüne içimi ısıtacak bir tebessüm hâkim olurken iyice yaklaşıp alnımdan öptü ve geri çekilerek bu kez gözlerimin içine mahcubiyetle baktı.

"Nisa'm, güzelim. Ama ben sana gitmeden önce Yalova'da söyledim. Hattım Barselona'da çekmeyecek dedim. Zaten biliyorsun, sadece internet aracılığıyla konuşuyorduk. Ayrıca uçakta da telefonum kapalıydı. Eğer mesajlarına cevap verseydim tüm bu sürprizin bir anlamı kalır mıydı?"

Yumuşamamalıydım. Hayır, beni böyle tatlı tatlı konuşarak kandıramayacaktı. Hayır, yelkenleri çabucak suya indirmeyecektim. Hayır, bana bir kere öyle güzel de bakma. Kanmak istemiyorum, hayır.[4]

Ne için çabalıyordum ki? Elbette onun karşısında daha fazla direnemezdim. Hele de böyle masum masum bakarken...

Gözlerimin içine kocaman bir beklentiyle bakmayı sürdürürken ısrarla yumuşamak istemedim ama Demir'in karşısında bu çok zordu. Samimi ve doğruyu söyleyen gözlerine karşılık daha fazla diretemezdim. Kabul etmeliydim ki Demir Gürsoy karşısında savunmasızdım ve ne kadar mızmızlanırsam mızmızlanayım kazanan taraf hep o olurdu. Üstelik Barselona'daki tatilini bırakıp bunca yolu benim için gelmiş olduğuna bile hâlâ inanamıyordum. Buradaydı, yakınımdaydı ve en önemlisi de tam karşımdaydı. *Bundan daha güzel hissettiren bir şey olabilir miydi?*

Onu taklit edercesine dudaklarımın arasından bir *cık* sesi çıkarıp sorusunu cevapladığımda yanaklarına yerleşen o coşkulu gülümseme-

---

[4] *Poğaça Surat'tan Not: Ay nazlanmalara gel... He Nisa, he. Biz inandık. Yumuşayacaksın kız tabii. Demir bu, saksı değil.*

yi büyük bir keyif ve hasretle izledim. Canlı gülüşünü ne kadar çok özlediğimin o an farkına vardım. Boşta kalan eliyle kolumdan tutup beni bir kez daha kendine çekerken daha fazla ona karşı koyamadım. Gardımı indirip boynuna atladım. Sıkıca sarılıp kollarının arasında kaybolurken tıpkı aylar öncesinde söylediğim gibi onu yıldızlar kadar çok özlediğimi fark ettim.

"Sen çok mu özledin bakalım beni?" diyerek geri çekilip bir eliyle yanağımı sıkmaya yeltendiğinde, "Ya Demir!" diye âdeta bağırarak eline vurdum.

"Hem de çok kıskanmış! Aman da aman!"

Kulaklarıma doğru alayla konuşmaya devam edip saçlarımın arasına tenimi huylandıracak derecede küçük bir öpücük kondurdu ve yanağımdan makas almayı da ihmal etmedi. Geri çekilerek karamel gözlerindeki parlaklığa baktığımda keyfinin iyice yerine geldiğini fark ettim.

"Demir, bak ama cidden dayak geliyor." Beş parmağımı bu kez doğrudan yüzüne doğru işaret ettiğimde sustuğunu belirtircesine ağzına fermuar çekti ve elindeki mısırı dudaklarıma doğru uzattı.

"Aç bakayım ağzını," dediğinde bu kez inat etmek yerine uzattığı kaynamış mısırdan büyük bir ısırık aldım. En sevdiğim kıvamdaydı. *Bol tuzlu ve sulu.*

Mısırı Demir'in elinden alarak karşısında iştahla yemeye başladığımda aklıma küçük bir ayrıntı takıldı ve biraz önce sürekli yanıma gelen o satıcı esmer çocuğu hatırladım. *Neden bu işin altında da Demir'in parmağının olduğunu düşünüyordum?*

"O satıcı çocuğu da sen ayarladın, değil mi?" Sorduğum soruya karşılık gözlerini kısarak kıkırdarken, dudaklarından çıkan o tatlı tını yine kalbimin ritminin değişmesine sebep oldu. *Bu sesi canlı bir şekilde duymayı gerçekten çok özlemiştim.*

"Yani, belki, birazcık," diyerek peş peşe kelimelerle beni yanıtlarken içimde büyük bir suçluluk hissi uyandı. Çocuğu boş yere azarladığımı düşündüm.

"Senin yüzünden çocuğa nasıl çemkirdim, biliyor musun? Gerçi o da pek altta kalmadı ama olsun."

Elbette beni izlediği için zaten o anlarımıza şahit olmuştu. Yüzünden eksilmeyen gülümseme bunun kanıtıydı. Bana derin derin

bakmayı sürdürürken yüzümü avuçlarının içine aldı ve kıkırtısıyla birlikte yanaklarımı okşayıp ardından sıktı.

"Çok özledim seni."

Sıcacık nefesi yüzümü okşarken ne güneşin ne de elimdeki mısırın sıcaklığını artık hissetmiyordum bile. Her şey onun dokunuşunun yanında çok sönük kalıyordu.

"Bir de bana sor," diyerek hasretle mırıldandığımda başını yüzüme doğru eğdi ve yanaklarıma öpücüklerini bıraktı. Bu kadar yakınımda olmasıyla onun o sevdiğim tarçın kokusunu uzun zamandan sonra yeniden burnumun ucunda hissederek doyasıya içime çektim. O da aynı şekilde yeniden bana sıkıca sarıldı ve kokumu içine çekti.

Çevredeki kalabalığı aklıma getirerek geri çekildiğimde Demir, kolunu omzuma attı. Beni iyice kendine çektikten sonra çok geçmeden birlikte tahta iskeleden ayrıldık. Şezlongların bulunduğu alanda, kumsalın üzerinde yürümeye başladığımız sırada bir taraftan mısırımı yiyor, diğer bir taraftan da dikkatle Demir'in anlattığı tatil maceralarını dinliyordum.

Demir bana Barselona tatilinden bahsederken ona imrenmemek imkânsızdı. Anlattığına göre Barselona'da gezilecek harika yerler, harika tarihi mekânlar vardı. Her ne kadar pek fanatik olmasa da Demir'in ilgilendiği tek spor dalı futbol olduğundan gezdiği ilk yerler de *Camp Nou Stadyumu* ve *Barselona FC Müzesi*[5] olmuştu. Yine onun anlattığına göre bayağı büyük bir alandı ve Demir'in anlattığı andaki heyecanına bakılırsa orayı epeyi sevmişti. Hatta kendine FC Barselona forması bile almıştı. Benim futbolla pek aram olmadığından anlattıkları pek ilgimi çekmemişti ama daha sonrasında Meltem Teyze'yle birlikte gezdiği yerleri anlatmaya başladığında heyecanla ona kulak kesilmiştim.

Demir, Meltem Teyze'yle birlikte *Picasso Müzesi, Barselona Katedrali, Tibidabo Tepesi*[6] gibi daha bir sürü tarihi yerleri gezmiş ama onun düşüncelerinde bütün bu güzel yerler ülkemizin eşsiz güzellik-

---

[5]**Camp Nou Stadyumu ve Barselona FC Müzesi:** Barselona Futbol Kulübü'nün maçlarını oynadığı görkemli stadyum ve aynı zamanda yerel halk ve turistler tarafından özellikle tercih edilen futbol müzesi.

[6]Barselona'da gezilebilecek bazı tarihi yerler.

lerinin yerini tutmamıştı. Ayrıca bazı anlar sürekli aynı yerleri gezip gördüğünü düşündüğü için sıkılmaya başlamış ve daha fazla orada kalmak istememiş ama hem kuzenlerinin hem de Meltem Teyze'nin ısrarlarını kıramamış.

Demir'in anlattıklarından anladığım kadarıyla anne tarafından kuzenleriyle arası bayağı iyiydi ve gayet güzel vakit geçirmiş gibi görünüyordu. Fakat beni ilgilendiren kısım bu tatilin son macerasıydı. Yine Demir'in söylediğine göre en sonunda hasretime daha fazla dayanamayıp Suat Amca'yı devreye sokmuş ve uçak biletini annesine sordurmadan aldırmıştı. Meltem Teyze başta ondan habersiz bir şekilde hareket ettiği için çok kızmış ama sonrasında yanıma geleceğini işitince hemen yumuşayarak engel olmamıştı.

Demir, İstanbul aktarmalı bir uçakla Adana'ya gelmiş ama doğrudan otobüs ya da trenle buraya geçmemişti. Suat Amca, Mersin'deki bazı tanıdıklarını araya sokarak onun için özel bir araba kiralatmış ve yanıma da navigasyon aracılığıyla, yanında babasının adamıyla birlikte gelmişti.

Eh, bir iş adamının elinin her yere uzanması harika bir durum olsa gerek. Fakat tüm bunların yanı sıra Demir'in buranın adresini nereden bulduğunu hâlâ anlayamıyordum.

Ayrı kalmamızın üzerinden uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen Demir sanki aramıza hiç mesafeler girmemiş gibi davranıyordu. Bana sıkıca sarılıyor, yanaklarımı sıkıyor, başımın tepesine küçük öpücükler bırakıyordu. Bundan elbette şikâyetçi değildim çünkü onun yokluğunda ben çok huzursuzdum. Bir tarafım hep onun yanında olmayı dilemişti ve şimdi hemen yanımdaydı. Bundan elbette zevk almaya bakıyordum.

Mersin'de geçirdiğimiz vakit boyunca Senem'le her şeyi yoluna koyduğumuz, sorunlarımızın birçoğunu atlatabildiğimiz için çok memnundum ama son zamanlarda Demir'in varlığı herkesten daha baskın çıkıyordu ve ondan bir an olsun ayrılmayı bile istemiyordum. Bütün bunların yanı sıra Senem'in biraz önce yüzüme vurduğu bazı gerçekleri de görmezden gelemiyordum. Mustafa mevzusu hep içimi kemiriyordu ama verdiğim söz yüzünden ağzımı açıp da Demir'e hiçbir şey anlatamıyordum.

Kumsal boyunca ilerlerken çevredeki bikinili ya da mayolu genç kızların Demir'i aç gözlerle süzmelerine ve hatta bizzat elleriyle işa-

ret etmelerine karşılık elimdeki mısıra ve tenimizi yakan güneşe aldırmadan kolumu sıkıca onun beline doladım. Demir ne yapmaya çalıştığımı anlamış olacaktı ki çevredeki kalabalığa aldırmadan beni aniden diz kapaklarımın arkasından yakalayarak kucağına aldı ve denizin kenarındaki kumsal boyunca öyle yürümeye başladı. Tabii ki bu duruma karşılık itiraz etmedim. Çevredeki tüm o aç gözlü bakan kızlar, bu genç adamın benim kalbime ait olduğunu anlamalıydı.

Kucağından inme zahmetini asla göstermeden dakikalardır yapmadığım bir şeyi yaptım ve onu incelemeye başladım. Açık kahverengi saçlarını serbest bırakmıştı. Dağınık saçları onda serseri bir görüntü oluşturuyordu. Üzerinde markalı, beyaz bir tişört ve altında da dizlerinin üzerinde biten bir şort vardı. Beyaz tişörtünün yakasına astığı *Ray Ban* güneş gözlükleri onu gerçekten havalı gösteriyordu. Onu incelediğimi fark ederek bana göz kırptığında içimden, "*Âdeta bir görsel şölensin Demir Gürsoy,*" diye geçirmeden edemedim. Üzerindeki beyaz tişörtünden açıkta kalan tenine bakarak, "Güzel yanmışsın," diye mırıldanırken Barselona'nın ona gerçekten yaradığını fark ettim. Beyaz teni bayağı bronz görünüyordu.

"Senin de benden aşağı kalır bir yanın yok," dediğinde sadece omuz silktim. Demir'e bakınca benim tenim onunkinin yanında daha esmer görünüyordu. Vücutlarımızın güneş ışınlarına verdiği tepkiler farklı olmalıydı.

"Devrim Amca'yla Esma Teyze nasıl?"

Kucağından beni indirme zahmetine hiç girmeden konuyu değiştirdiğinde kıkırtılarımı serbest bırakarak gökyüzündeki Mickey Mouse süslemeli deniz paraşütünü işaret ettim.

"Vallahi keyifleri bayağı yerinde. En son birlikte deniz paraşütüne gittiler ama şimdiye kadar gelmişlerdir." O da benim gibi kıkırdayarak gözlerini gökyüzüne diktiğinde yüzüne en az yaramaz çocuklarınki kadar kurnaz bir gülümseme yerleşti. *Kim bilir aklından neler geçiriyordu?*

"Senem nasıl?" İlgili sorularını sormaya devam ederken Demir'e büyük bir hayranlıkla baktım ve hatta dayanamayıp yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

Yaşanılan onca şeyden sonra Demir tıpkı her konuşmamızda olduğu gibi Senem'i soruyor, onun ne durumda olduğunu merak edi-

yordu. Yaşanılanlardan sonra Senem'in yaptıklarında onun da payı olduğunu düşündüğü için defalarca kendini suçluyordu.

"Buraya geldiğinden bu yana çok daha iyi. Kafasını bayağı dağıttı gibi," diyerek kısa bir açıklama yaptığımda samimiyetle gülümsedi ve başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Bize ait olan şezlongların bulunduğu alana doğru yaklaştığımızda Demir'in kucağından inerek bitirmiş olduğum mısırın kabuğunu çöp kutusuna attım ve ardından Senem'in uzandığı şezlonga doğru yürümeye başladım. Bizim geldiğimizi görmesiyle hâlâ elinde oynadığı telefonu bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Yüzüne samimi bir gülümseme yerleşirken şezlongun üzerindeki plaj elbisesini üstüne geçirdi ve yanımıza yaklaştı. Hem beni hem de Demir'i ilgiyle incelerken gözlerindeki yaramaz ifadeyi görmek mümkündü. Demir'in alaylı bakışları bu kez doğrudan Senem'i bulduğunda onların arasındaki bu tuhaf bakışmanın sebebini anlayamadım.

"Çok kızdı mı?" diye sorduğunda, Demir aralarındaki mesafeyi kapatarak uzanıp Senem'in yanaklarından öptü ve geri çekildi. *Bu ne demekti şimdi? Benden mi bahsediyordu?*

"Hem de nasıl? En son suratını dağıtmayı planlıyordu."

"Bak, sen..."

Demir'in sorgulayan bakışlarını ve oyuncu ses tonunu üzerimde hissettiğimde aralarında geçen bu konuşmanın altında yatan asıl sebebi anladım. *Senem'in her şeyden, özellikle de Demir'in buraya geleceğinden elbette haberi vardı! Eh, Demir de adresi Senem'den almış olmalıydı.*

"İş birliği ha? Bunu ödeyeceksiniz, ikiniz de."

İşaret parmağımı ikisine doğru sahte bir öfkeyle savururken Senem iki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı, Demir ise beni kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Sahte bir şekilde vurguladığım sinirimle ondan kurtulmak istediysem de beni rahat bırakmadı. Sıkıca sarıp sarmalamaya devam etti. Demir'in gelmesiyle benim şezlongun üzerinde uzanan Alper ayağa kalkarak bana beklentili gözlerle baktı ve onları hemen tanıştırmak istedim.

"Demir; Alper, Esma Teyze'nin yeğeni. Alper, Demir de erkek arkadaşım," diyerek ikisini tanıştırırken Alper oldukça samimi bir gülümsemeyle Demir'e tokalaşmak üzere elini uzattı. Demir de sevecen bir tavırla, "Memnun oldum," diyerek ona karşılık verdi.

"Hem Nisa'dan hem de halamdan bahsini çok duyduk," diyerek açıkladığında Alper, Demir şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirip, "Öyle mi?" diye sordu. Sadece omuz silktim çünkü itiraz etmek gibi bir lüksüm yoktu. Bu doğruydu.

Mersin'e ilk geldiğimiz zamanlarda Esma Teyze bizden bahsederken üstü kapalı bir şekilde bir erkek arkadaşım olduğunu büyük aile fertlerimize söylemişti ama daha sonrasında Demir'in bahsi garip bir şekilde çok açılmıştı. Hatta Erkan Dayı sırf bu yüzden benimle epey dalga geçmişti.

"Alper, Senem'den hoşlanıyor." Demir'in yanına iyice sokularak kulağına fısıldadığımda söylediklerimle bakışları direkt Senem'i buldu.

"Bunu bildiğim iyi oldu." Aynı şekilde o da bana doğru sessizce fısıldarken ses tonu yapacağı haylazlıkların ve Senem'le uğraşacağının habercisiydi. Yüzü alaylı bir gülümsemeyle canlanırken Senem'e bakarak başıyla Alper'i işaret etti ve resmen imalı bir edayla göz kırptı. Kolundan dürtüp rahat durması için söylenirken Senem'in kısılmış gözleri bizim üzerimizdeydi ve hatta bunu hemen Demir'e yumurtladığım için bana sonrasında bunun acısını çıkaracağına dair bakışlar atıyordu. Tam ağzımı açıp masum olduğumu mırıldanacaktım ki Devrim Amca'nın sesini duymamızla birlikte hepimizin bakışları onun ve Esma Teyze'nin geldiği tarafa doğruldu.

"Demir, değil mi bu? Oğlum sen nereden çıktın?"

"Devrim Amca, merhaba."

Demir yanımdan ayrılarak Devrim Amca'nın yanına doğru gitti ve onu görmenin mutluluğuyla sevinçle kucakladı. Hemen arkalarından gelen Esma Teyze gözlerimin içine bakıp şaşkınlıkla gülümserken bir taraftan da Senem'den şezlongdaki havlulardan birini istedi. Üzerini kuruladıktan sonra o da Demir'e samimiyetle sarıldı.

"Nereden çıktın sen deli çocuk?"

"Hanımefendinin birinin hasretine dayanamadım. Kaçtım geldim," diyerek Demir, Esma Teyze'yi cevaplarken beni yeniden kolla-

rının arasına çekip yanımızdaki aile fertlerime aldırmadan yanağıma hızlı bir öpücük bıraktı.

"Çok iyi yapmışsın oğlum," dediğinde Esma Teyze gayet samimiydi.

Yaz öncesinde Esma Teyze'nin Demir konusunda oldukça büyük tereddütleri vardı. Hatta o tereddütler öyle büyüktü ki bizim birlikteliğimize bile tam olarak onay vermiyordu fakat bir gün anlamadığım bir şekilde Esma Teyze, Demir'e güvenmeyi tercih etti. Her ne kadar Demir başlarda söylemek istemese de sonradan bir şekilde öğrenmiştim bunun nasıl olduğunu. Meğerse Ramazan Bayramı günü Esma Teyze, Demir'i kenara çekmiş ve ona aralarındaki bütün buzları artık eritmek istediğini söylemişti. Demir ise buna elbette büyük bir memnuniyetle karşılık vermişti. Üstelik bundan sonra ne onları ne beni hatta ne de Senem'i üzmeyeceğine dair Esma Teyze'ye söz vermişti ve çok geçmeden Esma Teyze de Demir'in yanımdaki varlığını kabullenmeye başlamıştı.

Esma Teyze, öz evladını acı tecrübelerle kaybeden yaralı bir anneydi. Onun korkusunu, endişesini derinden hissediyordum ama her şeye rağmen Demir'le araları düzeldiği ve aramızdaki ilişkiyi kabullendiği için çok mutluydum. Onun onayı olmasaydı kendimi hep eksik ve diken üstünde hissederdim.

"Ay çocuklar vaktiniz olursa gidin, siz de binin paraşüte. Devrim, yarın bir daha binelim mi?"

Esma Teyze ilgiyle hâlâ gökyüzünde süzülmekte olan paraşütlere bakarken Devrim Amca da sanki bıkmış bir ifadeyle başını sağa sola doğru salladı.

"Bineriz hayatım, bineriz," diyerek yine de Esma Teyze'yi kırmayıp onun bu isteğini geri çevirmedi ama Devrim Amca'nın yüz ifadesinden asla tekrar binmek istemediğini ben gayet iyi anladım. "Esma bayıldı paraşüte," diyerek bize doğru konuşmaya devam ettiğinde, Esma Teyze'nin paraşüte olan ilgisini gözlerinde görmek bile mümkündü.

"Ama var ya böyle resmen gökyüzünde kuşlar gibi süzüldük. Çok güzeldi," diyerek bir kez daha hayranlığını belirtirken Esma Teyze, onun bu tatlı, heyecanlı hallerine hep birlikte gülüşmeden edemedik.

Mersin'e, daha doğrusu bu tatil yerine geldiğimizden bu yana uzun zaman geçmişti ama garip bir şekilde Senem'le ben hiç paraşüte

binmemiştik. Jet Skiye binmiştik mesela. Hatta ben Alper'in arkasına, Senem ise sırf yanlış anlaşılma olmasın diye Devrim Amca'nın arkasına binmişti ama nedense paraşüt hiç aklımızdan geçmemişti. Gerçi ben biraz da korktuğumdan hiç bahsini açmamıştım Senem'e. Onun da bana bahsini açmadığına göre duygularımız karşılıklıydı.

"Oğlum bavulların var mı? Ne yaptın onları?" Aramızdaki sessizliği bozan Esma Teyze ilgili sorularını Demir'e doğrulttuğunda Demir de hiç bekletmeden yanıtladı onu.

"Babam benim için bir tanıdığının çalışanını ayarlamış ve bir de üstüne araba kiralamış. Onun içinde hepsi."

"Tamam o zaman. Siz Nisa'yla gidin, arabayı güzel bir yere park ettirin. Sonra da bavullarını kapıp Erkan'ın oteline gelin. Olur mu? Paraşütten dönerken annem Devrim'i aradı. Bir içli köfte yapmış Demir, parmaklarını yiyeceksin oğlum."

"Şimdiden ağzım sulandı bile."

Esma Teyze ve Demir heyecanlı bir şekilde konuşmasını sürdürürken onları yüzümden bir an olsun eksilmeyen gülümsemeyle izledim. Senem ve Alper de bize yardım edebileceklerini söyleyerek peşimize takıldıklarında biz arabaya doğru ilerledik, Esma Teyze ve Devrim Amca da otele doğru yürümeye başladı.

Demir'in kollarının arasına girerek babasının kiralamış olduğu arabanın bulunduğu sokağa doğru yürürken geçirdiğim tüm yaz boyunca ilk kez bu kadar mutlu, huzurlu ve heyecanlı olduğumu hissettim. Onun yanımdaki varlığı, karamel gözlerine bile yansıyan sevgisi her daim benim şifam gibiydi.

Esma Teyze'nin talimatlarını hızla uygulamaya geçerek Demir'in kiralık, kırmızı spor arabasını onunla birlikte gelen adam sayesinde otele yakın bir yerde güzel bir alana park ettirdik. Alper'in yardımıyla hem Demir'i hem de Demir'e eşlik eden adamı otelde iki ayrı güzel odaya yerleştirdik ve bavullarını odalarına çıkarmalarında yardımcı olduk.

İlk anlarda yol yorgunu olduğu için Demir'i dinlenmesi üzerine yalnız bıraktım. Demir'in uyuyacağını düşünerek ben soluğu doğrudan Esma Teyze'nin annesi olan Fatma Nine'nin yanında, mutfakta alırken Senem de odamıza çıkıp dinlenmek istediğini söyledi.

Esma Teyze'nin annesi Fatma Nine tüm yemekleri otel çalışanlarıyla birlikte beraber hazırlardı. Çoğu zaman elimden geldiğince ben

de onlara yardım etmeye çalışırdım. Yanlarına gittiğimde içli köfteleri çoktan doldurdukları için tencereye atıyorlar ve kaynamasını bekliyorlardı ama Fatma Nine özellikle o köfteleri kaynatmadan kızarttığında tadı daha bir enfes oluyordu.

Sırf ben öyle seviyorum diye Fatma Nine, içli köfteleri kızartırken ben de diğer mutfak çalışanlarının yanına giderek yaptıkları işe göz gezdirdim. İçli köfteden kalan köfte parçalarını çalışanlardan birisi avuç içinde silindir haline getiriyor ve sonra küçük parçalar koparak diğer çalışanın önüne bırakıyordu. Diğer çalışan da o köfte parçalarını eline alarak yuvarlayıp tabağın üzerine koyuyordu. Bundan ne yapacaklarını sorduğumdaysa bana Adıyaman yöresine ait ekşili bir çorba yapacaklarını ve adının *basalla* olduğunu söylediler. Tuz ve ekşi karşı koyamadığım bir şey olduğu için çorbayı daha tatmadan nefis olacağını düşündüm.

Bir süre sonra Esma Teyze de duş alıp mutfağa, yanımıza gelerek tıpkı benim gibi çalışanlara yardım etmeye başladı. Bir süre onların ayak altında gezerek heyecanla yerimde kıpırdandığım esnada Devrim Amca'nın anne ve babası da bize sürpriz yaparak kaldığımız otele geldiler. Onları görür görmez koşup hemen sarıldım çünkü ikisi de hem çok harika hem de çok tonton insanlardı. Onları karşıladıktan sonra Esma Teyze elimi yemeklerden çekmemi ve Senem'e haber vermem gerektiğini söyledi. Malum ben etrafta pır dönerken o hâlâ odamızdaydı.

Esma Teyze, annesine ve mutfak çalışanlarına otelin bahçesinde büyük bir aile sofrası kurmak istediğini söylediği sırada ben de aceleci adımlarla odamın bulunduğu kata çıktım ve Senem'e haber verdim. Senem'e laf atarak daha doğrusu onun Demir'le yaptığı iş birliğine mızmızlanarak ona sataşırken günlerden sonra ilk kez içimin bu kadar kıpır kıpır olduğunu hissettim. Beraber aşağıya inip Esma Teyze'nin tabaklara koyduğu yemekleri geniş aile masasına yerleştirirken aramızdaki tatlı sürtüşme de elbette devam etti.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra Esma Teyze bu kez de Demir'i çağırmamı söylediğinde olduğum yerde âdeta zıplayarak yeniden otele girdim. Hızlı adımlarla onun odasının bulunduğu üçüncü kata çıkıp kapısının önüne yaklaştım ve yavaşça tıklattım. Hâlâ uyuyor olabilirdi. Çok geçmeden kapı açıldığındaysa Demir'i saçları dağılmış ve üzerini değiştirmiş bir şekilde karşımda buldum. Yeme-

ğin hazır olduğunu söylediğimde odasının anahtarını alarak kapıyı arkasından kapattı. Beni yine kollarının arasına çekip otelin asansörlerine yöneltti ve vakit kaybetmeden birlikte bahçeye indik.

Mersin'in tüm o nemli ve sıcak havasına rağmen geniş yemek masasında bulunan hem içli köfteleri hem de adının *basalla* olduğunu öğrendiğim ekşi köfte çorbasını büyük bir iştahla mideme indirdim. Hatta çorbanın lezzetine kapılıp o kadar çok içtim ki bir ara kendi tabağımı bitirip yanımda oturan Demir'in çorba tabağından da içtim ve Demir beni utandırarak masadaki kimseye aldırmadan kalan çorbasını bana bizzat kendi elleriyle içirdi. Masanın çevresindeki herkes bendeki bu ani, coşkulu değişimin elbette farkındaydı ama buna takılmadım çünkü onlar da benim bu mutluluğuma aynı heyecanla karşılık veriyorlardı.

Akşam yemeği esnasında Demir hem Esma Teyzenin hem de Devrim Amca'nın aile fertleriyle tanışmış ve kendini sevdirmeyi hemen başarmıştı. *Gerçi Demir'i sevmekten kolay ne vardı ki?* Onun gözlerinin içine baktığınız kısa bir zaman diliminde hemen çözülüveriyordu her şey. Tanıyordunuz onun yumuşacık, sıcacık kalbini.

Akşam yemeği faslından sonra Devrim Amca ve Erkan Dayı kendi aralarında bir iddiaya tutuşmuş, okey masasını ortaya dökmüşlerdi. Devrim Amca, Demir'i yanına alırken Erkan Dayı da oğlu Alper'i kendi tarafına çekmiş ve kapışmaya başlamışlardı. Tüm akşam boyunca süren kapışmalı oyunu büyük bir keyifle Demir'in hemen yanı başındaki sandalyede otururak izledim. Son elde Demir bana göz kırparak elindeki çift okey taşının birini ortaya koymuş, eli bitirerek Devrim Amca'nın iddiayı kazanmasını sağlamıştı. Fakat Erkan Dayı itiraz ederek bunu kabul etmediğini söyleyip bir de tavla rövanşına davet etmişti Demir'i ve Demir de halinden hiç şikâyet etmeden bunu da kabullenmişti. Ne yazık ki bu kez şansı o kadar da yaver gitmemişti. Tavlayı bilmediğim için nasıl oynadıkları hakkında bir fikrim yoktu. O yüzden pek yardımcı da olamıyordum ama anladığım kadarıyla Demir bu kez yenilmişti. Erkan Dayı, Demir'in elindeki son beyaz taşı da kendi tarafına çekip tavla kutusunu kapattığında oyunun bittiğini anladım.

"Senin o koltuğunun altında bir sökük mü var bakayım?"

Her ne kadar Demir'in üzerinde beyaz, sporcu atleti olsa da Demir başını yan tarafa çevirip koltuğunun altını kaldırmayı ihmal etmedi. Bunu fırsat bilen Erkan Dayı da tavla kutusunu doğrudan oraya yerleştirdi.

"Hop, bu da böyle bilinsin damat. Yok öyle okeyde yenmeler falan."

Erkan Dayı, Demir'le tanıştığı andan itibaren ona sürekli *damat* diye hitap ediyordu. Eh, Demir'in de pek bir şikâyeti yoktu. Aksine ona böyle seslenilmesi bayağı hoşuna gidiyordu. *Gerçi... Şimdi doğruya doğru. Benim de hoşuma gidiyordu.* Elimi çeneme yaslayarak onları keyifle izlemem de bunun ispatıydı.

"Eyvallah Erkan Abi," diye karşılık verdiğinde Demir, masadaki ona ait çay bardağında bulunan çayının son yudumunu içip koltuğunun altındaki tavla kutusunu da masaya bıraktı.

"Kız, ben çok sevdim bu oğlanı."

Erkan Dayı gülümseyerek bana doğru konuşurken dudaklarımı yüzüme yerleşen utangaç bir edayla ısırdım. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Demir'e böyle hemen alışmış olmaları beni de sevindiriyordu.

"Ben de sizleri öyle," dediğinde Demir, Erkan Dayı'nın gözüne çoktan girdiğini anladım. Gerçi bütün akşam aralıksız sohbet etmişlerdi. İllaki bir şekilde anlaşmışlardır.

"Ama artık benden bu kadar gençler. Gidip yatacağım. Bugünkü müşteriler epey yordu. Siz de yatın odalarınızda serin serin. Hadi iyi geceler."

"İyi geceler dayıcığım."

"İyi geceler, Erkan Abi."

Erkan Dayı da bizlere tekrar, "İyi geceler," dedikten sonra oturduğu sandalyeden kalkarak otele doğru ilerledi. O sırada saati kontrol ettiğimde epey geç olduğunu fark ettim. Demir'in yanımdaki varlığı o kadar yoğundu ki zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini anlamadım. Üzerime bir yorgunluk çökerken ben de oturduğum sandalyeden kalktım.

"Ben de odama kaçayım artık," diyerek otele doğru ilerleyeceğim sırada Demir de oturduğu yerden kalktığı gibi yanıma sokulup ko-

lumdan tutarak beni kendine doğru çevirdi. Yüzü bir nefes kadar yakınımdaydı.

"Sen nereye? Daha doyamadım ben sana." Dudaklarından çıkanlarla yüzüme bir sıcaklık hükmederken hemen arkamızdaki başka masanın çevresini saran sandalyelerde hâlâ oturmakta olan büyük aile fertlerini başımla işaret ettim. Onların karşısında Demir'le bu kadar yakın duramazdım.

"Fatma Nine'yle, Arif Dede bize bakıyor Demir. Çok ayıp."

Esma Teyze'nin annesi Fatma Nine ve babası Arif Dede bizi kırkırdayarak izlerken önündeki meyve tabaklarındaki yaz meyvelerini yemeğe devam ediyorlardı. Bu halleriyle bana uzun süredir görmediğim Zehra Sultan'ımı ve Orhan Amca'yı hatırlatmışlardı. Onları gerçekten çok özlemiştim. Bayramdan sonra onlar memleketlerine, Rize'ye gitmişlerdi. Sedat Abi de üniversite öncesi son kez memleketini ziyaret etmek için onları yalnız bırakmamıştı.

"Öyleyse on beş dakika sonra seni arka bahçedeki limon ağacının altında bekliyorum. Tamam mı?"

Arka bahçede limon ağacının olduğunu da nereden biliyordu? Ben onun uyuduğunu zannederken o hangi ara etrafı keşfe çıkmıştı?

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurup beni şaşkınlıklar içinde bırakırken ortalıktan hemen kaybolup uzaklaştı. Ben de vakit kaybetmeden sırıtarak odama çıkmak için harekete geçtim.

Kaldığımız otel odasına çıktığımda Senem'i yatağına uzanmış bir şekilde televizyondaki yaz dizilerinden birini izlerken buldum. Son zamanlardaki yeni aktivitesi tam olarak buydu. Bir televizyon bağımlısı gibi izlediği yaz dizisinin bölümlerini asla kaçırmıyor, bölüm bittikten sonra yorumlarını da benimle paylaşıyordu.

Ona Demir'le arka bahçede buluşacağımı söyleyerek rahatsız etmeden kıyafetlerimizin bulunduğu dolaba doğru ilerledim. Dolabın içinden kalın askılı, turuncu bir tişört ve Fatma Nine'nin bizlere hediye etmiş olduğu çiçekli şalvarlardan birini çıkardım. Üstümdeki kıyafetlerden sıyrılarak yenilerini giymenin verdiği rahatlıkla banyoya yönelip hızla dişlerimi fırçaladım. Güneşten dolayı tenimde zaten bir değişiklik olduğu için yüzüme makyaj yapmadım. İşimi bitirip dağılmış saçlarımı da at kuyruğu yapmaya başladığım sırada Senem'i hemen arkamda, aynadan bana gülümseyerek bakarken yakaladım.

"Mutlusun kız *Suratsız*," diyerek benimle dalga geçerken sesindeki tınıdan elbette samimi olduğunu anlamak mümkündü. Başımı sallayıp içimi çekerek ona döndüm ve heyecanlanarak ellerimi çırptım.

"Çok mutluyum be Senem," derken âdeta kendimden geçmiş bir hâldeydim. "Ve bu onun sayesinde," diye devam ettiğimde Senem yaklaşarak burnumun ucundan sıkıp geriye doğru çekildi.

"Bari çocuğun yanına giderken güzel bir şeyler giyseydin."

Üstümdekileri pek onaylamıyor olabilirdi ama ben Fatma Nine'nin hediyelerini çok benimsemiştim. Üstelik bu şalvarlar gerçekten serin tutuyordu.

"Rahat bunlar," dediğimde Senem anladığını belirtircesine başını salladı ve tekrar odaya, yatağına doğru gitti.

"Çıkmadan önce odanın anahtarını al. Dizi bitince yatarım ben. Malum sen gelmezsin, biliyorum."

Doğru tahmin. Demir'in yanından hemen ayrılacağımı ben de düşünmüyordum.

"Tamam canım," diyerek Senem'e seslendikten sonra hazırlıklarımı sonlandırarak banyodan çıktım. Yatağımın üzerine bıraktığım cep telefonumu elime alarak son bir kez daha odadaki büyük aynadan kendime baktım. İyi göründüğümü düşünerek Senem'in yanına yaklaşıp yanağına hızlı bir öpücük bırakıp ardından da hızlı adımlarla odadan çıktım.

Otelin dar koridorlarından geçerek asansörlere ulaşıp genelde müşterilerin oturmayı tercih ettiği teras kata indim. Etrafı kolaçan ettiğimde birkaç müşteri dışında kimseyi göremedim. Bunun rahatlığıyla arka bahçeye doğru ilerlemeyi sürdürdüm ve aynı zamanda Demir'e de nerede olduğuna dair mesaj attım. Limon ağacının altında beni beklediğini söylediğinde adımlarımı daha da hızlandırdım ve arka bahçenin ışıksız olmasına ilk kez bu kadar çok sevindim. Çünkü dayanamayıp Demir'e sarıldığım sırada kimsenin bizi görmesini istemiyordum.

Demir'in bahsettiği limon ağacını sonunda fark edip ona doğru yaklaştığımda ağacın altından çıkarak benim bulunduğum tarafa geldi. Karşılaştığımız anda kalbimin hızla atan ritmini yine yakalayamamıştım. Sanki onunla her karşılaşmamız ilk karşılaşmamız gibiydi.

"Pek bir yakışmış güzelim." Elbette üzerimdeki şalvarla dalga geçiyordu ama bunu kırıcı bir şekilde yapmadığının farkındaydım. Keyiflenerek iyice yanına yaklaştım.

"Fatma Nine hediye etti. Bayağı da serin tutuyor. Bence sen de giymelisin. Takarsın başına bir kasket, böyle köy ağalarına falan benzersin." Bu kez ben onunla dalga geçerken burnumun ucuna vurup başını *hayır* dercesine sağa sola doğru salladı.

"Yok canım, ben hiç almayayım."

Sessizce fısıldadıktan sonra Demir bana bir elini uzattı ve ben bir kez daha etrafı kontrol ettim. Çevremizde kimselerin olmadığını anladığımda telefonumu üzerimdeki şalvarın cebine bırakarak sıkıca onun uzattığı elini tuttum. Beni ağır adımlarla limon ağacının altına doğru çekerken o da tıpkı benim gibi temkinli bakışlarla etrafı inceledi. Ağacın gövdesine sırtımı yasladığımda aramızdaki boşluğu kapatarak iyice yanıma sokuldu. Bir elini ağacın gövdesine yaslarken diğer eli de çenemi tutarak başımı yukarı doğru kaldırdı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Usulca gözlerimi kapattığımda Demir'in dudaklarından çıkan sıcacık nefesi önce yanaklarımda hissettim. Ardından dudakları boynuma doğru yol alırken derin bir nefesle kokumu içine çektiğinde ürperdim ama yine de kendimi geri çekmedim. Zaten kollarının arasında kapana kısılmış gibiydim. Hiçbir yere gidemezdim.

"Karanfilin yerini deniz kokusu almış." Fısıltısı tenimi huylandırırken boynuma doğru küçük bir öpücük kondurdu. "Nasıl güzel kokuyorsun Nisa'm, bir bilsen," diye devam ettiğinde havanın yaz sıcağına rağmen karşısında resmen ürperdim. Dudakları boynumdan yanağıma, oradan da alnıma doğru ilerlerken dudaklarından dökülen adımı kozasından çıkarak kalbimde kanat çırpan kelebeklerle selamladım.

"Seni çok özledim sevgilim."

Söyledikleriyle gözlerimi aralarken yumuşacık dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Bütün kayışlarım koptu ve kollarımı boynuna dolayarak alnına düşen saçlarını geriye doğru itip çekiştirdim. Öpücüğümüzü derinleştirirken onun kadar benim de özlem duyduğum çok bariz ortadaydı. *Nasıl oluyor da hayatımın tam merkezinde artık o yer alabiliyordu?* Anlamıyordum ama asla şikâyetçi de değildim.

"Ben de. Ben de seni çok özledim," diye mırıldandım dudaklarına doğru geri çekilirken.

"Barselona sensiz o kadar sıkıcıydı ki... Resmen işkence gibiydi." Aramızdaki yakın mesafeyi hiç açmadan yanağımı elinin tersiyle okşamaya başladığında kaşlarımı havaya kaldırarak kollarımı birbirine doladım ve ona sorgularcasına baktım.

"Hiç de öyle görünmüyordu ama beyefendi. Fotoğraflarda pek bir mutluydun," diyerek itiraz ettiğimde yüzündeki tebessümle baş parmağı dudaklarımın üzerinde gezindi.

"Bu kadar kızacağını gerçekten düşünmedim. Özür dilerim. Defne biraz ısrarcıdır. Baba tarafına rağmen annemin ailesi bana pek bir düşkün."

"Fark ettim," derken sesimin bozuk çıkmasına engel olamadım.

Demir'i kuzenlerinden kıskanmam normal miydi? Bilmiyordum ama Demir'in aslında öz evlat olmadığını aklıma getirdikçe bu kuzenlik mevzusu pek bir anlam kazanmıyordu. Malum teknik olarak Alper ve Senem de kuzendi ama aramızda hiçbir kan bağı olmadığı için ben onların birlikte olmasını istiyordum. Yani böyle bir durum Demir için de geçerli olabilirdi. *Kim bilir?*

"Sen sildin mi bakalım o fotoğrafı?"

Akşam yemeğinden sonra Demir'den özellikle Instagram'da paylaşılan o fotoğrafı silmesini istemiştim. Aklıma getirdiğim gerçeklerden dolayı o fotoğraf beni epey rahatsız etmişti. Bu yaptığımın çok yanlış olduğunun farkındaydım ama kendime de engel olamıyordum işte. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordum.

"Çoktaaan." Beni yanıtlarken kelimeyi uzatması hoşuma gitmişti. Yüzümü yeniden avuçlarının içine aldığında karamel gözlerinin gecenin bu saatinde bile güneş kadar canlı parladıklarını fark ettim.

"Ayrıca... Ne kadar uzağında olursam olayım gözlerini kapatıp açtığın her an yanında olacak kadar yakınım sana Nisa Altun."

Dudaklarından çıkanlarla büyülenmiş bir şekilde gözlerine bakmayı sürdürdüm. Sanki söylediği bütün sözler göğüs kafesimde çiçekler açtırıyordu. Dudaklarımı ısırarak sporcu atletinden tutup onu kendime çektim ve bu kez ilk adımı atarak ben öptüm onu. Sanki o

da bunu bekliyormuş gibi hemen karşılık verdi bana. Dudaklarımız birbirine değince aradaki tüm o özlem ortadan kayboluyormuş gibiydi.

"Siz ne yaptınız bakalım tatilde? Bensiz nereleri gezdiniz?" diyerek nefes nefese geri çekilirken Demir, zihnimde düşünerek listemi hazırladım ve hızlı hızlı heyecanla konuşmaya başladım.

"İlk önce Tarsus Şelalesi'ne gittik. Etraf o kadar serindi ki Demir, çok güzeldi. Mangal da yaptık. Hatta bir ara Senem şelalenin akıntısında sandaletini kaybetti. Sonra *Ashâb-ı Kehf* mağaralarını gezdik. Biraz ilginç bir yerdi ama orası da çok serindi ve bayağı kalabalıktı. Turistik bir yermiş sanırım. Sonra Erkan Dayı'nın eşi Yeter Abla bizi hamama götürdü. Bayağı eğlenceli geçti. Tabii sen detayları bilmesen de olur. Sonra da Mersin'e geldik işte. İlk önce şehirde biraz alışveriş falan yaptık, en sonunda da buraya geldik. Haftalardır buradayız."

Tüm yaptıklarımızı ona coşkuyla anlatırken sesini bile çıkarmadan keyifle, yüzündeki samimi gülümsemeyle dinledi beni. Gülünce öyle güzel bir genç adam oluyordu ki bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Eh, bana hiçbir şey kalmamış," dediğinde birden elinden tutup onu limon ağacının altından çekerek denizin ortasında renkli ışıklarla parlayan, üstüne kocaman bir Türk bayrağı asılmış Kız Kalesi'ni işaret ettim.

"Uzun süredir buradayız ama kalenin içine hiç gitmedim. Gidenler pek bir şey olmadığını söylüyor ama ben yine de merak ediyorum. Belki birlikte gideriz."

Benim gibi o da gözlerini kaleye diktiğinde bugün okuduğum efsaneyi anlatmak istedim fakat güzel geçen geceme hüzünlü bir efsanenin yakışmayacağını düşünerek bu isteğimden hemen vazgeçtim.

"O hâlde yarın kaleye gidiyoruz."

"Gidiyor muyuz?" diyerek heyecanla ellerimi çırptığımda yanıma yaklaşarak gözlerimin içine baktı ve topladığım saçlarımın kenarlarından fırlayan tutamları kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Gidiyoruz tabii ama öncesinde daha güzel sürprizlerim olacak."

Yüzüme doğru fısıldamasıyla onu çıplak omuzlarından iterek limon ağacının gövdesine doğru yasladım. Bu cesur hareketime tek

kaşını havaya kaldırarak karşılık verirken dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamadım.

"Öyle mi, *kedi yavrusu*?"

İmalı ve biraz da cilveli bir edayla konuştuğumda parlayan gözleri doğrudan dudaklarıma doğru indi ve aniden belimi sıkıca kavrayarak daha ben ne olduğunu anlayamadan yerlerimizi değiştirip sırtımı ağacın gövdesine yasladı.

"Öyle, *kutup yıldızı*."

Uzun zamandır işitmediğim o iki kelimeyi duyduğum esnada yüzüm çoktan onun ellerinin arasındaydı. Dudakları dudaklarıma dokunurken sadece içimdeki özlemden değil, kalbimdeki coşkudan dolayı da uzun uzun öptüm onu. Daha çok kendimden geçtim ve daha çok süzüldüm, kayboldum onun sihirli dudaklarında. Biliyordum ki Demir sayesinde ruhum ve kalbim birlikte ısınıyordu. Sanki bütün sorunlar bir anda ortadan kaybolup gidiyordu. Mutluluk yıllara, aylara, haftalara ya da günlere dağılmıyordu. Aslında mutluluk tam da şu andaydı. Onunlaydı ve ben bunun son bulmasını hiç istemiyordum.

3. BÖLÜM

♪ *İlyas Yalçıntaş & Büşra Periz – Olmazsa Olmazımsın*

♪ *Demet Sağıroğlu – Arnavut Kaldırımı*

"Demir, nereye gidiyoruz Allah aşkına sabah sabah ya? Daha horozlar bile ötmedi. İnsaf ama! Bu saatte uyandırılır mı? Sahi saat kaç?"

Sabahın bu erken saatinde -ki saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum- motora bağlayarak hızlı bir şekilde konuşmamın sebebini açıklamama bir izin verin.

Ses tonumdan yoğun bir mızmızlık ve uykusuzluk akarken elimi sıkıca kavrayan beyefendi bana cevap verme zahmetine bile girmeden yürümeye devam etti. Beni de peşinden sürükledi. Uykumu açmak istercesine gözlerimi yumruk yaptığım bir elimle ovalarken bir taraftan da Demir'in hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. İşin aslı ona ayak uydurmuyordum, âdeta ayak uydurmaya zorlanıyordum yoksa bir anlık boşluğumda gözlerimi kapatarak yeniden uykuya dalmam ve pat diye yere düşmem an meselesiydi.

Bundan yaklaşık on dakika öncesine kadar Senem'le paylaştığımız otel odasında uykumun en güzel anlarında kayboluyordum. Fakat ansızın bir kedi yavrusunun dürtüsüyle uyanmak ve düşlerimin arasından sıyrılmak zorunda kaldım. Üstelik ben o mahmurlukla Demir'in otel odamıza nasıl girdiğini sorgularken onun bana verdiği cevap sadece, "Seni koridorda bekliyorum. Çabuk hazırlan," demekten ibaretti. Sonrasında zihnime kazınanlar ise üzerime hızlıca beyaz, kalın askılı, sporcu atleti ve altıma da turuncu benekleri olan bir şort etek giymemdi. Üzerimi değiştirip yüzümü yıkadıktan sonra koridora çıktığımda, "Hadi hadi," diyerek bu sabahı sabırsız bir şekilde selamlayan Demir Gürsoy'la karşılaştım. *Sabah sabah neyin enerjisiydi bu böyle?*

Sırf uykum açılsın diye asansörleri değil de merdivenleri kullandık. Otelden ayrılıp bahçeye çıktığımız sırada Demir'in peşinden nereye gittiğimizi bilmeden yürümeye devam ederken aklımda tek bir şey vardı. *Sadece uyumak istiyordum.* Çünkü neredeyse bütün geceyi arka bahçede Demir'le birlikte geçirmiştim ve o şapşal odama git-

meme asla izin vermemişti. Üstelik bir de yetmezmiş gibi bahçedeki sivrisineklerin beni istila etmesine maruz kalmış ve odama döndüğümde kaşıntıdan uyuyamamıştım. Vücudumda elimi attığım her yer kaşıntıdan dolayı neredeyse biraz şişmiş bir vaziyetteydi.

Demir'in beni cevapsız bırakmasına karşılık, "Ya Demir! Nereye gidiyoruz?" diyerek hareket etmeyi bırakıp söylendiğimde çok kısa bir süreliğine duraksadı ve bana dönerek göz kırptı. *Hoş geldin oyuncu Gürsoy. Seni pek bir özlemiştik.*

"Sürpriz."

Sabah sabah neyin sürpriziydi bu? Biraz daha bekleyemez miydi? En azından önce bir ayılsaydım yahu...

"Sen bizim odaya girmeyi nasıl başardın acaba?" Herhalde bu sorumu da geçiştirmez ya da *sürpriz* diyerek yanıtlamazdı. Kurnazlıkla sırıtırken bu kez sorduğum sorunun hoşuna gittiğini anladım.

"Senem açtı kapıyı. Sağ olsun, pek bir yardımsever bu aralar." *Ona ne şüphe zaten!*

Bir kapı sesi duyduğumu hatırlıyordum ama Senem'in uykusundan kalkıp da o kapıyı açacağını asla düşünmezdim. *Tamam, ben uykuma düşkün olabilirdim ama Senem benden de beterdi.*

"Sizin bu iş birliğiniz de bayağı garip bir şey oldu yalnız!"

Mahmurluğuma rağmen söylenmelerime hız kesmeden devam ederken Demir beni aniden bileğimden yakalayıp bahçedeki banklardan birinin üzerine oturttu.

"Susamaz mısın birkaç saniye? Hayır, uykusunda bu kadar konuşanı da ilk defa görüyorum."

"Bak, sen bile diyorsun *uykusunda* diye. Demek ki hâlâ uyuyorum. Hadi otele geri dönelim. N'olur!"

Dudaklarımı küçük bir çocuk gibi sarkıtarak oturduğum banktan kalkmaya yeltendiğimde Demir hızla omuzlarımdan tutarak kalkmamı engelleyip, "Hayır," diyerek diretti.

"Off!"

"Şimdi sana çok kötü bir espri yapardım da sabah sabah tadımız kaçmasın."

"Gıcık!"

Bu sergilediği üsteleyici tavrından dolayı ona dil çıkarmak ve hatta surat asmak istedim ama karşımda bu halleriyle o kadar sevimliydi ki şimdilik çenemi kapalı tutmaya çalışacaktım. Gerçi bu halimin sorumlusu da yine kendisiydi. Sabahın köründe odamın kapısına dayanırsa alacağı karşılık da ancak böyle mızmız bir Nisa Altun olurdu.

Oturduğum bankta uykumu açmak için boynumu sağa sola doğru çıtlatmaya çalışırken Demir birden önümde eğildi. Üzerine giymiş olduğu lacivert deniz şortunun cebinden küçük bir kutu çıkardı. Sandaletlerime aldırmadan sağ ayak bileğime uzandı. Ben ne yapmaya çalıştığını anlamadan onu izlemeyi sürdürürken tuttuğu ayağımı dizinin üstüne yerleştirdi.

"Demir, ne yapıyorsun?"

Bana yanıt vermek yerine elindeki kutuyu açtı ve içinden ne olduğunu tam seçemediğim küçük bir takı çıkardı. Takıyı ellerinin arasına alarak narin dokunuşlarla ayak bileğime taktığında sonunda ne olduğunu görebildim. Bir halhaldı. *Üstelik üzerinde yıldız ve kedi süslemeleri olan çok güzel bir halhaldı.*

"Aslında dün gece vermek istiyordum ama bir türlü vakti tuttu-ramadım. Barselona gibi bir yerden sana çok daha güzelini almak isterdim ama bunu görür görmez bana bizi hatırlattı. Ben de sana çok yakışacağını düşündüm ve öyle de oldu."

Dudaklarımı beğeniyle dişlerken gözlerimi ayak bileğimdeki halhaldan alamadım. Bu, Demir'den aldığım ikinci hediyeydi. Üstelik ince bir zevke sahip olmasının yanı sıra küçücük şeylerden bile anlamlar çıkarabiliyordu. Ayağımdaki halhal bileğimden hiç çıkarmadığım künyemle çok uyumluydu. Hatta şimdi resmen takım olmuşlardı. Birinde yazılar, diğerinde ise süslemeler bana eşlik ediyordu. Demir'in de dediği gibi bizi anımsatıyordu. Artık yıldız ve kedi resmen bizim sembollerimiz haline gelmişti. Gerçi bütün bunların yanında Demir'in bana en güzel hediyesi beni sevmesi, kalbinde bana da yer vermesiydi. Aslında maddiyatın bizim için hiçbir önemi yoktu.

"Çok güzel. Çok teşekkür ederim," diyerek hayranlıkla mırıldanırken hâlâ ayak bileğimdeki halhala bakıyordum.

Demir, ellerimden tutup beni ayağa kaldırdığında yüzünü avuçlarımın içine alarak yanaklarını öptüm. Uykusuzluğumu bir anda

unutturmuştu bana. Böyle ani ve küçük sürprizlere henüz alışamadığım için nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum ama onun yüzündeki gülümsemeye bakılırsa halinden gayet memnundu.

Yanaklarını tutan ellerimi yüzünden çekip kendi ellerine kenetlerken dudaklarını hızla dudaklarıma bastırdı. Birilerinin bizi görebileceği endişesiyle hemen kendimi geri çektim. Gerçi sabahın bu erken saatinde etrafta pek kimse olmazdı ama bazı müşteriler denize bu saatlerde girmek istediğinden her an, her yerden çıkabilirlerdi.

"Asıl sürprizim bu değildi," diyerek yüzüme doğru fısıldadığında yüzündeki o sevimli ifade bir an olsun silinmedi. *Pekâlâ, kabul ediyorum.* Bu genç adam, bir genç kızın kalbini nasıl fethedeceğini gerçekten iyi biliyordu. Çünkü bende artık uyku falan kalmamıştı. Neler planladığını daha heyecanlı bir şekilde merak ediyordum. "Hadi bakalım, gidiyoruz," dediğinde bu kez mızmızlanmadım ve elini daha sıkı tutup ona gerçekten ayak uydurmaya çalıştım.

Bahçeyi arkamızda bırakarak otelin dışına çıktığımızda hemen karşımızda siyah, önünde küçük bir sepeti olan kilitli bir bisiklet yer alıyordu. Demir kilitli olan bisikletin anahtarını çözdü ve koltuğuna oturarak öndeki boşluğa da benim oturmam için başıyla işaret etti. *Elbette hemen dediğini yapmadım.*

"Bunu nereden buldun sen?" Sorgulayıcı hallerime büründüğümde başını bıkmış bir edayla öne eğip sağa sola doğru salladı, ardından ani bir hareketle kolumdan tutarak beni kendine çekti.

"Çaldım." Dudaklarıma doğru öyle sakin ve sessiz bir şekilde konuşmuştu ki gerçek olabileceğini düşünerek gözlerimi kocaman açtım. *Ciddi miydi, yoksa benimle dalga mı geçiyordu?*

"Demir!" diye cırladığımda kahkahasını serbest bırakıp bisiklette dengede durmaya çalışarak bu kez de belimden tuttu. *Tabii ki benimle dalga geçiyordu.*

"Şaka yapıyorum. Erkan Abi ayarladı, sağ olsun."

Bu çocuk hangi ara uyanmıştı da milleti de kendisiyle birlikte sabahın bu saatinde ayağa kaldırmıştı?

"Sabahın köründe adamı da mı uyandırdın?"

Evet, evet. Hâlâ söylemiyorum. Ne yapayım? Bir Nisa Alizen konuşmuyor.[1]

Demir gözlerini hiç çekinmeden devirerek ani bir hareketle beni iyice kendine çekti ve aramızdaki mesafeyi kapatarak önündeki boşluğu tekrar işaret etti.

"Ne konuştun be güzelim! Geceden söyledim. O da ayarladı. Artık gidiyoruz. Otur bakalım önüme."

Onu sinirlendirmeye bayılsam da artık bu çabasını karşılıksız bırakmayacaktım. İtirazlarımı ve mızmızlanmalarımı şimdilik bir kenara atarak dediğini yaptım ve önündeki boşluğa yerleşip oturdum. Demir üzerindeki kısa kollu, beyaz tişörtünün yakasına asmış olduğu güneş gözlüklerini havalı bir edayla gözlerine takarken ben de kukurumu serbest bırakarak bisikletin demirlerine tutundum. Saçlarımın arasında sıcacık nefesini hissettiğimde gözlerimi kapatarak tebessüm ettim ve ardından Demir'in hareket edebilmesi için ayaklarımı kaldırdım. Demir, bisikletin pedallarını çevirmeye başladığında nereye gideceğimizi bilmiyordum ama garip bir şekilde çok heyecanlıydım.

Tanıştığımız ilk andan bu yana Demir beni her defasında şaşırtmayı başarıyordu. Bazen dudaklarıma peyda olan gülümsemenin sebebi yalnızca o oluyordu. Bazen sadece onunla göz göze gelmeyi bile seviyordum. Onunla geçirdiğim her saniye içim kıpır kıpır oluyordu. Yorucu bir günün sonunda sıcacık kollarına sığınmak, başımı dinlendirmek için güvenli omzuna yaslamak bu hayatta başka şeye asla değişemeyeceğim yegâne şeylerden sadece bazılarıydı. Çoğu zaman kendimi bütün bunların nasıl başladığına dair düşünürken buluyordum. *Nasıl ona böylesine kapılabildim?* Biz bir şekilde yan yana gelmeyi başarmıştık ama asıl *ne zaman, hangi ara, hangi bakışla* bu raddeye kadar gelebildiğimizi hep merak etmiştim. Hâlâ da merak ediyordum.

Onu gördüğüm ilk anda ruhumda garip bir his vardı. O arka sokakta babasıyla kavga ederken kendini beğenmiş, ukala bir zengin züppesi olduğunu düşünmüştüm ama bir taraftan da daha önce hiç sahip olmadığım bir hissin akıntısına kapılmıştım. Bunun ne olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı.

[1] *Poyraz Surat'tan Not: Ağzına vuracağım. Sus artık. Bezdirdin oğluşumu.*

Güven duygusu, sıcaklık, mutluluk, ilk aşk ve dahası... Bir bakışın bütün bunları verebilmesi mümkün olabilir miydi? Tek bir bakış sonsuzluğu hissettirebilir miydi?

Şimdi düşünüyordum da sanki bütün ihtiyacım olan tek şey aslında o bakışta gizliymiş.

Demir, her şeyiyle çok farklıydı, çok özeldi. Bazen beni deliye çeviriyor, sinirlendiriyor ama bazen de yalnızca huyuma gitmeyi başarıyordu. Fakat her ne olursa olsun hep onun dediği oluyordu. Bunu bilerek mi yoksa içinden gelerek mi yapıyordu, bilmiyordum ama yaşattığı hislerin hiçbiri ölçülemezdi. Başka bir şeyle karşılaştırılamazdı. Demir'le olmak yeni doğmuş bir bebeğin ilk gülümsemesini görmek kadar heyecan vericiydi. Her ne kadar bütün bu beslediğim, kendime sakladığım duyguları ona söyleyecek cesareti bir türlü yakalayamasam da birlikte geçirdiğimiz her anın kıymetini bilmeliydim. Aramızda bambaşka bir bağ vardı ve ben bu bağın kopmasını hiç istemiyordum.

Bütün bunları neden mi anlattım? Bakın, bu kedi yavrusu sabah sabah neler planlamış?

Erkan Dayı'nın otelinden uzaklaşmamızdan bu yana ne kadar geçtiğini kestiremiyordum. Telefonumu yanıma almadığım için saatten de pek bir haberim yoktu. Demir sahil kenarındaki otelleri arkamızda bırakarak ana yola çıktığında bir müddet boyunca bisikleti Silifke tabelasına doğru sürdü. Nereye gittiğimizi elbette bana yine söylemedi fakat onun bu sürprizlerine artık alışmam gerektiğini kendime hatırlattım ve söylenmek yerine hiç sesimi çıkarmadan Demir'le anı yaşamaya baktım.

Kaç dakika boyunca bisikleti sürdüğünü bilmiyordum ama elbette Silifke'ye kadar gitmedik. Demir, bisikleti yavaşlatarak önünden inmemi söylediğinde kendimi küçük bir çiftliğin tam karşısında buldum. Gözlerim irice açılarak etraftaki hayvanları incelerken yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadım.

Demir, bisikleti yolun kenarındaki bir ağacın gölgesinin altına bırakıp kilitledikten sonra yanıma gelip kolunu omzuma attı ve birlikte içinde bolca hayvanın olduğu çiftliğe girdik. Etraftaki horozların, tavukların; keçilerin, ineklerin yanından tebessüm ederek geçerken dakikalar sonrasında kendimi bahçenin tam ortasına kurulmuş bir

serpme kahvaltının karşısında buldum. Bütün bunları hangi ara, nasıl planladığını düşünürken bir taraftan da bu güzelliklerin hiç bitmemesini diledim.

Hani insanın ruhu daralır da yürüyesi gelir ve ıssız, sakin sokakları keşfe çıkar ya... Sonra o sokakların birinde yokuş aşağı inerken uçsuz bucaksız bir denizi tam karşısında bulur. Sokağın sonundaki o denizin varlığıyla, ciğerlerini dolduran enfes kokusuyla bir tebessüm yerleşir dudaklarına, garip bir mutluluk hissi dağılır kalbin her bir odasına. Sevinir insan sebepsiz, sırf sokağın sonu o uçsuz bucaksız denizle bittiği için.

İşte Demir hayatıma girdiğinden bu yana kalbimin içinde kaybolduğum sokakların hepsinin sonu hep o huzur veren denizde bitiyordu. O uçsuz bucaksız denizin hayatımdaki varlığıyla hep daha huzurlu, daha mutlu, bu hayatı daha çok yaşanılabilir hissediyordum.

Aramızda geçen tatlı sohbetle önümüzdeki kahvaltıyı iştahla mideye indirdiğimiz sırada Demir'e bütün bunları nasıl ayarladığını sordum. Elbette tek başına planlamadığını, Erkan Dayı'nın da tanıdıkları sayesinde ona yardımcı olduğunu öğrendim.

Önüme sunulan gözlemeleri, menemeni ve içinde daha birçok süt ürününün bulunduğu harika serpme kahvaltıyı mideme indirirken bir taraftan da sabahın bu erken saatinde kahvaltı yapabildiğim için kendime hayret ediyordum. Bulunduğumuz çiftlik sayesinde saatin dokuz olduğunu öğrendim. *Eh, o kadar da erken sayılmazdı ama yine de benim için pek kahvaltı yapma saati değildi.*

Önümdeki harika lezzetleri büyük lokmalarla yerken Demir hem sessizce her hareketimi izlemiş hem de benim gibi o da önündekileri yemeye koyulmuştu. Bir ara telefonu çaldığında planlarının sadece bu serpme kahvaltıdan ibaret olmadığını anladım. Konuştuğu kişi Suat Amca'ydı ve aralarında artık nasıl bir konuşma geçtiyse Demir'in yarın bir şeyi karşılaması söz konusuydu. Bunun ne olduğunu sorduğumdaysa yine aynı yanıtı işittim: *"Sürpriz!"*

Bu ani sürprizlerden sıkılmaya başlıyordum artık. Gerçi sürpriz elbette gizli yapılırdı ama bana kalırsa Demir Gürsoy sınırları bayağı zorluyor gibiydi. Bir sonraki adımını tahmin etmem çok güçtü.

Beraber geçirdiğimiz harika bir kahvaltı sofrasından sonra çiftlikte bizimle ilgilenen insanlara teşekkür ederek Demir'le geldiğimiz yolu

geri dönebilmek için yeniden ana yola çıktık. Yolun kenarına kilitlediği bisikleti çözdüğünde bu kez benim kullanıp kullanamayacağımı sordum. Bana öyle garip öyle saçma bir şey dediğimi düşündüren bir bakış attı ki "Saçmalama, bin hadi," diyerek önce benimle dalga geçti, ardından başka bir söz etmeme izin vermeden hemen önüne oturttu. *Eh, haklıydı. Benden iki kafa uzun olan bu çocuğu bu küçücük bedenimle nasıl taşıyacaktım acaba?*

Çok vakit kaybetmeden yeniden otele ulaştığımızda bisikleti hiçbir yerine zarar vermeden Erkan Dayı'ya teslim ettik. Dün geceden planladığımız kale gezisini artık gerçekleştireceğimizi düşünerek Demir'den önce deniz bisikletlerinin yanına doğru gitmek için harekete geçtim. Fakat Demir beni engelleyerek yönümü değiştirdi. Deniz bisikletlerinin yanına gitmek yerine kumsalın diğer tarafında bulunan kayalıklara doğru yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim.

"Demir, hani kaleye gidecektik?" Aniden durarak ve onu da kolundan tutup durdurarak meraklı gözlerle Demir'e baktım. Kahvaltı sonrasında yola çıkmadan önce taktığı güneş gözlüklerini çıkararak bir adım bana doğru attı.

"Gideceğiz güzelim, gideceğiz ama önce başka bir yere gideceğiz."

"Nereye?" diye ilgiyle sorduğumda birden aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma sokuldu. Önce sinsi bir ifadeyle gülümsedi, sonrasında çenemden tutup beni gökyüzüne doğru bakmaya zorladı.

"Gökyüzüne." Başını eğerek kulağıma doğru fısıldarken bana havadaki Mickey Mouse'lu paraşütü işaret etti. *Ciddi olamazdı, değil mi?*

"Şaka yapıyorsun." Korkuyla geri çekildiğimde Demir kaşlarını havaya kaldırarak başını sağa sola doğru salladı. "Yapmıyor musun?" diye dirttiğimdeyse sırıtışını hiç gizlemeden dudaklarından bir *cık* sesi çıkardı. Elimden tutup daha dün Esma Teyze ve Devrim Amca'yla konuşan görevlilerin yanına doğru ilerlemeye başladığında ayaklarımı resmen yere sürte sürte adım atıyordum.

"Ya Demir, ben korkarım! Hiç binmedim."

İçimdeki korkuyu gizlemek yerine serbest bıraktım ve Demir'in elini aniden bırakarak yürümeyi sonlandırdım. Paraşüte binmek falan istemiyordum. *Ya halat kopar da denize düşersek? O derinliğin*

içinden kim kurtaracaktı bizi? Buradaki insanlar ekmek paralarını kazanmak istiyor olabilirlerdi ama bu paraşüt fikri bana pek güvenilir gelmiyordu. Korkumu açığa çıkarıyordu.

"Kızım, bir şey olmayacak. Esma Teyze'nin dediği gibi kuşlar gibi süzüleceğiz."

Ses tonunu değiştirerek Esma Teyze'nin taklidini yaptığında omzuna bir tane geçirmekten kendimi alamadım. *Dayak arsızı olacaktı bu gidişle.*

"Dalga geçme kadınla. Gerçekten korkarım ben." Ciddi olduğumu sonunda fark etmiş olacaktı ki yüzümü avuçlarının içine alarak yanaklarımı okşadı. Bir müddet boyunca gözlerimin içine sessizce baktıktan sonra geri çekilip tutmam için elini uzattı.

"Merak etme. Hiçbir şey olmayacak," derken oldukça ciddiydi. "Hem unuttun mu? Sen korkarsan ben de korkarım."

Beraber geçirdiğimiz o güzel lunapark gününü bana hatırlattığında yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadım. O gün de benzer sözleri sarf etmiş ve beni bir şekilde kandırmayı başarmıştı. "Hadi, tut elimi," dediğinde bana masum masum bakmasıyla son kozunu oynadı ve ben karşı çıkmaya bile tenezzül etmeden elimi onun güvenli avucunun içine bıraktım. Korkumu yenmemi yine o sağlayacaktı, biliyordum.

Birkaç dakika içinde paraşüt ve tekne gezileri düzenleyen görevlilerin yanına ulaştığımızda Demir cebinden cüzdanını çıkararak yüklü bir miktarda ödeme yaptı. İtiraz etmek istediysem de beni susturarak adamlarla konuşmayı sürdürdü. Amacının diğer müşteriler gibi sadece beş on dakikalığına değil de daha uzun süre boyunca gökyüzünde kalmak istediğini öğrendiğimde buna hiç gerek olmadığını dile getirdim. Elbette beni yine duymazdan geldi. Kafasına estiği gibi davranmaya devam etti.

Demir ödemeyi gerçekleştirdikten sonra üzerindeki tişörtü çıkardı. Terliklerimizi kumsala bırakarak birlikte denize girdik ve görevlilerin yardımıyla bizi havalandıracak olan tekneye doğru dalgaların arasında yürümeye çalıştık. Demir'in yardımıyla tekneye bindiğimde görevlilerden biri hemen yanımıza yaklaşarak bizimle ilgilenmeye başladı. Öncelikle kilolarımızı öğrenmek istediğini dile getirdi. Demir 71, bense 48

kiloydum. Bunu neden sorduklarını sonradan anladım. Kilolarımıza göre bağlayacakları halat ve kayışları daha sert ve güvenilir yapmak istiyorlardı. Gerçi kilolarımızı öğrendiklerinde hiçbir sorun olmayacağını, rahatlıkla bizi havalandıracaklarını söylediler.

Bizimle birlikte tekneye gelen görevliler paraşütün balonunu hazırlarken görevlilerden bir diğeri de yanıma yaklaşıp can yeleğini üzerime geçirmeme yardım etti. Biraz fazla ilgili yaklaşmaya çalıştı ve garip bir şekilde Mersin'i sevip sevmediğimi sordu. Onu çekimser bir tavırla yanıtlarken can yeleğini üzerine geçirmiş olan Demir'in bakışları benim üzerimdeydi. Çocuğun yakınlığından dolayı ters bakışlarını ona savurduğunda karşısındaki görevliden müsaade isteyerek benim bulunduğum tarafa doğru geldi.

"Birader, sen biraz ötede durur musun? Ben hallederim." Yardımcı olmaya çalışan görevlinin omzundan dürterek karşıma geçtiğinde gülümsememi bastırmak için kendimi zor tuttum. Hatta o kadar zor tuttum ki elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Tabii kardeşim, buyur," diyerek görevli yanımızdan uzaklaşıp diğerlerinin yanına gitti. O sırada hâlâ görevlinin arkasından bakan Demir'i bana bakması için omzundan dürtmek zorunda kaldım. Göz göze geldiğimizde gözlerinde kendine hâkim olamayan o öfkeli tavrını yakaladım.

"Çocuk sadece yardımcı oluyordu Demir." Sessizce mırıldandığımda kaşlarını çatarak üzerime geçirilen can yeleğinin kemerlerini bağlamaya başladı.

"Allah Allah! Nasıl yardımcı oluyordu acaba? Ağzının içine düşerek mi?" Tepkisi ve tavırları o kadar komikti ki devam etmemesi için bir kez daha omzundan dürtmek zorunda kaldım. Malum adamların gözleri bizim üzerimizdeydi.

"Demir, çok ayıp! Saçmalama lütfen."

"Ben yardım ederim sevgilime. O yardım falan etmesin."

Üzerimdeki can yeleğinin kemerleriyle işini bitirdikten sonra burnumu sıkarak sırıttı. Belimden tutup yeniden görevlilerin yanına yaklaştığımızda içlerinden biri tekneyi çalıştırmaya başladı ve çok geçmeden kendimizi denizin tam ortasında bulduk.

Tekneyi kısa bir süreliğine denizin ortasında durdurduklarında Demir ve beni paraşüte yerleştirerek bizi tutan halatı ayarladılar. Demir arkama yerleşirken ben de onun hemen önündeydim. Yaşayacağım adrenalinden ötürü yüreğim âdeta ağzımda atarken bedenim korkuyla titremeye başladı. Demir omuzlarımdan sıkarak, "Bir şey olmayacak," diyerek destek olmaya çalışıp güven verirken teknenin en uç köşesine ayaklarımızı yere uzatacak şekilde oturduk ve gelecek olan diğer talimatları bekledik. Görevlilerden biri teknenin motorunu tekrar çalıştırıp hareket etmeye başladığında yanımızdaki diğer görevliler de paraşütün halatını artık serbest bırakmaya başlayacaklarını söylediler. Aniden bedenim tekneden ayrıldığında çığlık atarak gözlerimi sıkıca yumdum ve çok geçmeden kendimi gökyüzünde buldum.

İlk başlarda gözlerimi sıkı sıkı korkuyla yumarken rüzgârın etkisiyle yön alan paraşütten artık daha fazla kaçamayacağımı anladım. Gözlerimi yavaşça aralayarak bulunduğum yeri benimsemeye çalıştım. Ellerim paraşütün iplerini sıkıca tutarken Demir'in güvenli kolları boynuma dolanmıştı. Boynuma küçük bir buse kondururken arkamda olmasının daha iyi hissettirdiğini anladım. Ne kadar yükseldiğimizi bilmiyordum ama aşağıya baktığımda Kız Kalesi'nin tam üstünde olduğumuzu fark ettim. İçindeki ağaçları az çok seçebiliyordum. Kumsaldaki ve denizdeki insanlar ise bize resmen birer karınca gibi gözüküyorlardı. Kıkırdamamı serbest bırakıp boynuma dolanan güvenli kolların üzerine küçük bir öpücük bıraktım. Bana yaşattığı onca güzel şeyin arasına bir yenisi daha eklenmişti. *Ne yapacaktım ben bu çocukla?*

Tekne ne tarafa doğru ilerliyorsa, paraşüt de o tarafa doğru yöneliyordu. Demir kollarını boynumdan çektiğinde can yeleğiyle uğraştığını arkamdaki hareketlerinden sezdim. Sonrasında birden, "Yukarı doğru bak," dediğinde cep telefonunu yanına aldığını fark ettim. *Aklını mı kaçırmıştı? Elinden kayıp denize düşürürse ne yapacaktı o zaman?* Ama bütün bunları umursamıyor gibiydi. "Gülümse," diyerek şen bir şekilde devam ettiğinde havaya kaldırmış olduğu telefonunun ön kamerasına bakarak otuz iki diş sırıtıp poz verdim. Birkaç pozumuzu yakaladıktan sonra telefonunu elinde tutmaya çalışarak tekrar kollarını boynuma doladı ve o an Esma Teyze'nin çok haklı olduğunu anladım. *Üstümüzde gökyüzünün eşsiz mavisi, altımızda ise denizin berraklığı...* Öylesine muazzam bir manzara oluşturuyordu

ki nefesim kesildi. Tıpkı kuşlar gibi dakikalar boyunca kanatlarımızı çırparak gökyüzünün ücra bir köşesinde süzülmeye devam ettik ve bu yaşadığım en harika tecrübelerden biriydi.

Paraşütle geçirdiğimiz harika zamandan sonra akşam üstüne dek denizde vakit geçirmiş ama daha çok Demir'in benimle uğraşmasına maruz kalmıştım. Elinde olsa her fırsatta çevredeki onca insana aldırmadan dudaklarıma yapışacaktı ama defalarca onu engelleyerek durdurmak zorunda kalmıştım. Nerede, nasıl davranması gerektiğini bir şekilde ona öğretecektim.

Denizde hep birlikte vakit geçirdiğimiz zaman içerisinde Demir ve Alper bayağı iyi anlaşmışlardı. Hatta daha sonrasında paraşüt gezisi için konuştuğumuz adamların yanına birlikte gitmiş ve kaleye gitmek için önünde kocaman yunus başlıkları olan bir deniz bisikletini birlikte kiralamışlardı. Her ne kadar ben tekneyle gidebileceğimizi söylesem de Demir de Alper de beni duymazdan gelerek deniz bisikletinin pedallarının bulunduğu koltuklara yerleşmişlerdi bile. Senem de bizimle geldiğinde bu deniz bisikletini sürme merasimi epey keyifli olmaya başlamıştı çünkü bir ara Demir ve Alper yanlış yöne gittikleri için onlarla bayağı dalga geçmiştik. Tabii bunların yanı sıra Demir ne kadar benimle uğraşıyorsa Alper de bir o kadar Senem'le uğraşıyordu ve garip bir şekilde Senem bu kez itiraz etmiyordu. Bu yüzden geçirdiğimiz dakikalar daha keyifli olmaya başlamıştı. Senem'in capcanlı bir şekilde gülümsemesi benim de gülümsememe sebep oluyordu.

Kaleye yaklaşırken Demir ve Alper kendi aralarında anlaştılar ve şortlarının ceplerini boşaltıp denize balıklama atlayarak kayalıklara kadar yarıştılar. Onların yarışları yüzünden deniz bisikletinin pedallarını Senem ve ben çevirmek zorunda kaldık. Sonunda başarılı olup kalenin kenarındaki kayalıklara yaklaştığımızda Demir ve Alper'in yardımıyla bir köşeye deniz bisikletini sabitledik ve hareket etmeyeceğinden emin olduk.

Alper ve Senem önden ilerlerken, Demir ve ben de onları takip ederek arkadan yürüdük. Kalenin içine girdiğimizde çok farklı beklentilerimin olduğunu o an anladım çünkü gerçekten de denildiği kadar hiçbir şey yoktu. Daha çok etrafı koca zeytin ağaçlarıyla çevrilmiş küçük bir ada gibiydi.

Kale bekçilerinden biri yanımıza yaklaşıp birkaç yıl öncesine kadar burada üzerinde renkli bez parçalarının ve yazmaların olduğu küçük bir dilek ağacından bahsetti. Bir an o ağacı görecek olmanın sevinciyle heyecanlanırken kale bekçisi insanların batıl inançlara ve hurafelere olan merakından dolayı ağacın kesildiğini söyledi. Tüm hevesim de yerle bir oldu. Senem de benim gibi düşünüp aslında kalede hiçbir şeyin olmadığını dile getirdiğinde çok fazla zaman geçirmek istemedik. Kendi aramızda birkaç fotoğraf çektikten sonra tekrar deniz bisikletinin bulunduğu kayalıklara doğru ilerledik ve kale gezimizi sonlandırdık.

Kaleden uzaklaşırken içimde garip bir his belirdi. Kalenin efsanesini hatırlayıp hüzünlendim belki de ama sanki başka bir şey vardı ve ben ne olduğunu anlayamıyordum. Buna kafa yormak yerine bakışlarımı yanımdaki neşeli insanlara çevirip o ani duygu değişiminden hemen uzaklaşmak istedim.

Akşam vakti Esma Teyze ve annesi Fatma Nine'nin döktürmüş olduğu Mersin yemeklerini mideye indirdikten sonra hep birlikte seyyar satıcıların bulunduğu küçük pasajda gezintiye çıktık. Bir yandan elimize almış olduğumuz abur cuburları yemeyi sürdürürken diğer bir yandan tezgâhlardaki süs eşyalarına gözlerimizi diktik. Demir'le diğerlerinin arasından uzaklaşarak pasajın içinde el ele gezintimizi sürdürürken Yalova'daki evine birkaç süs eşyası aldı. Işıklı Kız Kalesi biblosu bunlardan sadece biriydi. Ben de boş durmadım elbette. Belki bana almış olduğu halhal ve künye kadar güzel bir hediye olmasa da üzerinde isimlerimizin yazdığı ve yine Kız Kalesi kabartmasının bulunduğu küçük, yuvarlak anahtarlıklar aldım ikimiz için. Benim anahtarlığımın arkasında Demir yazarken, onunkinde ise Nisa yazıyordu. Anahtarlığı eline tutuşturduğum anda hemen sürekli kullandığı anahtarlığını cebinden çıkarıp diğerlerinin arasına taktı. Teşekkürünü belli edercesine yanaklarıma hızla öpücüklerini bıraktıktan sonra gezintimize kaldığımız yerden devam ettik.

Gezindiğimiz pasajın etrafında sadece seyyar satıcılar yoktu. Aynı zamanda geçici ya da kalıcı dövme yapan mekânlar da vardı. O mekânlardan birinin önünden geçerken kapıda dikilen adamlardan biri Demir'e doğru seslendi.

"Kardeşim, o güzel omzuna yapalım mı bir dövme?"

Akşam vakti gezintiye çıkmadan önce Demir üzerini değiştirdiği için üstünde kalın askılı, mavi bir tişört vardı ve çıplak, pürüzsüz omzu gözler önündeydi. Adamın söylediklerine karşılık tepkisini ölçmek istercesine pürdikkat ona baktım.

Normalde böyle bir soru çok komik karşılanabilirdi çünkü buraya ilk geldiğim zamanlarda ben de bu soruyu işittiğimde bir tuhaf hissetmiştim. Sonuçta kimse size durduk yere, *"Gel, yapayım omzuna bir dövme,"* demezdi ama Mersin'deki bu küçük pasajda bu olay gerçekten her gün, her akşam yaşanıyordu. Geldiğimiz ilk zamanlarda çok garip karşılaşmıştım ama insanların gerçekten böyle şeylere ilgisi büyüktü ve zamanla buradaki bu tutuma ben de alışmıştım.

Dövmeye karşı değildim. Hatta bana kalırsa bazılarında gerçekten çok güzel duruyordu. Cesaret edebilseydim ben de yaptırırdım ama iğneden dolayı korkum büyüktü. Belki geçici dövmeye bir gün hayır demezdim. Fakat şu an Demir'in tepkisini daha çok merak ediyordum çünkü onun da dövmesi yoktu ve merakının olup olmadığını da bilmiyordum.

"Sağ ol abi ama ben canımı sokakta bulmadım. Hiç almayayım," diyerek adamı hızlı hızlı yanıtlayarak birden yanından geçip gittiğimizde gözlerim irice açılmış bir şekilde ona baktım.

"Demir?" Sorgularcasına ve hatta bayağı şaşırmış bir hâlde ona bakmayı sürdürürken kolunu omzuma atarak beni iyice kendine çekti.

"Ne var kızım? Canım kıymetli benim. İğneden korkarım. Hayatta dövme falan yaptırmam."

Şaşkınlığım kat be kat artarken gür bir kahkaha patlattım. Yarışlardan, paraşütten korkmayan Demir Gürsoy, iğneden korkuyordu. *Vay be! İşte buna gerçekten gülerim.*

Pasajdaki gezintimizi sonlandırırken saatler de bayağı geç bir vakti bulmuştu. Her ne kadar onun yanından ayrılmak hiç istemesem de artık otele dönmemiz gerekiyordu. Tüm günümü Demir'le geçirdiğime hâlâ inanamazken onun halinden çok memnun olduğunu gözlerindeki gülümsemeden anladım.

Otele doğru yaklaşırken Esma Teyze, Devrim Amca ve diğerlerinin de hâlâ otele girmediklerini fark ettim. Otelin hemen karşısında bulunan ve eski amfi tiyatroları anımsatan alanın merdivenlerine oturmuş-

lardı. Elindeki gitarıyla çevresindeki kalabalığa Haluk Levent'ten *Ak. deniz Akşamları*'nı söyleyen uzun boylu, genç adamı ve ona eşlik eden arkadaşlarını izliyorlardı. Genç adamın sesi bayağı iyiydi.

Demir'le onların arasına katılıp merdiven basamaklarına, Senem'in hemen yanına oturdum. Senem'in uzattığı çekirdekten alarak genç adamın söylediği şarkıyı keyifle dinledim ve bitirdiğinde elbette tıpkı diğer dinleyiciler gibi alkışlarımı esirgemedim. Genç adamın şarkıyı bitirmesiyle hâlâ ayakta dikilen Demir, yanıma oturmak yerine şarkıyı söyleyen kişinin yanına gitti ve çocuğun kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözlerimi onların üzerine kenetlerken çocuk Demir'e samimiyetle gülümseyerek başını aşağı yukarı doğru salladı.

Demir, çocuğun yanından ayrılarak yanıma doğru geldiğinde çevredeki tüm bakışları bir anda üzerimizde hissettim ve çok garip bir durumun içine düştüğümü zannettim. Biraz önce şarkıyı sonlandıran genç adam elindeki gitarın tellerinde marifetli parmaklarını gezdirerek bir sonraki şarkıya geçtiği sırada Demir de bir elini bana doğru uzattı. Üstelik ben bir sonraki şarkının ne olduğunu gitarın tellerinden çıkan seslerin arasından hemen tanıdım.

"Bence, benim Kutup Yıldızı'm benimle dans etmeyi özlemiştir."

"Ya Demir... Herkesin içinde mi?" diyerek utanarak sorduğumda içimi ısıtan gülümsemesini bana bahşederek başını aşağı yukarı doğru salladı ve beni onayladı.

"Herkesin içinde. Hem de..."

Sonrasında tekrar gitarlı çocuğa baktı ve başını aşağı yukarı doğru sallayarak anlamadığım bir şekilde çocuğa komut verdi.

"Biten sevgilerin ardından,

Ağlayamam ben böyle yas tutamam.

Her sözde her gözde şefkat aramam,

Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa."

Ve o gitarlı çocuk en sevdiğim şarkının nakaratlarına giriş yaptı.

"Hem de en sevdiğim şarkıyla."

"Bir de sen eşlik edersen tadından yenmez," dediğinde Demir daha da çok utandım ve elim ayağıma dolanırken ne yapacağımı bilemedim.

Bir anda Senem, Demir'e âdeta yardım ederek, "Dans! Dans! Dans!" diye bağırmaya başladığında çevredeki kalabalık da ona ayak uydurdu. Nidalar iyice yükselirken dayanamadım ve elimi Demir'in avuç içine bıraktım.

Gitarlı çocuğun eşsiz sesi kulaklarımızı doldururken ayaklarımız da şarkının ritmine göre hareket etmeye başladı. Uzun zamandır dans etmediğim için ilk başlarda sendelemiş ve yanlışlıkla Demir'in ayağına basmıştım ama bana aldırmadan hareket etmeye devam etmişti. Onunla dans edip bu tutkuyu paylaşmayı gerçekten çok özlemiştim.

"Giden aşklarımın ardından,

Ağlayamam ben böyle yas tutamam.

Her sözde her gözde şefkat aramam,

Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa."

Gitarın telleri şarkıyı söyleyen genç adamla bu kez daha hareketli bir şekilde etrafta yankılanırken kendimi tutamadım ve garip bir şekilde gaza geldim. Alkışlar hem bizim için hem de şarkıyı söyleyen çocuk için havada uçuşurken gözlerimi Demir'den bir an olsun ayırmadan şarkının bir sonraki nakaratına giriş yaptım ve şarkıyı söyleyen çocuğa eşlik ettim.

"Dün seni gördüm rüyamda,

Arnavut kaldırımlı taş sokakta.

Ah bir dili olsa da bir konuşsa,

Anlatırdı masumca seni bana."

Çevredeki kalabalık artık sadece bizi alkışlamıyor, aynı zamanda bizimle birlikte ritim tutturuyor ya da yanımıza yaklaşarak Demir ve bana danslarıyla eşlik ediyorlardı. Alper de Senem'in elinden tutarak onu ortaya çektiğinde Senem'in başta geri çekileceğini zannettim ama beni şaşırtmayı başararak yüzündeki keyifli gülümsemeyle Alper'e ayak uydurdu ve onunla birlikte dans etmeye başladı. Etraftaki coşku resmen bir düğün havasını anımsatıyordu.

"Öpsem bebek gözlerinden çok ağlatırlar.

Sarsam seni kollarımdan bir gün alırlar.

Sevsem seni doyasıya yıpratırlar.

Bir sürü kuru gürültü parçalar sevgimizi ey kader,

Böyle mi olmalı solmalı sevgililer?"[8]

Gitarlı çocuğa eşlik ederek nakaratı tekrarlarken gözlerimi asla Demir'den ayırmadım. Demir sanki utanmış gibi bakışlarını kaçırarak beni çevresinde döndürmüş ama sonrasında tekrar bakışlarını bana odaklamıştı. Her şeyi iliklerime kadar hissedebiliyordum. Sevgisini, bana verdiği değeri, benim için yaptıklarını ve hatta nelerden vazgeçtiğini bile. Onunla olmak böyleydi işte. Sürekli dans etmeyi istemek gibiydi. Tüm bunların altında bir karınca gibi ezilirken bazen bu yoğun sevgisiyle nasıl baş edeceğimi kestiremiyordum. Bildiğim tek şey onu, Demir'i hiç kaybetmek istemediğimdi.

"Böyle mi olmalı, solmalı sevgililer?" diyerek son nakaratı tekrarlayıp şarkıyı, gitarlı çocukla birlikte sonlandırdığımda ellerimi bir an olsun bırakmadan alnını alnıma yasladı.

"Çok seviyorum seni."

Demir, gözlerimin içine bakarak fısıldadığında bedenime soğuk bir his dalgası yayıldı ve kendimi yazın ortasında karın içinde kalmışım gibi titrerken buldum. Bu cümleyi her duyduğumda kendime engel olamıyordum. Hep ağlamak istiyordum ama mutluluktan ağlamak istiyordum. Dudaklarımı araladım. Bir şeyler söylemek istedim ama olmadı. Yapamadım. Kelimelerim tükendi, hiçbir şey diyemedim. Öylece baktım Demir'in gözlerinin içine. Sanki onu sevdiğimi söylersem elimden almalarından, onu benden mahrum etmelerinden korkuyordum. Hem de çok korkuyordum.

O bana büyük bir beklentiyle bakarken sadece omuzlarımı düşürdüm. Etraftaki alkışlar git gide yükseldi ve ben tek kelime edemeden yalnızca onun elini tuttum. O sırada Senem de Alper'in kollarından ayrıldı ve onun alkışlarına Alper'in bize ıslık çalması eklendi. Senem'le göz göze geldiğimizde ona bakarak tebessüm ettim ama o bir anda alkışlamayı bıraktı. Elleri havada asılı kaldı. Yeşil gözleri bir noktaya takılırken bakışları o noktayla benim üzerimde gidip geldi.

---

[8] Demet Sağıroğlu'nun *Arnavut Kaldırımı* şarkısının sözleridir.

"Nisa?" Senem'in yüzünün garip bir ifadeyle düştüğünü fark ettim. Yanıma yaklaşarak, "Galiba misafirlerimiz var," diye devam ettiğinde ses tonu bayağı aksi çıktı.

"Kim?" Sorumu yönelttiğim sırada Senem başıyla hemen arkamı işaret etti ve ben onun komutuyla hızla arkamı döndüm. Gördüğüm kişiyle gözlerim iyice açılırken Demir'in elini tutmayı aniden bıraktım ve çığlığıma engel olamadım.

"Mustafa!"

Onu burada görmenin verdiği heyecanla Mustafa'nın geldiği tarafa doğru koştum. *Burada ne işi vardı? Bizi nasıl bulmuştu?* Aniden boynuna atladığım esnada telefonlarımı açmadığını ama sonrasında benim de ona dönmediğimi hatırladım. Bunun hesabını bir şekilde soracaktım ama şimdi sırası değildi. Gelir gelmez onu soru yağmuruna tutmak istemiyordum. Arkamı dönüp Demir'e de yanımıza gelmesi için elimle işaret ederken omuzlarını dikleştirerek yanımıza geldi. Yüzünün asıldığı ortadaydı ama sebebini anlayamadım.

Senem, "*Misafirlerimiz var,*" demişti. Öyleyse Mustafa buraya tek başına gelmemişti. Muhtemelen Onur Amca da onunla birlikte gelmişti. Bu harika olacaktı. Bu sayede Demir, bilmeden de olsa hem öz kardeşiyle hem de öz babasıyla vakit geçirecekti. Yani bir şekilde onları yakından tanıma şansı yakalayacaktı. *Gerçekten harikaydı!* Fakat Mustafa'nın arkasından çıkarak tam karşımda beliren kişiyle göz göze geldiğimde tüm heyecanım yok oldu ve hayal dünyam resmen başıma yıkıldı. Gördüğüm kişiyle Mustafa'dan hızla kollarımı çekerek uzaklaşırken kaskatı kesildim. Bir Mustafa'ya, bir de yanında gelen kişiye baktım ve bunu bana nasıl yaptığını düşündüm.

Onun burada ne işi vardı? Aybüke'nin burada ne işi vardı?

4. BÖLÜM

♪ *Mehmet Güreli – Kimse Bilmez*

♪ *Adamlar – Orda Ortada*

"Gözlerini dikerek daha ne kadar oraya bakmayı sürdüreceksin acaba Nisa?"

Ne kadar bakmam gerekirse...

Kulaklarımı dolduran aksi sese hiç aldırış etmeden elimde tuttuğum çatalı önümdeki tabakta bulunan dilimlenmiş salatalığa sertçe batırıp ağzıma götürdüm. Salatalık ağzımda küçük parçalara ayrılırken gözlerim hâlâ *onların* üzerindeydi. Sanki ağzımdaki salatalığı değil de daha çok *onu* parçalamak ister gibiydim. *Burada olmamalıydı ya da olmamalıydılar.*

Dün geceyi anımsadım. Her şey mükemmeldi. *Hem de her şey! Ta ki ansızın gelen davetsiz misafirlerimizden bir diğerini tam karşımda görene dek...*

Olanları aklıma getirdikçe Mustafa'nın bana bunu yapmış olabileceğine hâlâ inanamıyordum. Bu yaşananlar kesinlikle bir kâbus falan olmalıydı.

Hiçbir zaman Mustafa'yı Aybüke konusunda ciddiye almadım çünkü benimle dalga geçtiğini düşündüm ve hatta bunun saçma sapan bir hevesten ibaret olduğunu varsaydım. Bunları düşünmemin asıl sebebi, çocukluğumuz boyunca Mustafa'nın Senem'e olan sevgisine, şefkatine bizzat yakından şahit olmamdı. Her şeye rağmen küçücük bir ihtimal dahi olsa günün birinde onların bir şekilde yan yana geleceklerini, birbirlerinin ellerini aşkla, güvenle sıkıca tutacaklarını hayal ederdim ama şimdi... Şimdi her şey çok farklıydı. Hiç hayal ettiğim gibi değildi. Büyük bir yanılgının içindeydim.

Mustafa ve Aybüke biraz uzağımda bulunan masada gülüşerek kahvaltı yapıyorlardı ve ben öfkeden daha ne kadar kudurabilirim diye kendimi sorguluyordum. Pekâlâ, Mustafa'nın Senem'e olan his-

lerinin bitmesini kaldırabilirdim ama o kızla olan birlikteliğini asla kaldıramazdım. *Asla!* Bu saçmalıktı. Bu mantıksızdı.

Dün gece onların ikisini tam karşımda görmenin verdiği şaşkınlıktan dolayı afalladım ve hiçbir şey söyleyemedim. Doğru düzgün tepki bile veremedim. Üstelik şaşkınlığa uğrayan tek kişi sadece ben de değildim. En az benim kadar Demir ve Senem de çok şaşırmışlardı. Çok geçmedi ki yaşadığımız bu afallamaya Devrim Amca ve Esma Teyze müdahale etmek zorunda kaldı. Onlar, Mustafa'yı tanıyorlardı. Aybüke'yi ise sadece okul arkadaşımız olarak biliyorlardı. Bu yüzden de Mustafa'yla ikisinin bu ani ziyaretini çok normal bir şekilde karşıladılar. Hatta bize sürpriz yaptıklarını düşündüler. *Ne sürpriz ama?* Ve hatta o kadar normal ve ılımlı karşıladılar ki Esma Teyze, onların da Erkan Dayı'nın otelinde kalmaları konusunda çok ısrar etti. Mustafa da sanki başka hiçbir yer kalmamış, koskoca Kız Kalesi çevresinde başka otel yokmuş gibi canım ailemin ricasını kıramadı ve Erkan Dayı'nın otelinde sevgilisiyle birlikte konaklamayı tercih etti. *Aman ne harika (!).*

Dün gece bu saçmalığa daha fazla maruz kalmak istemediğim için davetsiz misafirlerimizle çok vakit geçirme gereğinde bulunmadan odama çekildim. Demir ve Senem de peşime takıldıklarında olacakları düşünmeye çalıştım ama ikisine de asıl öfkemin, kırgınlığımın sebebini elbette söyleyemedim. Sadece uyandığımda her şeyin saçma sapan bir kâbustan ibaret olmasını diledim ama tabii ki işler yine benim istediğim gibi ilerlemedi.

Ağustosun son haftalarına yaklaşıyorduk. Aslında Mustafa'nın tam da bu zamanlarda üniversite tercihi yapması gerekiyordu. *Neden Aybüke'yi de alarak buraya gelmişti ki? Her şeyi geçtim, o ikisi hangi ara beraber tatile gidecek kadar yakınlaşmıştı?*

Uzun süredir Mersin'deydik. En yakın arkadaşlarımızdan çok uzaktaydık. Kimsenin tatilde rahatsız edilmek istemeyeceğini düşünmüştük. Bu elbette kimseyle haberleşmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu ama sonuçta yaz tatiliydi ve Senem'le bir karar alarak herkesi kendi haline bırakmayı tercih etmiştik. Gökçe'den, Can'dan, Bahar ve Batuhan'dan bile hep nadir haberler almıştık. Dolayısıyla Mustafa'yla da üniversite sınavından sonra telefon dışında hiç görüşmemiştik

ama Aybüke'nin geçen bu zaman içerisinde nasıl oldu da onun kanına girdiğini gerçekten merak ediyordum. Bilmek istiyordum.

Mustafa her zaman bizden daha akıllıydı. Daha düşünceliydi. İnce eler, sık dokurdu. *Nasıl oluyor da gerçeklere gözlerini kapatarak Aybüke'ye bu kadar çabuk çekilebiliyordu?* Hâlâ anlamıyordum.

"Bırak, ne yaparlarsa yapsınlar."

Hemen karşımda oturan Demir, işaret ve orta parmağıyla çenemden tutarak beni ona bakmaya zorladığında elimdeki çatalı tabağa bıraktım ama gözlerimi bahsettiği yerden yine de çekemedim.

"Bunu benim bulunduğum tatil mekânında yapmak zorunda değillerdi," diyerek isyan ettiğimde bu kez de elimi tutmaya yeltendi ama kollarımı birbirine kenetleyerek buna engel oldum.

Hıncımı Demir'den çıkarmak istemiyordum. Beni yatıştırmaya çalıştığını görebiliyordum ama onun bu kadar rahat davranabilmesine de katlanamıyordum. Mustafa'yla olan kan bağını bilmiyor olabilirdi ama Aybüke onun eskiden birlikte olduğu kızdı. *Nasıl bu kadar sakin durabilirdi?*

"Haklısın ama önüne geçemezsin." Kaşlarımı havaya kaldırarak Demir'e alayla baktım. *Öyle bir önüne geçebilirdim ki...*

"Geçebilirim. Geçeceğim de."

Oturduğum sandalyeden hışımla ayağa kalktım ve onların bulunduğu masaya doğru ilerlemeye başladım. Demir'in de arkamdan geldiğini geriye çekilen diğer sandalye sesinden ve bana seslenişinden anladım.

"Nisa, nereye gidiyorsun? Nisa? Nisa, bekle. Hay Allah'ım ya!"[9]

Arkamdan âdeta koşturup kolumu tuttuğunda hızla kendimi geri çekerek yürümeye devam ettim. Sonuçları ne olursa olsun bu saçmalığı sonlandırmak benim için bir görevdi. Aybüke ve Mustafa'nın kahvaltı masasına yaklaştığımda kollarım hâlâ göğsümde kenetlenmiş bir şekilde hemen yanı başlarında dikildim.

"Hedefine sonunda ulaştığın için mutlu musun bari kankacığım?" Resmen burnumdan solurken doğrudan ona bakarak tıpkı aylar ön-

---

[9] *Poğaça Surat'tan Not: Bu çocuk senden çektiği kadar bir başkasından çekmiş midir? Sanmam.*

cesinde onun bana kullandığı sıfatla birlikte sertçe konuştum. *Kanka kelimesiyle yani.* Aybüke'nin keyifli gülümsemesi yüzünden silinirken Mustafa da elindeki bıçağı bırakıp kaşlarını kaldırarak bana kuşkuyla baktı. Olay çıkaracağımı elbette tahmin edebiliyordu.

"Ne saçmalıyorsun Nisa? Çocuklar gibi atışacağına otur, doğru düzgün konuşalım."

Bunu söyleyen kişi Aybüke miydi gerçekten?

Bu şartlar altında Aybüke'yle aynı masaya oturacağım ve bir de yetmezmiş gibi düzgün bir dille konuşacağım... Öyle mi? Hiç güleceğim yoktu. Hele bunu başarabileceğimize dair inancım hiç mi hiç yoktu.

"Seninle mi? Gerçekten mi?" Alayla kullandığım tınıya karşılık sadece oturmam için masanın çevresini saran diğer boş sandalyelerden birini işaret etti ama boşuna vaktini harcıyordu. O sandalyeye oturmayacak, onunla düzgün bir dille konuşmayacaktım.

"Biliyor musun? Gerçekten merak ediyorum. Mustafa'yı kandırmayı nasıl başardın? Nasıl elde ettin onu?" Sorularımı ardı ardına iğneleyici bir ses tonuyla sıralarken Aybüke'nin gözlerini kapatarak yutkunduğuna şahit oldum. Elinde tuttuğu çay bardağını daha sıkı kavrarken hiçbir şey demedi. Hatta yüzüme bakmak yerine başını çevirdi. Onun yerine cevabı Mustafa vermeyi tercih etti.

"Nisa saçmalama istersen."

"Şimdi de ben saçmalıyorum yani öyle mi? Sen nasıl bu kadar kör olabiliyorsun? Asıl buna hayret ediyorum."

Bunca yıl boyunca Mustafa'ya karşı anlayışlı olmaya hep dikkat etmiştim ama bu kez aynı tutumu sergileyemeyecektim. Karşımda bambaşka biri duruyor ve olmaması gereken bir insanla birlikte olmayı tercih ediyordu. Dün gece sevinçle ona bir *hoş geldin* bile diyememiştim ve bunun asıl sebebi onun tam karşısında oturduğu kişiydi.

"Gerçekten çok saçmalıyorsun Nisa," diyerek Mustafa aynı kelimelerle söylenmeyi sürdürürken daha fazla sakin kalmayı başaramayacağımı anladım. Sakinliğim buraya kadardı. Bana karşı Aybüke'yi savunmayı tercih ediyordu. Onca yıllık arkadaşım beni karşısına alıyordu. *Öyle mi?* O zaman çok daha acımasız olacaktım.

"Şu anda onun eskiden yattığı çocukla karşı karşıya duruyorsun. Biliyorsun, değil mi Mustafa? Miden nasıl kaldırıyor bunları?"

Demir'in varlığını hemen arkamda hissedebiliyordum ve belki de çok ağır, geri dönüşü olmayacak cümleler kuruyordum ama umurumda değildi. Onun da görmezden geldiği bu gerçekleri hepimizin duymaya ihtiyacı vardı. Bu ilişki başlı başına bir hataydı.

"Nisa kapat çeneni!"

Mustafa bana bağırırken oturduğu sandalyeden kalkıp karşıma geçti. İşte şimdi tam karşı karşıyaydık, göz gözeydik. Geri çekilmedim, aksine gözlerinin içine bakıp beni nasıl büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını bakışlarımla göstermek istedim. Fakat o an dikkatimi dağıtan başka bir şey oldu. Aybüke elindeki çay bardağını önündeki tabağa öyle sert bir şekilde attı ki porselen tabak çatladı, bardak yere düşerek kırıldı ve birden Aybüke, "Eeeh yeter be!" diyerek hışımla ayağa kalktı. Kolumdan tutup beni kendine doğru çevirirken Demir araya girmek istedi ama bir elimi havaya kaldırıp ona engel oldum. Aybüke'nin karşısında başımı dik tutarak durdum.

"Bir değil, iki değil, sürekli papağan gibi aynı şeyleri söyleyip duruyorsun. Demir'le bizim aramızda olanlar sadece iki vücudun birleşmeseydi Nisa. Bunu o kıt aklına sok artık. Çok doğal bir şey. Biyolojik olarak buna ihtiyacımız var. Hatta ne var biliyor musun? Bana kalırsa asıl senin buna bayağı ihtiyacın var."

Aybüke'nin bel altı konuşmalarına elbette karşılığım sessiz kalmak olmayacaktı. O acımasız olmak istiyorsa ben daha acımasız olacaktım.

"Benimle düzgün konuş geri zekâlı!" diye bağırdım ama Aybüke bağırışımla elbette hemen geri çekilmedi. Aynı hiddetle bana karşılık vermeye devam etti.

"Neden? Sen benimle bunu başarabiliyor musun?" Karşımda bağırmayı sürdürürken gözlerimi devirdim. Onun bu saçmalıklarını daha fazla dinlemeyecektim. Yeniden Mustafa'ya dönmek istediğim sırada Aybüke beni engelledi ve sessizliğimi fırsata çevirip konuşmaya devam etti.

"Sana açıklama falan yapmak zorunda değilim. Aynı şekilde Mustafa da değil ama bil diye söylüyorum Nisa. Demir benimle sadece yattı. O da bir intikamdan ötürüydü. Bunu çok iyi biliyorsun. Benim

en büyük hayalim ne? En derin korkum ne? En çok neyle mutlu olurum? Beni en çok ne üzer? En sevdiğim yemek, en sevdiğim renk ve hatta şanslı numaram ne? Bütün bunların hiçbirini bilmiyor. Onun elini tutan da kalbinde olan kişi de sensin. O yüzden daha fazla uzatma ve kes artık Demir'le yattın zırvalıklarını. Senin gibi bir kıza böyle bir tavır hiç yakışmıyor."

Çevredeki kalabalığa rağmen dudaklarından dökülenler bir fısıltı gibi ulaştı kulaklarıma. Sesimi çıkarmadan pür dikkatle dinledim Aybüke'yi ve hatta bunları söylerken sesini kısık tuttuğu için de memnun kaldım. Fakat yine de hiçbir şey yatıştırmadı beni. Zaten tek mevzu Demir'le olan geçmişi de değildi. Onun bilmediği ama benim bildiğim gerçek asit gibi yakıyordu ruhumu. Bu yüzden onlar kabullenmek istemese de ben bu ilişkinin önüne geçmek zorundaydım. Mustafa da hata yaptığını elbet bir gün anlayacaktı.

"En sevdiğin renk kırmızı." Birden Mustafa'nın fısıltı gibi çıkan ses tonundan ötürü bakışlarımı tekrar onun bulunduğu tarafa çevirdim. Bana değil, doğrudan Aybüke'ye bakarak konuşuyordu.

"Şanslı numaran yok. En sevdiğin yemek yaprak sarması. En büyük hayalin mutlu olabilmek. Derin bir korkun da yok çünkü senin için korku demek, kaybetmek demek. Kaybetmeyi sevmiyorsun."

Bu gözler, bu kulaklar neye şahit oluyordu böyle? Mustafa'nın Aybüke'ye olan sevgisinin derinliğine mi yoksa?

Aybüke tebessüm edip başını aşağı yukarı doğru sallayarak Mustafa'yı onaylarken yanağına süzülen bir damla gözyaşını da hızla elinin tersiyle sildi. Ardından, "Teşekkür ederim," diye fısıldayarak başka hiçbir şey demeden arkasını dönüp yürümeye ve bizim bulunduğumuz alandan uzaklaşmaya başladı.

Gözlerime ve duyduklarıma inanamıyordum. Mustafa'ya bakıyordum ama karşımdaki kişi sanki Mustafa değil gibiydi. Aybüke'ye dair her şeyi biliyor ya da bilmek istiyordu. Bu da benim sürekli görmezden gelmek istediğim asıl gerçeği açığa çıkarıyordu: *Mustafa gerçekten Aybüke'den hoşlanıyordu ve hatta ona çoktan âşık olmuştu.*

"Yaptığını beğendin mi?" Mustafa, gözlerimin içine kırgınlıkla bakarken başını da bütün bu yaptıklarımı hiç onaylamayan bir tavırla sağa sola doğru salladı. Söylediklerimden dolayı zerre pişmanlık

duymuyordum ama Mustafa'ya bakılırsa çok yanlış kayaya çarpmışım gibi görünüyordu.

"Bana o kızı savunmaktan vazgeç artık!" Sinirden saç diplerimi yolmama ramak kalmıştı. Öfkeden deliye dönmek üzereydim. Çıldıracaktım.

"Seni tanıyamıyorum Nisa, gerçekten," diyerek arkasını dönüp Aybüke'nin gittiği yoldan yürümeye kalkıştığında yine kendimi durduramadım.

"Nereye gidiyorsun? Gönlünü almaya mı?"

"Evet, aynen öyle yapacağım. Buraya çok başka amaçlar için gelmiştim ama görüyorum ki hata etmişim."

Bence de çok hata etmişsin Mustafa ama buraya gelerek değil, o kızla birlikte olarak.

Önce benimle konuşabilirdi, önce bana anlatabilirdi ama bütün bunları yapmak yerine bu hayatta en hazzetmediğim insanla olan ilişkisini basit bir sosyal medya hesabından öğreniyordum. *Şimdi de karşıma geçmiş hâlâ...* Fakat kolay kolay elimden kurtulamazdı. Bu yüzden vazgeçmeyecek ve ben de peşinden gidecektim.

"Nisa, nereye gidiyorsun?"

Mustafa'nın peşinden gitmek için hareketlenmiştim ki Demir'in birden kolumdan sertçe tutmasıyla olduğum yere çakılı kaldım. Fakat böyle yaparak benim sinirimi sadece daha fazla bozuyordu. Üstelik Aybüke karşısında sessizliğini koruyup hiçbir şey dememesi beni oldukça öfkelendirmişti. Ona da patlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sen karışma Demir. Peşimden de gelme. Ayrıca sessizliğini koruduğun için de çok teşekkür ederim." Dalga geçercesine konuşup elinden kolumu kurtarmayı başardığımda vakit kaybetmeden Mustafa'nın peşine düştüm. Arkamı dönüp birkaç kez baktığımda Demir'in bu kez gelmediğini fark ettim. *En azından birisi söz dinliyordu.*

Hızlı adımlarla Mustafa'nın peşinden gittiğimde onu kumsalın çevresinde etrafına bakınırken yakaladım. Aybüke bir anda nereye kaybolmuştu bilmiyordum, umurumda da değildi ama anlaşılan Mustafa onu henüz bulamamıştı. Bu da benim için ayrı bir fırsat

doğurmuştu. Adımlarımı hızlandırarak onun yanına ulaştım ve kolundan sertçe tutup bana doğru çevirdim.

"Söylesene Mustafa. Birlikte oldunuz mu? Seni de kandırmayı başardı mı?"

Bu kadar aksi olmak istemiyordum ama o kadar öfkeliydim ki ağzımdan çıkanlara engel olamıyordum. Mustafa, tuttuğum kolunu hızla benden çekerek omuzlarımdan ittirdi. Neredeyse dengemi kaybedip düşüyordum ki bu kez de ne yaptığını fark edip kolumdan tutarak düşmemi engelledi. Tabii bunlar aramızdaki kavganın devam etmesine engel değildi.

"Bu seni hiç ilgilendirmez ve yeter artık! Şu iğrenç tavrından vazgeç. Onu tanımadan yargılıyorsun."

"Şimdi de onu savunuyorsun. Ya o kız..." Devam edemedim çünkü Mustafa bağırışlarıyla beni yine susturmayı başardı.

"Yeter Nisa, yeter! O kız dediğin kişi benim sevgilim. Anlıyor musun? Sevgilim! Ya bunu kabullen ya da beni de yok say. Buraya seninle tartışmaya gelmedim ben. Bir şeyleri açıklarım, anlatırım diye düşündüm ama görüyorum ki..."

İnkâr etmiyordu ya da karşı çıkmıyordu. Aybüke'yle olan birlikteliğini dibine kadar kabulleniyordu.

"Çok yanılmışsın," diyerek cümlesini tamamladım.

"Haklısın, kesinlikle çok yanılmışım." Dudaklarından çıkanlar acıyla bana ulaşırken aramızdaki mesafeyi kapattı ve gözlerini gözlerimin üzerine dikti. Bu yoğun bakışı tanıyordum. Bu bakış tam olarak, *Biraz sonra kendini söyleyeceğim ağır cümlelere hazırla,* bakışıydı.

"Dünyada tek senin sorunların var zannediyorsun, değil mi? Tek sen çaresizsin? Ya da tek sen yalnızsın? Ya da hayatta aşka, sevgiye sadece senin ihtiyacın var, değil mi? Bu sen misin gerçekten? Ne kadar bencilce... Eskiden tanıdığım, dostum dediğim kız böyle biri değildi oysaki. Aybüke'nin ne sorunları olduğunu dahi bilmiyorsun ya da nelerle uğraştığını. Sırf öncesinde sevgilinle yattığı için ona kin besliyorsun. Sanki sadece bunu o istemiş gibi."

Son cümlesini kurarken resmen dişlerinin arasından yüzüme doğru fısıldayarak tısladı. Gözlerimi kapattım. Göz kapaklarım acıyla yanma-

ya başladı ama yine de söylediğini sindirebilmek için derin bir nefes aldım. Ardından cesaretimi topladım ve onu omuzlarından iterek kendimden uzaklaştırıp yüzüne büyük bir hayal kırıklığıyla baktım.

Allah aşkına! Ben müneccim miydim? Aybüke'nin sorunlarını nereden bilebilirdim ki? Ayrıca bilsem ne yazar ki? Bütün bunlar beni hayatta ilgilendirmezdi. Aybüke benim arkadaşım ya da bir yakınım bile değildi. Aybüke benim için bir yabancıydı ama Mustafa bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden de bu konuda bana çıkışı çok saçmaydı. Beni çocukluğumdan beri tanıyordu, her hareketimi çok iyi biliyordu ve tepkilerimin ne olacağının farkındaydı. *Şimdi nasıl tam tersini beklerdi?*

İnsan yeni tanıştığı birine kendini nasıl tanıtırsa ilerleyen zamanlarda da o kişinin gözünde aynen öyle görünürdü ve Aybüke'nin daha en başında bana kendini nasıl tanıttığı gayet ortadaydı. Mustafa, benden onu melek yerine koymamı falan bekleyemezdi. Bu yalnızca saçmalığın daniskası olurdu.

"Benim sevgilimse senin de kardeşin." İşaret parmağımı omzuna doğru uzattığımda ve tam o noktaya sertçe baskı uyguladığımda dudakları kıvrıldı. Gülümsedi ama bunun içten bir gülümseme olmadığının ikimiz de farkındaydık.

"Şunu anla artık Nisa. Ben kimsenin geçmişini deşmiyorum. Kardeşim bile olsa bunu yapmıyorum. Önüme bakmayı tercih ediyorum. Aynısını sana da tavsiye ederim. Eğer geçmişi deşmeye devam edersen daha çok üzülürsün. Şimdi izin verirsen kalbini kırdığın kız arkadaşımı aramaya devam edeceğim."

Daha fazla bir şey söylemeye ya da nefesimi tüketmeye lüzum yoktu. Mustafa tercihini yapmıştı. O çoktan Aybüke'yle olmayı seçmişti. Bu durumda yapabileceğim yalnızca iki seçenek vardı. Ya söylediği gibi bu saçmalığı kabullenecektim ya da yine onun söylediği gibi onu da yok sayacaktım. Bunun benim için ne kadar zor bir karar olduğunu asla anlayamayacaktı.

Yıllarca kimseye açamadığım gizli bir tarafımı Mustafa'ya açmış, acılarımı, sancılı dönemlerimi Senem'den sonra hep onunla paylaşmıştım. Hatta bazen Senem'den gizlediklerimi bile yalnızca ona anlatmıştım. Şimdi sırtımı Mustafa'ya dönmek o kadar zor geliyordu ki bunu yapabileceğimden bile emin değildim. Zamana bırakmak belki

de tek çareydi. Zaman gösterecekti neler yapacağımı ya da nasıl hissedeceğimi ama şu an için çenemi kapatmaktan başka şansım yoktu.

Mustafa'nın yanımdan uzaklaşmasından sonra ben de sırtımı ona dönerek otele geri dönmek istedim. Üzerimdeki askılı, sarı, uzun yazlık elbisenin uçlarının kumlara buluşmasına aldırmadan yürüdüm. Elbisemin kirlenmesi şu an düşüneceğim en son şeydi.

Otelin girişine ulaştığımda Demir'i bir ayağını duvara yaslamış bir şekilde endişeli bir yüz ifadesiyle karşımda buldum. Yaptığım dengesizliklerden sonra onun da canını sıktığımı yüzündeki asık ifadeden anladım. Geldiğimi fark etmesiyle başını kaldırıp karamel gözlerini bana doğrulttu ve dudakları kıvrılarak gülümsedi. Ben de ona karşılık verip tebessüm etmek istedim ama tabii ki başarılı olamadım.

"İyi misin?" Hemen yanıma ulaştığında başımı sağa sola doğru sallayıp sessizliğimi korudum. Güvenli elleri çıplak omuzlarıma uzandı ve o noktayı sıvazlamaya başladı. Beni sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim ama işe yaramıyordu.

"Sevgilim bak, gerçekten boşuna dert ediyorsun." Onu anlayamıyordum. Ben bu kadar üzülürken onun böylesine rahat davranması, hiçbir şeye aldırmaması canımı acıtıyordu. Oysa bahsettiğimiz kişi basit biri değildi.

"Sen neden dert etmiyorsun? Sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Demir, sen o kızla yattın. Ben Aybüke'ye her baktığımda bu gerçeği hatırlayacağım. Anlıyor musun?" Sesim pürüzlü bir şekilde çıktığında aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. Yüzümü sıcacık avuçlarının içine alarak alnını alnıma yasladı. Bu kez kendimi kolayca geri çekemedim ya da ondan sıyrılmak istemedim. Buna gücüm yoktu. Biliyordum ki bana en iyi gelecek şey yine onun iki dudağının arasından çıkacak olan cümlelerdeydi.

"Anlıyorum. Seni çok iyi anlıyorum ama sen de şunu anla. Ben onu sevmedim. Nisa, benim için yalnızca sen varsın. Yalnızca sen önemlisin. Başka hiç kimsenin bir önemi yok. Benim kalbimin kime ait olduğunu biliyorsun."

Biliyorum. Ama niye yeterli gelmiyor bütün bunlar?

Dudaklarımda oluşan tebessümle hâlâ yüzümü tutan elinin avuç içini öptüm ama yine de yatışamadım. Kendimi dizginleyemedim.

Sorun sadece Aybüke'yle olan geçmişi değildi. *Bana olan sevgisi her kapıyı açtığı gibi her sorunun da üstesinden gelebilir miydi? Tüm bunlara gözlerimi kapatmamı sağlayabilir miydi? Acıyı ve eski yaşanmışlıkları unutabilir miydim?* Yapabilirdim, her şeyi görmezden gelebilirdim ama asıl gerçekler yüzüme çarpıldığında istediğim gibi davranamıyordum. İstediğim gibi hiçbir şeyi umursamadan yaşayamıyordum. Demir'den sakladığım gerçek aslında içten içe en çok beni bitiriyordu.

"Bak, benim şimdi birkaç işim var ama sonra gelip seni alacağım ve çok güzel bir yere gideceğiz."

Bir anda ellerimi tutmayı bırakarak geri çekildiğinde boşluğa düşüyormuşum gibi bir hisse kapıldım. *Hayır, hayır. Yanımdan gitmesini istemiyordum. Şimdi değil. Şimdi benden gidemezdi. Üstelik Mersin'de ne gibi işleri olabilirdi ki?*

"Hayır, gitme," dedim elini yeniden sıkıca kavrayıp onu kendime doğru çekerken.

"Uzun sürmeyecek."

"Demir, lütfen gitme."

"Söz veriyorum, oyalanmayacağım," dediğinde ona inanmak istedim ama şu an onun yanımdan uzaklaşmasını, beni bu hâlde bırakıp gitmesini istemiyordum.

"Nereye gideceğiz peki sonra?" diye sorduğumda her ne kadar meraklanmış olsam da yaşadıklarımdan dolayı bunu ona istediği şekilde belli edemedim.

"Sürpriz," diye fısıldayıp göz kırptığında gözlerimi devirdim. Bu vaziyetteyken sürpriz kaldırabileceğimi düşünmüyordum.

"Yine mi sürpriz? Hem de bu durumda mı?"

"Evet, bu durumda. Aklını dağıtmaya ihtiyacın var ve ben bunu çok iyi bir şekilde yapmayı planlıyorum."

Bunu her hâlükârda başaracağından zerre şüphem yoktu ama şu an yanımda olmasına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

"Gitmesen olmaz mı?" Üzerindeki lacivert, kısa kollu tişörtünden tutarak onu kendime doğru bir kez daha çektim. Yüzündeki sırıtış genişledi. Gözlerinin kenarındaki çizgiler ortaya çıktı ve orada se-

vimli bir çukur oluştu. Güldüğü zaman gözünün kenarında oluşan o çukuru hep öpmek istiyordum.

"Azıcık sabret. Hemen döneceğim."

Yüzümü avuçlarının içine alarak dudaklarıma hızlı bir buse bırakıp benden uzaklaştı. Tişörtünün yakasında bulunan güneş gözlüğünü gözlerine takmadan önce bana kurnaz bir şekilde gülümseyip göz kırptı. Ardından arkasını dönüp plajın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. *Demir'in Mersin'de ne işleri olabilirdi ki?* Aklım almıyordu. Belki de hazır buradayken Suat Amca ona yapması gereken küçük bir görev vermişti. Belki de bambaşka bir meseleydi. Tahmin bile yürütemiyordum. Tabii tahmin yürütemediğim tek şey sadece Demir'in işleri değil, aynı zamanda sürpriziydi de. Kafam Aybüke'nin söylediklerleriyle zaten allak bullak olmuşken şimdi bir de Demir'in meselelerini düşünecektim. *Ne verimli bir yaz günü ama (!).*

Mustafa'nın hayatımdaki yeri benim için her zaman çok farklıydı. Bir arkadaştan hep daha fazlasıydı. O benim kardeşimdi, abimdi. Sığınağımdı. Bir gün yollarımız ayrılsa bile bir telefonuyla yanına koşacağım, bir telefonumla yanıma koşacağını düşündüğüm nadir insanlardan biriydi. Bunca zamandan sonra onunla yollarımızın bu şekilde ayrılacağını hiç düşünmezdim. Kendimi büyük bir boşlukta sallanıyormuşum gibi hissediyordum. Beni sıkıca tutan iplerden biri her zaman Mustafa'ydı ama aramızdaki o güçlü ip ne yazık ki aşka yenik düşmüş ve yavaşça kopmaya yüz tutmuştu.

Demir'in aniden ortalıktan kaybolmasının üzerinden ne kadar geçtiğini hatırlamıyordum. Sanırım birkaç saat olmuştu çünkü güneş bayağı tepemizde, sıcaklık ise ensemizin dibindeydi.

Demir'in gidişinden sonra vaktimin geri kalanını iki gündür aksattığım ailemle kahvaltımı devam ettirerek geçirdim. Demir'le olan masamızdan eşyalarımı alıp onların yanına gittim. Aybüke ve Mustafa'yla aramızda geçen hararetli konuşmaları pek duymasalar da yaşananlara uzaktan Devrim Amca ve Esma Teyze de şahit oldu. Bir şeylerin ters gittiğinin elbette farkındaydılar. Fakat beni şaşırtacak derecede üstüme çok gelmemişler ve hiçbir şeye karışmamışlardı. Esma Teyze, birkaç kez sorunun ne olduğunu sormuştu ama onlara anlatmak istemediğimi, onları bu mevzunun dışında tutmak istediği-

mi söylemiştim. Üzerime gelmek yerine beni anlayışla karşılamışlardı ama aynı tutumu Senem sergileyememişti tabii.

Kahvaltı sonrası Senem'le birlikte odamıza çıktığımızda bana olan biteni sordu ve ben de üstü kapalı bir şekilde anlattım. Aybüke'den ziyade Mustafa'ya sergilediğim tavırdan dolayı çok acımasız olduğumu dile getirdi ve beni bayağı şaşırttı. Senem hâlâ aynı düşünceyi savunuyordu. Bu Mustafa'nın özel hayatıydı ve benim bilhassa bu mevzuya karışmamamı söylüyordu. Keşke Senem kadar bütün bunları sakin karşılayabilseydim. *Ve keşke Mustafa omuzlarıma çok ağır bir gerçeğin yükünü yıkmasıydı.*

Ne yapacağımı zaten bilemezken bütün bunları düşünmeyi bir süreliğine rafa kaldırdım. Demir'in de yokluğunu fırsata çevirerek Senem'in aklımı dağıtmak için sunduğu plaj teklifini geri çevirmedim. Birlikte üstümüzü değiştirdik ve çok geçmeden plaja inip güneşin ve denizin tadını çıkarmaya çalıştık. Gerçi daha çok Senem güneşlenmiş, ben de denizin kenarındaki küçük çocuklarla üzerimize savrulan dalgalarla oynamıştım.

Saatler iyice öğle vaktini geçerken sonunda Demir, Alper'le birlikte gülüşerek plajda, bizim bulunduğumuz tarafa gelmişti. Yüzünde aşırı canlı bir gülümseme, çocuksu bir heves söz konusuydu. Üzerimdeki mayonun ıslaklığına, çevredeki kalabalığa aldırmadan beni kollarının arasına çekmiş ve Senem'e de uzandığı şezlongdan kalkıp bize eşlik etmesini söylemişti. Neler olduğunu asla anlayamazken Alper, Senem'e birlikte kaldığımız otele gitmeyi teklif etmiş ve çok kısa sürede döneceklerini söylemişti. Senem, kuşkulu bir ifadeyle Alper'in peşine takılırken aklıma Demir'in sürprizi gelmişti. Anlaşılan bu sürprize Alper'i de dahil etmişti.

Bana ait şezlongun üzerinde bulunan deniz elbisesini alıp üzerimdeki ıslak mayoya aldırmadan giyinirken aynı zamanda yandan bir bakışla Demir'i de inceledim ve onun da üzerini değiştirdiğini fark ettim. Beyaz, kısa kollu bir gömlek ve dizlerinin biraz üzerinde biten beyaz bir şort giymişti. Saçları dağınıktı. Gömleğinin üst düğmelerinin çoğu açıktı ve güneş gözlüğünü yine yakasına tutturmuştu. Onu izlediğimi fark ettiğinde bundan hoşlanarak pişkinlikle sırıtıp göz kırptı.

Bakışlarımı kaçırıp şezlongların üzerindeki bize ait eşyaların hepsini kucağıma aldığımda ve çevredeki görevlilerden birine şezlongu

boşalttığımızı söylediğimde Demir beni kollarının arasına çekti ve birlikte otele doğru yürümeye başladık. Otelin girişine ulaştığımızda Senem'in de üstünü değiştirdiğini ve bir elinde küçük bir deniz çantası tutarak Alper'le birlikte bizi beklediğini fark ettim. *Pekâlâ, burada neler oluyordu? Biri bana artık açıklayabilir miydi?*

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye merakla sorduğumda hiçbirinden ses çıkmadı. Demir, elimde sıkıca tuttuğum eşyaları alıp otel görevlilerinden birine teslim etti. Ardından elimde kalan tek şeyi, yani cep telefonumu da alıp komple kapattı ve doğrudan bana vermek yerine, "Bu, bugün sende kalsın," diyerek telefonumu Senem'e emanet etti.

"Tamamdır, patron," diyerek şakırken Senem'in telefonumu gerçekten bana geri vermeyeceğini kurnaz bakışlarından anladım.

"Demir, ne oluyor?" İyice meraklanırken bana arkadan sıkıca sarıldı ve birden gözlerimi elleriyle kapattı.

"Sürpriz."

Bu sabah yaşananlardan sonra Demir'in hevesini kırmamak adına sessizliğimi koruyup beni kendi çabalarıyla hareket ettirmesine izin verdim. Biraz yürüdük ama bu yürüyüş gözlerimin Demir tarafından kapatılmasından dolayı bana zorlu bir mücadele gibi geldi. Nereye gittiğimizi asla bilmezken gözlerimi kapalı tutacağıma dair Demir'e söz verdim. O da bunun bilinciyle ellerini gözlerimden çekip güvenli kollarını omzuma attığında birkaç dakika daha yürüdük. Demir'in talimatıyla birkaç merdiven basamağını dikkatle çıktıktan sonra dalgaların kayalıklara vuran seslerini çok daha yakından işittim. Sanırım iskele tarafındaydık.

"Açabilir miyim artık gözlerimi?" Tam gözlerimi açmaya yeltenıyordum ki Demir aniden bir elini tekrar gözlerime götürüp görüşümü engelledi, diğer eliyle de sıkıca belimi kavradı.

"Daha değil."

"Sıkıldım ama," diye mızmızlandığımda gözlerimin kapalı olmasının verdiği fırsatla yanağımı ısırdı ama yine de gözlerimi açmadı. Sonunda ayaklarım hareket etmeyi bıraktığında Demir'in eli de gevşemeye başladı ama hemen gözlerimden çekmedi.

"Hadi canım!" Senem'in hayret nidasını hemen arkamdan işitirken daha da heyecanlandım. Neler olduğunu daha çok merak ettim.

"Geldik." Demir kulağıma doğru fısıldadığı esnada elini de sıkıca kapattığı gözlerimin üstünden çekti.

Göz kapaklarımı yavaşça aralarken karşımda yer alan manzaraya yutkunarak baktım. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, gerçekliğini tartmaya çalıştım ama hayır, kesinlikle gerçekti ve kocamandı. Gözlerimi Demir'e diktiğimde çocuksu bir edayla omuz silkerek pişkince sırıttı. Bense üstünde kocaman harflerle *KUTUP YILDIZI* yazan beyaz, lüks tekneye hayranlıkla baktım. *Hangi ara, nasıl olmuştu da bu koca tekne buraya gelmişti?* Demir Gürsoy, bir kez daha ağzımın açık kalmasını sağlamıştı.

"Sen nereden buldun bunu?" diyerek hayretle soluduğumda yanıma iyice sokulup kolunu omzuma attı.

"Mersin'e gelmeden önce babamla konuştum. Yani aslında her şey önceden planlıydı. Bu tekne ikimizin ve bizim için özel olarak İstanbul'dan gönderildi."

Bütün yapboz parçaları zihnimde hemen birleşiverdi. Dün sabah beraber kahvaltıya gittiğimizde Demir sürekli telefonuyla meşgul olup durmuştu ama nedenini her sorduğumda bana bunun bir sürpriz olacağından bahsetmişti. O büyük sürpriz ise şu an tam karşımda duruyordu. Üstelik bu koca teknenin ikimizin olduğunu söylüyordu. *Künye, halhal... Bunlar kabul edebileceğim hediyelerdi ama bir tekne... Benim için çok fazla değil miydi? İnanılacak gibi değildi ama kesinlikle gerçekti.*

"Sana inanmıyorum. Bu gerçek olamaz. Çok güzel!" Hayranlıkla şakırken dayanamayıp zıplayarak kollarının arasına atladım ve sıkıca Demir'e sarıldım. Şu an onun hevesini kırmak istemiyordum ama sonrasında bu teknenin nasıl oluyor da ikimizin olduğunu mutlaka ona sorup soruşturacaktım.

"Vallahi ben de inanamıyorum Demir. Çıtayı iyice Everest'e çıkardın." Senem de hemen arkamdan konuşarak hayranlığını dile getirirken ona daha fazla katılamazdım. Bu çocuğun sürprizleri bir gün benim sonum olacaktı.

"Hanımlar, güzel iltifatlarınız için çok teşekkür ederim ama şimdi söylenmeyi bir kenara bırakıp eğlenmemize bakalım. Hep birlikte harika bir *koyu* geziceğiz."

Bir eli bel boşluğumu sıkıca kavrarken iskelenin çevresinden ayrılarak hep birlikte tekneye doğru ilerledik. Demir belimden tutmayı bırakmadan tekneye binmemi sağlarken Senem ve Alper de peşimizden geldi. Fakat o an tek düşündüğüm bu tekneyi kimin kullanacağıydı. Etrafta kimseler yok gibi görünüyordu. *Her şeyi geçtim Demir bir de Christian Greylik*[10] *oynamayacaktı değil mi? Şuraya düşüp bayılırdım yoksa.*

"Sen mi kullanacaksın?" Merakıma yenik düşerek mırıldandığımda Demir gür kahkahasını serbest bırakarak yanağımdan bir makas aldı.

"Hayır tabii ki! O kadar da değil. O dediğin sadece filmlerde olur. Vakkas Bey, kaptanımız olacak."

Teknenin arka tarafından kaptan kıyafetleri giymiş olan orta yaşlarda bir adam bize yaklaşırken Demir'in söylediklerine gülümsemeden edemedim. Hayal gücüm fazla geniş olmalıydı ki on sekiz yaşındaki genç bir adamın tekne kullanmasını bekliyordum.

"Merhaba çocuklar. Hoş geldiniz." Bahsettiği adam yanımıza yaklaşıp kibarca hepimizle tokalaştığında samimiyetine aynı şekilde karşılık verdik. Yüzündeki içten gülümsemeye bakılırsa sevecen birine benziyordu.

"Vakkas Bey, sadece tekneyi kullanacak ama akşam vakti sahile döndüğümüzde kaldığı otele gidecek. Biz de geceyi burada geçireceğiz." Demir ayrıntılı bir şekilde olacakları hepimize anlatırken yanıma iyice sokulup "Yani bu gece birlikteyiz," diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Yakınlığı şu sıcak havada bile ürpermeme neden olurken tüm bu planlardan ailemin haberinin olup olmadığını merak ettim. Senem'e gözlerimi diktiğimde onun elbette haberinin olduğunu anladım.

"Peki ya Devrim Amca..." Cümlemi bitirmeme izin vermeden işaret parmağını dudağımın üstüne kapatarak beni susturdu.

"Onların çoktan haberi var." *Elbette bundan şüphem yoktu.* Demir her zaman bir diğer adımını düşünerek hareket ederdi. Muhtemelen biz plajda deniz sefası yaparken o bütün bunları zaten planlamıştı.

"Şuna da bak, neler planlamış?" Onunla alay ettiğimde tekrar yanıma sokulmuş ve beni kollarının arasına alarak Senem ve Alper'in

---

[10] *Grinin Elli Tonu* kitap serisinin baş karakterlerinden biridir.

yanından uzaklaştırıp teknenin diğer ucuna doğru sürüklemeye başlamıştı.

"İnan bana, ikimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Özellikle de senin," dediğinde uzanıp burnumun ucunu işaret parmağıyla tıpışladı. Ona hak vermemek elimde değildi. Bir anlığına her şeyi düşünmeyi bir kenara bırakarak kollarımı onun beline doladım ve bu düşünceli tavrından dolayı sıkıca Demir'i sarıp sarmaladım. Biraz da olsa sakinleşebildiğimi hissettim.

Sonunda tekneyi çalıştıran kaptan Vakkas Bey, Kız Kalesi'nin çevresinden yavaşça uzaklaşmaya başladığında biraz da olsa rahatladığımı, dinginleştiğimi hissettim. Alper ve Senem'in de bize eşlik etmesi Demir'in bu planını daha keyifli bir hâle getirmişti tabii. Sorunlardan ama daha çok da Aybüke ve Mustafa'nın yakınımızdaki varlığından uzaklaşmak sanırım bize iyi gelebilirdi. *Tabii sadece şimdilik...*

Yapraklı Koyu, Mersin'in meşhur tatil mekânlarından biriydi. Daha öncesinde Devrim Amcalarla buraya hiç gelmemiştik ama bahsini çoğu kez plajdaki insanlardan işitmiştim. *Soğuk, tertemiz, turkuaz deniz, etraftaki kayalıklar ve doğa anaya resmen kucak açan yeşil ve mavinin en güzel tonları...*

Tekne koyun ortasında dururken kendimi resmen cennetin ortasına düşmüş gibi hissediyordum. Üstelik etrafın Kız Kalesi'nden daha sakin olması ve buraya Demir'le birlikte gelmiş olmak beni daha çok mutlu ediyordu.

Demir, teknenin çevresinde kendi çapında yüzerken bense üstümdeki plaj elbisesini çıkarmadan teknenin uç köşesindeki merdiven basamaklarına oturmuş, ayaklarımı da denize sarkıtmıştım. Esen hafif rüzgâr kuruyarak kabarmış olan saçlarımı uçuştururken arkamdan işittiğim çığlık sesiyle dikkatim dağıldı. Dönüp sesin geldiği tarafa baktığımdaysa Alper'in Senem'i denize düşürdüğünü ve onunla epey uğraştığını fark ettim.

"Ya Alper! Yanımda yedek kıyafet bile yok! Manyak mısın çocuk?"

Senem, denizin üzerinde kendini dengede tutmaya çalışırken sinirden Alper'in üzerine su sıçrattı. Alper ise buna hiç takılmadan yanına sokulup Senem'le uğraşmaya devam etti.

"Ben zaten kıyafetleri fazlalık olarak görüyorum güzelim ya." Alper'in alayla çıkan ses tonundaki coşku benim de kıkırdamama sebep olurken Senem'de durumlar farklıydı tabii.

"Çüş! Yavaş yürü!"

"Yoo, ne münasebet."

Onların bu tatlı atışmalarını izlerken Alper'in Senem'e gereğinden fazla yaklaştığını fark ettim. Başta Senem'in tedirgin olabileceğini düşünerek buna müdahale etmek istedim ama sonra Senem'in dudaklarına peyda olan gülümsemeyi gördüğümde ve Alper'i başından tutarak denizin içine gömdüğünde bu fikrimden derhal vazgeçtim. Onları kendi hallerine bırakmayı tercih ettim. Alper ve Senem'i keyifle izlerken aklımdaki saçma sapan düşüncelerden bir an olsun uzaklaşmanın bana iyi geldiğini düşündüm.

"Alper, Senem'e yürümüyor. Âdeta uçuyor." Demir'in sesini arkamdan işittiğimde bakışlarımı Senem ve Alper'den uzaklaştırarak ona çevirdim. Yanıma yaklaşmış ve ıslak elleriyle denize sarkıttığım çıplak bacaklarıma tutunmuştu.

"Evet, sanırım öyle," dediğimde ben de Senem'i taklit ederek suya elimi daldırıp Demir'in yüzüne doğru sıçrattım. Geriye doğru çekilip ıslak saçlarını yüzüme doğru savurdu ve onun bu şapşallığı yüzünden kıkırdamamı bastıramadım.

"Su çok güzel. Sen de gelsene," dediğinde başımı *hayır* dercesine sağa sola doğru salladım. Demir'in gülen yüzü düştü, bu kez o benim üzerime doğru suyu sıçrattı.

Burada olmak, kafamızı dağıtmak gerçekten harika hissettirse de aklımı karıştıran sorunlardan kaçamıyor, bir türlü uzaklaşamıyordum. *Ayrıca denizin ne kadar derin olup olmadığını da bilmiyordum.*

"Amma somurttun be Nisa. Bırak artık Mustafa'yı, Aybüke'yi. Yeter." Demir'in sitemiyle sessizliğimi korurken ona ne diyeceğimi, kendimi nasıl savunacağımı bilemedim ama onun tüm bu hevesini söndürmek de istemedim.

"Derindir su. O yüzden ben almayayım," diyerek durumu toparlamaya çalıştım.

"Hiç de değil. Ayaklarım yere değiyor. Hadi sen de gel."

"Uzunsun da ondan. Hem ben zıplarsam boğulurum." Söylediklerim onu ikna etmemiş olacaktı ki bu kez de sarkıtmış olduğum ayaklarımın birinin altını gıdıklamaya başladı. Kendimi geri çekmek istediysem de elbette izin vermedi.

"O zaman nefesin olurum."

Bu sevimliliğiyle beni bu kadar cezbederken onu reddetmek oldukça zordu ama o soğuk denizin içine girmem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Aklımı dağıtmayacaktı. Gerçeklerden beni uzaklaştırmayacaktı. Tıpkı ben nasıl bir şekilde su üstüne çıkacaksam, işte gerçekler de aynı şekilde zihnimde su üstüne çıkıp bana varlığını hatırlatacaktı.

"Çok romantiksin ama yine de almayayım," diyerek alaylı bir edayla konuşmayı sürdürdüğümde Demir pes ederek başını aşağı yukarı doğru sallayıp geri çekildi ve bana elini uzattı.

"Öyleyse çıkmama yardım et bakalım," dediğinde sarkıttığım ayaklarımı geri çekerek oturduğum merdiven basamağında ayağa kalktım ve dengede durmaya çalışarak uzattığı elini tuttum. Denizden çıkması için ona yardım etmek istediğimde Demir hiç ummayacağım bir davranış sergileyerek tekneye çıkar gibi yaptı ve daha sonrasında belimi sıkıca kavrayarak beni kendine çekip birlikte denize düşmemizi sağladı. Ani zıplayışımızla bir an ayaklarım yere değmediği için boğulduğumu zannedip panikledim. Demir'in bedenimi sıkıca kavrayan elleri beni hızla su yüzüne çıkardı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan ani bir hareketle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. *Nefesin olurum*, derken bu kadar ciddi olacağını hiç düşünmedim.

Ani öpücüğü karşısında direnmek yerine ona karşılık verdim. Ellerim ıslak saçlarına doğru gittiğinde kendimi onun büyüsüne bıraktım ve dudaklarının benimkilerin üstünde tutkuyla hareket etmesine izin verdim. Elleri bedenimi sımsıkı kavrarken ben de suyun akıntısında dengemi sağlayabilmek için sıkı sıkı ona tutundum.

Öpücüğümüzü sonlandırıp nefes nefese geri çekildiğimde, "Manyak! Boğuluyordum," diye bağırdım ve omzuna doğru bir tane geçirdim ama onun gür kahkahası bir anda benim de kahkaha atmama sebep oldu. Islak dudaklarını aramızdaki gülüşmeler eşliğinde bu kez de hızlı hızlı yanaklarıma bastırdı.

"Ayrıca yanımda yedek kıyafet bile yok ama sen geceyi burada geçireceğimizi söyledin." Çemkirmelerimin ardı arkası kesilmezken yüzüme yapışan ıslak saçları ortadan kaldırarak kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Senem senin yerine aldı. Merak etme."

"Ay, siz resmen bitirim ikili oldunuz ama!"

"Nisa, biraz söylenmesen olmaz mı? Ha sevgilim?"

"Delisin sen. Vallahi bak," dediğimde gözlerini kıstı, dudaklarını ısırarak yüzünü yeniden benim yüzüme yaklaştırıp sessizce fısıldadı.

"Sadece sana deliyim ben, sadece sana."

Dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme peyda olurken ve gözlerimin içi bir anda yanmaya başlarken Demir'in ıslak dudakları bu kez de boynuma uzun bir öpücük bıraktı. Ardından denizden çıkmak için teknenin merdivenine doğru ilerlemek istedi ama bu kez ben bunu istemedim. Kollarımı onu hiç bırakmak istemezcesine boynuna doladım, sıkıca sarıldım. Gözlerim ağırlaşarak kapandı, birkaç damla gözyaşı yanağıma süzüldü ama ben hem hıçkırığımı bastırdım hem de gözyaşlarımı Demir'den gizledim.

Gün geçtikçe Demir'den bir şeyler saklamak çok zoruma gidiyordu. Bunun altında ezilmekten çok yoruluyordum.

"Nisa? Güzelim, ağlıyor musun sen?" Kulağıma fısıldayarak konuştuğunda yüzümü görmek istercesine geri çekilmeye kalkıştı ama kollarımı daha sıkı boynuna dolayarak onu engelledim. *Gözyaşlarımı Demir'den gizlemem onları hissetmeyeceği anlamına gelmiyordu.*

"Lütfen, biraz daha böyle kalalım." Titrek bir sesle konuştuğumda hiçbir şey demedi. Sadece başımın tepesine uzun bir öpücük bıraktı ve beni sıkıca sarıp sarmalamaya devam etti. Bunun beni onaylayan bir davranış olduğunu hemen anladım.

Gün batımından sonra, akşamüzeri koy gezimizi sonlandırarak yeniden Kız Kalesi sahiline döndük. Demir'den öğrendiğim kadarıyla Vakkas Bey, yarın öğleden sonra tekneyle birlikte İstanbul'a dönmek üzere yola çıkacaktı. Önce Mersin Limanı'ndan gerekli talimatları öğrenecek, ardından da yoluna devam edecekti.

Suat Amca, tekneyi Demir ya da Demir'in söylemiyle bizim için almış olsa da İstanbul'daki limanda durmasının daha mantıklı olacağına karar vermişti. Bunu bizzat bana Demir kendisi söylemişti.

İskeleye ulaştığımızda Senem ve Alper, Vakkas Bey'i de yanlarına alarak tekneden uzaklaşıp otele dönmüşlerdi. Bizi bugün gezdirdiği için Alper, Vakkas Bey'e bir incelik yapmak istemiş ve onların otelinde konaklamasını rica etmişti. Vakkas Bey de bu teklifi geri çevirmeyerek kabul etmişti.

Herkesin bir anda çevremizden uzaklaşmasıyla ben de fırsattan istifade teknenin içindeki kamaraya girip üstümü değiştirdim. Senem'in benim için hazırlamış olduğu çantadan üzerinde mavi çiçeklerin bulunduğu beyaz, ince askılı, yazlık elbiseyi çıkarıp üzerime geçirdim. Kamaranın içindeki banyodan bulduğum bir havluyla ıslak saçlarımı hafif bir şekilde kuruladım ve ellerimle şekil verdikten sonra kamaradan çıkıp teknenin diğer tarafına doğru yürümeye başladım.

Demir, Senem'e sadece benim için bir çanta hazırlamasını söylememiş, aynı zamanda kıyıya ulaşır ulaşmaz Alper aracılığıyla yemek siparişi vermişti. Yanına doğru yavaşça yaklaşırken teknenin tam ortasında bulunan masadaki plastik bardaklardan birine vişne suyu doldurduğunu fark ettim. En sevdiğim içeceğin vişne suyu olduğunu unutmamıştı. Dudaklarım bu düşünceyle tebessüm ederek kıvrılırken onu izlemeye devam ettim. Vişne suyunu bardağa doldurduktan sonra onun için alınan bira şişelerinden birinin kapağını açtı. Gizlice onu seyrederken üzerine giymiş olduğu kısa kollu, beyaz gömleğin düğmelerinin hiçbirini kapatmadığını fark ettim. Tamam, onu çoğu kez üstü çıplak bir şekilde görmüştüm ama yine de şimdi baş başayken utanmaktan kendimi alamıyordum. Üstelik dağılmış saçlarıyla da epey çekici görünüyor, dudağımı beğeniyle ısırmama sebep oluyordu.

Arkasını dönüp de onu izlediğimi fark ettiğinde iki büyük adımda yanıma ulaştı ve ellerimi tutarak beni hazırlamış olduğu masanın yanına götürdü. Sandalyemi çekerek oturmamı sağladığında önümdeki bol mantarlı ve mısırlı pizzaya iştahla baktım. O an gerçekten acıktığımı anladım. Demir de karşıma geçip oturduğunda sessizce yemeğimizi yemeye başladık ama bu sessizlik beni yine rahatsız etmeye yetti ve kendimi bir anda Aybüke'nin söylediklerini düşünürken buldum. Uzun bir süre boyunca aklımdan o cümlelerin çıkmayacağından emindim.

Aklıma ilişen zehirli düşüncelerle tüm iştahım kaybolurken elimdeki pizza dilimini bitirmeden tekrar masanın üzerine bıraktım. Demir de suratımın düştüğünü anlamış olmalıydı ki beni şaşırtacak bir şey gerçekleştirdi. Benim telefonum hâlâ Senem'de olduğundan kendi telefonundan bir şarkı açtı ve telefonunu masaya bırakıp içeceğini kafasına dikti.

Dolunay tüm şahaneliğiyle gökyüzünde parlarken ve yakamozu denizi aydınlatırken Demir gözlerini üzerimden bir an olsun ayırmadan elindeki bira şişesini masaya bıraktı. Oturduğu sandalyeden yavaşça ayağa kalktı. Yanıma yaklaştığında tutmam için elini uzattı.

"Dans edelim mi?" Boğuk bir ses tonuyla konuştuğunda ona anlam veremediğim bakışlar attım. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Yorgundum ve beni yoran şey ne yazık ki sadece tekne gezisi değildi.

"Demir, hiç keyfim yok."

"Lütfen," diyerek ısrar edip dizlerinin üstüne çöktüğünde göz göze geldik.

"Sende bir tuhaflık var bugün," derken söylediklerimde ciddiydim.

Demir, bugün gerçekten bir garip davranıyordu. Kahvaltıda olanlardan mıdır bilinmez bir tuhaftı. *Bakışları, davranışları, yaptıkları...* Tamam, mükemmel şeyler planlamıştı ama sanki karşımda başka bir Demir görüyor gibiydim. Sanki daha önce hiç görmediğim farklı bir tarafını açıyor gibiydi.

"Sen de çok agresifsin. Dönemin falan mı geliyor?" Bunu böyle rahat bir şekilde dile getirmesini elbette beklemiyordum. Utanarak başımı yere eğdiğimde bu kez de çenemden tutup ona bakmaya zorladı.

"Aşk olsun Demir. Bu böyle pat diye sorulur mu? Ayrıca olanlardan sonra nasıl olmamı bekliyorsun?"

"Nisa'm, bu mesele için gereğinden fazla kafanı yoruyorsun. Yapma bunu. Hadi gel." Birden elimi tuttu ve mızmızlanmama fırsat vermeden kendisiyle birlikte beni de ayağa kaldırdı. Bu kez karşı koymak yerine ona eşlik ettim.

Teknenin ortasına doğru ilerlemeden önce telefonundan çıkarak kulaklarımızı dolduran şarkının sesini biraz daha açtı. Dolunayın güzelliğine bakışlarımı doğrulturken Demir'in bir eli belimi kavradı, diğer eliyle de sıkıca avuç içimi tuttu. Ellerimiz birbirine kenetlenirken

başımı yavaşça onun boynuna doğru gömdüm ve sevdiğim kokusunu doyasıya içime çektim.

Kendi etrafımızda şarkıya ayak uydurarak dönerken neden Demir'in birden böyle garip davrandığını anlayamadım. Saat çok geç bir vakte yaklaşıyordu. İskelenin çevresinde neredeyse hiçbir insan yok gibiydi ve biz Demir'le birbirimize çok yakındık ama ilk kez bu yakınlık beni geriyordu. Ona ayak uydurmak istiyordum ama bir taraftan da düşüncelerim bütün zihnimi işgal ediyordu.

Demir'in yanağı yanağıma doğru sürtünürken yeni çıkmaya başlayan sakallarını hissettim. Saçlarımın kokusunu derince içine çekerken, "Öyle güzel kokuyorsun ki başımı döndürüyorsun," diyerek dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp boğuk bir ses tonuyla fısıldadı. Belimi daha sıkı tutmaya ve bedenimi onunkine daha çok bastırmaya devam etti.

"Seher yeli eser yırtar eteğini gülün,

Güle baktıkça çırpınır yüreği bülbülün."[11]

Aynı boğuk ses tonuyla kulaklarımıza ulaşan şarkıya eşlik ettikten sonra dudaklarını bir anda çıplak omzuma bastırdı ve ben daha çok gerildiğimi hissettim. Ardından sıcacık dudakları boynuma doğru yol almaya başladığında irkilerek omuzlarından tuttum ve onu yavaşça geriye itip gözlerinin içine baktım.

"D-Demir, ne oluyor?" Sesimin de tıpkı bedenim gibi titreyerek çıkmasına engel olamadım.

"Nisa, ben..." Birkaç saniyeliğine sustu. Devam edemedi. Gözlerini kaçırdı. Lafı ağzında geveledi. Sonra, "Seni çok özledim," diyerek kaçırdığı gözlerini gözlerime dikti. Ben de onu özlemiştim, hem de çok özlemiştim ama bu bir açıklama değildi. Cümlenin devamını getirmesi gerektiğine dair bakışlar attığımda yanıma sokuldu ve ellerinden biri bu kez de üzerimdeki yazlık elbisenin ince askılarından birine uzandı.

"Ben... Ben, seni istiyorum." Uzandığı elbise askısı yavaşça koluma düşerken karşımdaki insanın Demir olmamasını diledim. *Bu Demir olamazdı. Olmamalıydı!*

"N-ne?"

---

[11] Mehmet Güreli'nin, *Kimse Bilmez* şarkısının sözleridir.

"Seninle olmak, sana dokunmak, seni hissetmek istiyorum Nisa."

Demir'in karşısında resmen kaskatı kesilirken, o aramızdaki mesafeyi kapattı. Diğer omzumdaki ince askıyı da koluma düşürürken duyduklarımı sonunda idrak etmeye çalışarak bu kez ani bir şekilde hareket ettim. Onu omuzlarından iterek hızla geri çekildim. Gün içerisinde biriktirdiğim bütün öfkeyle kendimi tutamadım. Bir elim havaya kalktı ve ben daha ne yaptığımı anlayamadan Demir'in yanağıyla oldukça sert bir şekilde buluştu. Elbisemin vücudumdan sıyrılıp yere düşmesine izin vermeden askılarını düzeltirken daha fazla dayanamadım ve patladım.

"Sen bunu benden nasıl istersin ya? Sen bunu benden nasıl beklersin Demir?"

Bağırışım âdeta denizi çevreleyen kayalıklara çarparak yankılanırken öfkeden daha kötü titremeye başladım ama Demir beni iyice şaşırtarak karşımda alayla kıkırdamaya başladı. *Akli dengesini mi kaybediyordu? Yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Bu davranışları da neyin nesiydi?*

"İşte bu çok ağır oldu be Nisa ama ne var biliyor musun? Tavrına nedense hiç şaşırmadım."

Tokadı geçirmiş olduğum yanağını sıvazlarken histerikle gülmeye devam etti. Yüz ifadesine bakışlarımı sabitlediğimde gerçekten bu tepkime hiç şaşırmamış gibi görünüyordu. Tüm bu saçmalığı planlamış gibi davranıyordu.

"Tavrıma şaşırmamışmış! Allah Allah! Sen bunca planı bunun için mi yaptın?"

"Ağzından çıkanları kulakların duymuyor. Ne dediğin farkında değilsin. Bence sus."

"Gayet farkındayım ben ne dediğimin!"

Söylediklerimin gayet farkındaydım ve bir an önce bu tekneden defolup gitmek istiyordum. Ayaklarımı resmen yere sertçe vurarak teknenin diğer tarafına gitmek için hareket ettiğimde birden kolumdan tutup beni engellemek istemesiyle daha da öfkelendim.

"Dokunma bana! Bütün bu sürprizler bunun için miydi yani? Pes! Gerçekten pes Demir!"

"Sen bana bayağı güzel güveniyorsun yalnız Nisa!"

"Bağırma bana! İstediğin şeyin farkında mısın sen?"

"Kim şu an daha sert bağırıyor acaba?"

Demir bağırdı. Ben ondan daha sert bağırdım. Hiddetli çıkan seslerimiz denizin dingin dalgalarının arasında yankılanmaya devam etti. Göğsüm öfkeden dolayı hızla inip kalkmaya başladı. *Nasıl bir tepki bekliyordu acaba? Kollarına atlayıp tamam diyeceğimi falan mı düşünüyordu?* Bana bunu yapabildiğine, benden böyle bir şey istediğine hâlâ inanamıyordum.

"Bütün gün bunun hayalini kurdun, değil mi? Her şey bunun içindi!"

Gözlerimin içi acıyla yanmaya başladığında yanından iyice uzaklaşarak teknenin kenarında bulunan deri koltuğun üzerine oturdum. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Kurduğum cümleler Demir'i iyice çığırından çıkarırken yemek yediğimiz masaya doğru ilerleyip yumruğunu masanın tam üzerine geçirdi. Boş bardaklar ve içki şişeleri yere düşüp kırılırken "Aaaaah!" diye bağırıp saçlarını dağıttı.

"Nisa, benden bunu nasıl bekleyebilirsin ya? Elbette bunun hayalini falan kurmadım. Bir kez olsun ya, Allah kahretsin, bir kez olsun beni sevdiğini duymayı hayal ettim ama artık buna olan inancımı kaybetmek üzereyim." Yaşadığım hayal kırıklığı beni parçalara ayırırken yanaklarıma süzülen gözyaşlarına da ağzımdan çıkan laflara da engel olamadım.

"Şimdi de sen ne dediğini bilmiyorsun. Ne yani? Benim sevgime böyle mi inanacaksın? Senin için bu kadar basit bir kız mıyım ben?"

Omuzlarını bıkkınlıkla düşürüp yüzünü sıvazladı. Sanki yanıma yaklaşmaya korkar gibi ağır adımlarla bana doğru geldi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde gözlerindeki saf acıdan pişman olduğunu biliyordum ama böyle bir saçmalığı yaşamamızın nedenini anlayamıyordum.

"Hayır, kahretsin ki hayır! Sen asla basit bir kız olamazsın Nisa ama ben artık ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşırdım. Dünden beri sadece seni izliyorum, sadece sana bakıyorum ama sende hiçbir şey yok."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı, yine yanımdan uzaklaştı. Biraz önce onun oturduğu sandalyeye doğru gidip ayağıyla sert bir tekme indirdi. Sandalye yere düşerken korkudan ne yapacağımı bilemedim ama yine de hiçbir yere hareket edemedim. Demir, bana zarar vermezdi, biliyordum. Ona bu konuda sonsuz güveniyordum ve bu yüzden sessizce bulunduğum yerde oturmayı sürdürdüm.

"Ne oluyor biliyor musun? Bana ne yaptığını anlamıyor musun? Kafamı nasıl karıştırdığını ya da? Her konuşmamızın, her mesajlarımızın sonu neyle bitiyor, hatırlıyor musun? *Seni seviyorum.* Ama sen bir kez olsun sonuna *ben de* kelimesini sığdıramıyorsun. *Ben de seni seviyorum Demir*, diyemiyorsun. Seni çok seviyorum Nisa ama senin beni sevdiğinden emin bile değilim. Oysa dün gece de bu sabah da Mustafa'yı deli gibi Aybüke'den kıskandın. Tüm bu öfken de bunun için olmalı zaten. Bana bağırıp kızıyorsun, sürekli beni itiyorsun ama benim ne hâlde olduğumu hiç görmüyorsun."

Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Biriktirdiği bütün kırgınlıkları dürüstçe yüzüme söylediğinde nasıl büyük bir hata yaptığımın yeni farkına vardım. *Allah kahretsin! Ben ne yapıyordum böyle? Oysa çok yanlış düşünüyordu. Nasıl böyle bir şeyi aklına getirirdi?*

"Ben Mustafa'yı falan kıskanmadım! Resmen saçmalıyorsun şu an! Mustafa benim..."

"Ne? Mustafa senin ne Nisa? Çocukluk arkadaşın mı? Yoksa kendine bile itiraf edemediğin gerçek aşkın mı? Bu yüzden mi bir türlü beni sevdiğini söyleyemiyorsun?"

Bağırırken alt dudağı titredi. Karamel gözlerinde ilk defa bu kadar yoğun bir öfkeye rastladım. Demir'in yanağına bir damla gözyaşı düştüğünde burun kemerini sıkarak hemen arkasını döndü ve benden ağladığını gizlemek istedi. Aptallığıma içten içe küfrettim. *Kahretsin!* Onun gerçekten canını yakmıştım. Sergilediğim tüm o dengesiz davranışlar Demir'in içinde büyük bir şüphenin oluşmasına neden olmuştu. Oysa içimde ona karşı hiç bitmeyecek olan sevgiyi şimdiye dek anlaması gerekirdi. *Bunu ona gösterememiş, hissettirememiş miydim?*

"Çok yanlış düşünüyorsun," diyerek oturduğum yerden kalkıp ona doğru yaklaştım ve tam karşısına geçtim ama yine gözlerini kaçırdı. Yüzüme bakmadı.

"Çünkü ben artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyoru
bir üzüntüyle fısıldadığında karşımda böyle perişan bir hâl
sına dayanamadım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kaçırdığı
nı yakalamak için yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Demir... İsmi dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülürker
uçlarımda yükselerek alnımı onun alnına yasladım. Onu
içindeki tüm şüpheyi söküp almak istedim fakat ona daha f
laşmama izin vermeden omuzlarımdan tutarak beni hafif bi
geriye doğru itti, kendinden uzaklaştırdı.

"Yaklaşma bana Nisa. Lütfen."

"Demir, yapma."

"Lütfen, git. Git, yat Nisa. Uyu ya da uyuma fark etm
lütfen, lütfen bu gece benden uzak dur. Yoksa çok daha ağır cü
söyleyerek kalbini kıracağım."

Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve acı doluydu. Kırık dök
Paramparçaydı. Bu yüzden ona tekrar yaklaşamadım. Dediğin
tım ve ondan uzak durdum.

"Ama kalbimi çoktan kırdın Demir. Hem de istediğin şeyle
fena kırdın."

Dün geceden bu yana fokurdayan her şey, bütün öfke ve kırg
yüzeye çıktı. Bir fırtına üzerimize hücum edecekmiş gibi hisset
Eğer şimdi kaçmazsam o fırtınanın altında kalacaktım ve bu yüz
ben de kaçmayı tercih ettim. Ne Demir'i ne de kendimi daha f
yaralamamak için ondan uzaklaşarak arkamı döndüm ve tekne
içindeki kamaraya doğru ilerledim.

Kamaraya girip kapıyı da arkamdan çarptığım sırada tekne
diğer tarafında da bir hareketlilik olduğunu işittim. Yoğun bir dal
sesi kulaklarıma geldiğinde ve kısa süreliğine dışarı çıkıp ne olduğ
na baktığımda Demir'in gömleğini çıkarıp denize atladığını gördün
Aptal! Yüzmüyordu. Sırtını tekneye çevirmiş bir şekilde denizin içi
de öylece sabit durarak parlayan dolunayı izliyordu. Benim için h
şeyi yapardı ama en çok da bana zarar vermemek için kendini hırpa
lar, kendine zarar verirdi.

Gözlerimin içi acıyla yanarken onu şimdilik yalnız bıraktım. Ona
seslenmedim, üzerine gitmek istemedim ve sessizce kamaraya geri

döndüm. Göğsüm resmen kapana kısılmış gibi acıyla sızlarken kamaradaki yatağa kendimi atıp gözyaşlarımı serbest bıraktım. Hıçkırığımın duyulmaması için yatağın üstündeki yastıklardan birini alıp ağzıma tıkadım. Ağlamak çözüm değildi, biliyordum ama elimde de değildi. *Her şeyin sorumlusu bendim.* Sonlandırdığımız bu berbat gecenin tek suçlusu da yine bendim. Bütün gün boyunca tüm hıncımı, öfkemi ondan çıkarmak istemezken her şeyin tam tersi olmuştu. Mustafa'ya karşı olan bütün öfkem Demir'in üzerinde patlamıştı.

Sır, insanın yürümekten kaçtığı dikenli bir yoldu. Ben o yolun başında çıplak ayaklarımla bir başıma dikilirken sustuklarım üzerime bir yük gibi biniyordu ve o ağırlığı artık taşıyamıyordum. Demir'e anlatamadığım gerçek içimde bir çığ gibi büyüyordu.

Demir'in hayatını sarsmak, mahvetmek bu hayatta isteyeceğim en son şey bile değildi. Dengesini, düzenini bozmaktan ödüm kopuyordu. *Yoksa bağırarak demek istiyordum ki... Demek istiyordum ki Demir, Mustafa... Mustafa senin...* Ama yapamıyordum işte. Söyleyemiyordum. Mustafa'ya verdiğim söz elimi, kolumu bağlıyordu.

Burnumu çekerek uzandığım yatağa iyice yerleşirken gözlerimi tavana diktim ve titreyen nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Derin derin soluklar alıp verirken uzandığım yerde doğrulup Demir'e koşmak, ona sıkıca sarılmak istedim. Belki de gidip özür dilemeliydim. Belki de o iki kelimeyi artık söylemeliydim ama yapamıyordum işte. Cesaretimi bir türlü toplayamıyordum. Onun karşısında dilim tutuluyordu. Bir gün elimi bırakacak diye çok korkuyordum. Sanki o iki kelimeyi söylediğim an bütün büyü bozulacakmış gibi hissediyordum. Gerçi büyü bir gün elbette bozulacaktı. At arabası bal kabağına, Cindirella da Külkedisi'ne dönüşecekti. Önemli olan Külkedisi'ni camdan bir ayakkabı giymiyorken bile tanıyıp kabul edecek bir prens bulabilmekti. Gerçi o prens çoktan Impala'sıyla dört diyardan çıkıp gelivermiş ve bir prensesten ziyade bir yıldızın elini tuttuğuna kendini inandırmıştı. *Ya o yıldız, taşıdığı yükün ağırlığından ötürü sönüp giderse bir gün? Ya da en kötüsü bütün o ihtişamlı ışıltısını ona veren prensini kaybederse?* İşte bu yüzdendi korkum. Ben Demir'i kaybetmek istemiyordum. Kaybedemezdim.

Göz kapaklarım acıyla aralanırken bulunduğum yeri yadırgayarak hızla yattığım yerden kalkıp doğruldum. Üzerime bırakılmış kahve-

rengi pike yere düşerken yüzümü sıvazladım ve nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Hâlâ teknedeydim. Hâlâ kamaranın içindeydim. Telefonum yanımda olmadığı için saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama kamaradaki küçük pencereden dışarı baktığımda hava aydınlıktı. Çoktan sabah olmuştu ve hatta saatler öğle vaktine bile geliyor olabilirdi.

Doğrulduğum yerden ayağa kalktığımda ani hareket etmemle başım döndü ama sonra bedenimi sarsıp kendime gelmeye çalıştım ve yürümeye başladım. Üzerimde hâlâ akşamdan kalma elbisem vardı. Dün gece olanlardan sonra çıkarıp yakmak istiyordum bu elbiseyi.

Kamaradan dışarı çıktığımda güneşin doğrudan yüzüme temas etmesiyle gözlerimi kısmak zorunda kaldım ama duraksamadan yürümeye devam ettim. Teknenin arka tarafına doğru ilerlerken, "Demir? Demir neredesin?" diye seslendim ama hiçbir karşılık alamadım. Dün gece de yanıma geldiğini hatırlamıyordum ama üzerimdeki pikeyi başka biri de örtmüş olamazdı.

"Demir?" Bir kez daha seslenirken etraftan yine çıt çıkmadı. *Neredeydi bu çocuk?* Belki de kahvaltılık bir şeyler getirmek ya da ihtiyacı olan birkaç eşyasını otelden almak için gitmiştir, diye düşüneceğim sırada teknenin iskele tarafına bakan kısmına yürümemle karşımda başka birini gördüm.

"Uyandın mı kızım? Günaydın."

"Devrim Amca?" Ağzım şaşkınlıkla aralanırken gözlerimi etrafta gezdirmeye devam ettim ama ona dair hiçbir iz bulamadım. *Demir neredeydi? Devrim Amca'nın burada ne işi vardı?*

Dün teknenin kaptanlığını yapan Vakkas Bey'in iskele tarafından bize doğru geldiğini fark ettiğimde onun bugün İstanbul'a dönmek üzere yola çıkacağını hatırladım. *Tamam, madem o da buradaydı. Peki bu lanet olasıca teknenin asıl sahibi neredeydi? Demir neredeydi?*

Devrim Amca kolunu omzuma atıp, "Hadi, otele dönelim," dediğinde geri çekilerek aklımdaki asıl soruyu doğrudan ona sordum.

"Devrim Amca, Demir nerede?" Sorduğum soruya karşılık Devrim Amca'nın suratı düştü, çenesini sıvazladı. Bu iyiye işaret değildi.

"Kızım, Demir'e dün gece bir telefon gelmiş. Bu sabah apar topar İstanbul'a gitti."

Duyduklarım dünyamın resmen yıkılmasına sebep olurken bir anlığına hareket edemedim. Olduğum yerde asılı kaldım ve Devrim Amca'nın söylediklerini sindirmeye çalıştım.

Gitmişti. Bana kızıp yine çekip gitmişti.

Birkaç gündür bulutların üstünden inmeyen kalbim, onun gidişiyle resmen yere çakılmıştı.

5. BÖLÜM

♪ *Gripin – Dalgalandım da Duruldum*
♪ *Ferman Akgül – İstemem Söz Sevmeni*

Demir Gürsoy'dan...

Yazın çoğunu annemle birlikte Barselona'da geçirmek, kuzenlerimle harika anlar paylaşmak her zaman en sevdiğim tatillerim olurdu. Tabii bütün bunlar Nisa hayatıma dahil olana kadardı. Artık hayatımda ışıltısıyla bana yön veren cadı ama harika bir genç kız vardı ve o genç kıza duyduğum özlem yılın en sabırsızlıkla beklediğim günlerinin bile önüne geçmişti.

Barselona'da geçirdiğim her günün sonunda yalnızca onun varlığını yanımda hayal ederek güne gözlerimi kapatıyordum. Bazen sadece onu düşünüyordum. Gerçi aklımdan hiç çıkmıyordu. *Zaten insanın aklından hiç çıkmayan biri nasıl uzakta olabilirdi ki?* Mesafeler sadece dokunmaya engeldi, sevmeye engel değildi. Nisa kalbimdeki varlığıyla her an benimleydi. Bazen kuzenlerimle vakit geçirirken bile, *"Acaba şimdi burada olsaydı bu olanlara nasıl tepki verirdi?"* diye düşünüyordum. *Kızar mıydı? Yüzünün alacağı şekil nasıl olurdu?* Hep merak ediyordum. *Zaten kendimi bir anda Mersin'in bu harika ilçesinde bulmamın sebebi de bastıramadığım o özlem duygusu yüzünden değil miydi?* Nisa'dan yeterince ayrı kalmışken artık bir saniyemi bile onsuz geçirmek istemiyordum.

Hayatıma girdiği andan bu yana Nisa benim her şeyim olmuştu. Basit bir tasvirdi belki birini her şeyin olarak görmek ama ben ona baktığımda anlıyordum ki aslında hayatımda eksik olan tek şey meğerse yalnızca oymuş. Onunlayken artık tamamlandığımı hissediyordum. Garip bir şekilde onun yalnızca benim için yaratıldığını düşünüyordum. Nisa'ya olan derin sevgimi öyle kolayca açıklayamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Bundan sonrasında onunla büyümek, hayatımın geri kalan her saniyesini onunla paylaşmak istiyordum. Bazen onun gözlerine baktığımda bile bir denizde kaybolduğumu ve hiç bulunmak istemediğimin farkına varıyordum. İçimde büyüyerek taşan bu sevgiyi bazen aklım bile almıyordu.

Uzun zamandan sonra birlikte geçirdiğimiz ve bir saniye olsun ayrılmadığımız iki dolu günü düşündüm. Dün geceye kadar her şey harikaydı. *Denizin kıyısında ya da içinde ona sataşmak, Kız Kalesi'ni keşfe çıkmak, birlikte kahvaltı yapmak, paraşüte binmek ve çok daha fazlası...* Bütün o sürprizler, bu tekne ve onunla geçirdiğim her an çok kıymetli ve özeldi. Hayatımdaki en değerli anlara yenileri eklenmişti.

Şimdi birlikte kamarasını paylaştığımız bu teknenin hikâyesinde bile aslında artık hayatımın tam merkezinde yer alan bu eşsiz kızın payı vardı ve yalnızca bize ait olduğu için çok özeldi. Her şey yazın en başında gerçekleşmişti.

Okul kapandıktan sonra annemle birlikte tatil planları yaparken bir gün babama kuzenim Şevket Abi'den önemli bir telefon geldi ve harika bir haber aldı. Şevket Abi, Londra'da gerçekleşen ihaleyi kazandıklarını ve artık şirketin uluslararası sevkiyatlar da yapacağını söyledi. Eğer işler çok daha büyürse Londra'da yeni bir şirket bile açılabilirdi. Bu sebeple babam bu yazını sık sık İstanbul'da Şevket Abi'ye yardım ederek geçirdi. Şirketin iyice büyüyeceği haberi tüm aileyi heyecanlandırırken babam da bunun coşkusuyla para harcamak, bir şeyler satın almak istedi. Aslında aklındaki fikir kullandığı arabayı yenilemekti ama yazın gelmesiyle bunun yerine her yaz açılacağı bir tekne satın alabileceği fikrini ortaya ben attım. Babam da biraz üzerine düşündükten sonra bunun daha iyi bir fikir olduğunu, hatta tekneyi benim üzerime yapmak istediğini söyledi. Elbette karşı çıkmadım, önüme altın tepside sunulan bu fırsatın hemen üzerine kondum ama babam nasıl beni her şeye dahil etmek istediyse ben de aynı şekilde Nisa'yı dahil etmek istedim. Hayatımın her anında onun yanımda olmasını istediğim gibi bu tekneyi de onunla paylaşmayı babama teklif ettim. Babam zaten Nisa'yı çok sevdiğinden elbette karşı çıkmadı. Bu yüzden de fikrimi tereddüt etmeden kabul etti. Resmî evraklarda tekne benim üzerimeydi ama aslında ikimizindi. Tabii bu gece her şeyi batırdığım gibi bu teknenin asıl hikâyesini de ona anlatamadım. Bu yüzden teknenin bizim için pek bir özel tarafı kalmadı.

Saat, gece yarısını geçiyordu. Yanına kıvrılmış bir hâlde öylece soluklarını dinliyordum. Parmak uçlarım çatılmış kaşlarının üzerinde gezinirken içimden uyanmamasını diledim. Eğer uyanırsa yine kendimi tutamamaktan çok korkuyordum.

Gözlerinin önüne düşen saçlarını narin hareketlerle kulağının arkasına yerleştirirken dudakları titredi, derin derin nefes almaya devam etti ama gözlerini açmadı. Ağırdı uykusu, bilirdim. Dudaklarından titrek bir nefes daha dökülürken kamaranın içindeki dolapta bulduğum ve üzerine örttüğüm pikeyi biraz daha yukarı çektim. Üşüdüğünü düşünerek çıplak omuzlarını da örttüm. Onu uykusunda izlemenin verdiği huzurla saçlarını ama en çok da uzayan kâküllerini okşadım. Yastığın kenarındaki kurumayan gözyaşı izlerini fark ettiğimde kendimden bir kez daha nefret ettim. Ağladığından olsa gerek erkenden uyuyakalmıştı ve ben aptalca gurur yapıp bu kez hiçbir şey olmamış gibi yanına gidememiştim. Ona olan kırgınlığım beni engellemişti. Sıkıca sarılıp acısını hafifletememiştim bu kez. *Birdenbire bize ne olmuştu? Geçirdiğimiz uzun bir ayrılıktan sonra hasret gidermemiz gerekirken bu saçma sapan kavgayı neden yaşamıştık?*

Nisa'yı seviyordum. Onu öyle çok seviyordum ki bazı geceler yıldızları seyrederken yalnızca onun güzel yüzünü aklıma getiriyordum. Ondan ayrı geçirdiğim tek bir anda kokusunu hayal ediyor, yanımda oluşunu düşlüyordum. Ben onu öyle çok seviyordum ki... Sevgimin onu sıkmasından, boğmasından, canını yakmasından korkuyordum.

Kıskançlık, çok tehlikeli bir duygu karmaşasıydı. İnsana asla istemediği şeyler söyletir, asla istemediği şeyler yaptırırdı. Seni esiri altına alıp hislerini, duygularını yıpratırdı. *Tıpkı bu gece bana kendimi kaybettirdiği gibi...*

Bu gece sevgimin üzerine kıskançlığımın kırıntıları serpiştirilmişti. Nisa'dan istediğim şeyin savunulacak hiçbir tarafı yoktu. Onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattığımın gayet farkındaydım. Yaşadığımız onca engelden sonra birlikte olmayı başarmışken ona karşı daha dikkatli davranmalıydım ama bunun yerine bir korkak gibi sevgisinden şüphe edip asla yapmayacağı bir şey istemiştim. Büyük hataydı. Çok büyük hataydı. Oysa ben böyle biri değildim. Onu bir anlığına kırdığımı, üzdüğümü düşünmek bile beni kahrediyordu.

Bu gece ona farklı arzularla yaklaşırken istediğim o şeyi yapmayacağını, benimle birlikte olmayacağını elbette çok iyi biliyordum ama aptallığıma yanarak içime kor bir ateş gibi düşen kuşkulardan arınmak istedim. Ondan istediğim şey çok fazlasıydı. Üstelik daha reşit bile değildi ama zaten aklımı kurcalayan isteklerim değil, Nisa'nın

tuhaf davranışlarıydı. Mustafa'ya olan bu yoğun öfkesiydi. Onun Mustafa'yla ettiği tek bir kavganın bile böylesine şiddetli olması artık benim de bir şeylerden şüphelenmeme sebep oldu. *Neden bu kadar karışıyordu ki? Neden sürekli Aybüke ve Mustafa'ya itiraz ediyordu? Neden bu kadar çok öfkeleniyordu? Üstelik sırf sesimi çıkarmıyorum diye neden bana da kızıyordu? Yahu, Mustafa ve Aybüke'nin ilişkisinden bana ne? Bize ne? Kime ne?*

Şu zamana dek ne onunla geçirdiğim her anın, her saniyenin benim için ne kadar önemli olduğunu ve ne Aybüke'yi ne de onun ilişkilerini umursamadığımı anlaması gerekirdi. Aybüke'yi hiçbir zaman sevmediğimi defalarca dile getirdim. *Nisa neden bunu anlamamakta ısrar ediyordu ki?* Tüm bunların içinde Aybüke ve Mustafa'nın ilişkisine bu kadar karşı çıkmasının mutlaka başka bir sebebi olmalıydı. *Benim bilmediğim ve onun benden ısrarla saklamaya çalıştığı bir sebep...*

Hâlbuki birbirimize karşı açık bir kitap gibi olmamız gerekmez miydi? Ben, her şeyimi onun önüne sererken o da bana aynı şekilde yaklaşamaz mıydı? Neden yapıyordu bunu? Neden sürekli her şeyi zora sokuyordu? Neden sürekli onun duvarlarını indirmek için mücadele etmek zorunda kalıyordum? Beni nasıl kırdığını göremiyor muydu?

İnsan, birini sevince, çok sevince ondan da aynı sevgiyi görmek istiyordu. Ses tonunda, gözlerinde, davranışlarında, verdiği önemde o sevgiyi hissetmek için resmen yanıp tutuşuyordu. Nisa'yla bizim aşkımız sanki rüzgâr gibiydi. Göremiyordum ama hissedebiliyorum. Sadece artık hissetmek yeterli gelmiyordu. Nisa'nın beni sevdiğini işitmek istiyordum. Onun gözlerine baktığımda benim ona olan sevgimin aynısını görmek istiyordum. Yoksa hep bir gün ellerimin arasından kayıp gideceği korkusuyla yaşayacaktım. Üstelik Nisa'nın o iki kelimeyi söyleyememesi her şeyi fazlasıyla zorlaştırıyordu. Zihnimi olmaması gereken şeylerle doldurarak beni bir karadeliğin içine hapsediyordu. Oysa bana biraz olsun duygularından, sevgisinden bahsetse, o iki kelimelik cümlenin sonuna basit bir *ben de* eki getirse belki de içimdeki bütün şüpheler yok olup gidecekti. *Ama olmuyordu, bir türlü olmuyordu işte.* Onun bir başkasını sevdiğini aklıma getirmek bile yüreğimin hiç yaşamadığı kadar büyük bir acıyla sarsılmasına sebep olurken bundan sonrasında ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi kestiremiyordum. Oysa ne tuhaftı. İçimi acıtan da acımı dindiren de yalnızca oydu.

Aslında tüm bu öfkemi canlandırarak saçma sapan bir istekle Nisa'nın üzerine savurmama sebep olan durum kesinlikle Mustafa'nın buradaki varlığıydı. Nisa'nın ona çok fazla değer verdiğinin farkındaydım ama kendime bir türlü hâkim olamadığım kıskançlık duyguları beni Mustafa'ya karşı sürekli işkillendiriyordu. Her ne kadar çoğu zaman büyük bir abi gibi bana yaklaşsa da ona bir türlü ısınamıyordum. Ne Batuhan'a ne de Emre'ye verdiğim değeri, gösterdiğim arkadaşlığı ona sergileyemiyordum. *Ayrıca onca tatil mekânı varken neden Nisa'nın da dediği gibi buraya gelmişti ki? Nisa'nın nefret ettiğini bile bile neden Aybüke'yi de peşinde sürüklemişti? Aptalı mı oynuyordu, yoksa benimle mi yarışmak istiyordu?* Belki de Nisa'ya çok gereksiz bir şekilde yükselmiş, bağırmış, onu boş yere suçlamıştım. Belki de duygularını gizleyen taraf Mustafa'nın kendisiydi. Belki de buraya gelmesindeki amaç Nisa'ya bir şeyleri kanıtlamak istemesiydi. *Aaaah! Ne saçmalıyordum böyle?* Daha bundan birkaç ay önce Nisa bana Mustafa'nın aslında Senem'e karşı hisleri olduğunu söylemişti. *Öyleyse bütün bu saçmalığı neden biz yaşıyorduk ki? Aklıma kaçırmam gerçekten ramak kalmıştı!*

Nisa'yı anlıyordum ya da anlamak istiyordum ama bütün bu saçmalığın içinde onun da beni anlamasını bekliyordum. Herhangi bir kız arkadaşımla ben bu kadar yakın değildim. En yakınım bile olsa arkadaşlarımın ilişkilerine karışmıyor, müdahale etmiyordum. Eğer öyle olsaydım, Nisa'nın da benimle aynı hisleri paylaşacağından emindim. Kıskanırdı. Mutlaka kıskanırdı. *Kıskanırdın, değil mi Ni*

Yatağın kenarındaki komodinin üzerine bıraktığım sessizdeki telefonum titreyip kamaranın içinde yankılandığında telefonu hemen elime alarak uzandığım yerde aniden doğruldum. Birden kalkışımla Nisa'ya gözlerimi dikip kıpırdamadığını fark edince rahatladım. Onu uyandırmamaya özen göstererek elime aldığım telefonla kamaranın içinden çıktım. Ekrandaki isme gözlerimi diktiğimde nefesimi kınlıkla dışarı bıraktım. *Saat gecenin biriydi! Bu adam niye beni sü arıyordu? Bu adam niye beni rahat bırakmıyordu? Dünden beri ber ne istiyordu?*

Arayan kişi, kuzenim Şevket Abi'ydi ama nedendir bilinmez, sabahtan bu yana beni sürekli rahatsız ediyordu. Zamanımı yalı Nisa'ya adadığım için sadece Şevket Abi'nin değil, kimsenin ar larına ya da mesajlarına geri dönmüyordum. Batuhanlarla olar nuşma grubumuza bile bakmıyordum ama arkadaşlarımın yan

Şevket Abi beni bir türlü rahat bırakmıyordu ve artık buna bir son vermem gerekiyordu.

Telefonu açıp, "Hayırdır Şevket Abi gece gece? Dünden beri yokluyorsun beni," diyerek daha fazla kaçamayacağımı anlayıp alayla cevapladım onu.

"Oğlum, neredesin sen? Niye ulaşamıyorum ben sana? Niye görmezden geliyorsun mesajları, aramaları?" Gür sesiyle bana bağırdığında telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Teknenin ortasına ilerleyip kenardaki deri koltuklardan birine oturarak sırtımı yaslarken büyük kuzenimin bu saatte beni neden rahatsız ettiğini merak ettim.

"Abi, ben Mersin'deyim. Bir şey mi oldu?"

"Mersin'de olduğunu biliyoruz. Niye açılmıyor o telefonlar?"

Her zamanki Şevket Abi ve her zamanki soruya soruyla karşılık vermesi... Umarım beni sürekli rahatsız etmesinin makul bir nedeni vardır.

"Nisa'nın yanındayım. Sevgilimleyim. Canım sevgilimle, hayatımın tek ve sonsuz aşkıyla vakit geçiriyorum. Sence de telefonları açmamam çok normal değil mi?"

Telefonun diğer tarafından birtakım gülüşme sesleri geldi. Anlaşılan Şevket Abi yalnız değildi. Fakat sonrasında boğazını temizleyerek sıraya dizdiği cümleler beni resmen dumura uğrattı.

"Tamam, şimdi bırak sevgilini. Git, derhal eşyalarını toparla. Sabah İstanbul'a geliyorsun."

Hayda! Neden sabah İstanbul'a gidiyormuşum?

"Af buyur? Hiçbir yere gelmiyorum."

"Hele bir gelme! Bak sana ne yapıyorum?"

"Abi, ne İstanbul'u ya? Gece gece geldiler sana galiba."

Sesimin yüksek çıkmasıyla arkadan gelen gülüşme sesleri daha da çoğaldı. O seslerin Ela Abla'ya ait olduğunu hemen anladım. Her ne planlıyorlardı, bilmiyordum ama kimse beni şu an buradan herhangi bir yere götüremezdi. *Ayrıca ben neden sabah İstanbul'a gidiyordum acaba?*

"Dedem, yazın başından beri yakamızı bırakmıyor çünkü seni küçük velet. *'Gelsin, imzalasın artık şu sözleşmeyi kerata! Tepemin tasını*

attırmasın!' diyor. Adamın nasıl inatçı olduğunu bilmiyorsun sanki. Hele de sana takmış bir vaziyette! Sırf sözleşmeden yırtmak için kaçıp İspanya'ya gittiğini düşünüyor."

Eh, yalan da sayılmazdı şimdi.

"Bak, bir de *yalan da sayılmazdı* diyor! Başıma bela mısın oğlum sen?"

Onu sesli mi düşündüm ben ya?

Söz konusu yaşlı Gürsoy olduğunda kimse onun önüne geçip engel olamıyordu. Şevket Abi, daha tatile gitmeden yazın en başından beri bana bu aile hisseleri konusunda çok baskı yapmıştı. Hatta İspanya'dayken bile sürekli arayıp dedemin ısrarlarından bahsedip durmuştu. Her ne kadar Nisa bile bu hisseleri kabul etmemi söylese de ben istemiyordum. Kan bağım olmayan bir ailenin maddi tarafından yeteri kadar faydalanmıştım, hâlâ da faydalanıyordum ama fazlasına, bir aile hissesine kesinlikle lüzum yoktu fakat ne yazık ki dedemi ikna etmek o kadar da kolay değildi.

"Saat birde büyük şirkette çok önemli bir toplantı var. Sonrasında da aile yemeği gerçekleşecek. Yengem de biraz önce geldi."

Şevket Abi, sakince konuşmasını sürdürürken işittiklerimi idrak etmeye çalıştım. Annem bile apar topar İspanya'dan çağrıldığına göre anlaşılan bu iş bayağı ciddiye gidiyordu.

"Yuh! Annem de mi geldi?"

"Evet, annen de geldi ve sen de sabah geliyorsun. Saat dokuz kırkta Adana'dan kalkan uçak biletini alıyoruz senin için. Ela hallediyor şimdi, birazdan telefonuna e-posta gelir."

Ha bir de yetmiyor sabahın o erken saatinde gidecektim, öyle mi? Benim o uçağa yetişebilmem için buradan epey erken bir vakitte yola çıkmam gerekiyordu. Üstelik Nisa'nın daha uyanamayacağı bir vakitte... Onun gönlünü almadan, kırdığım kalbini yumuşatmadan nasıl giderdim? Hiçbir yere gitmiyordum, gitmeyecektim.[12]

---

[12] *Poğaça Surat'tan Not: Ve gitti. Kararlılıkta Demir Gürsoy gibi olun.*

"Yahu! Saat gecenin biri! Şevket Abi, sen duymadın galiba. Ben Mersin'deyim," diye tekrarladım gelmek istemediğimi açıkça belli edercesine.

"Merak etme. Gayet iyi duydum. Yarın sabah da İstanbul'da olacaksın."

"Yarın olması şart mı bu lanet toplantının?"

"Oğlum, dalga mı geçiyorsun sen benimle? Boşuna mı dil dökü-yorum burada? Evet, yarın olmak zorunda!" derken resmen bağırmış ve neredeyse kulak zarımı patlatmıştı. O sırada telefonuma da uçak biletimin alındığına dair e-posta gelmişti. *Harika (!).*

"Sakın oyalanıp uçağı kaçırayım deme Demir! Vallahi seni evire çevire döverim. Havalimanından ben alacağım seni."

"Abi, ben gelemem, gelmem," dememin ardından bir saniye bile geçmedi ki telefon pat diye suratıma kapatıldı. Bu da bu gece aldığım son darbe oldu.

Şevket Abi'yi çok severdim ama kendine has şu iş adamı tavırlarına büründüğü zaman ailede ondan daha sinir bozucu başka biri olamazdı. Her şeyi geçtim, benim o uçağa yetişebilmem için derhal hazırlanmam gerekiyordu. *Ha bir de sanırım Devrim Amca'yı aramalıydım. Umarım bu saatte hâlâ ayaktadır.*

Şevket Abi'yle gerçekleştirdiğim o hararetli telefon konuşmasından sonra gecenin o geç saatine aldırmadan ve vakit kaybetmeden Devrim Amca'yı aradım. Yarın sabah ben gittikten sonra bu teknede, Nisa'nın yanında birinin kalmasına ve aklımın onda kalmamasına ihtiyacım vardı. Güvenebileceğim tek kişi oydu. Nisa uyanana dek başında Devrim Amca bekleyebilirdi.

Şansım yaver gitti ki gecenin o saatine rağmen Devrim Amca ve diğerleri hâlâ ayaktaydılar ve aradığımda Devrim Amca ailece sohbet ettiklerini söyledi. Ona hemen durumu izah ettim. Sabah İstanbul'a gitmem gerektiğini ama Nisa'nın uykusunu bölmek istemediğim için erken saatlerde tekneye gelip Nisa'nın uyanmasını bekleyip beklemeyeceğini sordum. Devrim Amca beni elbette anlayışla karşıladı ve uçak saatimi de öğrendikten sonra gitmeye yakın bir zamanda tekneye geleceğini söyledi. Biraz olsun rahatlayarak hemen hareket etmek istedim.

Yaşadığımız tatsızlıklardan dolayı bütün gece gözüme uyku girmediği için gün ağarmaya başlamadan ve Devrim Amca gelmeden önce teknenin ortasındaki dağınıklığı ve kırılan şişelerin cam kırıklarını toparladım. Devrim Amca'nın bu görüntüyle karşılaşıp endişelenmesini hiç istemezdim.

Sabah ezanı okunup, gün ağarırken Devrim Amca tekneye geldi. Onun gelmesiyle ben de hızlı hareket ederek otele döndüm. Önce üstümü değiştirdim, sonra da etraftaki eşyalarımı toparlayarak bavuluma yerleştirdim. Benimle birlikte önce İspanya'ya, sonra Mersin'e ve şimdi de İstanbul'a doğru sürüklenen bavullarımı babamın ayarlamış olduğu çalışan kiralık arabaya yerleştirirken ben de kaldığım odanın anahtarını Erkan Abi'ye teslim ettim. Her şey için çok teşekkür ettikten sonra otelden ayrıldım. Gitmeden önce son bir kez daha tekneye uğramak, Nisa'yı görmek istedim.

Beni buraya getiren kiralık arabayla birlikte iskeleye yaklaştığımızda adama hemen döneceğimi söyleyerek tekneye doğru hızlıca yürüdüm. Devrim Amca'yı tekne koltuklarından birinde uzanırken gördüğüm sırada, "Sakın rahatsız olma, Devrim Amca. Ben bir Nisa'ya bakıp gideceğim," diye fısıldadım. Başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladığında zaman kaybetmeden kamaranın içine girdim ve sessizce kapıyı kapatıp ona doğru yaklaştım. Hâlâ uyuyordu. Yere çöktüm, saçlarını ve yanağını okşadım. Boynundaki deniz kokusunu derince içime çektim ve sonra saçlarının arasına uzun bir öpücük bırakıp gitmek için ayaklandım. *Eh, be Şevket Abi! Bunu bana reva gördün ya... Alacağın olsun! Böyle zamanlamanın ben ta...*

Nisa'yı rahatsız etmeden kamaradan çıkıp kapıyı da arkamdan sessizce kapattım. Tekneden ayrılmak üzere ağır ağır adımlar atarken Devrim Amca da uzandığı koltuktan kalkarak mahmur bir hâlde bana eşlik etti. Onu bu saatte uyandırmak zorunda kaldığım için kendimden çok utandım.

"Oğlum, apar topar sabahın bu saatinde neden gidiyorsun ki sen?" diye sorduğunda Devrim Amca nefesimi öfkeyle dışarı bırakıp saçlarımı dağıttım.

"Şevket Abi çağırdı. Bulaştırdılar beni şu aile hissesi saçmalığına. Bugün de toplantı mı ne varmış sanırım. On sekiz yaşındayım

ben Devrim Amca! Ne aile hissesi Allah aşkına? Başıma bela aldım resmen," diyerek kendimi âdeta acındırarak açıklama yaptığımda gülümsedi Devrim Amca. *Eh, babamdan dolayı bizimkilerin işleri nasıl yürüttüğünü o da az çok biliyordu.*

"Deme öyle. Vardır Suat'ın bir bildiği."

"Heee, kesin vardır," diye dalga geçtiğimde omzumu güven vermek istercesine sıktı. "Nisa'ya durumu sen izah edersin, değil mi? Kafamı koparacak muhtemelen ama mecburiyetten gidiyorum." Çekinerek de olsa konuşmayı sürdürdüğümde Devrim Amca anlayışla başını salladı. Bu biraz olsun içimi rahatlatmaya yetti.

"Tamam, oğlum. Sıkıntı değil. Ben anlatırım. Sen sağ salim git."

"Sağ ol, Devrim Amca."

Devrim Amca'yla kucaklaşarak vedalaşırken gözlerim sürekli teknenin kamara tarafına kayıp gidiyordu. Buradan gitmek, en azından böyle kırgın ve pişman gitmek hiç istemiyordum.

Devrim Amca, yanımdan ayrılarak yeniden teknedeki koltukların birine uzanırken ben de gitmek üzere harekete geçtim. Tekneden inip beni bekleyen arabaya doğru ilerlemek istediğim sırada birden karşımda gördüğüm kişiden dolayı duraksamak zorunda kaldım. Gitmeden önce görmek isteyeceğim son kişi şu an tam karşımdaydı.

"Ne işin var senin burada?" Birikmiş bir sinirle burnumdan solurken Mustafa'yı sabahın bu erken saatinde, üstelik tam da yola çıkacakken karşımda görmeyi beklemiyordum.

"Konuşmaya geldim. Vaktin var mı?" diye sordu oldukça sakin bir tavırla ama bu hayatta en değer verdiğim insanla aramın açılmasına sebep olduğu için ona aynı sakinlikle karşılık verecek değildim. *Üstelik ben sabahın bu erken saatlerinde aşırı huysuz biri olurdum.*

"Vaktim de yok, seninle konuşacak hâlim de. Şimdi çekil önümden."

Yumruğumu sıkarak yanından geçip gitmeye, beni bekleyen arabaya doğru ilerlemeye yeltendiğim sırada arkamdan konuşmasıyla yine duraksadım.

"Demir bak, hata yapıyorsun. Eğer Nisa'yla aramda bir şey olduğunu düşünüyorsan... Devam etmesini istemiyordum. Bana açıkla-

ma yapması ya da yapmak istemesi sadece ona karşı daha da öfkelenmeme neden oluyordu.

"Sakın!" diyerek tısladım işaret parmağımı yüzüne doğru savurup. "Sakın, onun adını ağzına bile alayım deme," diye devam ettiğimde geri çekildi, sessizliğini korudu ama bu kez ben susmadım.

"Buraya gelme amacın neydi senin? Aramızı mı açmak istedin? Tebrik ederim, başardın. Hayır, neyi anlamıyorum, biliyor musun? Madem sen geliyorsun, peki ya Aybüke? Nisa'nın ondan nefret ettiğini bile bile nasıl yapabildin bunu?" Sorumlarımı cevaplamak yerine sessizliğini koruyup, gözlerini kaçırdığında dudaklarımdan bir *"Hıh!"* sesi yükseldi ve durmadan devam ettim.

"Uzak dur. Benden de Nisa'dan da, ilişkimizden de uzak dur. Yoksa gerçekten kötü olur. Nisa'ya bir tercih yaptırmak istemiyorum Mustafa. Bu yüzden sakın beni zorlama."

Yüzüne tükürür gibi konuştuktan sonra arkamı dönüp gitmeye yeltendim ama garip bir şekilde kolumdan tutup beni yine engelledi.

"Çok yanlış düşünüyorsun, *kardeşim*."

Kardeşim mi? Neye dayanarak bunu söyleyebilirdi ki? Gözümde Oğuz'dan zerre farkı olmayan biri bana nasıl bu şekilde hitap edebilirdi?

Yeter artık! Sabrım buraya kadardı ve bu kesinlikle bardağı taşıran son damlaydı. İyice sıktığım yumruğumu daha fazla kendime saklayabileceğimi düşünmüyordum. Mustafa'ya doğru döndüm ve kendime engel olmayı bir kenara bırakarak yumruğumu sertçe yüzüne geçirdim. Elim fena halde acıdı ama umursamadım. Mustafa aniden gelen bu hareketle sendeledi ama yere düşmedi. Başını kaldırıp bana baktığında dudağının kanadığını gördüm. Onun için endişelenemedim bile. Aksine hıncımı alamayıp öfkeyle konuşmaya devam ettim.

"Kardeşim falan deme bana. Ben senin kardeşin değilim."

Bileğimdeki acıya aldırmadan öfkeden ona bir tane daha geçirmek istedim ama yumruğumu havaya kaldırmamla bileğimin aniden tutulması bir oldu. Devrim Amca hangi ara tekneden ayrılıp da yanımıza geldi, bilmiyordum ama şimdi ikimizin tam ortasında yer alıyordu.

"Çocuklar bir sakin olun! Bir durun! Ne oluyor size?" Devrim Amca, beni omzumdan geriye doğru ittiğinde sakin kalmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Mustafa'yı karşımda görmek her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Saçlarımı elimle bir kez daha dağıtırken Mustafa'nın üzerine yürümek istedim ama Devrim Amca yine aramıza girdi.

"Ona sor Devrim Amca. Malum Nisa'nın hiç sevmediği birini buraya kadar getirip kızın gözüne sokan o."

Öfkeden dolayı söylediklerim Devrim Amca'nın yüzünde bir şüpheye sebep olurken dönüp birkaç saniye Mustafa'ya baktı ama sonra sakin kalmam için yine başını bana doğru çevirdi.

"Sen bir sakin ol bakalım önce."

Devrim Amca, beni Mustafa'dan iyice uzaklaştırmaya çalışırken Mustafa ağzını açıp da hiçbir şey demedi. İtiraz bile etmedi. Öylece gözlerimin içine garip bir ifadeyle baktı durdu.

"Sakin falan olamıyorum Devrim Amca. Sakin falan kalamıyorum ben bu kas kafalı yüzünden!" Yine Mustafa'nın üzerine gitmek istedim ama Devrim Amca bana yine karşı koydu, omzumdan itmek zorunda kaldı. Tam da o sırada babamın ayarladığı çalışan sanki onu fark etmemi istercesine biraz sesini yükselterek konuştu.

"Demir Bey, gitmemiz gerekiyor. Yoksa uçağı kaçıracaksınız." *Hay sıçayım böyle işe ama!*

Duyduğum sesle gözlerimi devirirken ne yapacağımı bir anda bilemedim. Dün gece olanları, Nisa'yla olan tartışmamızı ya da neden Mustafa'ya yumruk attığımı Devrim Amca'ya anlatamadım. Anlatmak da istemedim. Onun karşısında utançtan yerin dibine girmek istemiyordum. Üstelik gerçekten uçağı kaçırmamam gerekiyordu. Bu yüzden de daha fazla bir şey demeden ya da daha fazla tartışma çıkarmadan toparlanmaya çalıştım.

"Neyse, benim uçağı kaçırmamam gerek. Sonra konuşuruz Devrim Amca," diyerek onların yanından hızlı adımlarla uzaklaşıp beni bekleyen arabaya doğru ilerledim.

Babamın ayarladığı çalışan direksiyondaki yerini alarak arabayı çalıştırdığında bir an önce buradan uzaklaşmamın en iyisi olacağını düşündüm. Fakat arabaya binmeden önce yaşanılan berbat geceye rağmen Nisa'ya mesaj atmak istedim. Ne zaman göreceğini ise bilmiyordum.

Şortumun cebinden telefonumu çıkardım. Paraşütte çektiğim ve ekranımı süsleyen yeni fotoğrafımıza bakarak iç geçirip doğrudan Whatsapp'a girdim. *Kutup Yıldızı'm* yazan kutucuğu açtım ve ona sesli bir mesaj bıraktım.

"Sevgilim, günaydın. Dün gece sen uyurken Şevket Abi aradı ve aniden ya aile hisseleri için beni İstanbul'a çağırdı. Maalesef gitmek zorundayım. Yanından böyle gitmek hiç istemezdim ama mecburum. O deniz kokun sen Yalova'ya gelene kadar burnumda tütecek. Ve... Dün gece olanlar için sadece kuru bir özürden başka bir şeyim yok. Lütfen, affet beni. Seni çok seviyorum. Unutma bunu."

Mesajı gönderdikten sonra derin bir nefes bıraktım ve daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Arabanın arka koltuğunun kapısını açtım ve binmeden önce son kez arkamı dönüp Akdeniz'in bu harika ilçesine bir kez daha bakarak acıyla iç geçirdim. Üç günlük gezimin en özel anlarını gözlerimin önüne getirdim.

Küçük bir çiftlikte yapılan enfes kahvaltı, bisiklet gezisi, akşam vakti Kız Kalesi panayırını turlayışımız, paraşüt keyfi, koydaki anlarımız ve çok daha fazlası... Keşke hepsi biraz daha uzun sürseydi... Keşke.

6. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Ben Nasıl Büyük Adam Olucam?*
♪ *Radical Face – Welcome Home*

Demir Gürsoy'dan...

Evlatlık olmama rağmen aslında hiç de kötü bir çocukluk geçirmedim. Yani en azından tüm gerçekleri öğrenene dek her şeyden habersiz, gayet çok mutlu ve bayağı yaramaz bir velettim.

İşin aslı, babamla ilişkimiz her zaman kötü olmamıştı. Tamam, onunla hiçbir zaman beraber maçlara gitmedik, beraber hayvanat bahçesini ziyaret etmedik ya da bisiklet sürmeyi bile bana o öğretmedi ama her zaman kötü anlar da yaşamadık. Sorunlu bir baba-oğul ilişkimiz olmasına rağmen onunla da çocukluğuma dair güzel anılarım vardı. Mesela evlatlık olduğumu öğrenmeden önce hep onun peşine düşer, ilgisini çekmek için çok çabalardım. *Başarılı olur muydum?* Bilmiyordum ama denemekten asla vazgeçmezdim. Bazen yanında olmak, onunla sessizce vakit geçirmek bile bana iyi hissettirirdi. Zaten Suat Gürsoy, hiçbir zaman öyle sevgisini belli eden bir adam olmadı ama evlatlık olduğumu öğrendikten sonra aramızdaki ilişki elbette daha fazla çatırdadı. O zamandan bu yana benim açımdan çok şey değişti. Belki de her şey değişti. Gerçi son birkaç ayda aramız eskisine nazaran daha iyiydi. Hatta kavga bile etmiyorduk ama aramızdaki bağda hep bir kopukluk, hep derinden gelen bir eksiklik vardı. *Biz hiçbir zaman gerçek bir baba-oğul ilişkisi yaşayamayacaktık.*

Evet, onun kanını taşımıyordum ama bu onun sayesinde şanslı olduğum gerçeğini de değiştirmiyordu. Annemle birlikte bana harika bir hayat bahşetti. Onlar sayesinde en iyi okullarda okudum. En iyi kıyafetleri, ayakkabıları giydim. Aslında bütün bunlar gayet normal bir çocuğun yaşadığı sıradan bir hayat gibiydi. Bu yüzden de manevi ailemin hakkını asla inkâr edemezdim.

Yazları annemle hiçbir şey yapmıyorsak ya da teyzemi ziyarete Barselona'ya gitmiyorsak mutlaka babamla İstanbul'a giderdim. Yalova ve

İstanbul arasındaki hayatımı sevmediğimi söylemek büyük nankörlük olurdu çünkü en güzel çocukluk anılarıma hep İstanbul'da sahip oldum.

Çocukluğum boyunca İstanbul'a gelmeyi hep iple çekerdim çünkü orada dedemlerle, Şevket Abi'yle ya da ada arkadaşlarımla vakit geçirmek her zaman yazı daha eğlenceli kılardı. İkizlerle ve Emre'yle bile İstanbul'da tanıştım. Çocukluğumuz boyunca her yaz Büyükada'da faytonların arkasından koştururduk. İskelede aldığımız simitlerle martıları beslerdik. O zamanları hatırlamak bile yüzümde samimi bir gülümsemenin oluşmasını sağlıyordu. Resmen çocukluğumuzun en güzel anlarıydı.

Fakat bunca zamandan sonra ilk kez İstanbul'a gelmek beni mutlu etmiyor, içimi acıtıyordu. Kalbimde parçalı bulutlu, güneşten yoksun buruk bir hava vardı çünkü bir parçam, ki en büyük parçam Mersin'de kalmıştı.

Birkaç saat süren uçak yolculuğundan sonra gözlerimi ovalayarak açtığımda başımda keskin bir ağrı vardı. Tüm gece uyuyamadığımdan uçakta uyumaya çalıştım ama uğultulardan ve sürekli gerçekleşen türbülanstan dolayı yine uyumayı başaramadım. Bunların yanı sıra aklımı bulandıran düşüncelerim de sürekli zihnimi meşgul etti.

Başımı ovalayarak hosteslerin gerçekleştirdiği konuşmaya kulak kesilirken uçağın yere inmesiyle ilk yaptığım şey hemen telefonumu cebimden çıkarıp uçuş modundan kurtarmak oldu. Fakat ekranda Nisa'ya dair hiçbir mesaja ya da aramaya rastlamadım. Üstelik mesajımı bile henüz dinlemediğini fark ettim.

Saat on ikiye yaklaşıyordu. *Acaba uyanmış mıydı? Otele geri dönmüş müydü? Kahvaltı yapmış mıydı?* Ona dair her şeyi, nasıl olduğunu hemen öğrenmek istiyordum. Bu yüzden de uçağın park alanına girmesini beklemeden doğrudan rehbere girip Nisa'yı aradım ama telefon direkt telesekretere bağlandı. *Telefonu hâlâ kapalıydı.* Kendimi frenleyemeyip bu kez de Devrim Amca'yı aradım ama uzun uzun çalmasına rağmen o da telefonlarıma çıkmadı. Son hakkımı Senem'den yana kullandım ve şükürler olsun ki o iki çalışta hemen telefonumu açıp beni yanıtladı. Hatta benden önce konuştu.

"Demir, neredesin sen?" Senem'in ses tonunda büyük bir telaşla hesap sorar gibi bir tını vardı ama şu an için konuşulacak kişi ben değildim.

"Senem, beni boş ver şimdi. Asıl Nisa nerede?" diye sordum endişeyle. Önce onun nasıl olduğunu bilmek istiyordum.

"Odada o, uzanıyor. Geleli çok olmadı ama yüzü bayağı asıktı. Ne oldu size? Otele döndüğünde de hiç konuşmadı benimle. Odadan da çıkmak istemiyor. Kahvaltı bile yapmadı."

Ben biliyordum ama böyle olacağını... Ah be Nisa'm... Ah be güzelim... Niye yapıyorsun bunu kendine? Bari bir kahvaltı yapsaydı. En azından aç olmadığını bilip kendimi rahatlatmaya çalışacaktım.

"Şey... Biz dün gece bayağı sert kavga ettik," dedim çekinerek ve biraz da lafı ağzımda geveleyerek.

"O belli zaten ama ne oldu?"

"Senem, eğer isterse bunu sana Nisa anlatsın. Olur mu?"

Dün geceyi ne Senem'e ne de bir başkasına anlatmak istemiyordum. Aslında Nisa'nın da anlatmasını istemiyordum. Tamam, Senem'le aramızı düzeltmiş olabilirdik ya da artık arkadaş sayılırdık ama olanları öğrendikten sonra vereceği tepkiler Nisa'yı fazlasıyla etkileyebilirdi. Üstelik öncesinde aramızda olanlardan sonra Senem'in bu duruma nasıl tepki vereceğini bile kestiremiyordum.

"Tamam, sen neredesin?"

"Devrim Amca'ya da söyledim. Kuzenim aradı dün gece. Bazı işler için beni İstanbul'a çağırdı. Ben de apar topar gelmek zorunda kaldım."

"Anladım. Yani geri dönmeyeceksin?"

Senem'in sesinden geri dönmemi ister gibi bir anlam çıkardım. Aslında bunu ben de çok isterdim ama zaten birkaç hafta içerisinde herkes Yalova'ya dönmüş olacaktı. Mersin'e tekrar gitmemin bir anlamı yoktu. Kaldı ki ailemin de bunu memnuniyetle karşılayıp izin vereceğini pek sanmıyordum.

"Pek zannetmiyorum," dedim sesimin bozuk çıkmasına aldırmadan.

"Tamam o zaman. Ben Nisa'ya anlatırım ya da anlatmaya çalışırım."

"Uyanınca ya da sonrasında konuşursan beni haberdar eder misin?"

"Ederim."

"Sağ ol, Senem."

"Sana da iyi şanslar."

Senem'le olan konuşmamızı sonlandırıp telefonu kapattıktan sonra uçaktaki uğultuya aldırmadan onu bir kez daha aradım ama telefon yine telesekretere bağlandı. *Anlaşılan bugün ona Senem dışında hiç ulaşamayacaktım.* Aklıma yerleşen bu gerçekle oflayarak kemerimi çözdüm, oturduğum koltuktan kalktım ve tıpkı diğer yolcular gibi uçaktan inmek için sıraya girdim.

Uçaktan ayrıldıktan sonra benimle sürüklenen bavullarımı almak üzere bekleme alanına gittim ve çok geçmeden bavullarımı yürüyen banttan alarak havalimanın çıkışına doğru ilerledim. Otomatik kapılar açılıp da dışarı çıktığımda Şevket Abi'yi jilet gibi siyah bir takımın içinde tam karşımda gördüm. O şirkete gitmek için çoktan hazırdı ama ben hâlâ uykusuzlukla ve baş ağrısıyla cebelleşiyordum. Bu gerçeğe gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Onunla birlikte yanında bekleyen çalışanına bavullarımı alması için başıyla işaret ettiğinde adam hemen yanıma gelip bavullarımı elimden kaptı. Şevket Abi, tıpkı her karşılaşmamızda olduğu gibi, "Şu haline bak! İyice götü, başı dağıtmışsın!" diyerek benimle dalga geçti. Söylediklerine karşılık yine gözlerimi devirdim ve yanına doğru ilerleyerek, "Apar topar çağırırsan olacağı buydu," diye söylenmeden de edemedim.

"Affet şehzadem! Bir dahaki sefere özel sekreterinden randevu alırız. Sen hiç merak etme."

Şevket Abi'nin benimle dalga geçmeye devam etmesine karşılık elimi havada onu geçiştirir gibi salladım. Ardından başka hiçbir şey demeden yanından uzaklaşıp park alanındaki siyah, tanıdık Mercedes'in arka koltuğuna geçip oturdum. Benimle aynı anda hareket eden Şevket Abi yanıma oturup, "İlk önce şu halini düzeltelim. Adama benze biraz," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona şüpheyle baktım ama tepki vermek yerine sessizliğimi korudum. Zaten şu şartlar altında konuşacak hâlim de yoktu. Nisa'yı o şekilde bıraktığım için hâlâ kendimi çok suçlu hissediyordum. Dün geceki kavgadan sonra ortadan kaybolmamı kesin başka bir şekilde yorumlayacaktı. Aklına türlü türlü saçmalıklar getirecekti. Birlikte olmadığımız için çekip gittiğimi düşünecekti. Zaten telefonu da kapalıydı. *Kesin öyle düşünecekti, kesin.*

Şevket Abi, *"Biraz adama benze,"* derken aslında hiç şaka yapmıyordu. Beni doğrudan eve götürmek yerine onunla birlikte soluğu önce bir alışveriş merkezinde aldık. Çünkü Şevket Abi yanımda bir takım elbise olmadığını düşünüyordu ve çok doğru düşünüyordu. *Kim yanında takım elbise taşır ki?* Fakat ne yazık ki malum aile toplantısı için bugün bir takım elbiseye ihtiyacım olacaktı. *Bu aile hisseleri saçmalığına bulaştığım yetmiyormuş gibi bir de bu kavurucu yaz sıcağında takım elbise mi giyecektim? Kesinlikle benden mutlusu olamazdı (!).*

Çok oyalanmadan girdiğimiz ilk mağazadan bedenime uygun siyah bir takım elbise deneyip üzerime tam olduğunu fark ederek hızla alıp çıktık. Şevket Abi'ye kalsa bana birkaç takım elbise daha denettirecekti ama toplantıya geç kalacağımızı bahane ederek kendimi bu saçmalıktan kurtarmayı başardım.

Alışverişi tamamladıktan sonra doğrudan Şevket Abi ve Ela Abla'nın yaşadığı eve gittik. Kapıdan içeri girdiğim anda Ela Abla ve annem beni kucaklarken ikisi de aynı anda aç olup olmadığımı sordu. Aç değildim. Zaten bu hâlde ağzıma tek bir lokma bile atamazdım. Hiçbiriyle sohbet etme girişiminde bulunmadan, "Ben bir duş alıp hazırlanayım," diyerek yanlarından ayrılıp Ela Abla'nın benim için hazırlatmış olduğu bir üst kattaki misafir odasına gittim. İstanbul'a her gelişimde bu koca evde çok vakit geçirdiğim için bana ayrılan odanın nerede olduğunu her zaman bilirdim.

Bavullarım ve aldığımız takım elbisenin bulunduğu kılıf da benimle birlikte çalışanlar aracılığıyla odaya geldiğinde zaman kaybetmeden duşa girmek istedim. Bu yüzden de büyük misafir odasının içindeki banyoya doğru ilerledim. Banyoda her şey olduğundan duşa girmeden önce çıkmaya yeni başlayan sakallarımı tıraş ettim. Kumral olduğum için Nisa bana sakalın yakışmadığını düşünüyordu.[13] Hatta birkaç kez bunu dile getirmişti. Gerçi ben de öyle düşünüyordum. Sakal, kesinlikle bana yakışmıyordu. Onu aklıma getirince yine kalbim acıyla sızladı. Nisa'dan haber alamadığım, onun sesini duyamadığım her an midemde bir ateş dolanıp duruyordu. *Acaba şimdi*

[13] *Poğaça Surat'tan Not: Bakın oğluşum bile, ben kumralım diyor. Artık şu çocuğu esmer hayal etmezsiniz inşallah. :D*

ne yapıyordu? Odasından hiç çıkmış mıydı? Kendine gelebilmiş miydi? Onu çok merak ediyordum.

Duşta çok oyalanmadan hızla işimi halledip odaya girdim ve şu meşhur aile toplantısı için hazırlanmaya başladım. Takım elbisenin ütülenmiş beyaz gömleğini ve siyah pantolonunu üzerime geçirdim. Nemli saçlarımı tarayarak şekil verdim. Tam gömleğin kol düğmelerini iliklleyeceğim sırada kaldığım odanın kapısı tıklatıldı. "Girebilirsiniz," komutunu verdiğimde kapı yavaşça aralandı ve Şevket Abi'yi bir elinde tepsiyle görmek gün içinde ilk kez gülmemi sağladı. Bu hâli yüzünden onunla gelişigüzel bir şekilde dalga geçebilirdim ama bu bile şu an içimden gelmiyordu.

Tepside onun için olduğunu düşündüğüm bir kahve fincanı ve benim için olduğunu düşündüğüm buzlu bir portakal suyu vardı. Ona tebessüm ederek başımı aşağı yukarı salladıktan sonra karşısında hazırlandığım boy aynasındaki yansımama bakmaya ve gömleğin kol düğmeleriyle uğraşmaya devam ettim. Suratım hâlâ asıktı. Hâlâ her şeyden oldukça memnuniyetsizdim ama ne yazık ki bütün bunları yapmaya da mecburdum.

Kol düğmelerini bir türlü iliklemeyi başaramazken derin bir nefes verdim. Hemen arkamdan bana aynadan bakan Şevket Abi'yle göz göze geldiğimizde, "Akdeniz'de gemilerini batırdılar herhâlde?" diyerek alayla söylendi. Ne demek istediğini anlayamadım.

"Ne?"

"Mersin'den geliyorsun ya hani... Onu diyorum. Toplantıya bu beş karış suratla gitmeyi düşünmüyorsundur umarım."

"Aslında tam olarak öyle yapmayı planlıyorum," dediğim sırada bir türlü iliklemeyi beceremediğim kol düğmelerini bir kenara bırakarak siyah kravatı elime aldım ve önce onu takmak istedim.

"Neyin var senin?" diye sorduğunda Şevket Abi sadece omuz silktim. *Asıl neyim yoktu ki?*

Şevket Abi, bendeki değişikliği ya da canımın sıkkın olduğunu her zaman çabuk fark ederdi. Haliyle üzerimdeki moral bozukluğunu da hemen anlamıştı. Zaten anlamaması için de imkân yoktu, hele de yüzümden bu kadar her şey okunurken.

"Yok bir şeyim," diyerek kestirip atarak kravatla işimi bitirdim. Şevket Abi, eline aldığı kahve fincanıyla yanıma gelerek yine aynadan gözlerime hiç de inanmadığını belli eden bir ifadeyle baktı.

"Var var. Geldiğinden beri sessizsin."

"Boş ver Şevket Abi. Pek konuşacak havamda değilim." Onu başımdan savmak istedim ama yakamı kolay kolay bırakmayacağını biliyordum.

"Nisa'yla mı ilgili?" Hiçbir şey demeden öylece aynadan göz göze geldik. Sonrasında ben başımı yere eğip biraz önce ilikleyemediğim kol düğmeleriyle yeniden uğraşmaya başladım. "Elbette Nisa'yla ilgili," diyerek mırıldandığında sadece başımı aşağı yukarı sallayarak Şevket Abi'yi onayladım.

"Gel, otur şuraya," dediğinde Şevket Abi, büyük yatağın üstünü işaret etti.

"Toplantıya geç kalmayalım şimdi."

"Merak etme, toplantı bizsiz başlamaz. O yüzden gel ve otur şuraya."

Bu kez lafını ikiletmedim ve dediğini yapıp aynanın karşısından uzaklaşarak onunla birlikte yatağın üstüne oturdum. Yatağın kenarındaki komodinlerden birinin üzerine bıraktığı tepsiden benim için getirdiği portakal suyu bardağını alıp büyük bir yudum içtim.

"Yine ne oldu? Anlat bakalım."

"Bu kez anlatmasam be abi?"

"Niye? Benden ne zamandır bir şeyler gizliyorsun?"

Bu kez durum farklıydı ve ben ilk defa sorunlarımı kendime saklamak istiyordum. Üstelik olanlardan dolayı Şevket Abi bana pek sıcak yaklaşmayabilirdi.

"Senden gizlemek istediğimden değil, bu kez başka," dediğimde yüzünde beliren endişeyi hemen yakaladım.

"Neden? Oğlum korkutmasana beni. Ne oldu?"

Fakat her şeye rağmen Şevket Abi'ye direnemeyeceğimi biliyordum. O her zaman benim en sadık sırdaşlarımdan biri olmuştu. Bu yüzden aslında boşuna çabalıyordum. En azından biriyle bu durumu paylaşıp kurtulmak bana iyi gelebilirdi.

bir ilişkileri olmamıştı ama şimdi gayet iyi anlaşıyorlardı. Tüm yetki Şevket Abi'de olsa da çoğu zaman şirket işlerinde dedemden sonra Harun Amca'ya da danışmadan tek bir adım atmazdı.

Eski defterleri açıp kendi suçumu örtbas etmek gibi bir niyetim yoktu, ki Şevket Abi de zaten buna izin vermezdi ama bir şekilde yakamı kurtarmam gerekiyordu.

"Ulan, benle sen bir misin? Daha yaşın kaç, başın kaç? Hadi onu geçtim, o kız reşit bile değil! Ayıp resmen büyük bir ayıp! Hiç yakıştı mı sana? Kendinden de o kızdan istediğinden de utanmalısın."

Şevket Abi, bilmediğim şeyleri söylemiyordu. İstediğim şeyle elbette gurur falan duymuyordum ama bunun nedenini sadece Nisa ve ben biliyorduk. Şimdi olaylara biraz da benim açımdan bakması için Şevket Abi'nin de bilmesinde bir sakınca yoktu. Belki o bana akıl bile verebilirdi.

"Utanıyorum zaten abi! Fakat bunu istememin bir nedeni vardı ve o beni istemeyince her şey iyice boka sardı. Kafayı yiyeceğim zaten!"

"Sen şu olayın bir aslını anlat bakalım," dediği sırada oturduğu yerden kalkarak karşıma geçti.

Şevket Abi, elindeki kahve fincanıyla bana merakla bakmayı sürdürürken portakal suyumdan büyük bir yudum daha içtim ve hatta bitirdim. Konuşmanın devamını getirmemi istediğine dair bakışlar attığında omuzlarımı düşürdüm ve dayanamayıp ona her şeyi anlattım. Mustafa'dan, Aybüke'den, Nisa'nın saçma sapan tavırlarından ve dün gece yaşadığımız o berbat andan bahsettim. Karşılığında ise Şevket Abi'den benimle dalga geçen bir gülümseme ve tavırlarımı hiç onaylamayan bir bakış aldım.

"Sen bu çocuğu ne diye bu kadar dert ediyorsun ki? Bak, adam gibi söylemiş sana yanlış anladığını. Sen de hemen geçirmişsin yumruğu. Az medeni olmaya çalış." Söyledikleri bu kez benim dudaklarımın alayla kıvrılmasına sebep oldu. *Bunu o mu söylüyordu?*

"Diyene bak? Sanki sen Ela Abla için az yumruklamadın birilerini? Bunlardan biri de kardeşin Serkan'dı hani, hatırlatırım ki hâlâ küskünlüğünüz sürüyor ve barışmadınız."

Şevket Abi'nin çok öncesinde yaşadıkları kolay şeyler değildi ve bunları ortaya atıp onu sinirlendirmek istemiyordum ama bana Mustafa'yı savunursa alacağı karşılık ancak böyle olurdu.

"Lan, sen lafı sürekli dönüp dolaştırıp bize mi getireceksin? Yine söylüyorum benle sen bir değilsin. Ben kaç yaşındaydım, sen daha kaç yaşındasın?"

"Şirket işlerine gelince ne hikmetse bir oluyoruz ama!"

"Demir, bak acımam. Seni gerçekten evire çevire bir güzel döverim. Ergensin lan sen, ergen! Ergen gibi davran biraz!"[14]

"O ergenlik durumları Nisa Hanım'a gelince bende işlemiyor işte. Olmuyor, beceremiyorum."

Sabah yaşadıklarımı hatırladıkça gerçekten medeniyetten yoksun biri gibi davrandığımı fark ettim fakat bu yine de Mustafa'ya olan öfkemi, ki daha çok kıskançlığımı yatıştırmıyordu.

"Bu durum benim canımı çok sıkıyor be abi. Hele de şu anda onun Nisa'nın yanında olup benim burada olmam canımı çok daha fazla sıkıyor." Söylenmeye devam edip burada bulunmamın memnuniyetsizliğini dile getirdiğimde Şevket Abi hâlime gülümsedi ama sonra kahve fincanını komodinin üzerindeki tepsiye bırakıp yeniden yanıma oturdu.

"Bir de şu taraftan bak o zaman. Nisa, Bahar'a bir şey diyor mu?" Aklım, onun söyledikleriyle birden karışmaya başladı. *Neden konumuz şimdi Bahar'a çevrilmişti ki?*

"Bahar, ne alaka? O benim kız kardeşim gibi." Şevket Abi, kaşlarını havaya kaldırarak bana kuşkuyla baktı.

"İşte tam olarak demek istediğim şey de buydu! Peki, sen neden bu noktadan bakmak istemiyorsun geri zekâlı? Kabul et ya da etme ama onlar aynı çatı altında büyümüş ve senin anlattıklarına bakılırsa Mustafa da onun kardeşi, hatta abisi gibi. Nisa da abisini, sevgilisinin eskiden yatmış olduğu kızdan korumak istiyor. Durum bu kadar açık ve net. Aslında kız çok haklı. Ona herkes hak verir ama bu durumda en çok sen hak vermek zorundasın. En çok sen onun yanında olmadığın ama sen bunu yapmak yerine başka bir yol tercih edip kızı incitmişsin."

Şevket Abi, duruma dışardan bakan biri olarak yorum yaparken aslında ne kadar haklı olduğunu fark ettim. *Neden ben de en başından*

---

[14] *Pofuça Surat'tan Not: Bakın, bu âdeta kitaba göndermedir. Bu kitapta hiçbir ergen, ergen gibi davranmıyor canım Şevket'ciğim. :D*

beri böyle düşünememiştim ki? Nisa bu yüzden bana çok kızıyordu. Bu yüzden Aybüke'ye karşı o kadar serin davranmama anlam veremiyordu. Şimdi bütün taşlar yerine oturuyordu.

Şevket Abi'nin söyledikleri uzun zamandan sonra resmen aydınlanmamı sağladı. Ben olanlara hiç bu taraftan bakmamıştım ama unuttuğu bir şey vardı. Söz konusu Bahar olduğunda ben her zaman fazla hassastım, ki bunun nedeni çok başkaydı. Üstelik Nisa da bunun farkındaydı ve o gerçek nedenin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden Bahar'a hiçbir zaman başka gözle, benim Mustafa'ya baktığım gibi bakmamıştı. *Ya da bakmış mıydı? Bunu gözden kaçırmış olabilir miydim? Acaba Nisa da Bahar'ı benim Mustafa'yı kıskandığım gibi kıskanmış mıydı? Yok canım! Öyle bir şey olmamıştır. Olsa ben hissederdim, görürdüm.*

"Ya bu çocuk neden Aybüke'yle çıkıyor ki? Evrende başka kız mı kalmadı? Hayır, onun yüzünden kabak benim başıma patlıyor!"

"Eeee, zamanında yediğin naneler..."

"Hah! Düşene bir de sen vur. Hiç acıma, direkt geçir. Hatta öyle ölmem sen direkt üzerime füze at füze!"

Şevket Abi, sergilediğim tavırlara kahkaha atarken bense durumun ciddiyetiyle daha da sinirleniyordum. *Nasıl bu kadar aptal olabilirdim ki?*

Şevket Abi'ye aniden gelen bir telefonla aramızdaki konuşma son buldu. O telefonda konuşmasını sürdürürken ben de kol düğmelerini iliklemeyi başararak oturduğum yerden kalktım ve üzerime takım elbisenin ceketini giydim. Aynadan son kez kendimi kontrol ettiğimde toplantı için hazır olduğumu düşündüm. Şevket Abi'nin hâlâ telefonda olmasını fırsata çevirerek ben de Senem'i tekrar aradım ve Nisa'nın durumunu sordum. Hâlâ aynı olduğunu ve odadan hiç çıkmadığını öğrendim. Kesinlikle geri zekâlının tekiydim. Sevdiğim kıza böyle bir saçmalığı yaşattığım için kendimden çok utanıyordum.

Senem, telefonu kapatmadan önce Mustafa ve Aybüke'nin Mersin'den gittiklerini ve Nisa'nın vedalaşmak için bile olsa aşağıya inmediğini söyledi. *Bence gitmek için geç bile kalmışlardı ya neyse...* En azından Mustafa'nın orada olmadığını bilmek beni biraz olsun rahatlattı.

Telefonu kapattığımda Şevket Abi'nin çoktan konuşmasını sonlandırdığını ve beni beklediğini fark ettim. Karşıma geçerek, "Arayan

Sinan'dı. Onlar şirkettelermiş ve bizi bekliyorlarmış. Hadi sen de hazırsan artık çıkalım. Akşam tekrar konuşuruz bu konuyu," dediğinde onu onaylamak dışında şansım yoktu. Sinan, üçüncü numara, yani ortancaydı ve büyük şirketin finansal işleriyle ilgilenirdi.

Şevket Abi, "Sıkma canını," diyerek sırtımı sıvazladığında hiçbir şey demeden sadece başımı onu onaylarcasına salladım. Bu durumda canımı sıkmamak çok zordu.

Kahvaltı yapmayacağım için şirkete gitmek üzere Şevket Abi'yle birlikte evden ayrılıp yola çıktık. Zaten geç kaldığımız için daha fazla oyalanmak istemedik. Babam sabahın erken saatlerinden beri şirkette olduğu için onunla orada karşılaşacaktık.

Yol açık olduğundan Küçükçekmece tarafında bulunan büyük aile şirketine varmamız uzun sürmedi. Yol boyunca sessizliğimi korurken sonunda büyük binanın park alanına ulaştık. Şoför arabayı park ettikten sonra ceketimin düğmelerini ilikleyerek ve dikiz aynasından son kez kendimi kontrol ederek arabadan indim. Şevket Abi'yle duvarları açık gri ve her tarafı camla kaplı olan devasa binaya doğru ilerlerken otoparktaki başka bir araba dikkatimi çekti. *Batuhan'ın babası, Tamer Amca'nın arabasıydı bu. O da mı buradaydı?*

Önümüzdeki taş merdivenleri tırmanıp dönen kapılardan binaya girerek asansörlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledik. Şevket Abi, birkaç çalışanına selam verdikten sonra asansöre bindik ve onun yirmi yedinci, yani en üst katı tuşlayışını izledim. Katların yavaşça çıkmasını beklerken gerildiğimi hissettim ama Şevket Abi moralimi düzgün tutmam gerektiğiyle ilgili öğütler verdi. Ona dikkatimi bile veremiyordum çünkü aklım hâlâ Mersin'deydi.

Sonunda en üst kata ulaştığımızda karşımdaki manzaraya gözlerimi diktim. Gri duvarda yer alan büyük, eğik harflerle yazılmış, siyah ışıklı *GÜRSOY* yazısına tebessüm ederek baktım. Ardından Şevket Abi'nin peşine takılıp her tarafı gri ve beyaz renklerle dekore edilmiş uzun koridorlarda ilerlemeyi sürdürdüm. Doğrudan toplantı salonunun bulunduğu alana ilerlerken asıl koridora girmemizle aniden duraksadım ve gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Salonun önündeki kadife koltukların üzerinde oturmuş tanıdık yüzlere şaşkınlıkla baktım. *Onların burada ne işi vardı? Bunlar en son Karadeniz turunda*

değil miydi? Sanırım bu aşağıda gördüğüm arabanın neden burada olduğunu açıklıyordu.

"Demir!"

Bahar beni fark edip resmen şakıyarak oturduğu koltuktan kalktı ve benim bulunduğum tarafa doğru koşar adımlarla geldi. Birden üzerime atlayıp sıkıca sarıldı. Neredeyse yazın başından beri görüşmüyorduk ve şu an buradaydı. Üstelik yalnız da değildi.

"Emre? Bahar? Ne işiniz var sizin burada?" Bahar'ın kollarının arasından sıyrılıp Emre'yle de kucaklaşırken Şevket Abi kurnaz bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Şevket Abi, söylemediniz mi yoksa?" Bahar, sinsi bir şekilde konuştuğunda bakışlarım onun ve Şevket Abi'nin üzerinde gidip geldi.

"Neyi söylemedi mi?"

"Biraz sonra öğrenecek. Batuhan içerde mi?"

"Evet, onlar babamla içerdeler."

Burada bilmediğim ne haltlar dönüyordu böyle? Bu konuşma da neyin nesiydi?

"Neyi öğreniyorum? Şevket Abi, ne oluyor?"

"Birazdan öğreneceksin. Hadi, şimdi işimize bakalım."

Şevket Abi, beni resmen sırtımdan iterek toplantı salonunun kapısına kadar sürükledi. Bahar arkamızdan, "Toplantıdan sonra konuşuruz!" diye bağırdığında ona tebessümle baktım ama sonrasında önüme dönüp adımlarımı hızlandırarak Şevket Abi'nin kapısını açmış olduğu büyük toplantı salonuna girdim.

İçeri girdiğim an dikdörtgen, cam masanın çevresini saran tüm bakışları üzerimde hissettim. Masanın en başındaki büyük koltukta oturan dedem ayağa kalkarak yanıma yaklaştı ve kollarını iyice açıp bana sıkıca sarıldı. Ona aynı samimiyetle karşılık vermek istediysem de başarılı olamadım. Aklım başka yerdeydi ve kendimi bir türlü toparlayamıyordum. Dedemle birbirimizden uzaklaştığımızda saygıda kusur etmeyerek elini öpüp alnıma götürdüm. Sırtımı güvenle sıvazladığında masanın çevresini bana eliyle işaret etti ve diğerleriyle de selamlaşmam gerektiğini anladım.

İşte hepsi oradaydılar. Masanın çevresini kuşatmışlardı ve gerçek Gürsoy kanı taşıyorlardı. *Şevket Abi'nin kendisinden küçük dört erkek kardeşi: Sedat, Sinan, Savaş ve en küçükleri, benden hiç hazzetmeyen Serkan...*

Yüzüme takındığım tebessümle onlarla tek tek tokalaşıp masadaki diğer misafirlerimize gözlerimi diktim. Tanımadığım iki kişi vardı ama onlarla tanışma fırsatını yakalayamadan baş belası, canım arkadaşım Batu kendini hemen belli etti ve oturduğu koltuktan kalkıp yanıma gelerek sıkıca bana sarıldı.

"Oooo kardeşim! Güzel yanmışsın. İspanyol kızları pek bir yaramış sana. Canım Defne'm nasıl?"

Batuhan ve hiç değişmeyen sırnaşık hâlleri...

"Birincisi, sevgilim var benim. İkincisi, yavşamadığın bir kuzenim kaldı, değil mi?" diyerek onunla dalga geçip Batuhan'ın kollarının arasından çıktım.

"Iyyy! Hanımcı seni."

"Sen de bakıyorum, fabrika ayarlarına geri dönmüşsün." Onunla dalga geçmeye devam ederken Şevket Abi araya girip, "Çocuklar, bu sohbetin pek yeri değil sanki," dediğinde ona hak vererek başımı aşağı yukarı doğru salladım ve babam ve Batuhan'ın babası Tamer Amca'yla da selamlaştım.

Masanın başındaki dedemin sağ tarafında yer alan boş koltuğa Şevket Abi otururken, sol tarafında yer alan diğer boş koltuğa da ben oturdum. Hemen yanımda da babam, Batuhan ve Tamer Amca oturuyorlardı. O sırada yine göz göze geldiğim yabancı çehrelere meraklı bakışlar atarken Şevket Abi bunu fark etmiş olacaktı ki hemen duruma el attı.

"Bu arada tanıştırmayı unuttum. Bundan sonrasında birlikte çalışacağımız inşaat şirketinin sahibi Kemal Özkan ve oğlu Murat Özkan.[15] Demir de bizim ailemizin en küçüğü," diyerek bizi tanıştırdığında Şevket Abi, oturduğum koltukta biraz doğrularak onlarla da tokalaştım.

---

[15] Mehtap Fırat'ın *Aşka Düşüş* adlı kitabının karakterleridir.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dediğinde Murat, babası ve ona samimiyetle gülümseyip "Ben de öyle,"[16] dedim.

"Kemal Bey, yakında Anadolu'da çalışmalarına başlanılacak olan üçüncü şirketimizin inşaatını üstlenecek. Murat da zaten özel bir üniversitede ikinci sınıf inşaat mühendisliği öğrencisi."

Şevket Abi, açıklamayı sürdürürken aklım bir hayli karışmaya başladı. Londra'da kazanılan ihaleden sonra yeni bir şirketin açılacağı zaten belliydi ama ben bunun Anadolu'da değil de Londra'da olacağını düşünmüştüm. Üstelik kimse bana bundan bahsetmemişti. *Birdenbire bu üçüncü şirket mevzusu nereden çıkmıştı?*

"Nedir bu üçüncü şirket mevzusu?" diyerek yanımda oturan babamın kulağına fısıldadığımda yüzündeki sabit ifadeyi bozmadan mırıldandı.

"Birazdan öğrenirsin."

Başlayacağım ama sizin birazdan öğrenirsin mavallarınıza...

Toplantı salonundaki herkesin bir anda sessizliğe bürünmesiyle dedem oturduğu koltuktan ayağa kalkarak özlü sözlerini dile getirmeye başladı. Aile hisselerinden girip şirketin üçlemesine kadar konuyu dakikalarca uzattı da uzattı. Herkesin bundan sonrasında nasıl çalışacağını ve üçüncü şirketin neleri kapsayacağını da anlatarak konuşmayı sonlandırdı. Konuşmayı sonlandırmasıyla doğrudan aile hisselerinin yazılı olduğu dosyalar sekreterler aracılığıyla önümüze dizildi. Misafirlerimiz dışında herkes tek tek kendi adının geçtiği kısımları imzaladı. Bu durumdan asla kaçamayacağımı anlayan ben de gözlerimi devire devire benim ismimin yazılı olduğu kısımları imzalamak zorunda kaldım.

Dedem de dahil ailedeki çoğu kişi zaten evlatlık olduğumu biliyordu. Bana kalırsa aslında bu aile hisselerinde hiç hakkım yoktu. Fakat ne yazık ki kaçışım da yoktu. Bu yüzden son dosyadaki adımın bulunduğu kısmı da imzalayarak dosyayı dedemin önüne bıraktım. Dedemin yüzünde resmen güller açtığını ve bana ilk kez böylesine coşkulu bir şekilde güldüğünü gördüm.

---

[16] ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Şaşırdınız, değil mi? Şaşırdınız, şaşırdınız. Siz istemek İlker ve Demir tanışsın ama ben yapmak Demir ve Murat tanışması. Kabul edin, güzel fake attım. Kıps* ☺

"Mutlu musun?" diye mırıldandım önünde birikmiş dosyaları başımla işaret ederek çünkü bayağı mutlu bir hâli vardı.

"Tabii ki de mutluyum kerata!"

"Artık imzaladığıma göre bu konu da bir daha açılmaz umarım dedem. Vallahi aile hissesi diye diye yirmi yaş yaşlandırdın beni."

"Bu konu daha yeni başlıyor torun. Daha hiçbir şey yapılmadı. Bir dur hele."

"Bu ne demek şimdi? Hem ayrıca bu üçüncü şirket de neyin nesi? Kimse bana bundan bahsetmedi."

Bir anda derin bir sessizlik oluştu. Kimse başta beni yanıtlamadı. Dedem, kurnaz bir bakış atarak sırtını oturduğu koltuğa iyice yaslarken büyük toplantı salonunda oluşan bu derin sessizlik beni rahatsız etmeye ve korkutmaya yetti. *Burada bilmediğim çok fena haltlar dönüyordu.* Baş ağrım kendini yeniden gösterirken alnımı sıvazlamaya başladım.

"O şirket senin olacak Demir."

Birden alnımı sıvazlamayı bırakıp bakışlarımı aniden dedeme çevirdim. Duyduklarımın gerçek olmamasını diledim. Bir anda başımdan aşağı kaynar sular dökülürmüş gibi oturduğum koltuktan hızla ayağa kalktım.

"Ne?" diyerek tiz bir sesle bağırdığımda toplantı salonunda büyük bir uğultu kopmaya başladı ve tek tek herkesin gözlerinin içine baktım. Şevket Abi dışında diğer kuzenlerimin hepsi bu şirket mevzusunu hiç de onaylamayan bir tavırla bana soğuk bakışlarını atıyorlardı.

"Batuhan da bu yüzden burada. Baban, Tamer Amca'nla birlikte nasıl Yalova'daki şirketi yönetiyorsa inşaat işlemleri biter bitmez siz de üçüncü şirketi avucunuzun içine alacaksınız. Şirket hisselerinin çoğu sende olacak, Batuhan ise tamamıyla senin yardımcın konumunda yer alacak."

Şaka mı bu? Dedem ne saçmalıyordu böyle?

Dedemin söylediklerini idrak etmeye çalışırken -ki bu çok zordu- karşımdaki bu yabancı insanların neden burada olduklarını şimdi daha iyi anladım. Anlaşılan Kemal Özkan ve Murat Özkan, benim için yapılacak olan şirket yüzünden bugün bu toplantı masasında-

dılar. Fakat her şeyi geçtim... *Bu resmen büyük saçmalıktı! Bana sormadan, danışmadan böyle bir şeyi yapmaya nasıl cüret ederlerdi? Üstelik ben hiçbir zaman bir iş adamı olmayı ya da bu ailenin üzerinde haklar elde etmeyi aklımın ucuna bile getirmedim. Şimdi bütün bunlar neyin nesiydi?*

"Nasıl ama kardeşim? CEO Demir ve CEO Batuhan. Çok havalı, değil mi?"

Yaşadığım afallamadan dolayı daha ağzımı açıp tek kelime edemezken Batuhan heyecanla konuştu ama ona öfkeyle bakıp susmasını diledim. Uzun zamandır birbirimizi görmüyor oluşumuz şu an hiç umurumda değildi. Böyle emrivakilerden nefret ederdim ve kesinlikle çok sinirliydim.

"Başlatma şimdi havana Batuhan!" diyerek öfkeyle burnumdan soludum. Babam, kolumdan tutup tekrar koltuğa oturmam için keskin bakışlar atsa da kolumu elinden kurtarıp geriye doğru çekildim ve odadaki hiç kimseyi umursamadan doğrudan dedeme döndüm.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz siz? Bu çok fazla, değil mi dede? Bunu hak ediyor muyum gerçekten?" Bağırarak konuşmaya devam ederken dedem hiç istifini bozmadan koltuğuna genişçe yayılmaya devam etti.

"En azından çocuk da olsa birileri gerçeği görebiliyor."

Kuzenim Serkan Abi, alayla sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi söylendiğinde ilk kez onunla aynı fikre sahiptim. Benden hep nefret ederdi. Özellikle de dedem Impala'yı ona değil de bana verdiği için öfkesi çok büyüktü ama bu konuda kesinlikle çok haklıydı. Bu kadarı benim çok fazlaydı ve bunu kesinlikle hak etmiyordum.

"Serkan, sen kapa çeneni," diyerek Şevket Abi araya girip ona sert bakışlar attığında Serkan Abi'nin dudaklarından, "Hıh!" sesi yükseldi. Ardından kollarını birbirine kenetleyerek koltuğuna yaslandı.

"Bak, Demir. Sen Suat'ın tek çocuğusun. Her şeyde hakkının olması kadar doğal bir şey yok. Hiçbir şey fazla değil. Aksine az bile. Şimdi otur, oturduğun yere."

Dedem sakin sakin konuşmaya devam ediyordu ama ben asla ikna olmuyordum. Evet, Suat'ın tek çocuğuydum ama onun gerçek çocuğu değildim. Onun kanını taşımıyordum. Bu yüzden dedemin

dediklerini yapmadım. Aksine söylediklerine burun kıvırdım. Yerime oturmadım. Hararetle konuşmaya devam ettim.

"Üniversitede sizin mesleğinizi okuyacağımı nereden biliyorsun? Belki öğretmen olmak istiyorum, belki sanatçı. Belki de artist martist olacağım. Neden benim yerime kararlar alıyorsunuz?"

Dedeme pes etmeyeceğimi ve ısrarla bunu kabul etmeyeceğimi göstermek, söylemek istedim ama bu kez sessizliğini bozarak araya giren taraf babam oldu.

"Demir, terbiyesizlik yapma! Otur yerine!" Babam sesini yükseltirken bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bunu asla kabul etmeyecektim. Beni bu saçmalığa zorlayamazlardı.

"Baba!" diyerek aynı sert ses tonuyla karşılık verdim.

"Neden beni istemediğim şeyleri yapmaya zorluyorsunuz, anlamıyorum. Aile hisseleri dediniz, eyvallah deyip kabul ettim ama bir şirket benim için çok fazla ve reddediyorum."

Sırf geri adım atmayacağımı anlamaları için masada bulunan kurşun kalemlerden birini elime alıp ortasından kırdım ve dedemin önüne attım. Kararlılığımın arkasında duracağımı böyle belirttim. Ben hissedar ya da vâris olmak istemiyordum. Bir şirket de yönetmek istemiyordum. Ben sadece eğitimimi tamamlayıp kendi istediğim bir mesleğin başında olmak istiyordum.

"Daha okulun bitmeden hemen böyle vazgeçme." Dedemin ses tonundan bana kırıldığını anlayabiliyordum ama bana hiçbir şey sormadan bütün bunları planlaması çok akılsızca yaklaşılmış bir davranıştı.

"Ne değişecek ki dede? Sonra isteyecek miyim yani? Hiç sanmıyorum. Üstelik ben..." *Sizin gerçek torununuz değilim*, demek ve gerçekleri hatırlatmak istedim ama yine araya giren babam yüzünden susmak zorunda kaldım.

"Demir, yeter! Artık yeter!"

Odadaki yeni ortağımız da dahil herkes bizi dikkatle izlerken daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığının farkına vardım. Karar çoktan verilmişti. Ben de dahil hiç kimse bu saatten sonra dedemi vazgeçiremezdi.

"Tamam, bence bu kadar tartışma yeter. Biraz sakin olalım ve Demir'in üstüne daha fazla gitmeyelim. Çocuk uzun yoldan geldi ve

haliyle de biraz yorgun. Üstelik kız arkadaşından aniden ayrılmak da onu üzdü. Daha sonra zaten İstanbul'a tekrar gelmesi gerekecek. O zaman daha detaylı bir şekilde konuşulur bu mevzu. Ha dedem? Sen de şimdilik zorlama bizim ufaklığı."

Şevket Abi, ortamı yumuşatmaya çalışırken oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve kollarımdan tutup beni kendine çekerek kolunu omzuma attı. Destek olmaya çalıştığını görebiliyordum ama bu her şeyin çok fazla üzerime geldiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Toplantıyı da burada sonlandıralım bence," diyerek konuşmayı sürdürdüğünde Şevket Abi, başta Serkan Abi olmak üzere benden hiç hazzetmeyen kuzenlerimin hepsi oturdukları koltuklardan kalkıp hızla toplantı salonunu terk ettiler. Şevket Abi, "Kemal Bey, Murat, isterseniz siz de benim odama geçin. Biraz daha şirketin inşaatı üzerine konuşalım," dediğinde yeni ortaklarına karşı kendimi çok suçlu hissettim. Odadan çıkmadan önce onlardan, "Tatsızlık için kusura bakmayın," diyerek özür diledim. Malum biraz önce resmen aile sorunlarımızla karşı karşıya kalmışlardı. Kemal Bey, hiçbir sorun olmadığını dile getirerek toplantı odasından oğlu Murat'la birlikte çıktıklarında kendimi onlara karşı çok mahcup hissediyordum.

Şevket Abi, "Sen de sakinleş biraz," diyerek beni zorla koltuğa oturturken kravatımı gevşettim, üzerimdeki ceketi çıkardım ve yanımızda dedemin olmasına aldırmadan saçlarımı iyice dağıttım. Sakin kalmak için kendimi zorluyordum ama bir türlü başarılı olamıyordum. Babam yanıma yaklaşarak hiddetini savurmak istercesine dudaklarını araladığında Şevket Abi yine araya girerek, "Şimdi değil amca," deyip babamı şimdilik benden uzaklaştırmayı başardı. *Ama sadece şimdilik...*

Babam hiçbir şey demeden dedemi ve Tamer Amca'yı da yanına alarak toplantı salonundan çıktıklarında Batuhan oturduğu koltuktan kalkarak hemen tepemde bitti.

"Regl döneminde misin oğlum? Ne bu atar lan?" diye bağırdığında bakışlarımı öfkeyle ona doğrulttum. Biraz önce sergilediği saçma gevezeliği elbette unutmamıştım.

"Sen hiç konuşma Batu! Bir de CEO olacağız diye havalara giriyorsun! Salak, beyinsiz, mal!"

"Tabii havalara gireceğim oğlum. Önüne altın tepside sunulan bir fırsat bu. Ne diye itiraz ediyorsun?"

"Neden itiraz ettiğimi çok iyi biliyorsun sen." Gerçekleri sürekli papağan gibi tekrarlamak istemiyordum ama en azından Batuhan'ın beni anlamasını bekliyordum.

"Tamam ama deden seni buna layık görmüş. Karşı çıkmak ya da böyle atarlı giderli davranmak yerine bir de bu tarafından bakmaya çalış."

"Aferin, Batuhan. Bak, çocuk ne kadar haklı." Şevket Abi, Batuhan'ın sırtını sıvazlayarak onu tasdiklerken gözlerimi bıkkınlıkla devirdim. *Çıldıracaktım. Artık gerçekten çıldıracaktım.*

"Tabii ki haklıyım!"

"Sen de yüz verme şuna abi ya!" Batuhan'ın alaylı tavırlarını görmezden gelmeye çalışarak, "Hem sen neden bahsetmedin bana?" diye söylenmeye devam ederek bu kez doğrudan Şevket Abi'yi topa tuttum.

"Canının sıkkın olduğunu görünce ben de daha fazla moralini bozmayayım dedim oğlum ama keşke söyleseymişim."

"Keşke."

"Hadi toparlanmaya çalış artık. Sen, Batuhan ve diğerleriyle eve geç. Ela herkesi yemeğe çağırdı. Ben de biraz daha Kemal Bey'le görüşüp öyle geleceğim."

Aklım başımda değilken toparlanmamın imkânı yoktu. Şevket Abi, beni omzumdan tutup ayağa kaldırdığında gitmek istediğim yer onların evi ya da bir aile yemeği değildi. *Mersin'in o sıcak ilçesiydi.*

Toplantı salonundan çıkmadan önce Şevket Abi ve Batuhan'dan biraz izin isteyerek derin derin soluklandım. Ardından cep telefonumu pantolonumun cebinden çıkarıp onu aradım ama telefon yine ve yine doğrudan telesekretere bağlandı. Bütün bunların yanında bir de Nisa'ya ulaşamadığım için içimde öyle bir her şeyi yakıp yıkma isteği vardı ki... Kendimden ve öfkemden korkuyordum. Onun için iyice endişelenmeye başlıyordum. Bu yüzden Senem'i tekrar aradım ve Nisa'nın nerede, nasıl durumda olduğu sordum. Senem onun durumunun hiç değişmediğini dile getirdiğinde elimdeki telefonu bir

yerlere fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Senem, "Ona biraz zaman ver," dediğinde yapacak başka hiçbir şeyimin olmadığını anladım ama istediğim bu değildi. İstediğim tek şey ondan küçücük bir tepkiydi, bir karşılıktı. *Oysa şu an yanıma gelip beni dayak arsızı yapmasını öyle çok isterdim ki! Yeter ki susmasın, yeter ki konuşsun! Bir tepki versin ki onun benden daha fazla uzaklaştığını düşünmeyeyim...*

Ela Abla, tüm aileyi ve yeni ortaklarını, daha doğrusu ortaklarımızı kendi evinde, geniş bir sofrada topladığında biraz da olsa sinirlerimin yatıştığını düşündüm. Gerçi sinirlerimi yatıştıran şey yemek değil, yemek öncesi hem Ela Abla'yla dertleşmek hem de dedemle konuşmaktı.

Ela Abla, geldiğimden bu yana bende bir sorun olduğunu fark ettiği için onun tarafından biraz köşeye sıkıştırıldım. Şevket Abi'ye anlattığım gibi her şeyi ona anlatamadım ama üstü kapalı bir şekilde Nisa'yla aramızın açıldığını söyledim. O da bana Senem'in verdiği tepkinin aynısını verdi ve Nisa'ya zaman tanımam gerektiğini dile getirdi. Zaten bu durumda başka seçeneğim de yoktu.

Toplantı salonunda sergilediğim o sert tavırla dedemi çok kırdığım için eve döndüğümüzde yemek öncesi ondan özür dileyip gönlünü almak istedim ama gönlü alınan kişi ben oldum. Her ne kadar üçüncü şirketin inşaat temelleri atılacak olsa da dedem şimdilik benim tarafımdan durumu askıya alacağını ve bana düşünmem için biraz zaman tanıyacağını dile getirdi. O an yaşadığım anlık mutlulukla dedemin üzerine atlayarak sıkıca ona sarıldım ama her şeyden önce onunla durumu tatlıya bağladığımız için çok memnundum.

Dedem, bana sağladıklarıyla ama en çok da beni diğer torunlarından asla ayırmayıp verdiği sevgisiyle benim en kıymetlilerimden biriydi ve onu asla üzmek, verdiği değere nankörlük etmek istemiyordum. En azından bana biraz olsun zaman tanıdığı için ona minnettardım. Ancak böyle her şeyi enine boyuna daha iyi düşünebilirdim.

Ela Abla'nın tüm marifetini konuşturarak donattığı yemek sofrası dedemin esprileri ve yeni ortaklarımızın sohbetiyle bayağı iyi geçti. Yemekten sonra kuzenlerim, yeni ortağımızın oğlu Murat'ı alarak Şevket Abi'nin evinden ayrıldılar. Serkan Abi ve Şevket Abi eski yaşanmışlıklardan dolayı hâlâ kavgalı olduklarından bu durum ailede pek garipsenmedi.

Etrafın biraz sakinleşmesiyle ben de uzun süredir görmediğim arkadaşlarımla vakit geçirme şansını yakaladım. Tabii öncesinde bütün bu şirket mevzusundan haberdar olup bana anlatmadıkları için ikizlere öfkemi kustum ama sonrasında bir şekilde bunu da tatlıya bağlamayı başardık.

Yazın çoğunu ben Barselona'da geçirirken Emre, Bahar ve Batuhan önce Marmaris'e gitmiş, geçen hafta da Karadeniz turuna katılmışlardı. Onların tatili daha verimli ve en azından birlikte oldukları için daha eğlenceli geçmiş görünüyordu. Tabii bütün bunların yanında Batuhan daha bir mutluydu çünkü Karadeniz turuna çıkmadan önce sonunda ehliyeti cebine atmayı başarmıştı. Artık arabayı rahatça kaçırabileceği için de Tamer Amca'nın söylenmelerinden bir nevi kurtulmuştu. Deniz'le durumlarının nasıl olduğunu sorduğumdaysa yürünü ekşitmiş ve artık o mevzunun kapandığını dile getirmişti. Neler olduğunu öğrenmek istediysem de beni geçiştirmiş ve sonra anlatacağını söylemişti ama ben bakışlarından bile Batuhan'ın eski Batuhan olduğunu hemen anlamıştım. Sorunlarının ne olduğunu şimdilik bilmiyordum ama suçlu tarafın kim olduğunu tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Tamer Amca, birkaç gün daha burada babamla kalacak ve işlerin gidişatına bakacaklardı ama Bahar, Batuhan ve Emre, Tamer Amca'nın arabasını alarak bu akşam Yalova'ya geri dönüyorlardı. Onların geri döneceğini işittiğimde bu fırsatı hiç kaçırmadım ve bizimkileri ikna edip onların peşine takıldım. Bir an önce buradan uzaklaşıp evime gitmek istiyordum. Yoksa içine düştüğüm bu çıkmazdan kurtulmamın imkânı yoktu.

Bavullarımı Tamer Amca'nın arabasının bagajına yerleştirdikten sonra tek tek herkesle vedalaştık. Şu şirket saçmalığını daha fazla işitmemek için yemek boyunca özellikle babamdan uzak durdum ama elbette yakamı kolay kolay bırakmadı.

"Beklesseydin birkaç gün sonra beraber giderdik," diye söylendi babam bahçeden çıkıp yanıma doğru gelerek. Yemekte beni kendi hâlime bırakıp üstüme gelmediği için ona minnettardım fakat bu meselenin henüz kapanmadığının da farkındaydım.

"Batuhan'la giderim işte. Sıkıntı değil."

"Dikkatli gidin," dediğinde aramızda kısa bir kucaklaşma faslı yaşandı ama ardından çok da uzatmadan annemin yanına, bahçeye gitti.

Babamın yanımdan uzaklaşmasıyla birlikte harekete geçip ön koltuğa binecektim ki omzumdan tutulan bir elle vazgeçmek zorunda kaldım. Arkamı dönüp Şevket Abi'yi fark ettiğimde yüzüme samimi bir gülümseme yayıldı ve sıkıca ona sarıldım. *Bugün nasıl boktan bir vaziyette olduğumu sadece o biliyordu.*

"Birbirinizin canını boş yere sıkmayın be oğlum, sonra telafisi çok zor oluyor."

"Denerim be abi," dediğimde geri çekilerek omzumu sıktı.

"Özel olmayacaksa bir şey sorabilir miyim?" dediğinde başımı devam etmesi için aşağı yukarı doğru salladım. Yanıma yaklaştı ve bu kez daha kısık bir ses tonuyla, "Sen gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Kavganıza sebep olan asıl şeyi işte."

Şevket Abi'nin söylediği şeyle bizimkilerin yanından biraz uzaklaştım. Emre ve Bahar zaten arabaya binmişlerdi ama Batuhan beni bekliyordu. Kimsenin bizi duymayacağını anladığımda derin bir nefes aldım ama sonra cevabın zaten ne olduğunu belli edercesine omuzlarımı düşürüp Şevket Abi'nin gözlerinin içine baktım.

"İstiyorum abi," dedim dürüstçe. "Artık sadece onunla olsun, başka hiç kimseyle olmasın istiyorum. Başka hiçbir kız hayatıma girmesin istiyorum. Ben sadece Nisa'yı istiyorum. Hani bir insanın gözlerinin içine bakarsın ve onun, aslında başladığın cümlenin devamı olduğunu hissedersin ya... İşte Nisa benim için o cümlenin sonu. Noktası. Bu hayatta beni tamamlayan en güzel şey." Söylediklerime karşılık samimiyetle gülümsedi Şevket Abi.

"O zaman en doğru şekilde hareket et. Aceleci davranma."

"Nasıl yani?" Aklım iyice karışırken Şevket Abi gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Sanki zihnimi okumuş gibi konuşmaya devam etti.

"Kulağa çok saçma gelecek ama ben sana her baktığımda bundan on yıl sonrasını görebiliyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin yeni yapılacak olan şirketin başında bizzat sen olacaksın ve yanında bizzat o kız, yani Nisa olacak. Hatta belki de birkaç üye fazlalığıyla."

Şevket Abi'nin söylediklerine karşılık dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Bu hayalin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

Nisa, hayatımın bu kadar merkezindeyken, işin gerçeği artık bu hayatta tutunduğum tek kişiyken onunla evlilik hayalleri kurmak kulağa o kadar da uçuk bir fikir gibi gelmiyordu. Aksine ondan başka biriyle evlendiğimi ya da onun bir başkasıyla yuva kurduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Aslında bu evlilik muhabbeti yüzünden hep Nisa'yla dalga geçer dururdum. Sürekli onun benimle evleneceğini, onu asla başkalarına kaptırmayacağımı söylerdim. Bunun bir gün gerçeğe dönüşmesini elbette isterdim. Bunun hayalini kurmak bile şimdiden yüzümde garip bir gülümsemenin oluşmasına sebep oluyordu. *Demek ki gerçek olsa...*

"Onu o kadar çok seviyorsun ki gözlerinden her şey okunuyor be oğlum. Ergensin diyorum ama kalbin belki de hepimizinkinden daha olgun, daha büyük ve o kalp, o kızdan asla vazgeçmez. Onu kaybetmekten çok korkuyorsun, biliyorum, anlıyorum da ama her şey olacağına varır. Seni gerçekten seven insan, sana giden yolu zaten bir şekilde bulur. Sana kendi ayaklarıyla gelir. Varsın sevdiğini söylesin, varsın söylemesin. Sen hisset, inan. Bu sana da size de fazlasıyla yeter."

Şevket Abi, konuşmasını sonlandırdığında gözlerimin dolduğunu fark ederek burun kemerimi sıktım ve bunu ondan gizlemek istedim. Elbette başarılı olamadım. Şevket Abi, bana kıkırdarken dayanamayıp ona sıkıca sarıldım. Kulağına, "İyi ki varsın be abi," diye fısıldadım. Şevket Abi bir kez daha omuzlarımdan sıkarken bana her zaman destek olacağını belli etti. Gerçi bundan şüphem bile yoktu.

Onunla kucaklaşırken o sırada sokağa bakan mutfak penceresinden yüzündeki kocaman gülümsemeyle bizi izleyen Ela Abla'ya yakalandığımızı fark ettim. Şevket Abi'den uzaklaşarak ona el salladım. O manalı bakışların tek anlamı her şeyi öğrenmiş olmasıydı. Dudaklarını kıpırdatarak bana, "Nisa'ya selam söyle," dediğinde ona göz kırparak başımı aşağı yukarı doğru salladım ve Şevket Abi'nin yanından uzaklaştım. Daha fazla arkadaşlarımı bekletmeden arkamı dönüp Tamer Amca'nın arabasının ön koltuğuna atladım. Kemerimi bağlarken Batuhan da keyifle direksiyonu okşayıp motoru çalıştırdı.

"Bahar, tehlikenin farkındasın, değil mi?" diyerek Batuhan'ın bu hallerine söylenmeden edemedim.

"Hem de nasıl! Ehliyeti aldı ya artık eve sokamayız bunu." Bahar da bana katılırken bu duruma asla şaşırmadım. Batuhan'ı artık gerçekten evde tutamazdık. Arabayı kaptığı her an soluğu artık Ercan Abi'nin mekânında alırdı.

"Sayemde sen de rahat rahat geziyorsun marul kafa. O yüzden nankörlük yapma," diyerek konuştuğunda Batuhan, Bahar hiç acımadan uzanıp kafasına bir tane geçirdi ama Batuhan buna bile aldırış etmeden yola çıktı. Şevket Abi'nin evinin bulunduğu semtten çıktığımızda Batuhan bu kez sadece benimle konuşmaya başladı.

"Eee, sen ne yaptın paşam Mersin'de?"

"Boş ver," diye mırıldandım sadece. Bir de onlara laf anlatmak istemiyordum.

"Ne oldu lan? Toplantıda da bir tuhaftın zaten." *Tabii Batuhan hiç durur mu? İllaki üzerime gelecekti.*

"Batu, boş ver işte," diyerek omuz silktim.

"Nisa'yla mı ilgili bir şeyler oldu?"

İkizlerin biri yakamı bıraksa, bir diğeri bırakmıyordu. Bu kez de Bahar arkadan konuşarak üstüme gelirken olanları bir kez daha hatırlayıp sinirlenmek istemiyordum. Keşke biraz Emre gibi davranmayı deneselerdi. Benim için çok daha yararlı olurdu.

Tüm gün boyunca moralimin bozuk olduğunu görmesine rağmen Emre ağzını açıp tek kelime laf etmedi çünkü böyle durumlarda üstüme gelinmemesi gerektiğini çok iyi bilirdi ve *zamanı gelince ilk ona anlatacağımı da.* Aslında Bahar ve Batuhan da üsteme gelinmemesi gerektiğini çok iyi bilirdi ama onlar tabii ki bunu uygulamada çok beceriksizdi.

"Boş verin dedim işte. Gelmeyin üstüme!" diye bağırdığımda Bahar susmuş olsa da Batuhan'ın bir türlü kapanmayan çenesi elbette tekrar açıldı.

"Demir, ciddi ciddi soruyorum abi. Âdet döneminde falan mısın? Hani öyle şeyler yaşıyorsun da bizden mi saklıyorsun? Bilelim, yani. Ne bu tavırlar lan?"

Toplantı sonrasında yaptığı o şakayı tekrar dile getirirken bu kez dayanamayıp direksiyonda olmasına aldırmadan ben geçirdim kafasına bir tane.

"Bir sus da önüne bak!"

Batuhan, hiç dediklerimi umursamadan başını okşayarak ana yola girdi. Akşam vakti yola çıktığımız için muhtemelen İstanbul trafiğine yakalanacaktık. En azından uyumam için bu büyük bir fırsattı.

"Neyse, sana harika bir haberim var, inek kafam."

Batuhan tekrar konuşurken bu kez dikiz aynasından Bahar'a baktı, sanki ondan bir tepki gelmesini bekliyordu. Hatta onun böyle imalı konuşmasıyla ben de başımı Bahar'a çevirip *neler oluyor* dercesine gözlerinin içine baktım ama sadece başıyla Batuhan'ı işaret etti.

"Aman ne mükemmel haber ne mükemmel haber!" diye söylendiğinde Bahar, neler olduğunu bir anda merak etmeye başladım.

"Sen de kıza sonradan düşman kesildin. Önceden yakın arkadaşındı."

"Bu konuda seninle hiç tartışmayacağım Batuhan."

Bir dakika, bir dakika... Bahar'ın çok yakın arkadaşı olup sonradan düşman kesildiği sadece iki kişi vardı. Eee, Gökçe'yle aralarını düzeltip eskisi gibi olduklarına göre... Geriye tek bir kişi kalıyordu. Yoksa...

"Tahmin ettiğim şey mi? Şaka mı bu?"

"Yoo. Hiç de şaka değil. Doğru tahmin kardeşim," Önce sinsice kıkırdadı Batuhan, ardından hiç duymak istemediklerimi söyledi.

"Öykü, Yalova'da. Tatil için gelmiş."

İşte bu, şimdi sıçtığımın kanıtıydı.

Batuhan'ın ağzından çıkanlarla oturduğum koltukta şimdiden soğuk terler boşaltmaya başladım. Bedenim iyice gerilirken boğazımdaki koca düğümü yutkunmaya çalıştım. *Hayatımda zaten bin bir türlü sorun varken bu da nereden çıkmıştı şimdi?*

Bu zamana dek Nisa'ya her şeyi anlattığımı, ona açık bir kitap olduğumu düşünürken küçük bir kısmı atladığımı fark ettim. Aybüke benim için sorun teşkil etmeyebilirdi, ki Nisa için bu bile koca bir sorundan ibaretti. *O her şeyi kendine sorun etme yeteneğine sahipti çünkü. Bununla nasıl baş edecektim ben?* Fakat Öykü'nün Yalova'daki varlığı çok daha büyük bir sorunu ortaya çıkaracaktı. *Çok kısa süren bir geçmişi yani...*

Öykü Turgut...

Lisenin ilk zamanlarında sadece birkaç ay süren ve sonrasında Paris'e taşınan ilk kız arkadaşımdı ve ne yazık ki şimdi tatil için Yalova'daydı. *Harika, gerçekten harika (!).*

Öykü'ye karşı elbette bir şeyler hissetmiyordum ama daha öncesinde Nisa'ya bundan hiç bahsetmemişken, adını bile anmamışken şimdi bu durumun altından nasıl kalkacaktım? Bundan nasıl kolayca kurtulacaktım?

Tek dileğim, Öykü, Yalova'dan gitmeden Nisa'nın geri gelmemesiydi çünkü her ne açıklama yaparsam yapayım Nisa bu durumu kafasına takarsa çok fena takardı. Aramızda zaten büyük bir iletişim sorunu varken ilişkimizin bu üçüncü kişilerin yüzünden daha fazla zedelenmesini istemiyordum.

Umarım bu kez şeytanın bacağını kırarım da şans benden yana olur. Yoksa... Yoksa bunun tersini düşünmek bile istemiyorum.

7. BÖLÜM

♪ *İrem Candar – Bilmezdim*
♪ *Mabel Matiz – Yaşım Çocuk*

Mustafa Polat'tan...

"Abi, ben de oynayayım kamyonla!"

"Hayır, bu benim. Sen kürekle arkasına kum koy."

"Sen, kum koy. Ben süreyim."

"Hayır! Kamyon benim. Yoksa oynatmam."

"Anne! Abim beni oynatmıyor!"

Plajda, şezlongların birinin üzerinde tek başıma otururak elimdeki simidi yiyip karton bardağımdaki çayı içerken karşımda atışan bu iki çocuğu, daha doğrusu abi kardeşi yüzümdeki buruk tebessümle izledim. Biraz ilerideki şezlongun üzerinde uzanan orta yaşlardaki kadın, *"Mert, Tuna'ya da oynat anneciğim. Sen akıllı bir çocuksun. Kardeşini üzmek istemezsin, değil mi?"* diyerek tatlı tatlı ikaz ettiğinde büyük çocuk, yani Mert bir anda elindeki sarı kamyonla oynamayı bıraktı. Annesinin söylediklerini düşünürmüş gibi yaptı ve sonra, *"Tamam, gel, oyna,"* dedi kardeşine. Sarı kamyonu da tekrar eline alıp bu kez kardeşinin önüne bıraktı. *Onları izlemenin verdiği keyifle yüzümdeki buruk tebessüm kocaman bir gülümsemeye dönüştü.*

Karşımdaki bu iki küçük çocuğu izlerken yetimhanede geçirdiğim on sekiz yılı aklıma getirdim. Hatıralarımı zihnimin en puslu yerinden çıkarıp gözlerimin önüne dizdim. Benim hiç böyle çocukluk anılarım olmamıştı. Hiçbir zaman bir arkadaşımla ya da kardeşimle deniz kenarında kumların üzerinde oyun oynamamıştım. Haliyle böyle kamyon kavgası da yapmamıştım.

Televizyondaki dizilerde lanse edilenin aksine yetimhanede asla kötü bir çocukluk geçirmemiştim. Aksine Sevda Hanım sayesinde gayet düzgün bir hayatım olmuştu. Geçirdiğim onca yıl içinde hep iyi okullara gitmiş ve başarılı bir öğrenci olmak için bayağı gayret etmiştim. Elbette sendelediğim anlar olmuştu ama bir şekilde ayağa kalkma-

yı da öğrenmiştim. En azından günün sonunda başımı sıcacık bir yastığın üzerine koyarak gözlerimi kapatmış ve bir sonraki güne yine sıcacık yatağımda uyanmıştım. Oysa nice öksüz çocuklar bu şansa sahip bile olamıyordu. Bütün bunlara Sevda Hanım sayesinde sahip olduğum için onun üzerimdeki hakkını hiçbir zaman ödeyemezdim.

Çocukken sessizdim. Öyle yaramaz falan da değildim. Kendi hâlimde hayatla mücadele eden ve elimdeki kısıtlı şartlarla okulu tamamlayıp iyi bir meslek sahibi olmak isteyen yalnız biriydim işte. Arkadaşlarım yok değildi ama bir elin parmak sayısını da geçmezdi. Bunun böyle olmasını isteyen de yine bendim. İlkokulda da lisede de hiç kimseyle aramdaki bağı güçlendirmez, çok yakın arkadaş olmak istemezdim. Günün birinde o insanları bir daha hiç görmeyeceğimi kendime hatırlatır, yakınımda tutmazdım. Yalnızlığa o kadar da takılmazdım çünkü çocukluğumdan bu yana zaten yanımda iki tane baş belası kız vardı. Kendime koyduğum tüm kuralları onlar bir şekilde çiğnemeyi başarmıştı ama bu durumdan hiç şikâyetçi değildim. Nisa ve Senem sayesinde bunca yıl kimsenin dostluğunu aramamıştım ya da bir arkadaşım olması için büyük çabalar göstermemiştim. Onlar bana yetmişti. *Tabii tüm bunlar bir gün bir babam ve kardeşim olduğunu öğrenene kadar sürdü.*

"Kardeşim falan deme bana. Ben senin kardeşin değilim."

Elimdeki karton bardakta bulunan çayımdan bir yudum alırken şişmiş olan dudağımın kenarı acıyla sızladı. Kan çoktan kurumuştu ama acı hâlâ çok tazeydi.

Demir'in bastıra bastıra söylediği kelimeler sürekli kulaklarımda yankılanıyordu. Ses tonu, öfkesi bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Benden hiç hoşlanmıyordu ve belki de nefret ediyordu. İşte aramızdaki yadsınamaz gerçek de buydu. *Ben onun abisiydim ama o benim kardeşim değildi ve belki de hiçbir zaman kardeşim olmak istemeyecekti. Belki de hiçbir zaman bu gerçeği öğrenemeyecekti.*

Gözlerimin içinde biriken acıyı bastırarak elimdeki karton bardaktan son bir yudum alıp çayımı bitirdim. Bundan birkaç saat öncesinde olanları, Demir'in Mersin'den gidişini hatırladım.

Bütün gece gözüme uyku girmediği için Demir'in otelden ayrılışını fark etmem çok zor olmadı. Aybüke'yle kaldığımız odada Aybüke ona ait yatakta mışıl mışıl uyurken ben de bir türlü uyuyamadığım-

dan sabahın o erken saatine aldırmadan balkonda sigara içiyordum. Sonra aşağı tarafa, otelin önüne baktığımda bir hareketlilik olduğunu, Demir'in eşyalarıyla birlikte otelden ayrıldığını gördüm. *Üstelik Nisa da yanında yoktu.* İçime bir kurt düştü ve neler olduğunu merak ettim. Bu yüzden Aybüke'yi uyandırmamaya özen göstererek üstümü değiştirdim ve çok geçmeden otelden ayrılıp Demir'in peşine düştüm. Zaten bu dudağımdaki şişlik de Demir'in eseriydi. *Kardeşimin eli bayağı ağırdı. Gerçi ondan gelen zararın başımın üstünde yeri vardı.*

Yumruğunu yüzüme geçirmeden önce bağıra bağıra bana buraya gelme amacımı sormuştu. Buraya, Mersin'e gelmiştim çünkü hem Nisa'ya anlatmak istediğim ama nasıl yapacağımı bir türlü kestiremediğim çok önemli gerçekler vardı hem de biraz sevgilimi mutlu etmek istemiştim ama elbette başarılı olamamıştım. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki ve kafamda o kadar çok şey vardı ki hangisine odaklanacağımı, hangisine yetişeceğimi iyice şaşırmıştım. *Nisa bir yandan, Demir bir yandan, Aybüke bir yandan, babam bir yandan, Nisa'nın annesi bir yandan ve en önemlisi eğitim hayatım bir yandan...*

Mersin'e gelmiştim çünkü Nisa'ya aslında hem Aybüke'yle olan ilişkimi açıklamak hem de eğitim hayatımla ilgili aldığım önemli bir kararı anlatmak istemiştim ama dün olanlardan sonra her şey çok farklı bir şekilde gelişmişti. Nisa'ya tek bir açıklama yapamadığım gibi çocukluğumuzdan bu yana onunla ilk kez bu kadar büyük ve şiddetli bir şekilde kavga etmiştik. Aslında hatamın farkındaydım ve söylediklerimle onun üzerine çok gitmiştim ama bazen öyle çekilmez birine dönüşüyordu ki dilimin ucuna kadar gelen ağır cümleleri yutmakta zorluk çekiyordum. Üstelik ben, *"Açık konuşacağım,"* dediğim zamanlarda bile karşımdaki insanın kalbini kırmamak için çoğu kelimeyi içimde tutan biriydim ama bu kez aynı tutumu sergileyememiştim. Tüm öfkemi Nisa'nın üzerine kusmuş, onu çok kırmıştım.

"Miden nasıl kaldırıyor bunları?" diye sormuştu bana büyük bir öfke ve kırgınlıkla ama aslında bilmediği gerçek, hiçbir şeyin benim elimde olmadığıydı. Aybüke'den hoşlanıyordum, hem de çok hoşlanıyordum. Aslında Nisa'nın kırgınlığını da anlayabiliyordum. Bunca yıllık arkadaşlığımızdan sonra benim bir ilişkim olduğunu sosyal medyadan değil de benden öğrenmeliydi ama mevzu zaten bu kadar basit değildi.

Nisa, Demir'e her baktığında benim kardeşim olduğunu, Aybüke'ye her baktığında da geçmişte sevgilisiyle yatmış birini görüyordu. Bu yüzden ona ne kadar kızsam da aslında bir noktada yaşadığı durumun çok zor olduğunun farkındaydım. Bazen boğulurduk ya da bir akıntıda sürüklenirdik ama önemli olan başkalarını, özellikle de sevdiklerimizi yanımızda dibe çekmemeliydik. Ne yazık ki ben bu kez bu konuda bayağı başarısız oldum. Nisa'ya söylediğim gerçekle onu da kendi düştüğüm akıntının içine hapsettim. Bu yüzden kendimi asla affedemiyordum.

Bazen, hayır bazen değil, çoğu zaman babamdan nefret ediyordum. Kardeşimden, benden vazgeçtiği ve bizi iki ayrı uçta, iki ayrı hayata bırakıp gittiği için ondan çok nefret ediyordum. Oysa her şey bambaşka olabilirdi. Eğer çocukken bana ve kardeşime sahip çıksaydı belki de hayatımız çok daha güzel, çok daha farklı olabilirdi. Demir'le özlemini çektiğim o abi-kardeş ilişkisini yaşayabilirdik ve bana böyle nefretle bakmak zorunda kalmazdı ama elbette öyle olmadı. Hayat bizi hiç baş edemediğimiz sınavlarla sınadı ve hâlâ sınamaya da devam ediyordu.

Babam... Bizim hayatımızı mahvettiği yetmezmiş gibi bir de şimdi en sevdiğim insanın hayatına burnunu sokmuştu. Henüz farkında değildi ama bizi büyük bir çıkmaza sürüklemişti.

Babamla aramızda geçen son olayları düşündüm. O kadını, yani Nisa'nın annesini arayıp her şeyi bülbül gibi ötmesi büyük hataydı. Onu hiç affetmeyecektim. *Peki ben babamın yaptığı bu büyük hatanın üzerini nasıl kapatacaktım? Nasıl sevdiklerimi koruyacaktım?* Bilmiyordum çünkü aklıma tek bir çözüm yolu bile gelmiyordu. *O kadın gerçekten gelecek miydi? Yoksa çoktan gelmiş miydi?* Bunu da bilmiyordum ama babam beni sürekli diken üstünde hissettiriyordu. O kadını tekrar aramayacağına dair bana söz vermiş olsa da ona asla inanmıyordum, güvenmiyordum ve ona güvenmediğim için de yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Mersin'e gelmek sadece bir istisnaydı. Asıl durum çok başkaydı ama Nisa'ya bunu anlatma şansım bir türlü olmamıştı. *Olacak mıydı?* Onu da bilmiyordum.

Bundan birkaç hafta önce eğitim hayatımla ilgili çok önemli bir karar aldım. Üniversite sınav sonuçlarında aldığım puan hem istediğim üniversiteye hem de istediğim bölüme gayet güzel yetiyordu. Hukuk okumak ve bu adaletsiz dünyaya adalet dağıtmak istiyordum.

Fakat babamın üzerine vazife olmayarak yaptıklarından sonra onu bir şekilde cezalandırmak istedim çünkü aklıma başka bir çözüm yolu gelmedi.

Yaşanılan onca hengamenin üzerine üniversite tercihimi yapmadım. Yapmayacaktım da. Bir yıl daha erteleyecek ve gerekirse Nisa'yı da Demir'i de uzaktan korumaya çalışacaktım. Babam beni bu kadar şüphede bırakırken ne okul ne de gelecek planları umurumda değildi. Onun oturduğu yerde kimsenin hayatını mahvetmesine izin vermeyecektim. Zaten Demir'e hiçbir şey söyleyememek, kardeşim olduğunu bilip ona hiç sarılamamak, onu uzaktan izlemek yeteri kadar kanıma dokunuyordu. Daha fazla insanın canı yanmamalıydı.

Yaşananlara Demir'in tarafından baktığımda aslında onun için de hiç kolay olmadığını fark ettim. *Gerçi hiçbir şey, hiç kimse için kolay değildi ki.*

Demir'in Nisa'ya olan sevgisi çok derindi, çok başkaydı. *Suratsız'ın onu böyle büyüleyeceği kimin aklına gelirdi?* Nisa'ya o kadar çok âşıktı ki yakınındaki erkek sineğe bile tahammülü yoktu. Eh, beni de pek tanımadığını düşünürsek suratıma yumruk yemem o kadar da garip bir durum değildi. Benden hoşlanmıyordu. Bunu bakışlarından bile anlayabiliyordum ve benden hoşlanmadığı gibi Nisa'yı çok kıskandığını da görebiliyordum. *"Uzak dur bizden!"* diye bağırmasının başka hiçbir açıklaması yoktu. Fakat bilmiyordu ki yapamazdım. Onlardan uzak duramazdım. Biri çocukluğumu, hatıralarımı paylaştığım *dostumdu*, diğeri ise sarılamadığım, kokusunu doyasıya içime çekemediğim *kardeşimdi. Onlardan nasıl uzak durabilirdim ki?*

Biraz önce karşımda tartışan o iki çocuk yanımdan gülüşerek geçti ve denize doğru koştu. En azından birileri gerçek mutluluğu, barışı yakalayabiliyordu.

Elimdeki simidi bitirip karton bardağı da plaj kenarındaki çöp kovalarından birine atarken şortumun cebindeki telefonum titredi. Telefonumu çıkarıp kimin aradığına baktığımda bütün bunları neden yaşadığımın asıl sebebinin ismi ekranda belirdi.

Demir gideli birkaç saat olmuştu ve ben otele geri dönmemiştim. Aybüke arıyordu. Muhtemelen beni odada görmediği için endişelenmişti ama bu hâlde onunla konuşmak istemiyordum. Yine de ondan kaçmak da istemiyordum. Bu yüzden bekletmeden telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Mustafa, neredesin?" diye sordu telaşla telefonu açar açmaz.

"Plajdayım," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Hangi tarafında?"

"Çok uzakta değilim. Otelin direkt karşısına düşüyor."

"Tamam, ben birazdan yanına gelirim."

"Tamam."

"İyi misin sen? Sesin kötü geliyor," diyerek endişeyle konuştuğunda ne diyeceğimi bilemedim. Demir'den yumruk yediğimi şimdilik bilmese iyi olurdu. Zaten yanıma geldiğinde bir şekilde yüzüme bakıp fark edecekti.

"Geldiğinde anlatırım," dedim kısa keserek.

"Tamam, görüşürüz."

Aybüke çok üstüme gelmedi. Beni sorguya tutmadı. Kimse onun bu tarafını pek bilmiyordu ama aslında çok anlayışlı bir kızdı. Sadece dışarıya bunu yansıtmıyordu.

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Biraz önce kalktığım boş şezlonga tekrar oturup denizi izlerken derin bir iç çektim. Bir elim hâlâ ağrıyan dudağımın üstüne gittiğinde dün yaşananları tekrar gözlerimin önüne getirdim.

Dünkü kavgamızdan sonra Nisa'yı bir daha hiç görmemiştim. Gerçi Aybüke'yi ararken hiç kimseyi bir daha görmemiştim. Sadece akşam üstü Aybüke'yle birlikte otelde yemek yerken Senem ve Esma Teyze'nin yeğeni Alper'le karşılaşmıştım ve Senem değil de Alper sayesinde bütün gün nerede olduklarını öğrenmiştim. Alper, bana bir koyda gezdiklerini ve Nisa'yla Demir'in de geceyi bir teknede geçireceklerini söylemişti. Ondan işittiklerimle kimseyi daha fazla rahatsız etmek istememiş ve günün geri kalanını Aybüke'yle Kız Kalesi çevresini turlayarak geçirmiştik.

Bütün bu olanların bir de Aybüke tarafı vardı tabii. Nisa'yla yaşadıkları tartışmadan sonra derin bir sessizliğe bürünmüştü. Benimle bile gerekmedikçe pek konuşmamıştı. Nisa'nın söylediği her şeye çok kırıldığını görebiliyordum ama o bunu belli etmemek için maskesini takıp güçlü biri gibi görünmeye çalışıyordu. Oysa benim yanımda rol

yapmasına gerek yoktu çünkü ben diğerlerinin aksine aslında onun nasıl biri olduğunu görebiliyordum. Üstelik hâlâ onunla birlikte olduğuma inanamıyordum. Bazen mucize, bazense koca bir talihsizlik gibi geliyordu bana. *Birine karşı bu kadar güçlü bir şekilde çekileceğim kimin aklına gelirdi ki?*

Nisa'nın söylediklerini defalarca düşünüp Aybüke'den vazgeçmeyi denemiştim. Onun yüzünü, ismini unutmayı çok istemiştim ama kader onu bir kez daha karşıma çıkardığında artık buna karşı koyacak gücü kendimde bulamamıştım. Demir benim öz kardeşim de olsa Aybüke'yle yaşadıkları benden çok öncesiydi ve beni kesinlikle ilgilendirmezdi. Zaten Demir'in kardeşim olduğu gerçeğini hayatım boyunca saklamaya mahkûmdum. Bu yüzden bu duruma ben Nisa kadar kafa yormuyordum.

Birlikteliğimizin üzerinden çok da uzun bir süre geçmemişti ama Aybüke'yle vakit geçirmek, onu yakından tanımak harika bir duyguydu. Benim cansız hayatıma resmen renk ve heyecan katmıştı. Aybüke, insanlara yansıttığı o kötü imajından çok daha farklı biriydi. Bu yüzden maskenin arkasındaki o yalnız kızı aslında ben görebiliyordum. İnsanların ona zarar vermesindense onun insanlara sözleri ve davranışlarıyla zarar vermesini yeğliyordu. Güçlüydü ama yeri geldiğinde de zayıf halkanın asıl kendisi olduğunun farkındaydı. Yaralıydı ve yaralı olduğu için çevresine küçücük bir kavgada bile öfke kusmaktan kaçınmıyordu çünkü ona merhem olacak kişiye hiç rastlamamıştı. *Onun merhemi ben miydim?* Bundan da emin değildim ama ona bakınca bile içimin gittiği gerçeğini saklayamazdım. Her şeyiyle çok güzel bir kızdı ve o güzel kız şimdi benimleydi, benim elimi tutuyordu ve bundan hiç çekinmiyordu. Aybüke, benim yıllardır kendimden bile sakladığım kalbimi açığa çıkarmış ve bana resmen hislerim olduğunu hatırlatmıştı.

Bazen aklıma Senem gelmiyor değildi hani. Çocukken ona duyduğum hayranlığı hatırlıyordum ve Aybüke'yle geçirdiğim her saniyede, her anda Aybüke'ye beslediklerimin zamanında Senem'e beslediklerimden çok daha fazlası olduğunu anlıyordum. Zaman geçtikçe ona daha fena kapıldığımı fark ediyordum.

Aslında Aybüke'yi Mersin'e getirme gibi bir planım yoktu. Mersin'e gelme ve Nisa'ya her şeyi açıklama planlarım elbette vardı ama Aybüke'yi buna dahil etmek planlarımın arasında değildi. *Ta ki dedesiyle bizzat yüz yüze tanışana dek...*

Ailesiyle yaşadığı sorunlardan dolayı Aybüke annesinin yanında daha fazla kalmak istemediğini söyleyip dedesinin yanına taşınmıştı. Taşınma sırasında ona ben yardım etmiş ve dedesiyle de böyle tanışma şansını yakalamıştım. En az Aybüke'nin çok sevdiği kadar vardı. Dedesi çok iyi ve samimi bir insandı.

Aybüke'nin dedesiyle tanıştıktan birkaç gün sonra dedesi beni arayıp Aybüke'nin evde olmadığı bir zamanda beni evine davet etmişti. Elbette bu ricayı kırmamıştım ve hemen onunla konuşmaya gitmiştim. Bana Aybüke'nin yine aile sorunlarıyla karşı karşıya geldiğini ve biraz nefes almaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Onu Yalova'dan uzaklaştırmamı da özellikle rica etmişti. Ancak böyle aklının dağılabileceğini dile getirmişti. Bu yüzden onu peşimde sürükleyip buralara kadar getirmiştim ama şimdi çok pişmandım. Kendi sorunları yetmezmiş gibi bir de Nisa'nın sözleriyle canı daha da çok yanmıştı.

Yanımdaki boş şezlongda bir hareketlilik olduğunu fark ettiğimde Aybüke'nin geldiğini düşünerek başımı o tarafa çevirdim ama karşılaştığım kişi Aybüke değildi. Elindeki plaj çantasının içinden pembe bir havlu çıkaran ve şezlongun üzerine seren Senem'e şaşkınlıkla bakıyordum. Üzerindeki plaj elbisesini çıkarıp, "Sabahları deniz mis gibi oluyor," diyerek benimle konuşmaya başladığında oturduğum şezlongdan kalkarak buradan gitmek istedim.

"Ne o? Artık sesimi duymaya, beni görmeye bile tahammülün yok mu?" diyerek konuştu şezlongdan kalktığımı fark ederek. Sesinden tavrıma kırıldığını anlayabiliyordum ama burada onunla bulunmak gerçekten istemiyordum.

Senem'le aramız hâlâ limoniydi. Tatil öncesinde olanlardan sonra aramızda büyük bir mesafe oluşmuştu. Artık eskisi gibi değildik ve eskisi gibi de olamazdık. Aramızdaki mesafeyi bir türlü aşamıyorduk ya da ben aşamıyordum. Bazen ona haksızlık ettiğimi, aramızdaki kırgınlığı yersiz bir şekilde uzattığımı düşünüyordum. *Onun yerinde Nisa olsaydı yine aynı tavrı sergiler miydim?* Bilmiyordum ama şu an için bilmek de istemiyordum.

"Hayır, sadece..." diyerek lafı ağzımda gevelerken aslında ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Cümlemin devamını getiremedim çünkü Senem bir anda beni şaşırtmayı başardı.

"Oha! Dudağına ne oldu senin?" diyerek telaşla konuşurken iki büyük adımda yanıma geldi. Aniden dudağımdaki izi fark ederek yüzümü ellerinin arasına aldı. Yakınlığıyla kendimi hızla geri çektim.

"Demir'den yumruk yedim. Eli de bayağı ağırmış," diye açıkladığımda kıkırdayarak geri çekildi ama bir taraftan da bu olana anlam verememiş gibi bana bakmayı sürdürdü. Sanki Demir'in gittiğini henüz bilmiyormuş gibiydi. Bunu ben söylemek istemedim.

"Eh, isabet olmuş," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırdım ve merakla ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Allah Allah! Neye dayanarak söylüyorsun acaba bunu?" Havlu serdiği şezlonga uzanmak yerine karşımda durmayı sürdürdü. Kollarını birbirine kenetledi, bakışlarını dikleştirdi.

"Aybüke'yi de alıp buralara gelirsen olacağı buydu Mustafa. Nisa'nın nasıl kırıldığını görmedin mi?" Söylediklerine karşılık dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülmekle gülmemek arasında gidip geldim. *Kendi yaptıklarını ne çabuk unutuyordu?*

"Senem sanki sen de çok masummuş gibi konuşuyorsun ya... İnsanı manyak edersiniz siz." Alayla konuşup yanından uzaklaşmak istedim. Sabah sabah Senem'le tartışacak değildim. Fakat Senem beni şaşırtmaya devam etti. Çıkardığı plaj elbisesini üzerine yeniden giydi ve şezlongdaki eşyalarını da toparlayarak peşime takılıp yanımda yürümeye başladı. Sesimi çıkarmadım. Buna izin verdim.

"En az Nisa kadar merak ediyorum, biliyor musun?" diye sorduğunda neyi kastettiğini anlamadım. Duraksayarak bir kez daha merakla ona döndüm.

"Neyi?"

"İlişkinize karıştığımdan değil ki beni de asla ilgilendirmez. Nasıl kandırdı seni? Aybüke'yi tanıyoruz sonuçta."

Neden herkes Aybüke konusunda bu kadar ön yargılı ve acımasızdı ki? Üstelik Nisa'ya yaşattıklarından sonra Senem bunları söyleyecek son kişi bile olamazdı.

"Aybüke'yi tanımıyorsunuz, sadece tanıdığınızı zannediyorsunuz," dediğimde yine kıkırdadı ve saniyeler geçtikçe kıkırtısı gür bir kahkahaya dönüştü. Onu neyin bu kadar eğlendirdiğini merak ettim.

"Oooo Mustafa! Sen bitmişsin o zaman. Nasıl böyle avucunun içine alabildi seni?"

"Kimsenin beni avucunun içine aldığı yok Senem. Aybüke'den gerçekten hoşlanıyorum. Onu seviyorum."

Sonunda birilerine gerçekten itiraf edebilmiştim. Her ne kadar itiraf ettiğim kişi çocukken hayran olduğum kız olsa da bunu gizlemek nafileydi. Gerçek buydu. Aybüke'yi sevdiğim için ondan vazgeçmiyordum ve vazgeçmeyecektim. O da beni istediği, sevdiği sürece bu ilişkiyi sürdürecektim.

İtirafım Senem'i gerçekten şaşırtmış olacaktı ki yanımda yürümek yerine bir anda karşıma geçti. İkimiz de durduk ve birbirimize baktık. Senem, düşünceli bir edayla dudaklarını araladı ama başta bir şey diyemedi. Sanki konuşmakla konuşmamak arasında gidip geliyor gibi bir hâli vardı.

"Nedense bana bunun sonu yokmuş gibi geliyor ama sen bilirsin tabii."

"Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değiliz," diyerek yanından geçip uzaklaşmak istediğimde tekrar karşıma geçti ve beni yine durdurdu.

"Elbette değilsiniz ama Aybüke çok başına buyruk bir kız. Bununla baş edebilecek misin? Her şeyi geçtim, gerçekten Nisa'yı karşına alacak mısın? Dostundan vazgeçecek misin?"

"Benim kimseden vazgeçtiğim yok," diyerek kendimi savundum. Sırf Aybüke'yle birlikteyim diye bu Nisa'dan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. *Neden illa bir seçim yapmak zorundaydım?*

"Bence öyle değil be Mustafa. Senin gözünde hata olan ama benim gözümde olmayan bir birliktelik için beni sildin. Şimdi de Aybüke için Nisa'yı sileceksin."

"Saçmalık bu. Neden Nisa'yı sileyim ki?"

Yine kendimi savunurken Senem'in yüzü düştü ve hatta yutkunduğuna, gözlerinin dolduğuna şahit oldum. *Neden şimdi karşımda üzgün duruyordu ki? Onu üzecek bir şey söylememiştim.*

"Beni sildiğini itiraf ediyorsun yani?" Kırılmış bir ses tonuyla konuştuğunda yaptığım hatanın farkına vardım. Bu yüzden hiçbir şey

diyemedim. Hemen cevap veremedim. *Üstelik konu neden şimdi bize gelmişti ki? Neden şimdi Oğuz ve Senem'i ya da bizim biten arkadaşlığımızı tartışmak zorundayız ki?*

"Senem, bu şimdi konuşmamız gereken bir konu mu?"

"Neden olmasın? Bak, kimse yok yanımızda," diyerek elleriyle çevresini işaret etti. Aslında etrafımızda bir sürü insan vardı ama tanıdık hiç kimse yoktu.

"Neden beni bir çırpıda sildin ki Mustafa? Bu kadar mı önemsiz, değersiz biriydim senin için?"

Ses tonu neredeyse ağlayacakmış gibi çıkarken güneşten dolayı kısılan yeşil gözlerinin içine uzun uzun baktım. Söylediklerinde ciddi ve samimi olduğunu fark ettim. Bu benim hüzünle gülümsememe sebep oldu.

Aslında onu bir çırpıda silmemiştim. *Nasıl silebilirdim ki?* Biz çocukluğumuzu beraber geçirmiştik. Bir an olsun hiç ayrılmamıştık. Onu oyunuma dahil edip top oynamayı öğretmiştim. *Ben... Ben sadece Nisa kadar affedici değildim.* Kolay kolay yaptıklarını unutamıyordum. Üstelik bu tutumumun sebebi sadece yaptıkları da değildi.

"Gerçekten merak ediyorum. Oğuz'la yattığım için mi beni sildin? Aybüke de Demir'le yattı ama bak, sen onu öyle kabul edebiliyorsun. Nisa'ya bile karşı gelebiliyorsun. Nasıl ki senin ilişkin beni ilgilendirmiyorsa benim ilişkim de seni ilgilendirmemeliydi. O zaman neden hâlâ küsüz biz? Niye eskisi gibi olamıyoruz?"

"O bahsettiğin şey ilişki bile değildi Senem. Ayrıca Nisa'ya yaptıklarını ne çabuk unuttun?"

"Ama bu Nisa'yla benim aramda. Sen bu mevzunun neresindesin? Üstelik Nisa beni affetti ya da affetmeye çalışıyor. Sen neden bunu yapamıyorsun? Neden beni affetmiyorsun?"

Akıllıydı. Her zaman çok akıllıydı ve hatta o kadar akıllıydı ki resmen, *"Sarışınlar aptaldır,"* cümlesine tepki olarak vardı. Şimdi de o akıllılığını kullanarak beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu ama anlamadığı, görmediği şeyler vardı. *Onu affedemiyordum çünkü...*

Benim Senem'e olan kırgınlığım çok başkaydı. Tamam, Nisa'ya yaptıklarını ya da Oğuz'la birlikteliğine de çok kızıyordum ama asıl

kırgınlığım başkaydı işte. Sürekli üstünü kapatmak, görmek istemediğim bir kırgınlıktı. Çocukken ona duyduğum hayranlık ya da aşk değildi mevzu çünkü ona karşı duygusal açıdan hiçbir şey hissetmiyordum. Ona olan hislerimi kaybedeli yıllar olmuştu.

Benim Senem'e olan kırgınlığımın asıl sebebi beni, arkadaşlığımızı unutmasıydı. Ben onca sorunla mücadele ederken beni hiç aklına getirmemesiydi. Bu yüzdendi onu affedemeyişim ama şimdi bunları dile getirmenin, tartışmanın sırası değildi.

"Seninle bunu tartışmayacağım. Gidiyorum ben."

Başımda bu kadar sorun varken Senem'le tartışmak, bir mevzuyu daha kafama takmak istemiyordum. Bu yüzden yanından geçip Aybüke yanıma gelmeden otele dönmek istedim. Fakat arkamı dönüp yürümek isteyeceğim sırada kolumdan tutarak tekrar durdurdu beni ve kendisine doğru çevirdi.

"Neden cevap vermiyorsun? Neden benden kaçıyorsun?"

"Çünkü bu şimdi konuşmamız gereken bir konu değil!" diye bağırdım geri çekilmesi için ama yapmadı. Beklentiyle gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Ama madem soruyorsun, söyleyeyim o hâlde."

Madem gerçekten bilmek istiyordu, o zaman ona karşı dürüst olacak ve bunca zaman boyunca içimde sakladıklarımı onun yüzüne vuracaktım.

"Nisa ve sen aynı evde yaşıyorsun, aynı hayatı paylaşıyorsun. Kimlik üzerinde de olsa kardeşsiniz siz. Yani seni affetmese bile seni her gün görmeye mahkûm o kız. Ama benim seni neden affedemediğimi soruyorsun, değil mi?"

Öfkeyle konuşurken karşımda sessizliğini korudu, yeşil gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına süzüldü ama yine de pes edip geri çekilmedi. Başını aşağı yukarı sallayarak devam etmem için bekledi.

"Senem, sen bu hayata atıldıktan sonra beni resmen unuttun. Aramadın, sormadın. Nasıl olduğumu bile bilmek istemedin. Resmen köşeye attın beni. Bu hayatın büyüsüne öyle kapıldın ki benim ne zorluklar geçirdiğimi görmedin. Görmek de istemedin. Nisa beni sürekli arayıp sorarken sen babamla bile tanışmadın. Nisa tanıştı. Aybüke tanıştı.

Hatta okul arkadaşınız Can bile tanıştı ama sen... Sen, çocukluğumu paylaştığım, yetimhanenin bahçesinde futbol oynamayı öğrettiğim kız babamla tanışmadı."

Acımasız olmak istemiyordum ama acımasız olmamı ve gerçekleri duymak isteyen oydu. Bu yüzden içimde biriktirdiğim ne varsa yüzüne vurmaktan kaçınmadım.

"Mustafa, benim hayallerim vardı ve onların heyecanına kapılırken..."

Gözyaşları yanaklarına bu kez daha hızlı akmaya başladığında ve sesi titreyerek konuştuğunda cümlesini bitirmesine izin vermedim. Belki biraz daha acımasız olacaktım ama unuttuğu bir gerçeği de ona yine ben hatırlatacaktım.

"Biliyorum. Hayallerin vardı. Şu hayatta kimin hayalleri yok ki? Ama senin o hayallerinde beni, çocukluk arkadaşını yanında görmek yoktu. O kayalıkların üzerinde seni bulduğum günü hatırlıyor musun?" diye sorduğumda hangi günden bahsettiğimi biliyordu. Yanaklarındaki ıslaklığa rağmen tebessüm etti ve başını beni onaylarcasına salladı.

Doğum gününden bir gün sonrasıydı ve her şeyin açığa çıktığı zamandı. Yapayalnızdı ve o gün evden çıktığında onun peşine yalnızca ben düşmüştüm. Yanında hiç kimse yoktu. Ne Oğuz ne Devrim Amca ne de Nisa... Hiç kimse yoktu. Sadece ben vardım. Ne tuhaf ki o gün hem Senem'in yanında olmak istemiş ama hem de arkadaşlığımızın çoktan bittiğini fark etmiştim.

"İşte sen sadece o gün beni yanında istedin. En zor anında yanında birine ihtiyaç duydun. Onda da ben bunu istemedim. Biz seninle eskisi gibi olamayız çünkü sen çok vefasız birisin Senem. Bu yüzden sana olan kırgınlığım bir türlü geçmiyor. Kusura bakma."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim Mustafa," diye fısıldadı karşımda yanaklarına boşalan gözyaşlarını ellerinin tersiyle temizleyerek.

Özür dileyince vefasızlığının üstünü örtmüyordu. Ona olan kırgınlığım geçmiyordu. *Bir gün geçer miydi?* Bunu da bilmiyordum ama şu an bu mevzuyu daha fazla uzatıp burada onunla vakit geçirmek istemiyordum. En azından içimde sakladıklarımı artık ona söylemiştim. Bundan sonrası tamamıyla Senem'e kalmıştı.

Söylediklerimden sonra daha fazla yanında durmak istemedim. Gitmek istedim. Omuzlarımı dikleştirerek Senem'in yanından geçmek isteyeceğim sırada yeniden kolumdan tuttu. Artık bu duruma sinirlenmeye başlayarak gözlerinin içine sinirle baktığımda bakışları arka tarafıma doğru takıldı. Dönüp arkama bakmak istedim ama beni şaşırtacak bir hareket sergiledi ve bu yüzden arkamı dönemedim. Bir anda aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmak uçlarında yükselerek yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. *Ne yapıyordu bu kız böyle?* Dışarıdan nasıl göründüğümüzü tahmin etmek o kadar da zor değildi. Resmen öpüşüyor gibiydik. Beni gerçekten öpeceğini zannederek, "Ne yapıyorsun sen manyak?" diye bağırıp onu omuzlarından tutup hızla geriye doğru ittim. Yüzündeki ağır hava birden kalktı. Silkelenirmiş gibi yaparak benden uzaklaştı ve yüzünde kurnaz bir ifade yer aldı.

"Korkma, korkma. Öpmeyeceğim seni ama onu biraz kızdırmış olabilirim." Dalga geçmesinden hiçbir anlam çıkaramazken başıyla arka tarafı işaret etti. Arkamı döndüğümde Aybüke'yi bana hayal kırıklığıyla bakarken yakaladım. *Eh, pes Senem! Gerçekten pes!*

"Bilerek yaptın, değil mi?" diye sorduğumda başını aşağı yukarı doğru sallayıp pişkinlikle sırıttı.

"Vallahi, hiç kusura bakma. Almam gereken bir öç vardı. Aldım. Oh, çok da güzel yaptım. Nisa'nın canını sıkarsa ben de onun canını sıkarım. Artık böyle."

Biraz önce ağlayan, özür dileyen o kız neredeydi? Şimdiki kız nerede? Bir kez de şaşırt be Senem... Bir kez de sana gerçekten inanmamı sağla. Ama nerede?

"Hiç değişmeyeceksin, hiç," diyerek hayal kırıklığıyla konuşup hızla arkamı döndüm ve Senem'i ardımda bırakıp Aybüke'ye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Aybüke'yi yakalamak için resmen koştum ama kumsalda koşmak o kadar da kolay değildi. Aybüke de hemen yakalayabileceğim biri değildi. Sanki benimle savaşır gibi daha da hızlı attı adımlarını. Sonunda ona ulaşıp kolunu kavrayarak bana doğru çevirdiğimde omuzlarımdan tutarak beni geriye doğru itti.

"Hepiniz aynı boksunuz! Erkek değil misiniz? Hepiniz aynısınız!" Arkasını dönüp yeniden yürümeye yelteneceği sırada tekrar kolundan tutmak istedim ama, "Bırak ya!" diye bağırarak bana engel oldu.

"Açıklayabilirim, lütfen."

"Açıkla o zaman! O cadı ne diye öpüyor seni? Kafayı mı yeditteceksin bana?"

Berbat bir vaziyette olmamıza rağmen gözlerinin içine bakarak gülümsedim. Aybüke tarafından kıskanılmak hoşuma gitmişti. Herkes bize karşı olabilirdi ama bu Aybüke'nin de bana aynı hisleri beslediği gerçeğini değiştirmiyordu. Birbirimizi tanımak için uzun bir zamana ihtiyacımız da yoktu. Aslında biz çoktan birbirimize ait olmuştuk.

"Uzun uzun anlatılacak bir şey değil. Hele önemli bir şey hiç değil. Öpüşmedik. Öpmedi yani beni. Seni fark edince bilerek yaptı," diyerek açıkladığımda önümden geçip Senem'in üzerine doğru yürümek istedi.

"Parçalayacağım onu!" Burnundan solurken kolundan tutup Aybüke'yi engelledim. Sakinleşmesi için yüzünü avuçlarımın içine aldım. Koyu kahverengi gözlerinin içine uzun uzun baktım.

"Boş ver. Hiç kimse sana olan hislerimin önüne geçemez. Nisa da Senem de bunu değiştiremez," dediğimde pek ikna olmadı. Öyleyse biraz daha çaba göstermeliydim.

"Hem unuttun mu? Sen bir bakışına meftun olduğum tek kızsın." Sırf gülümsememek için dudaklarını ısırırken omuzlarını düşürdü, derin bir nefes bıraktı ama yine de çatık kaşlarını düzeltmedi.

"Gidelim buradan," dedi birdenbire. Bir anlığına kurduğu cümleyi anlayamadım.

"Ne?"

"Gidelim buradan Mustafa. Sen onlara bir şeyleri açıklamak için buraya geldin ama bir de karşılaştığın muameleye bak. Bunu asla hak etmiyorsun. Lütfen, gidelim artık."

"Tamam, gidelim," diyerek elini tuttum.

"Sözde ikimiz de nefes alıp rahatlamaya çalışacaktık ama oksijen ciğerlerimize değil de başka yerlerimize kaçtı resmen. Ailemle bile bu kadar aksiyon yaşadığımı hatırlamıyorum. Onlardan işitmediğim lafları tek bir günde işittim. Ben de insanım! Neden görmek istemiyorlar bunu? Onların gözünde bu kadar pislik biri miyim?"

Hızlı hızlı konuşurken söylediklerine karşılık gülümsemek istedim ama yapamadım. Aybüke ailesinden uzak kalmak için benimle

buraya gelmişti, ben de bazı açıklamalar yapmak için ama söylediklerinde çok haklıydı. Oksijeni, temiz havayı çok yanlış yerde solumak istemiştik ve artık gitme zamanıydı.

"Çünkü seni tanımıyorlar. Benim gibi tanımıyorlar. Çünkü sen en başında onlara başka bir Aybüke gösterdin. Bu yüzden seni kolay kolay kabullenmelerini bekleyemezsin."

Yine de Nisa ve Senem'in onu çabuk kabullenemeyeceklerini anlaması gerekiyordu çünkü bir noktada aslında Nisa ve Senem de haklıydı. Aybüke en başında onlara pek de sıcak yaklaşmamıştı. Şimdi onlardan da birdenbire bir samimiyet bekleyemezdi.

Söylediklerime karşılık sessizliğini korudu ve belki de söylediklerimi sindirmeye çalıştı. Amacım onu üzmek değildi ama biraz olsun gerçekleri görmeli ve karşı tarafı da anlamaya çalışmalıydı.

"Haklısın, üzgünüm," diyerek beni onayladığında aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü avuçladım. Yanaklarını okşarken alnımı alnına yasladım.

"Saçmalama asıl ben üzgünüm. Seni buraya getirerek hata ettim," diye mırıldandığımda kollarını boynuma dolayarak sıkıca bana sarıldı.

"En azından şansımızı denedik ama olmadı. Lütfen, bir an önce gidelim. Başka hiçbir şey istemiyorum," diyerek kulağıma fısıldayıp kollarımın arasından çıktığında hiçbir şey demedim. Aksine onun dediğini yaparak gidişimizi hızlandırmak istedim.

Aybüke'nin elinden tutarak onu sahil kenarından uzaklaştırdım. Otelden uzakta, çevredeki restoranların birinde sessizce kahvaltı yaptık. Ardından yine aramızdaki sessizliği koruyarak otele dönüp eşyalarımızı topladık ve çok geçmeden çıkışımızı gerçekleştirdik.

Yola çıkmadan önce bu otelde kalmamızı özellikle istedikleri için Devrim Amca ve Esma Teyze'yle vedalaşmak istedim. Onlara asla saygısızlık etmek istemiyordum. Aybüke kimseyi görmek istemediğini belirterek arabadan çıkmazken ben onlarla vedalaştım ve her şey için teşekkür ettim.

Nisa vedalaşmak için bile olsa aşağıya inmedi. Aybüke'nin arabada bulunmasıyla Senem'e onun nasıl olduğunu sordum ve böyle durumunu öğrendim. Senem, Demir'in ani gidişinden sonra Nisa'nın odadan hiç çıkmadığını, kahvaltı bile etmediğini söyledi. Aralarında

her ne geçmişti bilmiyordum ama Nisa'nın morali bayağı bozuktu. Bu yüzden aşağıya inmemesine, benimle vedalaşmamasına o kadar takılmamaya çalıştım. Aramızda olanlardan sonra onunla vedalaşamadığım için içimde bir burukluk hissetsem de Aybüke'yi daha fazla bekletmeyerek direksiyondaki yerimi aldım.

Yolculuğumuza başladığımızdan bu yana Aybüke benimle hiç sohbet etmedi. Saatlerce sessizliğini korudu. Radyoyu değiştirdi, pencereden dışarıyı izledi. Dinlenmek için durduğumuz petrollerde bir şeyler atıştırdı ama benimle hiç konuşmadı. O kadar durgundu ki aramızın henüz düzelmediğini öyle anladım. Oysa buraya gelirken gerçekleştirdiğimiz araba yolculuğunda çok enerjik ve deli doluydu. Şimdi o kızdan resmen eser yoktu.

Göz ucuyla ona baktığımda onun da bana baktığını fark ettim ama bir anda bakışlarını kaçırıp yeniden pencereden dışarıyı izlemeye daldı. O an bana bir şeyler sormak istediğini ama yapamadığını anladım. İçini kemiren ama bana bir türlü dile getiremediği şeyler söz konusuydu. Canını sıkan bir şeylerin olduğunu biliyordum, seziyordum ama o sadece söylemeyi erteliyordu.

Sessiz geçen birkaç saatin ardından Konya üzerinden yola devam ederken Aybüke gürültülü bir şekilde derin bir nefes alıp verdi. Kendimi tutmayı bir kenara bıraktım ve gülümseyerek ona göz ucuyla bakıp, "Sor hadi, ne sormak istiyorsan," dedim. Yine derin ve gürültülü bir nefes alıp verdi. Sonra ertelediği sözleri sonunda dile getirdi.

"Nisa'ya üniversite tercihi yapmadığını söylemedin, değil mi?"

"Hayır," dedim net bir şekilde.

"Neden?"

"Hiç yeri gelmedi ki. Dünden beri benimle hiç konuşmadı," diyerek açıkladığımda göz ucuyla yine Aybüke'ye baktım ve onun acıyla gülümsediğini gördüm.

"Ne garip... Oysa buraya ne için geldik? Ne bulduk? Baksana, biri yüzüne yumruğunu geçirir, diğeri seninle vedalaşmak için aşağıya bile inmez."

Demir'in yüzüme yumruk attığını elbette Aybüke'ye anlatmıştım. Senem'e olan öfkesinden dolayı sabah hemen fark etmemişti ama kahvaltı esnasında yüzümü incelediğinde ve ne olduğunu sor-

duğunda ona üstü kapalı bir şekilde anlatmak zorunda kalmıştım. Demir'le konuşmak istediğimi ama onun beni reddederek yüzüme yumruk geçirdiğini dile getirmiştim. Aybüke, bunu ilk duyduğunda gidip Demir'i de parçalamak istemişti ama o bunu isterken Demir zaten çoktan Mersin'den gitmişti.

"Sen onları yalnız bırakmamak için eğitimini aksatmayı göze alıyorsun ama onlar senin ilişkine saygı duymaya bile tenezzül etmiyorlar. Seni resmen gözden çıkarıyorlar," diye devam ettiğinde Aybüke sessizliğimi korumak istedim ama olmadı. Garip bir şekilde Nisa'yı savunmak istedim çünkü şu an onun da canının yandığının gayet farkındaydım ve buna bir nevi ben sebep olmuştum.

"Dünkü kavgamız bayağı şiddetliydi. Ben de Nisa'yı çok kırdım. Hoş olmayacak şeyler söyledim. Bu yüzden tavrına şaşırmıyorum. Sen de boş ver," dediğimde Aybüke pek ikna olmadı. Aksine benimle bu konuda tartışmaya devam etti.

"İşte ne yazık ki boş veremiyorum. Nisa'nın bana karşı tutumunun altında başka nedenler var, değil mi?" diye birden sorduğunda direksiyon hakimiyetimi kaybetmemeye çalışarak ona baktım.

"Ne?"

"Lütfen, beni geçiştirme Mustafa çünkü ben dünden beri yalnızca bunu düşünüyorum. Sana mı âşık?" Duyduklarımla iyice şaşırırken yanlışlıkla gaza biraz fazla bastım ama sonra otobanda olduğumu hatırlayarak kendime gelmeye çalıştım.

"Aybüke, saçmalama. Elbette hayır."

"Zaten bu en düşük ihtimaldi. Demir'e çok sahiplenici bakıyor. Nisa çok naif ve fedakâr bir kız. Senem'in yaptıklarına rağmen onu affederken seninle beni kabullenmemesinin altında başka bir şey yatıyor olmalı. Tamam, beni sevmiyor olabilir. Benden sırf Demir'le yattığım için nefret ediyor da olabilir ama bunlar geçmişte kaldı ve bana asla yeterli gelmiyor. Bu kadar öfkelenmesinin altında başka ve daha önemli bir neden olmalı. Demir'le yatmış olmamdan çok daha önemli bir neden."

Aybüke içinde tuttuklarını bir çırpıda dile getirdi. Bu konuşma gerçekleşirken araba süremeyeceğimi anladım. Kimseyi tehlikeye atmayacaktım. Arabanın dörtlülerini yakarak otobandaki emniyet şeri-

dine geçtim ve Aybüke bunu neden yaptığımı elbette hemen anladı. Bana neden arabayı durdurduğumu sormadı.

"Sezgilerin çok yüksek," diyerek kemerimi çözüp ona döndüğümde gülümsedi ama bu samimi bir gülümseme değildi. Daha çok, *"Biliyordum,"* dercesine bir gülümsemeydi. Fakat ona daha fazlasını söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. *Buna nasıl cesaret edebilirdim ki?*

"Yani başka bir neden var, değil mi?"

"Evet," dedim dürüstçe.

"Bana söylemeyecek misin?" Gözlerini benim gözlerimden bir an olsun çekmeden mırıldandığında dizlerinin üzerinde birleştirdiği ellerini fark ettim ve uzanıp ellerini tuttum. Elleri sıcacıktı, güvenliydi ama gerçeği ona söylemek hiç kolay değildi.

"Aybüke..." İsmi dudaklarımın arasından bir fısıltı gibi çıkarken tuttuğum ellerini geri çekti. Bana soğuk bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu kırılmış bir ses tonuyla. Yanılıyordu. Herkese rağmen ona güveniyor ve inanıyordum. Ben sadece gerçeği söylersem neler olacağından ve onun tavrından korkuyordum. Benden gitmesinden korkuyordum çünkü benden gitmesini istemiyordum.

"Bunun güvenle alakası yok." Fısıldayışım arabanın içinde resmen büyük bir yankı gibiydi. Yanımızdan vızır vızır arabalar geçip giderken Aybüke, "Neyle alakası var o zaman?" diye hiddetle sorarak üzerime geldi. Kapana kısıldığımı biliyordum ama bu kez kurtulmak istemiyordum.

"Eğer sana gerçeği söylersem aramızdaki ilişkinin nasıl ilerleyeceğini, nasıl sonuçlanacağını kestiremiyorum," diye itiraf ettiğimde gözlerimi kaçırdım ama Aybüke elleriyle yüzümü avuçlayarak beni ona bakmaya zorladı.

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Yalvarırcasına çıkan ses tonuna karşılık bütün direncimi kaybettim. Pes etmek istedim. Anlatmak ve hatta haykırmak istedim. Belki o zaman Nisa'nın neden bu kadar hırçın olduğunu anlayabilirdi ya da anlamak isterdi.

Derin bir nefes aldım. Omuzlarımı düşürdüm ve boğazımı temizleyerek Aybüke'nin gözlerinin içine daha derin baktım.

"Evet, Nisa'nın bu kadar tepkili olmasının bir nedeni var. Üstelik çok önemli bir nedeni var," dedim fısıltıyla.

"Nisa bizim birlikte olmamızı istemiyor çünkü..."

"Çünkü," dedim onu taklit ederek ama sonra yine duraksadım. Yine nefes aldım. Buna ihtiyacım vardı çünkü boğulduğumu hissetmeye başlıyordum. Asıl gerçeği söylemek sandığı kadar kolay değildi.

"Çünkü?" diyerek beni konuşmaya teşvik ettiğinde omuzlarımı düşürdüm. Buraya kadardı. Boğazıma yapışan bu gerçeği ondan saklamayacaktım. Bilmesi gerekiyordu ve artık öğrenmeliydi.

"Çünkü Demir benim kardeşim Aybüke, öz kardeşim."

8. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Bülbülüm Altın Kafeste*
♪ *Aslı Demirer – O Şarkı*

Bir hafta sonra...

Hayal kırıklığı, çok keskin ve korkunç bir duyguydu. Öyle güçlü bir zehirdi ki insanın kalbini kolayca ele geçirir ve uzun süre o zehrin etkisinden kurtulamazdın. O zehir ruhuna işleyip sevdiğin her şeyi sana en kötü hâliyle gösterirdi. Kin, öfke, kıskançlık, nefret bile bu duygunun yanında hiçbir şeydi. Her şeyi affedebilirdin. Bütün sorunlarla baş edebilirdin ama hayal kırıklığı bir kez kalbini acıttığında onun oluşturduğu o yakıcı hissiyattan kolay kolay kurtulamazdın.

Bir türlü kulaklarımı kapatamadığım gülüşme seslerini en gür halleriyle işitirken başımı okumaya çalıştığım kitaptan kaldırarak çevremdeki kalabalığa baktım. Herkes, her şey aynıydı. Tıpkı buraya ilk geldiğim günlerdeki gibi cıvıl cıvıl, rengarenkti. *Gerçi bir haftada en fazla ne değişebilirdi ki? Benim ruh hâlim dışında...*

Uzandığım şezlongdan kalkarak sadece tülden oluşan üzerimdeki beyaz, plaj elbisesini çıkardım ve şezlongun üzerine bıraktım. Hemen yanımdaki şezlongda güneşlenen Senem'e hiçbir şey demeden denizin kenarına gidip yere oturdum. Denize girmek, kuruyan mayomu ıslatmak istemiyordum ama bir nevi buraya, deniz kenarına oturmamla aslında bunu gerçekleştirmiş oldum.

Gözlerimi kapatıp etraftaki coşkulu seslere kulak kesildim. Denizin dalgalarını dinledim. Dalgaların çıplak bacaklarıma çarparak deniz kumlarını üzerime bırakmasına izin verdim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra gözlerimi araladım ve denizde birbirine gülüşerek su sıçratan Devrim Amca ve Esma Teyze'yi fark ettim. Yaşlarına rağmen o kadar eğlenceli ve deli dolu bir çiftti ki bazen onlara gerçekten imreniyordum. Gözlerim acıyla sızlarken burnumu çekerek bakışlarımı onlardan uzaklaştırıp gökyüzüne çevirdim. Bu kez de gökyüzündeki Mickey Mouse'lu deniz paraşütünü fark ettiğimde bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımı serbest bıraktım ve yavaşça yanaklarıma süzülmesine izin verdim.

Günlerdir başımı nereye çevirsem hep o aptal kedi yavrusundan izler görüyordum. İskeledeki tekneler, çevredeki seyyar satıcılar, gökyüzündeki deniz paraşütleri, meydandaki o boş alan, akşamları canlı müzik yapan amatör müzisyenler, hatta ve hatta denizin içinde gülüşerek birbiriyle uğraşan Devrim Amca ve Esma Teyze bile bana sadece onun yokluğunu hatırlatıyordu. Bütün bunları yüzümden hiç azalmayan acıyla izliyordum.

Daha bir hafta öncesine kadar gökyüzünde süzülen o paraşütün içinde Demir ve ben vardık. Boynuma sıkıca sarılan kolları vardı, *biz* vardık. *Fakat şimdi... Şimdi her şey yaşadığım o hayal kırıklığından sonra silik bir anı gibiydi.*

Bulutlar yüklerini kaldıramayınca yeryüzüne yağmur olarak düşermiş. Demir'e öyle kırgın hissediyordum ki eğer bir bulut olsaydım günlerce hiç dinmeyen bir yağmur gibi yağardım. Kırgınlığımı yine iliklerime kadar hissederken biraz ötemde bağdaş kurarak yere oturmuş, elindeki deniz oyuncaklarıyla kumdan kaleler yapmaya çalışan küçük bir kız çocuğu ilişti gözlerime. Kumsala çarpan dalgalar küçük kızın çabasını engelliyor ve sürekli kumdan kalelerinin yıkılmasına sebep oluyordu. İşte günlerdir ben de böyleydim. Paramparçaydım. Demir gittikten sonra kumsaldaki kumdan kalelerin küçük bir dalgayla yıkılması gibi yıkılmıştım.

Uzun süredir Mersin'deydim ama şu an yalnızca onunla geçirdiğim anlar aklıma geliyordu. Onun sürpriz yaparak yanıma gelmesiyle bunun geçireceğim en güzel yaz olacağını düşünmüştüm ama ne yazık ki öyle olmamıştı. Sanki yazımı asıl güzel kılan şey gitmiş gibi hissediyordum. Gerçi yazın içinde olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O gittiğinden bu yana içimde hep sonbahar yağmurları vardı.

Güneşin altında, deniz kenarında bir başıma otururken uzun süredir her şeyi değiştirmeye, düzeltmeye, iyileştirmeye, elimde tutmaya çalışmaktan, kimse üzülmesin diye içime atmaktan çok yorulduğumu fark ettim. Boşluğa uzun uzun baktıran bir yorgunluktu bu. *"Artık ne olacaksa olsun, halledemedim çünkü,"* dedirtecek kadar bıktıran bir yorgunluktu.

Güzel olan her şeyin yarım kaldığını Demir'in yanımdan bir anda gidişiyle daha iyi anladım. Bu gidişi sanki diğerlerine hiç benzemiyor gibiydi. Daha öncesinde yokluğu hiç bu kadar acı verici olmamıştı. O yanımda olmayınca bütün hayatım tepetaklak oluyormuş gibi

hissediyordum. Sanki benim için evren aslında Demir'in varlığından ibaretmiş de anlamam uzun bir süremi almış gibiydi.

Ona çok kırgındım, kızgındım ama bunu gösteremeyecek, söyleyemeyecek kadar da korkaktım. Hep böyle yapıyordu. Her zaman aynı tavrı sergiliyordu. Bana her kızdığında çekip gidiyordu. Her ne kadar Senem ve Devrim Amca, günler öncesinde ve sonrasında bazen onun gidişinin asıl sebebini söylemiş olsalar da ben bunu kabul etmiyordum. Daha doğrusu kabul edemiyordum.

Sırf şu aile hisselerinden dolayı Şevket Abi'nin yazın başından beri Demir'in peşini rahat bırakmadığından haberdardım. Demir her konuşmamızda bunun oldukça can sıkıcı olduğunu ve onu çok bunalttığını söylemişti. Fakat İstanbul'a sırf bunun için gitmesi bir bahane ya da sebep değildi. En azından benim için değildi. Zaten aramıza giren mesafe de ayrılık da onun İstanbul'a gitmesiyle değil, benden o berbat şeyi istemesiyle başlamıştı. Demir'i tanıyordum çünkü. Bir aile toplantısı bile olsa beni öylece bırakıp gitmezdi. Fakat nasıl ki bunu çok iyi biliyorsam aynı zamanda onun bana ne kadar çok kırgın olduğunu da biliyordum. İkimiz de bir çıkmazın içindeydik ve ikimiz de bu süreçte birbirimizden uzak durmayı tercih etmiştik.

"Tamam, söylerim. Tamam onu da söylerim. Ayy! Tamam onu da söylerim. Telefonunu açmasını da bininci kez falan söylerim herhâlde. Tamam, görüşürüz."

Ya da... Sadece ben uzak durmayı tercih ediyor da olabilirim. Çünkü aslında Demir günde en az üç kez Senem'i arayıp benim nasıl olduğumu soruyordu.

"Demir aradı, yine. Bu akşam Batuhanlarla birlikte Ercan Abi diye birinin mekânına gideceklerini söyledi. *'Nisa biliyor neresi olduğunu,'* diyerek özellikle de belirtti."

Gitsin, eğlensin tabii beyefendi. Çok geç kaldı çünkü.

Elindeki telefonuyla âdeta söylenerek yanıma gelen Senem'e hiçbir şey demedim. Sadece ellerimle gözyaşlarımı temizleyip ondan saklamak istedim ama nafileydi. Beni yine bu şekilde yakalamayı başarmış ve çoktan yanıma oturmuştu.

"Sen insanı hasta edersin! Sen insanı manyak edersin! Yahu bir haftadır telefon kapalı tutulur mu? Taş değil, kaya olsa çatlardı be kızım!"

Bir de bu durum söz konusuydu tabii. Demir'in gidişiyle telefonum günlerdir kapalıydı. Açmak da hiç içimden gelmiyordu. Kırgınlığım ve ona duyduğum öfke sürekli daha baskın çıkıyordu. Günlerdir bana ulaşamadığı için de Senem'i arıyordu. Çoğu zaman onunla konuşmamak için ya uyuyormuş numarası yapıyor ya da Senem telefonu kulağıma tutmaya yeltendiği anda hemen kaçıyordum. Senem'i bıktırdığımın farkındaydım ama elimden başka bir şey gelmiyordu. Demir'le konuşmak istemiyordum. İşin aslı, duyacaklarımdan sonra çabucak yumuşamaktan korkuyordum. Çünkü o aptal kedi yavrusuna çok uzun süre sinirli kalamıyordum ama bana yaşattığı o iğrenç anı da aklımdan söküp atamıyordum.

"Kız bir tepki versene!" diye çemkirerek Senem omuzlarımdan sarstığında sadece kendimi geri çekip omuz silktim ve somurtmaya devam ettim.

"Ayy ama gerçekten hiç çekilmezsin sen!"

Senem'e yandan, kaçamak bir bakış attığımda onun da benim gibi karşımızdaki denizi izlediğini fark ettim. Sessizliğini fırsat bilip yanından kalkarak şezlonga dönmek istediğim sırada kolumdan tutup, "Otur şuraya," diyerek beni engelledi. Ona karşı gelmeyip suskunluğumu koruyarak yeniden yanına oturdum. Zaten bir haftadır sergilediğim tavırla onu da iyice bıktırmıştım. Daha fazla bıktırmak istemiyordum.

"Anlatmayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda Senem, yeşil gözlerini üzerimde hissediyordum. O gözlere bakmak istemiyordum çünkü Senem'in bana bakışlarıyla bile her şeyi yaptırabilme gücü vardı ve bu gücü bu kez üzerimde kullanmamalıydı.

"Neyi?" diyerek bilmezlikten geldim ama aslında Senem'in neyi sorguladığını çok iyi biliyordum. Sadece anlatmak istemiyordum.

"Demir'le neden kavga ettiğinizi tabii ki. Nisa, bir hafta oldu. Bir haftadır ağzını bıçak açmıyor. Resmen ölü gibisin. Varlığınla, yokluğun belli değil. Esma Teyze'yle, Devrim Amca sürekli beni sıkıştırıp soruyorlar, *'Bu kızın neyi var?'* diye. Daha ne kadar sürdüreceksin bunu?"

Senem, yanlış hiçbir şey söylemiyordu. Aksine çok haklıydı. Günlerdir hissizdim, duygusuzdum, suratım hep asıktı ve sürekli yorgun hissediyordum. Tabii bendeki bu değişimin ailem de farkındaydı ama ben kimseyle konuşmak istemiyordum. Kimseyi endişelendirmek de

istemiyordum. Sadece biraz yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı.

Senem'in söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum ama onunla bu konuyu hele hiç konuşamazdım. Öyle anlar gelirdi ki içinde bulunduğunuz durumu kimseye anlatamazdınız, anlatmak istemezdiniz. Üstelik Senem'in yaşadıklarıma nasıl bir tepki vereceğini bile kestiremiyordum. Bu yüzden ona hiçbir şey söylememe konusunda kararım kesindi.

"Anlatmayacağım, boşuna üstüme gelme," diyerek kestirip attığımda gözlerini devirdi ve resmen nefesini dışarı püskürtüp beni omuzlarımdan itti.

"Ama ben sana Mustafa'ya ne yaptığımı anlatmıştım!" diye yakındığında ona gözlerimi kısarak baktım ve bunu hatırlattığı için onun o güzel, çıplak omzuna bir tane çimdik attım.

"Acıdı be manyak!" Sızlanarak omzunu sıvazlarken ona kötü kötü bakmak istedim ama elbette başarılı olamadım.

"Bunun hiç de doğru bir şey olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz," dediğimde Senem yine gözlerini devirdi ve bana bakarak suratını ekşitti.

"Şimdi bana hiç Mustafa'yı savunma. İlk duyduğunda kıs kıs güldün. Yaptığım şey gayet de hoşuna gitti. Bunu inkâr edemezsin."

"Senem..." Adını bastıra bastıra söyleyerek onu uyarırken yaptığı şeyi aklıma getirdim ve aslında haklı olduğunu fark ettim.

Geçen hafta sadece Demir değil, aynı gün Mustafa ve Aybüke de Mersin'den gitmişti ama Mersin'den gitmeden önce Mustafa ve Senem arasında bazı tatsızlıklar yaşanmıştı. Senem'in anlattıklarına göre Mustafa gitmeden önce Demir'den bir yumruk yemişti. Bunun sebebini ne ben ne de Senem biliyordu. Benim canım arkadaşım Mustafa'ya bunun asıl nedenini sorma gereğinde bile bulunmamıştı ama tahmin etmek o kadar da zor değildi.

O berbat gecede Demir'le aramda geçenlerden sonra Demir'in Mustafa'ya çok farklı ve hiç hoş olmayan bir gözle baktığını fark ettim. Asla kıskanmaması gereken birini kıskanıyordu. Eh, Mustafa'yı da tanıyordum. Muhtemelen aramızdaki tatsızlıktan sonra bir şeyleri yoluna koymak ya da kendini Demir'e açıklamak istemiştir. Demir de buna izin vermeyip kıskançlığına yenik düşerek yumruğunu

suratına geçirmiştir. Asıl mevzuyu belki bir gün ikisinden birinden öğrenirdim ama şimdiki konumuz zaten bu değildi. Asıl konumuz Senem'in Aybüke'yi çıldırtmasıydı. *Tamam, kabul ediyorum. İlk duyduğumda Aybüke'yi çıldırtması birazcık hoşuma gitmiş olabilirdi ama sadece birazcık... Bu yaptığı şeyi onayladığım anlamına gelmiyordu.*

Senem'in anlattığına göre o sabah, Senem ve Mustafa plajda karşılaşmışlardı. Zaten Demir'den yumruk yediğini de Mustafa, Senem'e söylemişti. Ben de bu sayede Senem'den öğrenmiştim. Senem, o gün Mustafa'yı biraz köşeye sıkıştırmıştı. Arkadaşlıklarını bir çırpıda sildiği için bu konuda Mustafa'nın üzerine gittiğini söylemişti. Uzun zamandan sonra Mustafa ilk kez Senem'e karşı açık konuşmuş, onu vefasızlıkla suçlamıştı. Bunun doğru olup olmadığını kestiremiyordum çünkü Senem uçarı bir kızdı. Her şeyi ânı anına yaşardı. O dönemde yeni hayatımıza adapte olmakla uğraştığı için Mustafa'yı görmezden gelmiş olabilirdi ama ben onu affedebilirken keşke Mustafa da biraz benim gibi bağışlayıcı olmayı deneseydi. Üstelik tüm suçu Senem'e yıkmak bana haksızlık gibi geliyordu. *Tamam, Senem Mustafa'yı arayıp sormamış olabilirdi. Peki Mustafa kaç kez Senem'i aramıştı ki?* İşte Mustafa bunu hiç sorgulamıyordu.

O gün Senem, Mustafa'dan öyle kırıcı yanıtlar alınca hem çok üzülmüş hem de anlık öfkesine yenik düşmüştü. Bu yüzden de Aybüke'nin onlara doğru geldiğini fark edince ikisinden de hıncını çıkarmak istemişti. Aybüke'yi sinirlendirmek için de Mustafa'yı öper gibi yapmıştı. Bunu gerçekten yapmış olduğunu aklıma getirdikçe Aybüke'nin suratını gözlerimin önüne getiriyor ve kıkırdamamı bastıramıyordum. Suratının aldığı o ifadeyi gerçekten merak ediyordum.

O sabah, Senem ve Aybüke elbette saç başa girip kavga etmemişlerdi. Gerçi Senem'in anlattığına göre Aybüke bir üzerine gelmek ister gibi olmuş ama sonrasında Mustafa'nın araya girmesiyle bu engellenmişti. Olayın üstünden çok geçmeden de aynı gün zaten Mersin'den gitmişlerdi. Öncesinde ve o sabah yaşadıklarımdan sonra o gün odamdan hiç çıkmamış, Mustafa'yla bile vedalaşmamıştım. Gerçi artık bir arkadaşlığımızın olduğundan bile emin değildim. O tercihini Aybüke'den yana kullanmıştı. Bense hâlâ bundan sonrasında nasıl davranmam gerektiğini düşünüyordum.

"Hadi anlat. Seni böyle görmeye gerçekten dayanamıyorum."

Senem, omzuyla omzumdan ittirirken derin bir nefes aldım ve bakışlarımı ona çevirdim. Yeşil gözlerindeki beklentiye ve samimiyete baktım. Çocukluğumuzdaki Senem'i gördüm sanki. *Üzüldüğümde bir an olsun dibimden ayrılmayan Senem'i.* Tebessümle karşılık verdim önce ama sonra yine ağzımı açamayıp önümde birleştirdiğim ellerimle oynamaya başladım. Ellerim bir anda titremeye başladığında Senem bunu fark etti. "Lütfen," diyerek fısıldayıp uzanarak titreyen ellerimi tuttu. Başımı aşağı yukarı sallayarak derin bir nefes daha aldım ve dudaklarımı araladım. Belki konuşmak, yani demek istediğim uzun zamandan sonra onunla gerçekten konuşup dertleşmek bana iyi gelebilirdi.

"Çok utanıyorum Senem," diyebildim sadece ve o elimi daha sıkı tutmaya başladı.

"Ama neden?"

"Çünkü Demir'in benden istediği şeyi hatırladıkça midem bulanıyor. Kusacakmış gibi hissediyorum." Bir çırpıda fısıldayarak konuştum ve hızla gözlerimi kaçırdım. Senem, yüzümü tutup beni kendine bakmaya zorladı ve şüpheli bakışlarını üzerime doğrulttu.

"Demir senden ne istedi ki?" Sorusuyla yutkundum. Hemen cevap veremedim. Utancımdan yerin dibine girmek istiyordum. "Nisa?" Üstüme gelmeye başladığında yine sessizliğimi koruyup başımı söylemek istemediğimi belirtircesine sağa sola doğru salladım ama sanki bu tavrım Senem için yeterli bir cevap oldu.

"Hadi canım! Gerçekten mi? Demir? Ciddi misin sen?"

Birden sanki büyük bir aydınlanma yaşar gibi şakıyarak konuştuğunda heyecanlandığını fark ettim. *Ne yani? Ne olduğunu gerçekten bu kadar çabuk mu anlamıştı?*

"Yani siz teknede o gece o yüzden mi kaldınız? Hani iki kişinin baş başa kaldığında yakınlaşıp..."

Heyecanla konuşmaya devam eden ağzını birden elimle kapatıp onu susturdum. Cidden her şeyi bir anda, üstelik hiçbir şey söylememe gerek kalmadan bu kadar çabuk anlamıştı. İnanılacak gibi değildi. Üstelik bundan hiç de rahatsızlık duymadan, aksine eğlenerek bahsetmesi beni hem utandırdı hem de daha da afallattı.

"Senem, sus. Gerçekten çok utanıyorum."

Elimi ağzından yavaşça çekerken gözlerimin içine gülümseyerek baktı ve o gülümseme bayağı samimiydi. *Neyi vardı bu kızın böyle? Benim gibi Demir'e bağırıp çağırması gerekmez miydi? Neden o yeşil gözler capcanlı bir şekilde parlıyordu?*

"Oha! Yani ciddi ciddi bunu istedi senden, öyle mi? Demir'e bak. Şaşırttı beni."

Bekliyordum. Daha sert ve öfkeli bir tepki bekliyordum ama hâlâ Senem'in yüzünde öfkeye dair hiçbir şey göremiyordum. Evet, çok şaşkın görünüyordu ama aynı zamanda da bu durumdan çok eğleniyordu.

"Beni de koca bir hayal kırıklığına uğrattı," diye fısıldadığımda Senem'in yüzündeki canlı gülümseme yavaş yavaş solmaya başladı. *Şükürler olsun!* Kaşları merakla havaya kalkarken bana ve söylediklerime anlam veremeyen bakışlarla baktı.

"Neden hayal kırıklığı olsun ki?" diye sordu şaşırmış bir ses tonuyla. "Aksine mutlu olman gerekirdi," diye devam ettiğinde ona öyle sert bir şekilde baktım ki bir anda geri çekildi. *Hayda! Bunlar nasıl tepkilerdi böyle? Ağzından çıkanları kulakları duyuyor muydu bu kızın? Bununla nasıl mutlu olabilirdim? Bunun nesi mutluluktu?*

"Saçmalama Senem. Bununla mutlu falan olamam ben. Sence ben böyle biri miyim? Bunu yapacak kadar..."

Aramızda saçma sapan bir gerilim ortaya çıkarken daha fazla devam edemedim. Ses tonum git gide yükseldiğinde Senem'in benden bakışlarıyla bile uzaklaştığını fark ettim. Yüzü düştü, gözlerini kaçırdı. O an anladım yaptığım hatayı.

"Doğru. Sen, ben değilsin," dedi bayağı bozuk çıkan sesiyle.

"Senem, ben öyle demek istedim." Acıyla gülümsedi. Başını sağa sola doğru hızla salladı ve sonra omuzlarını düşürdü.

"Ama dedin," dediğinde ses tonundan bile kırıldığını anladım.

Amacım bu kadar fevri çıkışarak Senem'i incitmek ya da ona olanları hatırlatmak değildi. Sadece onun benden böyle bir şey beklemesini kabullenememiştim o kadar. *Ve tabii ki Demir'in de...*

"Peki, Demir'in bunu senden istemesi için bir nedeni var mıydı yoksa her şey kendiliğinden mi gelişti? Ne oldu o gece?"

Konuyu değiştirip yeniden Demir ve bana getirdiğinde dudaklarımı dişledim ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Çünkü aslında her şey bir nevi Senem'in çok öncesinde beni uyardığı bir konudan dolayı gerçekleşmişti. Ben sadece bunu yeni fark ediyordum ve şimdi ona bunu itiraf etmek beni biraz korkutuyordu.

"Şey..." diyerek lafı ağzımda geveledim önce ama kaçamayacağımı bildiğim için direkt gerçeği söyledim.

"Mustafa'yı kıskandı. Aklına çok yanlış şeyler getirdi. Gerçi sadece aklına getirmekle de kalmadı. Tüm öfkesini, kıskançlığını diline de vurdu. Tepkilerimden dolayı Mustafa'ya âşık olduğumu zannetti ve bu yüzden istedi."

Cümleler dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülürken o gece yaşadıklarımı, aslında Demir'in de nasıl hayal kırıklığına uğradığını gözlerimin önüne getirdim. Bir kez daha hem çok utandım hem de Demir'e bunu yaşattığım için çok üzüldüm. Fakat daha ben bu üzüntümü dile getiremeden Senem yumruk yaptığı eliyle şakağıma doğru bayağı sert bir şekilde vurdu.

"Salak! Salaksın, sen! Ben sana ne dedim? '*Nisa, Mustafa'nın üstüne çok gitme. Bak, Demir yanlış anlar,*' dedim. Bak, ne oldu? Eh, be Nisa!"

"Ne bileyim Senem ben işlerin bu noktaya kadar geleceğini?"

"Ama Nisa gerçekten çok düştün Mustafa'nın üstüne. Demir haksız mı şimdi? Allah aşkına! Tabii şüphelenir çocuk! Bize ne Mustafa'nın ilişkisinden ya? Sen de sal artık şunu. Bırak."

"Zaten bu saatten sonra başka şansım yok gibi."

"Zahmet oldu," derken iğneleyici ses tonunu vurgulamaktan hiç çekinmedi Senem.

Yaptığım şeyi gerçekten hiç onaylamıyordu. Tamam, ben de yaptığımdan gurur falan duymuyordum ama işin en tuhaf yanı Senem'in Demir'in tarafında olup ona bayağı hak vermesiydi. Bu konuşma hiç benim tahmin ettiğim gibi ilerlemiyordu. Bir terslik vardı.

"Peki, senin gerçek nedenin ne?" diye sorduğunda aklım karışmış bir şekilde ona baktım. Bunu fark etmiş olacaktı ki, "Yani neden reddettin onu?" diye devam etti.

"Neden mi reddettim? Bunu gerçekten soruyor musun?"

"Evet, soruyorum," dedi çok sakin bir şekilde, sanki bu konu çok normal bir konuymuş gibi.

"Senem, ben bunu yapamam. Yapmam. Sırf ona sevgimi kanıtlamam için benden bunu istedi. Ne kadar acizce. Ya gerçekten yaşanmış olsaydı? Ya ertesi sabah uyandığımda onu yanımda göremeseydim? Ya o teknede çok başka bir şekilde uyansaydım? O zaman ne olurdu? Nasıl hissederdim? Üstelik tam da o sabah çekip İstanbul'a gitti."

Yaşadığımız o berbat geceden sonra Demir'in çekip gitmesi aslında her şeyin cevabının ne olduğunu gayet net bir şekilde gösteriyordu.

"Nisa, kaç defa söyledim sana? Çocuk, mecburiyetten gitti. Mecburiyetten!"

"Mecburiyetten bile olsa Demir gitmezdi Senem. En azından beni o şekilde bırakıp gitmezdi ama bak, gitti işte. Beni bıraktı. İlişki falan da kalmadı. Bitti!"

Hızlı hızlı konuşarak ellerimi havada birbirine çırptığımda Senem de birden ellerime vurup beni durdurdu.

"Ayy sen gerçekten insanı manyak edersin! Nelerden ne çıkardın? Yahu niye bıraksın çocuk seni? Niye ilişkiniz bitsin?"

Senem, Demir'den çok emin konuşuyordu. Bu konuşmada gerçekten bir terslik vardı. *Nasıl oluyor da benim tarafımda olması gerekirken bana Demir'i savunuyordu?*

"Sen nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ki? Erkeklerin işi bitene kadar değil mi? İzlediğimiz dizilerde, filmlerde..."

Aklıma getirdiklerimi Demir için düşünmek istemiyordum ama onun benden önceki hayatında kızlarla bayağı derin bir geçmişi vardı. Aybüke de bunlardan biriydi ve ben bunları hatırladıkça kendime engel olamıyordum işte. Saçma sapan düşünceler zihnimi de kalbimi de ele geçiriyordu.

"Nisa, dizilerle gerçek hayatı bir tutamazsın. En azından bunu Demir için yapmamalısın."

"Nedenmiş o?"

"Her şey dizilerdeki ya da masallardaki gibi toz pembe olsaydı, her hikâyenin mutlu sonla bitmesi gerekirdi. Oysa yaşadığımız hayat sadece gerçeklerden ibaret. Bunu hep sen söylemez misin zaten? Her

şeyi geçtim, karşında Demir gibi biri varken, üstelik seni bu kadar çok seviyorken bence ona büyük bir haksızlık ediyorsun."

"Ama... Ama istediği şey çok ayıp Senem. Daha çok küçüğüm ve ben böyle olmasını istemiyorum."

"Yahu nesi ayıp? Aksine çok normal bir şey bu. Sen buna neden bu kadar ahlaksızlık olarak bakıyorsun ki? Nisa, bu insanların kendi tercihi. Hani izlediğimiz diziler, filmler diyorsun ya... Unutma ki orada da var aynı şeyler. Bana kalırsa, sen sadece biraz fazla masum düşünüyorsun. Gerçi *Grinin Elli Tonu*'nu izleyen biri ne kadar masum düşünebilir ki?"

"Senem ya! Aşk olsun!" diye bağırarak yakındım.

Etraftaki insanlara göz gezdirdim ve birilerinin bizi duymamasını diledim. Etrafımız kalabalık da olsa bizim konuşmalarımızı dinleyen birileri yoktu. *Yani umarım yoktur. Ayrıca konumuzun şimdi Grinin Elli Tonu filmiyle ne alakası vardı?*

"Tamam, tamam. Şimdilik seninle dalga geçip konuyu saptırmayacağım. Sadece duruma şu tarafından bakmanı istiyorum. Yaşından dolayı böyle düşünmeni çok iyi anlayabiliyorum ama Demir'in aslında seni kaybetmekten çok korktuğu için bunu istemiş olabileceğini hiç aklına getirmedin mi?"

Bir dakika... Bu çok kafa karıştırıcı bir soruydu ve ben Senem'in ne demek istediğini gerçekten anlamıyordum.

"Nasıl yani? Senem, aklımı karıştırıyorsun. Lütfen, aydınlatır mısın beni?"

"Nisa, bence ben dışarıdan bakan biri olarak bazı şeyleri senden daha net bir şekilde görebiliyorum ve Demir'e baktığımda seni asla bırakmayacak birini görüyorum. Şimdi iyi dinle beni ve saçma sapan anlamlar yükleme. Tamam mı?" dediğinde omuzlarımı düşürerek başımı aşağı yukarı doğru salladım ve devam etmesini bekledim. Ne diyeceğini gerçekten merak ediyordum. Daha doğrusu Demir'e bakıp ne gördüğünü bilmek istiyordum.

"Eğer o gece aranızda gerçekten öyle bir şey yaşanmış olsaydı, yani Demir ve sen birlikte olsaydınız bu aranızdaki bağı kırmazdı ki. Aksine daha da güçlendirirdi çünkü o sevdiği genç kızla, sen de sevdiğin genç adamla birlikte olacaktın. Demir, senin ilkin olacaktı ve artık

bunun bilinciyle belki de daha dikkatli hareket edecekti. Aslında bu hem senin için hem de Demir için hayatınızı etkileyebilecek kadar önemli bir olay. Her ne kadar sürekli didişip birbirinizi yeseniz de sonunda hep yan yana geldiğinizi ve asla ayrı kalamadığınızı başta ben olmak üzere hepimiz çok iyi gördük. Yani bana kalırsa, Demir aslında kaçınılmaz bir olayı belki de daha erkene çekmek istedi."

"Yani sen diyorsun ki eğer Demir'le birlikte olsaydım bir nevi bana mecbur kalacak ve beni hiç bırakmayacaktı. Öyle mi?"

"Çok merak ediyorum Nisa. Kurduğum tüm o cümlelerden nasıl böyle saçma sapan bir anlam çıkardın? Ya bu çocuk sana deli divane âşık! Eh, Mustafa'yı da kıskandığını söylüyorsun. Neden mecbur kalsın? Nerenle dinliyorsun sen beni?" diye itiraz ederek sorduğunda Senem ona kulaklarımı işaret ettim ve bu kez kendime engel olamayıp gülümsedim. Eliyle alnına doğru sert bir şaplak indirirken yeniden bana döndü ve konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Bu bir zorunluluk değil. Mecburiyet? Hele o hiç değil. Başta da dedim, bu insanların kendi tercihi ve bana kalırsa sizin ilişkinizin de çok daha güzel bir boyuta atlaması için harika bir şans olabilirdi. Bunun senin için ne kadar özel olduğunu Demir'e anlatmalısın ve bence kanıtlamalısın da. Hem sen Demir gibi zamanında başkalarıyla birlikte olmadın ki!"

Bu Aybüke gerçeği daha kaç kez suratıma tokat gibi yapıştırılacaktı acaba?

"Aybüke'yi hatırlatmak zorunda mıydın şimdi?" diye sordum gözlerimi devirerek.

"Sadece anlamanı istiyorum aptal. İlk kez böyle bir şey yaşayacaksın ve bunu onunla yaşamak için ona izin vereceksin. Ya da şöyle sorayım, bunu Demir'le yaşamak istemez miydin?"

Düşündüm. Birkaç dakika boyunca sadece sorduğu soruyu düşündüm ve aslında cevabımın ne olduğunu çok iyi biliyordum. Demir'i o kadar çok seviyordum ki ondan bir an olsun ayrı düşmek bile bana dayanılmaz bir acı veriyordu. *Onsuz bir dünya bile düşünemezken Senem'in bahsettiği şeyi nasıl bir başkasıyla yaşayabilirdim ki?*

"İsterdim tabii ama dediğim gibi çok küçüğüm," dedim dürüstçe.

"Bunun senin için hiç basit bir şey olmadığını anlayabiliyorum. Kendini çok küçük hissettiğini de ama çok değerli bir his olduğunu

anladığında ve bunu sevdiğin adamla yaşadığında inan zannettiğin kadar kötü hissettirmiyor. Yine diyorum. Demir sana deli gibi âşık Nisa! Sen istesen bile seni asla bırakmaz. Sen ona kalbini verdin. Belki bunu dile getiremiyorsun ama göstermek de yine senin elinde. Eğer aranızda böyle bir şey geçerse inan bana, bu sizi daha çok birbirinize bağlar."

Senem iyi, hoş anlatıyordu ve hatta Demir hakkında çok güzel konuşuyordu ama hâlâ kafamda oturmayan şeyler vardı. *Neden benim tarafımdan sanki her şey mecburiyet ya da zorunluluk gibi görünüyordu? Neden Demir'e bir şeyleri kanıtlamam gerekiyordu? Ne yani? Demir böyle mi ikna olacaktı? Böyle mi sevgime inanacaktı? Eğer onunla birlikte olursam mecbur kalıp beni bırakmayacak mıydı yani?* Nedense ben Senem'in söylediklerinden yalnızca bunları çıkarabiliyordum. Demir, benimle birlikte olduktan sonra yanımda kalmaya kendini mecbur hissedecekti. Oysa ben bunu istemezdim ki. Sırf bana dokundu diye yanımda kalmasını, benimle birlikte olmasını, bana mecbur hissetmesini asla istemezdim. Eğer Demir benimle sırf bu yüzden birlikte olacaksa hiç olmamasını yeğlerdim. Bütün bunları geçtim, Senem bu durumu bizzat tecrübe etmişti. Aylar öncesinde yaşamıştı. *O zaman söylediklerinin tam aksine neden Oğuz şimdi onun yanında değildi? Neden onun elini tutmuyordu?*

"Peki, bu söylediklerin neden Oğuz ve sende işe yaramadı?" diye sordum merak ettiklerimi içimde tutamayacağımı anlayarak. Senem'in duygularını incitmek istemiyordum ama yaşadıklarını ve şu anki durumunu hatırlaması gerekiyordu.

"Diyorsun ki şimdi bana öğütler falan veriyorsun ama sen neden böylesin? Eee, Oğuz'la da birlikte oldun. Neden şimdi sevgili değilsiniz o zaman?" Sessizliğimi koruyup aynen bunları sorduğumu belirtircesine başımı salladım ve Senem iç çekerek devam etti.

"Çünkü Oğuz ve ben, sizin gibi değiliz Nisa. Kabullenmesi zor oldu ama bir şekilde kabullendim artık. Çok isterdim, biliyor musun? Oğuz'un beni Demir'in seni sevdiği gibi sevmesini çok isterdim. Benim için her şeyi göze almasını çok isterdim. Beni kıskanmasını, umursamasını, değer vermesini çok isterdim ama bak, olmuyor işte. Çok isteyince olmuyor. Bu yüzden Demir'in kıymetini bil."

Gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde bu kez ben uzanıp onun elini sıkıca tuttum. Amacım gerçekten onun canını yakmak değildi. Sadece anlayamıyordum işte. Bütün bu yaşananları hâlâ anlayamıyordum ve aklım almıyordu.

"Neden işe yaramadığını sordun. Sana öncesinde de olanları anlattım. Oğuz, benim farkımda bile değilken, hislerimi hiç bilmiyorken onun ayağına ben gittim. Onunla birlikte olmayı yine ben tercih ettim. Kimse beni bunun için zorlamadı. Her şey kendiliğinden ve biz istediğimiz için gerçekleşti. İnan bana, hiçbir anından da pişmanlık duymuyorum. Benim için hayatımın en özel ve unutulmaz gecesiydi. Oğuz beni şimdi ayağına çağırsa hiç tereddüt etmeden, her şeyi arkamda bırakıp koşarak ona giderim Nisa. İnan bana, yaparım bunu ve kimse engelleyemez beni, sen bile."

Senem'in gözlerindeki gurura, özgüvene ve asla pişmanlık duymamasına tebessüm ederek baktım. Kendinden bu kadar emin konuşması beni de gururlandırdı ama yine de dilimi tutamayıp bir gerçeği onun suratına vurdum.

"Hâlâ bekliyorsun onu, değil mi?" diye sorduğumda omuzlarını silkerek kocaman gülümsedi. Hatta kıkırdadı ve başını beni onaylarcasına salladı.

"Evet, bekliyorum çünkü ben, belki de hiç gerçekleşmeyecek ve sonu asla mutlu bitmeyecek bir peri masalının varlığına inanıyorum. Zehirli elmanın tadını bir kez aldım ve kendimi derin bir uykuya bıraktım. Beni uyandıracak tek kişi de o."

Senem'in yeşil gözlerine uzun uzun ve daha derin baktım. O kadar hayat doluydu ki... Resmen girdiği her yeri aydınlatırdı o. Her şeye rağmen kendine güveniyordu ve düştüğü yerden kimseye ihtiyaç duymadan kalkmayı başarıyordu. Onunla gerçekten gurur duyuyordum.

Oğuz'u beklediği için ona asla kızamazdım çünkü onu gerçekten seviyordu. Belki de Senem için Oğuz hayatının aşkıydı. *Keşke*, dedim içimden. *Keşke onlar için küçük bir umut olsaydı.* O zaman belki de itiraz etmek yerine ben de canı gönülden desteklerdim ikisini ama o umut yoktu ve ben Senem'in boş hayallere kapılarak daha fazla canının yanmasını istemiyordum.

"Bazen sana gerçekten inanamıyorum. Beni çok şaşırtıyorsun," dediğimde yine omzuyla omzuma vurdu.

"Biliyorum ama bak, ben bütün bunlara razıysam ve her şeye rağmen hâlâ Oğuz'u bekleyebiliyorsam sen de biraz cesaretli ol Nisa. Çekinme, utanma. Birini sevmek, birine dokunmak utanılacak bir şey değil ki. Kendine ya da Demir'e itiraf edemiyorsun belki ama her şeyden, herkesten çok seviyorsun onu ve bu sevgi karşılıklı. Demir'in sana olan sevgisini geçtim, o çocuk senin için ölür. O kadar diyorum bak."

"Allah korusun, deme öyle."

"Bak, kıyamıyorsun bile ona." Gülümsememi gizleyemedim. *Gerçekten hiç kıyamıyordum o aptal kedi yavrusuna.*

Uzun zamandan sonra Senem'le böyle konuşmak, dertleşmek bana öyle iyi gelmişti ki sanki üzerimdeki yük biraz olsun hafiflemiş gibiydi. Aslında beni rahatlattığı için ona gerçekten minnettardım. Çünkü ben, benim gibi tepkiler verir, ön yargıyla yaklaşarak Demir'i suçlar diye Senem'e olanları anlatmak istememiştim ama o beni yine şaşırtmayı başarmıştı. Demir'i bu kadar savunduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Peki, ben ne yapacağım şimdi?" diyerek sızlandığımda birden yanımdan kalkarak şezlonglarımızın bulunduğu tarafa gitti ve ona ait plaj çantasından eline bir şey alıp tekrar yanıma geldi. Hâlâ kapalı olan cep telefonumu bana uzattığında kıkırdadım. *Bunu yanında taşıdığına inanamıyordum.*

"Önce işe şu telefonunu açmakla başlayabilirsin. İnan bana, çocuğun sesi bok gibi geliyordu. Gerçekten bitmiş bir vaziyette."

Elinden telefonumu alıp sıkıca avucumun içinde tuttum. Şimdi açmak istemiyordum ama bu dediğini çok kısa bir süre içinde kesinlikle yapacaktım.

"Sonra?" diye mırıldandığımda kollarını birbirine kenetleyerek başını dikleştirdi, gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

"Git ona."

"Ne?"

"Git ona Nisa. Yanındayken en az şu denizin çevresindeki çocuklar kadar mutlu olduğun, belki de bu hayatta en çok değer verdiğin kişi o. Kalbin sadece onun yanında atarken her şeyi bir kenara bırak

ve git ona. Hayat sınırlı, her şey geçici. Bir gün yanımızda olan şey ertesi günü olmayabilir, elimizden kayıp gidebilir ama bu sınırlı zamanı özel kılmak da yine bizim elimizde. Bu yüzden git ona ve onu ne kadar çok sevdiğini söyle, göster. Onun için bir şeyler yap. İlk adımı bu kez sen at."

Senem yine ve yine çok haklıydı. Onun yanına gitmek istemiyordum. Onun yanına bir an önce uçmak istiyordum. Üstelik onu çok özlemiştim ve bu sadece fiziksel bir özlem değildi. Gülümsemesini özlemiştim. Şapşallığını özlemiştim, yanaklarımı sıkmasını özlemiştim ama en çok da onun kalbinin sıcaklığını hissetmeyi özlemiştim.

"Nasıl göstereceğim peki ben ona sevgimi?" diye tereddütle sorduğumda ne yapacağımı bilmiyordum. *Gitmemi ve sevgimi göstermemi istiyordu, peki bu nasıl olacaktı?*

"O kısmı sana bırakıyorum artık," dediğinde neyi ima ettiğini hemen anladım ve yine kendimi onu çimdiklerken buldum.

"Aklından geçen şeyi hayatta yapmam!"

"Ben hiçbir şey demedim, sen kendin dedin. Dediğim gibi bu sana kalmış," diyerek iki elini kaldırıp teslim olurcasına kendini savunmaya geçtiğinde ben de kendimi savunmak istedim.

"Senem, ben Devrim Amca'nın, Esma Teyze'nin yüzüne bir daha nasıl bakarım?"

Omuzlarını bıkkınlıkla düşürerek derin bir nefes aldı. Önce sabır diler gibi gökyüzüne baktı, ardından gözlerimin içine bakarak hiç de samimi olmayan bir ifadeyle gülümsedi. Bana bakışlarından bile aslında ne demek istediğini anladım. Onun bütün bunları tecrübe ettiğini hatırladım.

Oğuz'la yaşadıkları şeyler ortaya çıktıktan sonra Senem her şeyi, daha doğrusu Esma Teyze ve Devrim Amca'yla yüzleşmeyi aylar öncesinde yaşamıştı. Kolay bir dönemden geçmemişti ama bir şekilde ayağa kalkmıştı. Yanında ben de vardım ve bütün bunlarla nasıl mücadele ettiğine ben şahit olmuştum. Fakat biliyordum ki aslında hiçbir zaman onun içten içe ne yaşadığını ne hissettiğini öğrenemeyecektim. Çünkü Senem bana bunu hiçbir zaman söylemeyecekti. Kimseye söylemeyecekti. Kendine saklayacaktı.

"Nankörlük yapmak istemiyorum ama bence unuttuğun bir şey var," dediğinde düşüncelerimden sıyrılarak ona döndüm.

"Neymiş o?"

"Hayatımızın her anında onlar yanımızda olmayacak ki. Bir gün onların yanından ayrılacağız, ayrılmak zorunda kalacağız. Ailemiz bildiğimiz bu insanlardan, yaşadığımız o küçük şehirden, okulumuzdan, arkadaşlarımızdan... Herkesten ayrılacağız ama o gün geldiğinde Demir'in yanında olmasını, elini sıkıca tutarak sana eşlik etmesini istemez misin?"

"Aklıma girmeye çalışıyorsun," dedim kendimi savunmaya geçerek.

"Hayır, aksine seni aydınlatmaya çalışıyorum çünkü son kararı sadece sen belirleyeceksin."

Senem, gerçekleri yüzüme vurmaktan çekinmiyordu. Zamanı geldiğinde her şeyden uzaklaşmamız gerekecekti. Devrim Amca ve Esma Teyze'nin bize bahşettiği hayata veda edecektik. Kendi yuvamızı, ailemizi kuracaktık ve o gün geldiğinde Demir'in yanımda olmasını, elimi tutmasını elbette çok isterdim. Belki bunları düşünmek, hayal etmek için çok erkendi ama isterdim işte. Eğer yolun sonunda Demir'le bir hayat paylaşmak varsa belki de her şey denemeye değerdi. Sadece biraz cesaret etmeliydim.

"Yalnız ben nasıl izin alacağım?" diye mırıldanırken çoktan kararımı verdiğimi fark ettim. Senem bir anda boynuma atlayarak bana sarıldığında söylediğim şeyin onun da hoşuna gittiğini anladım.

"Sen okul öncesi Deniz'e matematik dersi vermeyecek miydin? Onu bahane et ya da Sedat Abi burada, onu bahane et. Git işte bir şekilde. Hem zaten biz de haftaya dönmüyor muyuz?"

Senem, yine ve yine doğru noktaya parmak basıyordu. Yaz tatiline girmeden birkaç gün önce Batuhan'ın çok hoşlandığı Deniz yanıma gelmişti. Matematikte çok iyi olduğumu öğretmenlerden duyduğunu söylemiş ve yaz sonunda ona üçüncü sınıf için biraz yardım etmemi rica etmişti. Ben de bu teklifi kıramamış, kabul etmiştim. Yalova'ya döner dönmez de onunla derslere başlayacaktık.

Sedat Abi ise üniversite sınavında çok iyi bir puan tutturmuş ve istediği bölümü kazanmıştı. Mühendislik üzerine okumak istiyordu ve bunun için çoktan hazırlıklara başlamıştı. Okumanın yaşı olmadı-

ğını söyleyerek yirmi dokuz yaşında üniversiteye başlayacaktı. Harika bir adamdı ve ben onunla gerçekten gurur duyuyordum.

Sedat Abi, tercihini İzmir Dokuz Eylül Üniversite'sinden yana kullanmıştı. Bu yüzden de kaydını gerçekleştirmek için önce Rize'den Yalova'ya dönüp Zehra Teyzeleri bırakmış, ardından da İzmir'e gitmişti. Hazır kiraladığı arabayla İzmir'e kadar gelmişken de işlerini halledip bizi çok özlediğini bahane ederek Mersin'e kadar gelmişti. İki gündür buradaydı ve yarın sabah erkenden Yalova'ya dönmek için yola çıkacaktı.

"Ayıp olmasın şimdi," diye çekinerek mırıldandım ve denizin içindeki Devrim Amca ve Esma Teyze'yi işaret ettim.

"Niye ayıp olsun ki?"

"Ne bileyim Senem ya? Uzun zamandır buradayız sonuçta. Erkan Dayı'ya çok ayıp olur sanki."

"Tamam, anlaşıldı. Sen yapamayacaksın o işi. Bana bırak o zaman. Ben hallederim."

"Nasıl olacakmış o?" diye söylenirken merakla ona baktım.

"Akşam izle de gör nasıl olduğunu," diyerek göz kırptığında yine dayanamayıp sıkıca ona sarıldım.

Uzun zamandan sonra Senem'le böylesine her şeyi konuşmak, paylaşmak bana hiç ummayacağım kadar iyi hissettirdi. Bazen şüpheye düşüyordum. Bir sürü sorun yaşamıştık. Birbirimizi kıskanmıştık. Büyük kavgalar etmiş, kararlarımızı sorgulamıştık. Bazen aramız gerçekten iyi miydi yoksa rol mü yapıyorduk, kestiremiyordum ama şimdi anlıyordum da belki de yaşadığımız onca kötü anı boşuna değildi. Şiddetli kavgalar, güçlü bağlılıkları ortaya çıkarırdı. Tüm o kötü anları yaşamak Senem'le aramızdaki bağı daha da güçlendirmiş, bizi kendimize getirmişti. *Şimdi fark ediyordum da... Senem, benim resmen aydınlık tarafımdı.* Ben siyahsam, o beyazdı. Ben gölgeysem, o güneşti ve biz her ne olursa olsun bir şekilde birbirimizi tamamlamayı başarıyorduk.

"Ya Senem," diye mırıldandığımda geri çekilerek bana baktı ve ne diyeceğimi bekledi.

"Hani biz kâğıt üzerinde de olsa kardeşiz ya. İyi ki kardeşiz be. Bundan sonra daha sık sarılalım olur mu?"

"Kız, Suratsız! Ben seni içime sokarım ne sarılması?"[17] diyerek bir kez daha ama bu kez resmen iyice sıkarak sarıldığında kıkırdamadan edemedim. "Ama şimdi denize girmek istiyorum ve seni de zorluyorum," diye devam edip kollarımın arasından çıktığında itiraz etmedim. Ellerimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Önce ikimizin de telefonunu alıp plaj çantalarının içine attı ve sonra dediğini yapıp beni zorla da olsa denize sokmayı başardı.

Akşam saatleri yaklaşıp güneş o enfes turuncusunu gösterene dek Senem'le denizden hiç çıkmadık ve işin aslı iyice cıvıttık. Günlerdir sessizliğe büründüğüm için ani değişikliğim yine herkesin dikkatini çekti tabii ama kimse üstüme gelip bunu yüzüme vurmadığı için keyfim tıkırındaydı.

Yemekten önce Senem'le odamıza gidip duş aldık ve ardından üstümüze rahat bir şeyler giyerek Kız Kalesi pasajında gezintiye çıktık. Bugün için Senem'e büyük bir teşekkür borçluydum ve bunu ona her dile getirdiğimde sürekli ağzımı kapatıyor, beni duymazdan geliyordu.

Yemekten önce pasajın içinde gezmek istememin iki önemli nedeni vardı. Eğer Devrim Amca'dan izin alabilirsek bugün Mersin'deki son gecem olacaktı. Bu yüzden her saniyenin tadını çıkarmak ve dolu dolu geçirmek istiyordum. Ayrıca buradan gitmeden önce Demir'e hediye almayı da düşünüyordum. O beni sürekli hediyelere boğarken kendimi ona karşı çok mahcup hissediyordum. Madem yanına barışmak için gidecektim, bunu en iyi şekilde yapmalıydım.

Küçük bir dükkânda görmüş olduğum deniz kabuklarından oluşan bir fotoğraf çerçevesi aldım onun için. Paraşütteki fotoğrafımızı pasajın ara sokaklarının birinde bulduğum bir fotoğrafçı sayesinde çıkardım. Çerçeveyle birlikte hediye paketi yapmalarını rica ettim ve böylelikle hediye faslını çabucak hallettim.

Akşam yemeği için otele dönmeden önce Senem'le birlikte Kız Kalesi'nin çevresini bir kez daha keşfe çıktık ve bulduğumuz her güzel alanda beraber bir sürü fotoğraf çekindik. Bütün bunları yaşarken bu-

[17] *Poğaça Surat'tan Not: Ben de sizi içime sokacağım şimdi! Ahh, benim canım yavrularım.*

radan gideceğim için hüzünlenmeye başladım. Bu kısa sürede bu güzel şehir ve bu harika ilçe resmen hayatımın bir parçası hâline gelmişti.

Akşam yemeğinde bayağı sessizdim ama en azından günlerdir süren somurtkanlığım artık yoktu. Üstelik Sedat Abi de burada olduğu için çok mutluydum. Geldiği gün heyecanımı tam olarak yansıtamamıştım ama bugün akşam yemeği boyunca sürekli onunla sohbet etmiştim. Hatta yemekten sonra da birlikte okeye oturmuş, takım olmuştuk.

Geniş masanın çevresinde Sedat Abi, Alper ve Erkan Dayı'yla hâlâ okey oynarken Senem birden, "Devrim Amca?" diye seslendi. Sonunda benim gitme mevzumun sırasının geldiğini Senem'in imalı tınısından ve bana bakışından anladım. Oturduğum beyaz sandalyede biraz gerginleşirken bakışlarımı Senem ve çevremizdeki aile büyüklerimizin üzerinde gezdirdim.

"Efendim kızım?"

"Diyorum ki... Hazır Sedat Abi buraya kadar gelmişken, Nisa'yı da Yalova'ya postalayalım mı?" Elimle doğrudan alnıma sert bir şekilde vurdum. *Böyle mi izin almayı planlamıştı yani?*

"Nasıl yani?" dediğinde Devrim Amca, elindeki çay bardağını önündeki sehpaya bıraktı. Meraklı bakışlarını Senem ve benim üzerimde gezdirmeye başladı. Yanında oturan Esma Teyze'nin kaşları çoktan havaya kalkmıştı bile ve sorgularcasına doğrudan bana bakıyordu.

"Yani diyorum ki gönderelim biz bunu eve. Son zamanlarda çok canı sıkıldı. Başımın etini yedi, *'Artık eve gitmek istiyorum,'* diye." *Bir dakika, bir dakika... Bu anlattığı tam olarak kendisi oluyordu aslında.* Alnıma bir kez daha sert bir şekilde vurdum. Yerin dibine girmek istiyordum.

"Öyle mi kızım?" Doğrudan bana bakarak konuştuğunda Devrim Amca, hemen yanımda oturan Senem'in koluna oldukça sert bir şekilde vurdum.

"Böyle mi izin alacaktın ya?!"

Benim de kendimi iyice belli etmemle hemen karşımda oturan Esma Teyze bu komik hâlimize kıkırdadı. Tam ağzını açarak konuş-

maya dahil olacaktı ki Devrim Amca ona izin vermeyerek "Ben hal lederim," dedi.

"Şaka şaka! Okulların açılmasına az kaldı. Nisa'nın da okuldan bi kıza matematik dersi sözü vardı. Hem bir nevi artık ona başlar hem de Zehra Teyze ve Orhan Amca'yı yalnız bırakmamış olur. Onlar koca evde bizsiz çok sıkılmışlardır. Zaten biz de haftaya dönüyoruz. Bence Nisa yarın Sedat Abi'yle birlikte gidebilir. Ben de sonrasında bizim arabada daha rahat ve yayılarak giderim."

Senem sonunda düzgün bir dille açıklama yaparak ve kendine de gayet güzel bir pay biçerek konuştuğunda rahatlayarak nefesimi dışarı bıraktım. Asıl amacımızı belli etmek istemesek de söylediklerinde doğruluk payı bir hayli yüksekti. Yani Demir kısmını atlarsak Senem oldukça makul ve gerçek nedenler atmıştı ortaya.

"Gitmek istiyor musun kızım?" diye sordu Devrim Amca gözlerimin içine bakarak. Önce Esma Teyze'ye baktım ve tepkisini ölçmek istedim. Yüzünde kızgınlığa dair hiçbir şeye rastlamadım. Aksine gülümseyerek başını aşağı yukarı doğru salladığında onun tarafından izni kaptığımı anladım ve bundan cesaret alarak Devrim Amca'ya gerçeği söyledim.

"Evet, eğer sizin için de bir sakıncası yoksa."

"Tamam, o zaman. Git odana, eşyalarını toplayıp bavullarını hazırla. Sedat, sabah erkenden yola çıkacak, sen de onunla birlikte gidersin."

"Çok teşekkür ederim!" diye şakırken heyecanlanarak ellerimi havada çırptım ve bir anda oturduğum sandalyeden kalktım.

Önce koşup Devrim Amca'ya sarıldım, sonra Esma Teyze'yi yanaklarından öptüm, ardından da doğrudan Senem'e koşup üstüne atladım. Bu kadar kolay izin alabileceğimizi düşünmemiştim ama olmuştu işte. Daha fazla zaman kaybetmeden otele girdim, asansörlere doğru koştum ve çok geçmeden odama ulaşıp hızla eşyalarımı toparlamaya başladım. *Demir'e kavuşmama yirmi dört saatten daha az bir süre kalmıştı.*

Hazırlamış olduğum dört koca bavulu ve giyeceğim kıyafetlerle, Demir'e almış olduğum hediyeyi yerleştirdiğim küçük çantayı Senem'in yardımıyla sabahın yedisinde Sedat Abi'nin buraya gelirken

kiralamış olduğu arabanın bagajına taşıdık. Bunu gerçekleştirirken esnememi bir türlü durduramıyordum çünkü Demir'i görecek olmanın verdiği heyecanla bütün gece uyuyamamıştım. İçim içime sığmıyordu resmen. Gerçi sadece bu da değildi. Sonunda kapalı olan telefonumu açmıştım. Onun atmış olduğu tüm mesajları okumuş, tüm ses kayıtlarını dinlemiştim. Nasıl pişman ve üzgün olduğunu titreyen sesinden fark etmiştim ve bu kez mutluluktan ağlarken ona kavuşmak için resmen yola çıkana dek saatleri sayar olmuştum. Bu yüzdendi uykusuz kalışım ama yolumuz uzundu ve uyumak için bol bol vaktim olacaktı. Belki o zaman bu uzun yolculuk daha kısa sürer ve ben göz açıp kapayıncaya kadar Demir'e kavuşmuş olurdum.

Senem'le birlikte otelin önünde beklerken Devrim Amca da bizim yanımızdaydı. Sırf Sedat Abi'yle beni yolcu etmek için sabahın bu erken saatinde ayaktaydı. Esma Teyze ve diğerlerini sabahın bu erken saatinde uyandırmak istemediğimiz için onlarla geceden vedalaşmıştık. Yanımda şimdi sadece Devrim Amca ve Senem vardı.

Sedat Abi, arabadaki son hazırlıkları tamamladıktan sonra yanımıza yaklaştı ve Devrim Amca'yla kucaklaşıp haftaya görüşeceklerini söyleyerek vedalaştı. Aralarında duymadığım sessiz bir konuşma geçti ve ardından da ikisinin de bakışları birden bana sabitledi. Devrim Amca, Sedat Abi'den ayrılıp bana kollarını açtığında çekinmeden gidip sıkıca ona sarıldım.

"Senem'in söylediklerine hiç inanmadım, haberin olsun. En fazla üç gün onun evinde kalabilirsin. Anlaştık mı?"

Devrim Amca, kulağıma doğru fısıldadığında kıkırdamama mâni olamadım. *Resmen yakalanmıştık!* Gerçi asıl Devrim Amca'nın gözünden bir şey kaçsaydı, şaşırırdım. Hâl ve hareketlerimi çabuk anlıyordu.

"Anlaştık," diye mırıldandıktan sonra onun kollarının arasından çıkarak Senem'in yanına gittim ve sıkı sıkı ona sarıldım. Saçlarını okşayıp öptüm.

"Her şey için teşekkür ederim karamelim benim," diye konuştuğumda daha da sıkı sarıldım ona. Ayrıldığımız anda gözlerinin dolduğunu fark ettim ama hemen kendini toparladı. Bu uzun bir ayrılık olmayacaktı. Bir hafta sonra yeniden yan yana olacaktık.

"Rica ederim. Suratsız. Vardığında yaz ya da ara beni tamam mı?"

"Tamam," dediğimde sırtımı sıvazlayarak beni arabaya doğru ilerletti. Sedat Abi de tüm sevecenliğiyle benim için arka kapıyı açtı.

"On saatlik bir yolculuk için hazır mısın fıstık?" diye sorduğunda Sedat Abi, gülümsedim ve bir elimi yumruk yaparak ona uzattım.

"Hazırım kaptan!" diye şakıdığımda Sedat Abi de yumruk yaptığı elini benimkine tokuşturdu.

Arabaya binmeden önce son kez arkamı dönüp bu harika şehrin, bu harika ilçesine ve denizin ortasındaki Kız Kalesi'nin güzelliğine baktım. Ailemle, Senem'le, Demir'le geçirdiğim tüm o güzel anları aklıma getirdim ve buruk bir şekilde gülümsedim. Burayı ve burada biriktirdiğim onca anıyı gerçekten çok özleyecektim. *Umarım yeniden görüşürüz Mersin. Umarım bir sonraki yaz ya da öncesinde buraya yeniden gelebilirim.*

Yanaklarıma damlalar yavaşça akarken silkelendim ve gözyaşlarımı hızla temizleyip ayağımdaki ayakkabıları çıkardım. Sedat Abi'nin benim için arka koltuklara hazırlamış olduğu yatak düzeneğine baktım. Koltukların üstüne çarşaf sermiş, bir de yastık ve pike almıştı. Zaman kaybetmeden koltuklara oturdum ve onu beklemeye başladım.

Sedat Abi, direksiyondaki yerini alırken ben de üzerime giydiğim rahat eşofman altının cebinden cep telefonumu çıkarıp Demir'in atmış olduğu son ses kaydını bir kez daha dinledim.

"Nisa... Seni nasıl özledim, bir bilsen sevgilim. Sensizliği hissettiğim her gün sanki sana daha çok ihtiyacım oluyor, seni daha çok özlüyorum. Keşke burada olsaydın. Keşke o deniz kokunu içime çekseydim. Lütfen, artık beni yanıtsız bırakma. Buna dayanamıyorum."

Bu ses kaydını dün gece atmıştı. Sesine karışmış acı yine kalbimi sızlattı. Dayanamadım. Sabahın bu erken saatine aldırmadan aniden gelen bir cesaretli elim harflerin üzerinde gezindi ve ona karşılık verirken buldum kendimi.

"Ben de seni çok özledim, aptal kedi yavrusu."

Sedat Abi motoru çalıştırıp Karadeniz türkülerinden oluşan bir CD'yi müzik çalara taktığı sırada ben de mesajımı ona gönderdim. Sırf ondan gelecek olan herhangi bir mesaj beni daha fazla heyecan-

landırmasın diye de hemen telefonumu kapatıp koltuğa iyice uzanarak başımı yastığa yasladım. O sırada Sedat Abi de bulunduğumuz sokaktan uzaklaşıp ana yola çıktı. Bir pastanenin yanından geçerken arabayı durdurdu ve yolda karnımızı doyurabileceğimiz poğaça türü yiyecekler aldı. O sırada uykum iyice kaçtığından Sedat Abi'nin yanındaki boş koltuğa oturdum ve ona muavinlik yapmak istedim.

Poğaçalardan zeytinlisini elime alıp iştahla yerken Sedat Abi de müzik çalardan kulaklarımıza ulaşan Karadeniz türküsüne içli içli eşlik ediyordu.

"Yüce dağ değil idum, duman sardi başumi.

Sevduğum beni ağlar, ah ben da sevduğumi.

Kayık gelir uzaktan, dalgalara karişmiş.

Daha kavuşamadan mevlam ayruluk yazmiş."[18]

Bir elimi çeneme yaslayıp onu izledim, türküyü bitirmesini bekledim. Türküyü bitirdiğinde öyle bir iç çekti ki onu neyin bu kadar üzdüğünü merak ettim ve dilimi tutamadım. Çok anlık davrandım ve belki de çok özel bir soru sordum.

"Sedat Abi, sen hiç âşık oldun mu?" Göz ucuyla bana baktı, yola olan hâkimiyetini kaybetmedi ve sonra dudaklarını aralayıp konuştu.

"Oldum tabii fıstık. Hem de öyle bir kıza âşık oldum ki aha bu Karadeniz türküleri yetersiz kalır yanında." Daha da çok merak ettim Sedat Abi'nin hikâyesini.

"Ne oldu peki? Nasıl tanıştınız? Şu an nerede, ne yapıyor mesela?" Önce dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu, sonra o tebessüm yok olup yerini hüzne bıraktı.

"Lisenin son yılıydı. Biz daha Rize'deyiz tabii. Köyün muhtarının kızıydı. Adı da Dilan'dı. Aynı sınıftaydık ama öyle güzel gözleri vardı ki Nisa, Karadeniz'deki deniz halt etmiş yanında. Boncuk boncuktu, masmaviydi. Neyse gel zaman, git zaman taşıyamadım içimde sevgimi. Açıldım ben bu kıza. Meğerse o da benden bir şeyler bekliyormuş. Hemen dedi, *'Gel, iste babamdan beni,'* diye. Durur muyum hiç? Anamı, babamı alıp çiçeğimiz çikolatamızla gittik muhtarın kapısına.

---

[18] Deniz Toprak'ın *Diz Dize* türküsünün nakaratlarıdır.

Daha içeri adım atmadan muhtar demesin mi? *'Bizim fakir, fukaraya verecek kızımız yok,'* diye. Kovdu bizi kapıdan. İsteyemedik de kızı. Eh, o zamanlar fındıktan kazandığımız para pek yetmiyordu bize. Elimiz boş döndük anlayacağın. O sıralarda dedemler Devrim Abilerle çalışıyorlardı. Haber geldi kız istemeden birkaç gün sonra. Dedem öldü. Biz de kalktık, apar topar gittik Yalova'ya. Cenazesini Rize'ye getirdik. Gömdük dedemi, mevlidini okuttuk. Sonra Devrim Abi fark etti bizim çaresizliğimizi. Ondan sonra da hiç bırakmadı. Kol kanat gerdi. Ailesi yaptı. O gün bugündür de hep onun yanındayız."

Sedat Abi, tüm hikâyesini anlatırken onu yüzüme yerleşen hüzünle dinledim. Fakat bir kısmı atladığını fark ettim ve çenemi tutamayıp yine merakıma yenik düştüm.

"Peki sevdiğin kıza, Dilan'a ne oldu?" Önce kahkaha attı Sedat Abi, ardından da saçlarını karıştırarak yola dönüp otobanda hızını biraz daha artırdı.

"Çoktan evlendi. Şimdi iki de kızı var."

"Yapma be! Çok üzüldüm."

"Boş ver be fıstık. Her masal mutlu sonla bitecek diye bir şey yok. Allah onu ve ailesini mesut etsin. Bu bana yeter."

Sedat Abi, böylesine ince düşünüp, bu kadar yüce gönüllüyken daha fazla yarasını deşmek istemedim. Onun bir benzin istasyonunda durmasıyla ben de yeniden arka koltuklara geçtim ve benim için hazırladığı yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Ne olduğunu anlayamadan aniden üzerime çöken yorgunlukla gözlerimi kapadım. Tek isteğim uyandığımda Yalova'da olmaktı.

Üzerimdeki yorgunluk ve uykusuzluktan dolayı içim öyle bir geçmişti ki uzandığım koltuk, haftalardır vakit geçirdiğim otel odasındaki yataktan daha rahat gelmişti. Omzuma dokunan bir elle göz kapaklarım aralanırken kirpiklerimi kırpıştırarak yattığım yerde doğruldum ve gerinerek boynumu çıtlattım. Fakat birkaç saniye içinde bulunduğum yeri kavradığımda gözlerimde uykuya dair hiçbir eser kalmadı. Gözlerim irice açıldı ve ön koltukların arasındaki boşluğa girerek etrafı, bulunduğum yeri daha yakından inceledim.

"Geldik bizim memlekete," dediğinde Sedat Abi hızla uzanıp kolundaki saate baktım. Öğle vaktini çoktan geçmiş, saat akşamın beşine yaklaşıyordu. *Üstelik Yalova'daydık! O kadar çok uyumuş muydum ben ya?*

Yaz aylarında olduğumuz için hava hâlâ aydınlıktı ve biz tam da şu an Demir'in evinin bulunduğu caddedeydik. Hatta onun evinin tam karşısındaydık. Impala tüm güzelliğiyle karşımızdaki kaldırım kenarını süslüyordu.

"Devrim Abi üç günlüğüne sana izin verdi. O yüzden seni doğrudan buraya getirdim. İhtiyacın olanları bagajdan al, gerisini ben eve bırakırım. İstediğin zaman da ara, gelir alırım seni. Olur mu?"

Ben hâlâ yaşadığım şoku atlatamazken Sedat Abi sakin bir şekilde benimle konuşuyordu. *Demek ki Devrim Amca'yla o yüzden fısıldaşmışlardı. Buraya geleceğimi zaten biliyordu.*

Sedat Abi, artık inmem için bana kapıyı işaret ettiğinde başımı onu onaylarcasına sallayıp yavaşça kapıyı araladım ve arabadan indim. Bagajın içinden giyeceğim kıyafetlerin ve Demir'in hediyesinin bulunduğu çantayı alıp kapattım. Sedat Abi'ye tüm içtenliğimle teşekkür ettikten sonra o sokaktan çıkana kadar bulunduğum yerde bekledim.

Sedat Abi, tamamıyla uzaklaştığında derin bir nefes alıp arkamı döndüm ve karşımdaki açık mavi binaya baktım. Her şey aynıydı ve değişen hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kapatıp derin derin nefesler alıp verdikten sonra üzerimdeki kıyafetleri ve saçlarımı düzelttim. Ayaklarım hâlâ yere değmezken omuzlarımı dikleştirdim ve sıkıca tuttuğum çantayla birlikte karşı kaldırıma geçip binaya doğru ilerledim.

İçeri girip merdivenlerden ağır adımlarla çıkarken heyecandan olsa gerek karnıma bir ağrı saplandı. Sonunda üçüncü kata ulaştığımda kalbim resmen yerinden fırlayacakmış gibi çok hızlı atıyordu. Elimde tuttuğum çantayı yavaşça yere bırakıp gözlerimi kapattım ve bir elimi havaya kaldırdım. Tüm cesaretimle kapının zilini çaldım. Birkaç saniye bekledikten sonra duyduğum ayak ve sitem sesleriyle sırıtmaya başladım. *Evdeydi ve yine Batuhan'a söyleniyordu.* Ayak sesleri git gide yaklaşırken karnımdaki ağrıyı, bedenimdeki titremeyi bir türlü bastıramıyordum. Sanki onu ilk kez görecekmiş gibi çok heyecanlıydım.

"Ulan Batuhan! Yine ne isti..."

Kapı ardına kadar açıldığında cümlenin sonunu getiremedi. Gözleri kocaman açılırken yutkunduğuna şahit oldum ve gülümsemeye çalıştım. Daha doğrusu üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum. O hâlâ bana şaşkınlıkla bakarken ben de konuşabilmek için usulca dudaklarımı araladım.

9. BÖLÜM

♪ *Yüksek Sadakat – Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer*
♪ *Güliz Ayla – Olmazsan Olmaz*

Demir Gürsoy'dan...

Kutup Yıldızı'm♥: *"Ben de seni çok özledim, aptal kedi yavrusu."*

Telefonumun ekranındaki mesaja sayısız kez bakarken bir elimi saçlarımın arasından geçirip ensemi kaşıdım. Nefesimi püskürterek dışarı bırakırken gözlerimi bir an olsun ekrandan çekemiyordum. Sabahtan bu yana her boş bulunduğum anda bu mesajı açıyor ve gerçekliğini sorguluyordum. Gerçekti, biliyordum ama yine de kendimi ekrana boş boş bakmaktan alamıyordum çünkü günlerden sonra Nisa'dan aldığım *ilk* ve *tek* tepkiydi.

İstanbul'dan döndüğümden bu yana hayatımdaki her şey çok durağan bir şekilde ilerliyordu. Eğlenemiyordum, gülümseyemiyordum, içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Günlerimi bitkin ve sürekli uyuyarak geçiriyordum. Bahar, Batuhan ve Emre'yle birlikte zaman geçirirken bile aklımı işgal eden düşüncelerden asla kurtulamıyordum. Bazen Emre ve Batuhan'la birlikte PlayStation oynadığımız anlar da bile kendimi yine Nisa'yı düşünürken buluyordum. Aklım hep ondaydı. Onu çok merak ediyordum. Sanki o yanımda olmayınca hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi hissediyordum. İçimdeki merak duygusuna öyle hâkim olamıyordum ki her gün en az üç kez Senem'i arayıp onun nasıl olduğunu soruyordum. Senem'i de bıktırdığımın farkındaydım ama elimde değildi. Nisa'dan haber alamayınca çıldıracakmış gibi hissediyordum. Ondan ayrı geçirdiğim her gün içgüdüsel olarak ona mesaj atıyor ama hiçbirine karşılık alamıyordum. Geçen sekiz günün ardından ilk kez bu sabah ondan bir geri dönüş alabilmiştim. Mesajda beni çok özlediğini yazmıştı. *Öyleyse hâlâ umut var demekti, değil mi?*

Umuduma sıkıca tutunmama rağmen yine de Nisa'nın bana olan öfkesinin kolay kolay geçeceğini düşünmüyordum. Mersin'de geçirdiğimiz o son geceden sonra buna ihtimal bile vermiyordum. Günler-

dir benimle konuşmuyordu. Sessizliği ve tepkisizliğiyle beni resmen sınıyordu. Senem'le olan telefon görüşmelerimiz sırasında bile onun sesini duymak istediğimde kaçıyor, benimle konuşmayı ısrarla reddediyordu. Bu kırgınlığı ve öfkesi diğerlerinden çok farklıydı. Sanki onu kaybetmişim gibi hissettiriyordu. Gerçi yaptığım dengesizlikten sonra haklı bir tavır sergilediğini inkâr edemezdim. O gece olanlardan, Nisa'dan istediğim şeyden sonra büyük bir utanç duyuyor, ben de kendimi bir türlü affedemiyordum.

Bu sabah gözlerimi yeni bir güne aralayıp da telefonumun ekranında ilgimi çekecek bir şeyler var mı diye kontrol ettiğimde görmüştüm Nisa'nın mesajını. Üstelik öncesinde attığım bütün mesajların da okunduğunu fark etmiştim. O ânın heyecanıyla hemen ayaklanıp doğrudan onu aramıştım ama karşılaştığım şey tıpkı günlerdir olduğu gibi yine ve yine telesekreter sesi olmuştu.

Nisa, mesajı çok erken bir saatte attığı için onu tekrar aramak istemedim. Aksine çabucak hazırlanıp evden çıktım ve birkaç gün öncesinde kaydolduğum spor salonuna gittim. Aklımı dağıtmak için birkaç egzersiz çalışmak istedim. Fakat spor salonunda geçirdiğim saatlerde bile Nisa bir an olsun aklımdan çıkmadı.

Spordan sonra eve dönüp duş alarak kendime geldiğimde onu tekrar aradım ve yine telefonunun kapalı olduğunu fark ettim. Dayanamayıp Senem'i aradım ama onun da telefonu kapalıydı. İyice endişelenmeye başlarken kendimi zapt edemeyerek son çareyi Devrim Amca'yı arayarak buldum. Sonunda o telefonu açtı ve bana kızların denizde olduğunu söyledi. Bunun rahatlığıyla biraz olsun gevşemeye çalıştım ama olmadı tabii. Garip bir şekilde bu durumun içinde bir terslik olduğunu seziyordum. Tamam, Nisa beni şaşırtmayı severdi ama o geceden sonra da böyle bir mesaj atmazdı. İşimi daha da zorlaştırmak için her yolu denerdi. Yine de ondan aldığım mesaj günlerden sonra ilk kez dudaklarımın kıvrılmasını sağladı. Onun yokluğuyla neredeyse gülümsemeyi bile unutacaktım. Oysa ben de onu çok özlemiştim. *Kokusunu, gülüşünü, bakışını, ses tonunu, iri kahverengi gözlerini... Ona dair her şeyi çok özlemiştim.*

"Biraz daha bakarsan, telefonun içine düşeceksin Demir. Hani biraz da olsa benimle ilgilensen, diyorum. Geldiğinden beri iki lafın belini kıramadık."

Telefonumun ekranını kilitleyip önümdeki yuvarlak, cam masaya bıraktım ve oturduğum hasır sandalyede geriye doğru sırtımı yasladım. Hemen karşımdaki diğer hasır sandalyede oturan Öykü, kaşlarını havaya kaldırmış bir şekilde şüpheyle bana gözlerini dikerken bir kez daha nefesimi dışarı bıraktım. *Bir de Batuhan'ın başıma açtığı bu Öykü mevzusu vardı tabii. Ulan Batuhan, bir gün elimde kalacaksın ya neyse...*

İstanbul'dan döndükten bu yana hiç gece dışarı çıkmamıştım. Günlerden sonra dün akşam ilk kez Batuhan'ın ısrarıyla Ercan Abi'nin mekânına gitmiştik. Bir şeyler içip laf lafı açarken Batuhan bana Öykü'yle bir buluşma ayarladığını söylemişti. Üstelik bunu hiç istemediğimi defalarca söylememe rağmen yetmemiş kıza telefon numaramı da vermişti.[19] *Ben değil, Nisa canına okusa yeridir be Batu!*

Dün gece bunun siniriyle ve zaten keyfim hiç yokken mekândan erken ayrılmıştım. O öfkeyle doğrudan eve gelip kendimi yatağa atarak hemen uykuya dalmıştım. *Fakat şimdi...* Bütün hafta zihnimi kuşatan sorunlardan kaçmaya çalışırken şimdi burada, tüm itirazlarıma rağmen Batuhan'ın ayarlamış olduğu randevunun baş kahramanı olarak bir kafedeydim ve havanın yirmi beş derecelik sıcağında Öykü'yle kahve içiyordum. Aslında içmiyor, sadece bardağımın soğumasını bekleyerek buradan bir an önce yok olmak istiyordum. Sonrasında planlarım zaten belliydi. Eve gidip Hakan Altun'un şarkı sözleri eşliğinde bir kez daha Nisa'ya ulaşmak için telefonun başında çaresizce bekleyecektim.

Öykü'ye gelince...

Öykü, bir zamanlar Bahar'ın en yakın arkadaşlarından biriydi. Tanışmaları liseden öncesine, beraber gittikleri özel derslere dayanıyordu. Liseye dek ben de Öykü'yle birkaç kez karşılaşmıştım ama sonrasında işler elbette başka bir şekilde ilerlemişti.

O zamanlar Öykü babası aracılığıyla naklini bizim koleje aldırmış ve eğitimini öyle devam ettirmek istemişti. Onun bizim okulumuza gelmesiyle garip bir heyecana kapılmıştım. Liseye başladığımız o ilk ayları hatırlıyordum da her şey için çok acele ediyor, hızlı kararlar alıyordum. Tanıştıktan birkaç hafta sonra Öykü'nün güzelliğine asla

---

[19] ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Yatacak yerin yok Batuhan. Seni Nisa'ya ispikleyeyim de gör sen gününü.*

karşı koyamayıp ona hemen çıkma teklifi etmiştim ve o da kabul etmişti. Üstelik o zamanlar Aybüke'nin ya da diğer kızların farkında bile değildim. Öykü, uzun, kumral saçlarıyla, dolgun dudaklarıyla ve kocaman ela gözleriyle benim gözümde okulun en güzel ve en dikkat çekici kızıydı. Üstelik Öykü sadece lisedeki ilk sevgilim değil, aynı zamanda da gerçek anlamda ilk kız arkadaşım olmuştu. *Nisa'nın ruhundan bile haberinin olmadığı ilk kız arkadaşım hem de...*

Zamanla Öykü'yle vakit geçirip birbirimizi tanımaya başladığımızda onun aslında benim istediğim gibi biri olmadığını anlamıştım. Bir kere o zamanlar çok patavatsızdı. Olmadık yerlerde çok farklı şeyler konuşurdu. Umursamaz ve kafasına estiği gibi davranırdı. Gerçi daha on beş yaşındaydık, resmen çocuktuk ve benim de ondan arda kalır bir yanım yoktu ama yine de çocuk bile olsan seni heyecanlandıran anlar olurdu. Öykü'yle çıkmaya başladıktan sonra sanki içimde ona dair hiçbir heyecan falan kalmamış gibiydi. Birkaç ay süren ilişkimiz boyunca Öykü'nün elini tutmamıştım ya da onunla öpüşmemiştik bile. O kadar zaman geçtikten sonra şimdi anlıyordum ki aslında sadece çok güzel bir kız olduğunu düşünüp onu kimselere kaptırmak istememiştim. Zaten birlikteliğimiz o kadar da uzun sürmemişti. Çünkü Öykü lisenin daha ilk dönemi bitmeden ani bir kararla annesinin yanına, Fransa'ya yerleşmişti ve bizim ilişkimiz de onun gidişiyle bitmişti. Sonrasında Öykü'yle birkaç kez telefonda konuşmuştuk, mesajlaşmıştık ama araya giren mesafelerden sonra zamanla o konuşmalar da son bulmuştu. Sonrasında olanlar da Öykü'yü bir daha hatırlamamam için bana fazlasıyla yetmişti.

Gidişinden bu yana üç yıldan fazla bir süre geçmişti ve Öykü bu süreçte kendini fiziksel olarak bayağı değiştirmişti. Bir kere boyu uzamıştı. Kumral saçlarının rengini değiştirmiş, daha koyu bir renge boyatmıştı. Ayrıca artık saçlarının arasında ve uçlarında pembe ombreler yer alıyordu. Her tırnağında başka renkte bir oje ve dudağının tam üstünde, burnuyla dudağının arasındaki boşlukta küçük, yuvarlak bir piercing vardı. Duruşu, bakışı ve hatta tavırlarıyla bile Avrupa'ya ve oradaki hayata fazlasıyla alışmış gibi görünüyordu. Eski Öykü'den pek de bir iz yoktu.

"Benim için önemli bir mesaj."

Eski anılardan sıyrılarak Öykü'yü tok sesimle yanıtladığımda gözlerini devirdi ve uçları pembe olan saçlarını geriye doğru attı.

"Kimden?" diyerek ela gözleriyle telefonumu işaret edip sorarken önündeki kahve fincanını eline aldı ve dudaklarına doğru götürdü.

"Sevgilimden," diye bastırarak konuştum ve pişkinlikle sırıttım.

Öykü, Yalova'ya misafirliğe gelmiş olabilirdi ama Batuhan'ın söylediğine göre benimle buluşmak için Batuhan'ı bayağı bir köşeye sıkıştırmıştı. Açıkçası bunca zamandan sonra yanlış hayallere kapılmasını istemiyordum. Bu yüzden bir sevgilim olduğunu ve kimseye göz ucuyla bile bakmadığımı bilmesinde bir sakınca yoktu.

"Ah, evet! Batu bahsetmişti. Neydi adı? Nilay mı?"

Batuhan'ın ağzına çomak sokacağım bir gün! Daha nelerden bahsetmiştir Allah bilir?

Öykü, Nisa'dan oldukça basit biri gibi bahsederken kaşlarım çatıldı. Nisa'yı tanımıyor olabilirdi ama ondan böyle bahsedemezdi. Onunla ilgili bu iğneleyici ses tonuyla konuşamazdı. Nisa'nın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeliydi.

"Nisa. Adı Nisa." Sesimin aksi çıkmasına engel olamazken, Öykü beni pek de umursamadı. Yine gözlerini devirdi ve kahvesini içmeye devam etti.

"Neyse ne canım! Ha Nilay, ha Nilgün. Ne fark eder?"

Adını bir kez daha bilerek yanlış söylemesiyle oturduğum sandalyede duruşumu değiştirdim. Boğazımı temizledim. *Sabrımı zorlamak mı istiyordu? Üstelik aklımın hiç de yerinde olmadığı bir günde?* Bence çok yanlış kişiye bulaşıyordu.

"Ni-sa!" Bir kez daha, bu kez heceleyerek tekrarladım. Öykü'nün kaşları merakla havaya kalkarken tavrımın onu da şaşırttığının farkındaydım ama bunu pek de umursamadım.

"Off! Tamam, anladık. Nisa. Ne üsteliyorsun?"

"Doğru söyle o zaman," diye çıkıştığımda elindeki fincanı sert bir şekilde masaya bırakarak oturduğu sandalyeye sırtını yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Sen eskiden böyle değildin, Demir. Daha eğlenceliydin."

Ses tınısı yine iğneleyici çıkarken bakışlarımı kaçırarak histerikle gülümsedim. Söylediklerini ciddiye almıyordum. Aklım hâlâ sabahın

çok erken saatlerinde atılmış olan mesajda ve Nisa'ya bir türlü ulaşamadığımdaydı.

"Ciddiyim, eskiden daha eğlenceliydin. En azından karşımda böyle somurtmuyordun."

Sessizliğimi fırsat bilerek konuşmaya devam ettiğinde bu kez ben gözlerimi devirdim. Hayatımda hiçbir sorun yokmuş gibi burada böyle oturduğuma gerçekten inanamıyordum. Oysa bir an önce şu buluşmanın bitmesini istiyor, eve gitmek için can atıyordum.

"Eskiden çocuktuk çünkü," dedim düz bir sesle.

Kurduğum cümlede yanlışa dair hiçbir şey yoktu çünkü aslında gerçeği dile getiriyordum. Öykü, Fransa'ya yerleşmeden önce onu eğlendiren, daha doğrusu eğlendirmeye çalışan ve çocukça aptallıklar yapmaktan kaçınmayan bir Demir Gürsoy vardı karşısında ama dediğim gibi o dönemler çocuktuk. Gerçi aradan büyük bir zaman dilimi geçmemişti, hâlâ çocuk sayılırdık ama en azından artık bende bir şeylerin değiştiğinin farkındaydım. Büyüyor ve olgunlaşmaya başlıyordum.

Nisa'dan öncesine dek her şey Öykü'nün dediği gibi eğlenceli bir şekilde devam ediyordu ama artık hayatımda sonsuza dek koruyup, kollamak istediğim ve yanımdan bir an olsun ayırmak istemediğim bir kız vardı ve ben o kız için kesinlikle her şeyi yapmaya hazırdım.

"On sekiz yaşındaki birine göre fazla olgun konuşuyorsun. Sana hiç yakışmıyor bu tavırlar."

Öykü, benimle dalga geçerken yine gözlerimi devirdim. Madem öyle... Ben de oyunu kurallarına göre oynayacak ve ona aynı şekilde karşılık verecektim.

"Sana da saçındaki pembe ombreler hiç yakışmıyor. Ben bir şey diyor muyum?" Söylediklerime karşılık elleri doğrudan pembe saçlarına gitti. "Pff! Pardon ya," diye alayla mırıldanıp başımı yana doğru eğdiğimde, gözlerini kısarak bana bakmayı sürdürdü ve hışımla saçlarını arkaya doğru attı.

"Çok kötüsün, Demir. İnsan nezaketen de olsa fena olmamış falan der. Böyle pat diye de suratımıza vurulmaz ki!"

"Sen kaşındın."

Öykü'nün söylediklerine kulak asmak istemedim çünkü bu sohbet bana fazlasıyla yetmişti. Daha fazla burada oturmayı düşünmediğimden oturduğum sandalyeden kalkıp üzerimdeki kot şortun cebinden cüzdanımı çıkardım. Etrafta gezinen garsonlardan birine elimi sallayarak yanıma gelmesini işaret ettim. Masadan cep telefonumu alıp diğer cebime yerleştirirken Öykü çatık kaşlarıyla beni izliyordu. Yaptığım davranışın saygısızca olduğunun bilinceydim ama aynı zamanda burada olmak istemediğimin de bilincindeydim.

Aybüke'ye bile elinden geldiği her fırsatta çemkiren kız arkadaşım, eski sevgilimle buluştuğumu öğrense kim bilir ne sorunlar çıkarırdı? Üstelik sorun Nisa'nın sorun çıkarması değildi. Öykü'yle uzun zamandır görüşmüyor olabilirdik ama burada onunla birlikte oturmam ya da sohbet etmeye çalışmam bana yanlış geliyordu. Nisa yanımda yokken attığım her adım bile bana yanlış gibi geliyordu.

Yanımıza gelen garsona hesabı hızla ödedikten sonra, "Benden bu kadar. Gidiyorum ben," diyerek kafeden çıkmaya yeltendim. Öykü afallayan suratıyla gözlerimin içine bakarken birden oturduğu yerden ayağa kalktı ve peşime düştü. Tam kafeden çıkmak üzereydim ki yanıma ulaştı ve kolumdan tutup, "Kahveni içmedin," diyerek beni engelledi.

"Hava çok sıcak çünkü! Bu havada kahve mi içilir?" Kurnaz bir gülümseme yüzüne hâkim olurken yanıma daha da çok sokuldu ve ben bu yakınlığından bayağı rahatsız olmaya başladım.

"O zaman senin evine gidip daha rahatlatıcı bir şeyler yapalım. Hani çocukken hiç yapamadıklarımızı."

Uzun parmakları kısa kollu tişörtümün açıkta bıraktığı koluma dokunduğunda irkildim. Elini tutarak onun dokunuşlarını benden uzaklaştırdım ve hızla geri çekildim. *Sevgilim olduğunu biraz önce belirtmemiş miydim? Ayrıca sen nereden biliyorsun benim evim olduğunu?*

Ulan Batuhan! Ulan Batuhan, yaktım çıranı!

"Bana dokunma, Öykü. Sevgilim olduğunu söyledim ve ona deli gibi âşığım."

"Aman ne hoş. O da sana âşık mı bari?" Oldukça kinayeli bir ses tonuyla konuşmaya devam ettiğinde onu duymazdan gelmek istedim ama benden bir cevap beklediği ortadaydı. *Neden bu soru benim de duraksamama sebep olmuştu ki şimdi?*

"Âşık ya da değil. Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim net bir şekilde ama o söylediklerime resmen kıkırdadı. Benimle alay etmeye devam etti.

"Tereddüt ettin. Demek ki emin değilsin." Aklımı karıştırmaya çalışıyordu ama başarılı olamayacaktı.

Nisa'yla koca bir hafta boyunca konuşmamış olabilirdik ve onu çok incitmiş de olabilirdim ama bildiğim ve emin olduğum bir şey varsa o da onun hisleriydi. Hisleri bu kadar gerçek olmasaydı bana öfkeli kalmazdı ya da kızgınlığını sürdürmezdi. Belki de tıpkı hayatımdan geçip giden diğer kızlar gibi umursamadan kaldığı yerden devam etmek isterdi. Fakat o öyle değildi işte. Her ne olursa olsun inatçılığını her defasında belli eden benim *Kutup Yıldızı*'mdı ve Öykü hiçbir zaman onu ne kadar çok sevdiğimi anlayamayacaktı.

"Emin olduğum bir şey varsa, onun da beni en az onu sevdiğim kadar sevdiğidir," dediğimde suratı düştü ve bozulmuş bir tavırla geri çekildi.

"Bu gerçekten sen olamazsın Demir. Beni şaşırtıyorsun doğrusu."

Söyledikleri karşısında gülümsedim ama bu kez yüzümde alaycı ya da küçümser bir tavır yoktu. Sahici olmaya çalışıyordum çünkü değiştiğimin, eskisi gibi olmadığımın ben de gayet farkındaydım ve bundan bayağı memnundum.

"Beni ne kadar tanıyorsun ki? Sadece birkaç ay çıktık, o kadar. Asıl ben olmayan ne biliyor musun Öykü? Günlerdir şu hayatta değer verdiğim tek insana ulaşamayıp onun sesini duyamayıp sanki hayatımda hiçbir sorun yokmuş gibi seninle burada oturup sohbet ediyor olmam. O yüzden rica ediyorum şu veda faslını daha fazla uzatmayalım. Kendine dikkat et. İyi yolculuklar."

Sözlerimi bir çırpıda söyledim ve zaman kaybetmek istemeyerek arkamı dönüp kafeden çıkmak üzere hareketlendim. Fakat Öykü yine kolumdan tutup, "Bari bir sarılsaydık," diyerek fısıldadığında ona karşı çok kaba davrandığımı yeni fark ettim. Belki de gereksiz bir şekilde ona fazla yüklendiğimi düşündüm ve bu isteğini kırmak istemedim. Son cümlelerini saymazsak aslında Öykü yanlış hiçbir şey yapmamıştı. O sadece yaşadığı ülkeye gitmeden önce eski bir tanıdığıyla vakit geçirmek istemişti. Sonuçta öfkemin ya da Nisa'ya ulaşamamamın sorumlusu o değildi.

Omuzlarımı düşürerek kollarımı iki yana doğru açtım ve bana sarılmasını bekledim. Kollarını boynuma dolayıp bana sarılırken, "Sen de kendine dikkat et âşık adam," diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Yüzümde bir tebessüm oluşarak başımı onu onaylarcasına sallayıp geriye doğru çekildim. Bu anın daha fazla uzamasını istemiyordum.

"Hoşça kal, Öykü."

"Hoşça kal, Demir."

Öykü'yle vedalaştıktan sonra kafeden ayrılıp arabamı park ettiğim kaldırım kenarına doğru yürüdüm. O sırada şortumun cebinden telefonumu çıkararak Nisa'yı tekrar aradım.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen, daha sonra tekrar deneyin."

Telesekreterin sesini duymamla telefonu avucumun içinde sıkıp yere fırlatmamak için kendimi zor tuttum. *Allah aşkına! Bunu daha ne kadar sürdüreceksin Nisa? Beni daha ne kadar senden yoksun bırakacaksın?*

Nefesimi sinirle dışarı bırakırken gözlerimi devirdim ve elimle yeni çıkmaya başlayan sakallarımı kaşıdım. *Eve gittiğimde tıraş olsam iyi olacaktı...*

Huzursuzluk yine kendini belli ederken daha fazla bulunduğum kaldırım kenarında dikilmek istemedim. Arabama atladım, telefonumu da arka koltuğun üzerine doğru fırlattım. *Madem Nisa'ya ulaşamıyordum öyleyse yanımda taşımanın da bir anlamı yoktu.*

Motoru çalıştırıp şehrin içine doğru yol alırken önce semte gitmek istedim ama sonra bu fikrimden hemen vazgeçtim. Zaten Öykü'yle buluşmaya gelmeden önce semte gitmiş ve hiçbir değişikliğe rastlamamıştım. Günlerdir Nisa'dan bir iz bulabilmek için sürekli semte gidiyordum ama karşılaştığım manzara hep aynıydı. Zehra Teyze ve eşi Orhan Amca, Rize'den dönmüşlerdi ama Devrim Amcalar hâlâ Mersin'deydi. Annem ve babam da zaten İstanbul'da olduklarından semte gitmemin pek bir anlamı yoktu. Aslında Bahar ya da Emre'yi arayıp bu akşam bir şeyler yapabileceğimizi söyleyebilirdim ama muhtemelen onlar bu akşamı baş başa geçirmek isteyeceklerdi.

Öykü, yarın sabah erkenden Fransa'ya uçacağı için bu akşam kendine arkadaşlar arası bir veda partisi düzenliyordu. Batuhan partiye

gideceğini bana defalarca söylemişti. Hatta benim de gitmem konusunda çok ısrar etmişti ama öyle bir şey elbette olmayacaktı. Zaten bu buluşmayı ayarladığı için ona çok sinirliydim. Bir de bunun için üstüme gelirse bu kez fena çıkışır, bütün öfke balonumu onun üzerinde patlatırdım.

Bahar'ın partiye gitmeyeceğini biliyordum çünkü Bahar, Batuhan'ın aksine eskisi gibi Öykü'ye sıcak yaklaşmıyordu. Mesafesini korumayı tercih ediyordu. Bunun nedeni Öykü'nün Fransa'ya yerleştikten sonra Bahar'ı hiç arayıp sormamasıydı. Bahar da onun bu vefasızlığına karşılık arkadaşlık ilişkilerini bitirmişti ve tekrar başlatmak gibi bir isteği de yoktu.

Bütün bunları aklıma getirirken arabamı sahilin diğer tarafına, *Şiir Yolu*'na doğru sürdüm. Düzgün bir alana park ettikten sonra cep telefonumu yanıma almadan arabamı kilitleyip yürümeye başladım.

Şiir Yolu, Yalova'nın en güzel yerlerinden biriydi resmen. Bazen çok kalabalık olsa bile insana huzur veren bir tarafı vardı. Sakinleşmek ya da düşünmek istediğim çoğu zamanlarda kendimi hep burada bulurdum. Hem denizin uçsuz bucaksız görüntüsünü izlerdim hem de yerdeki taşlarda yer alan şiirleri okuyarak aklıma Nisa'mı getirirdim. Aslında burası bizim için de çok özel bir yerdi.

Gezintimi sürdürürken ayaklarımı bastığım bir şiir taşı gözlerime takıldı.

"Bir biz varız güzel, öbürleri hep çirkin."

Turgut Uyar'ın bir şiirinden olan bu dizeyi bana ilk kez Nisa, burada mırıldanmıştı. İlk gerçek fotoğrafımızı da yine burada çekmiştik. Şimdi yanımda o yokken her şey çok eksikmiş gibi hissediyordum. Sanırım âşık olmak gerçekten böyle bir şeydi. Canın yansa bile her an, her saniye onu yanında görmeyi istemekti. Hayatının aslında onunla anlamlı ve daha güzel olmasıydı. Onunla bir gün bile konuşmayınca gününün hiç iyi gitmemesiydi. Bugün Nisa'nın sesinden mahrum kalalı tam sekiz gün olmuştu. *Eh be Nisa Altun! Sen beni gerçekten neyle sınıyorsun?*

Ellerim şortumun cebinde biraz daha ilerlemeyi sürdürürken başka bir şiir taşı gözlerime takıldı. Yere eğilip sessizce içimden okudum.

"Sevmek ne uzun kelime.

Derin, deniz mavisi ne zaman geleceksin?

Gelsen ya,

Güzel buralar.

*Hem sana bütün olmayı öğretirim. – **Cemal Süreya**"*

Gelsen ya Nisa... Gelsen de biz bir bütün olsak ya artık seninle...

Durmadım, yürümeye devam ettim ve bir başka şiir taşı daha takıldı gözlerime ve eğilip yine sessizce içimden okudum.

"Ben sana hep üşüyordum,

Çünkü kıştım, nakıştım, bakıştım.

İnkâr etmiyorum da bunu,

*Seni sevmek gibi büyük işlere kalkıştım. – **Özdemir Asaf**"*

Sanırım ben de Nisa'yı sevmekle büyük işlere kalkıştım.

Bunun düşüncesiyle aptalca sırıtırken eğildiğim yerden kalktım. Bu şiir taşının fotoğrafını çekip Nisa'ya göndermek istedim ama telefonumu yanıma almadığımı hatırlayarak hüsrana uğradım. Daha fazla boş boş yürümek istemediğim için öndeki banklardan birine geçip oturdum ve karşımdaki denizi izlemeye başladım. Denizden gelen o ferah kokuyu içime çekerken gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru atarak banka yasladım ve onun yanımda olduğunu hayal ettim. Şu an Nisa'nın yanımda olmasına, kendimi ona bırakmaya öyle ihtiyacım vardı ki... *Fakat burada değildi işte. Ne yazık ki o burada değildi.*

Aslında günlerdir sadece Nisa'yı değil, ailemin benimle ilgili aldıkları büyük kararları da sorguluyordum. Şirket mevzusunu aklıma getirdikçe kafayı yiyecekmiş gibi hissediyor ve işin içinden bir türlü çıkamıyordum. Neyin benim için doğru olduğuna asla karar veremiyordum. Üstelik annem ve babam hâlâ İstanbul'da, Büyükada'da dedemlerle vakit geçiriyorlardı. Bu yüzden onlardan da fikir alamıyor, telefonda da konuşabileceğimizi zannetmiyordum. Onlarla bu konuyu bizzat yüz yüze konuşmalı ve işin aslını en ince ayrıntısına kadar öğrenmeliydim.

Herkesin bir anda üstüme geldiğini düşündüğüm bu zamanda Batuhan bu şirketin geleceğimiz için çok iyi bir fırsat olacağını söyleyip

duruyordu. Üstelik sadece Batuhan da değil; Bahar, Emre, Batuhan'ın babası Tamer Amca, annem, babam, Şevket Abi, Ela Abla... Çevremdeki herkes bu işe çok sıcak bakıyordu. Ben hariç herkes... Nisa'nın da buna tepkisinin ne olacağını çok merak ediyordum ama bunu şimdilik göremiyordum. Olur da barışabilirsek ilk onun fikrini değerlendirecektim.

Nisa'nın yokluğunu tekrar kendime hatırlatmamın hiçbir yere kaydasının dokunmadığını kavradığımda gözlerimi araladım ve oturduğum banktan kalktım. Şiir Yolu'ndan ayrılıp arabama doğru gitmek istediğim sırada yaşlı bir amca sürmeye çalıştığı tezgâhıyla yanıma yaklaştı. "Kaynamış mısır ister misin oğlum?" diye sorduğunda kocaman gülümseyerek baktım ona. Eğer yanımda o inatçı kız olsaydı teklifini hiç çekinmeden kabul eder, hatta kazandaki tüm mısırları alırdım ama yanımda beni huzura kavuşturan o kız yoktu. Amcaya kibarca geri çevirerek arabama doğru yürümeye devam ettim.

Aslında vaktimin geri kalanını dans okuluna giderek geçirebilirdim. Nisa'nın büyük ricası üzerine orayı da bırakamamıştım. Artık gösterilerde falan yer almayacaktım ama küçük çocuklara ders vermek için haftanın iki günü orada bulunacaktım. Ne yazık ki küçük çocukların dersleri bizim okul başlamadan bir hafta önce başlıyordu. Yani oraya gitmemin de pek bir anlamı yoktu. Ağustosun sonları hiç de hayal ettiğim gibi ilerlemiyordu. Hiç unutmayacağım bir şekilde sıkıcı ve durağan geçiyordu.

Tek çareyi eve gitmekte buldum ama eve dönmeden önce açlığımı dindirmek istedim. Sahildeki güzel lokantalardan birine girerek kendime küçük bir pizza ve salata siparişi ettim. Karnımı hızlıca doyurduktan sonra da doğrudan evime gitmek üzere yeniden yola çıktım.

Şehrin içinde bir üniversite yaşamak, üstelik bir yazında yaşamak bana iyi geliyordu. Çevremdekiler kimse bana karışmıyor ve kimseye hesap vermek zorunda kalmıyordum ama bazı anlarda, evde tek başıma vakit geçirdiğimde yalnızlığın nasıl bir his olduğunun farkına varıyordum. Ben hiçbir zaman yalnız biri olmamıştım ama Nisa'nın yokluğu bile bana artık böyle hissettiriyordu. Şu hâle gerçekten ne yapayım be biricik! Nasıl kapıldım ben sana böyle?

Evimin bulunduğu caddeye ulaştığımda arabamı kaldırım kenarına park ettiğ mesafeyi kaydettim. Arka koltuklardan üzerimdeki ıslaklığı hissedince durup çıktım. Arabamın kilitleyip binaya doğru

ilerlerken telefonumun ekranına göz gezdirdim ama yine hiçbir şey olmadığını fark ettim. Nefesimi sitemle dışarı bırakıp binaya girdim. Merdivenleri tırmandım ve evimin kapısını açıp ayakkabılarımı da çıkararak içeri girdim. Anahtarlarımı vestiyere astıktan sonra direkt oturma odasına doğru ilerledim. Odaya girer girmez gözlerim ilk olarak televizyon kumandasını buldu. Belki bir şeyler izleyip vakit öldürebilirim diye düşündüm ama bir anda televizyonu açmak içimden gelmedi. Bundan da vazgeçtim. Sadece uyumak ve uyandığımda Nisa'nın yanı başımda olduğunu görmek istiyordum.

Günün yorgunluğuyla bedenimi çift kişilik, siyah koltuğun üzerine bırakıp ayaklarımı da koltuğun diğer tarafına uzattım. Bir kolumu başımın altına alarak yastık yaparken gözlerimi kapadım. Derin derin soluklar alıp verirken yine kendimi Nisa'yı çok özlemiş bir şekilde buldum. Onu özlemenin verdiği ağır yükün altında eziliyordum sanki. Göğüs kafesimin içindeki kalbim, bir kuş olup onun yanına uçmak için çırpınıyordu. Oysa eskiden böyle değildim ben. Gerçekten değildim. Eğer eski Demir olsaydı bütün bunlara hiç kafa bile yormaz, aksine günümü gün, gecemi gece ederdi. Hatta sırf eğlenmek, kafasını dağıtmak için bile oha kalkıp Öykü'nün partisine giderdi. Fakat ne ben eski Demir'dim ne de duygularım eski Demir'in umursamazlığının yanından geçiyordu. Bütünüyle hapsolmuştum. Beni hiç anlamayan fakat bir şekilde kalbimi yumuşatabilen tek kızın yanaklarında oluşan o tatlı gülümsemede hapsolmuştum. Şimdi sonuna kadar kendime saklamak istediğim de tüm dünyayı arkamda bırakarak yanına koşmak istediğim de sadece oydu.

Onun yüzünde oluşan tebessüm ve utandığında yanaklarına hücum eden kırmızılığı gözlerimin önüne getirdiğimde kendi kendime gülümsemeden edemedim. Fakat kapının zili çaldığında hayal dünyamdan uyanarak uzandığım koltuktan ayağa kalktım. Oturma odasından çıkıp duraksamadan kapıya doğru yürümeye başladım. Batuhan olmalıydı. Muhtemelen kapımı dayayıp beni Öykü'nün partisine götürmek için ısrar edecekti ama bugün gerçekten keyfim yerinde değildi. Bir partiyi çekebileceğimi ise hiç düşünmüyordum. Kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken Batuhan'a edeceğim küfürler için kendimi hazırlamaya başladım.

"Ulan, Batuhan! Yine ne istedi..."

Kapıyı ardına kadar açtığımda sözlerim havada asılı kaldı. Başka bir şey söyleyemedim. Birkaç kez karşımdaki manzaranın gerçekliğinden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım ama buna rağmen manzara asla değişmedi. *Karşımdaki kişi gerçek miydi?*

"Batuhan yok ama Nisa var, kabul edersen,"[20] diye konuşurken tebessüm etti. Onun özlem duyduğum tebessümüyle ben de gülümsedim. Hem de kocaman gülümsedim.

"Sen gerçek misin?" diye sordum kendime engel olamayarak. Kıkırdadı, daha da geniş gülümsedi. Gülümseyince daha çok kendini gösteren yanaklarına dokunmak, sıkmak istedim ama bu güzelliğin toz pembe bir bulut olmasından ve ona elimi uzatmamla yok olup gitmesinden korktum. Bu yüzden de kendimi dizginledim.

"Hayal olmasını mı isterdin?" diye fısıldadığında başımı hızla sağa sola doğru salladım. Bu isteyeceğim son şey bile olamazdı.

"Asla."

"Beni içeri almayacak mısın?"

Sorusuyla iyice afallayarak bedenimi sarsıp koluna uzandım ve onu birden evimin uzun koridoruna doğru çektim. Ellerim koluna dokunduğundaysa gerçekliğiyle bir kez daha sarsıldım. "Allah'ım! Nisa sensin! Gerçekten sensin!" diye mırıldanırken kendimi daha fazla tutamadım. Onu kendime çekip kollarımı boynuna doladım, sıkıca sarıldım. Boynundaki deniz kokusunu soluyarak doyasıya içime çektim. Boynuna küçük bir öpücük bıraktım. Hâlâ inanamıyor, hâlâ onun kollarımın arasındaki gerçekliğinden şüphe duyarak onu kendime daha da çok bastırıyordum.

Nisa da kollarını bana sıkıca dolayıp boynuma doğru nefesini gürültülü bir şekilde bıraktı. Burnunu çekerek benden uzaklaştığında yanağına süzülen tek damlayı hızla başparmağımla sildim. *Neden ağlıyordu ki şimdi?*

"Demir, ben... Ben çok özür dilerim. Seni çok kırdım."

Dudaklarının arasından kesik kesik konuşurken yüzünü avuçlarımın içine alarak yanaklarını okşadım ve akmaya devam eden gözyaşlarını baş parmaklarımla temizledim.

---

[20] *Poğaça Surat'tan Not: Çay var içersen Nisa var seversen Demir yiğido.*

"Ağlama, güzelim. Sakın ağlama ve sakın özür dileme," dediğimde başını hızla sağa sola sallayarak beni onaylamadı. İnatçı tavırlarını hâlâ koruyor olması bende onu öpme isteği uyandırdı ama o gece olanlardan sonra onu ürkütmek istemiyordum.

Geri çekilerek, "Ya, ben öpeceğim seni! Yani... Şey... Öpebilir miyim?" diyerek tereddütle sorduğumda tişörtümden tutup beni kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatmak istedi. Fakat son yaşananlardan sonra onu gerçekten ürkütmek istemeyerek sadece yanağından öpüp geri çekildim. Bana garipseyen bakışlar atarken bu garipliğin daha fazla uzamasını istemedim. Gözlerinin önüne düşen dağılmış saçlarını kulağının arkasına yerleştirdim ve dayanamayıp onu tekrar kollarımın arasına çektim. Nisa'nın da elleri belimi sardığında ve onun o güzel kokusunu yeniden burnumun tam ucunda hissettiğimde işte şimdi hayatımdaki her şeyin daha anlamlı olduğunu anladım. Ona sıkıca sarılmayı sürdürürken artık koridordan uzaklaşıp salona geçmek istedim ama geri çekilmemle Nisa bana hâlâ açık olan kapıyı işaret etti.

"Çantam," diyerek merdiven dairesini gösterdi ve o an kapının önünde bir çanta olduğunu fark ettim. Onu hiç bırakmak istemesem de hızla çantayı alıp kapıyı kapattım.

Çantası küçük ama ağırdı. İçinde ne olduğunu merak ettim. Beni koridorda tatlı bir gülümsemeyle beklerken ona başımla salona geçmesini işaret ettim ve bu sırada içimi kemiren soruyu da sormadan edemedim.

"Sen nasıl geldin buraya? Semte kaç defa gidip geldim ama Zehra Teyzeler dışında kimse yoktu."

Salona geçip de biraz önce uzandığım koltuğa yüzündeki tebessümle oturduğunda yanındaki boşluğu benim oturmam için eliyle tıpışladı. Çantasını koltuğun kenarına yavaşça bırakıp yanına oturdum.

"Aslında Sedat Abi'yle daha yeni, şimdi geldim," diye açıkladığında aklımdaki sorular yine de yanıt bulmadı. Dilimi tutamadım. Merakla sormaya devam ettim.

"Neden söylemedin bana? Neden haber vermedin? Sabah attığın o mesaj... Tüm hafta sana ulaşamayınca çıldırdım resmen. Kafayı yiyecektim artık."

Söylediklerimle onun için telaşlandığımı anlamış olacaktı ki uzun uzun gözlerimin içine baktı. Tatlılıkla gülümsedi, sonra yaramazlık yapmış çocuklar gibi dudaklarını büzüştürüp, "Eğer sana haber vermiş olsaydım bu sürprizin bir anlamı kalır mıydı?" diye mırıldandı. Beni gafil avlamayı çok iyi başardı çünkü aynı şeyi ben de yapmıştım. Senem'le planlar kurup ona hiç haber vermeden bir anda Mersin'de, tam karşısında bitmiştim. Nisa da intikamını beni taklit ederek çok güzel almıştı.

Dudaklarımdan bir *cık* sesi çıkarken bir anda aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarıldı. Onun sarılmasıyla saçlarındaki deniz kokusunu derin derin içime çektim ve şimdi o kollarımın arasındayken bir şeyi de çok yakından fark ettim. Bu ayrılık ikimize de resmen ders olmuştu. Nisa da ben de o gece birbirimizi ağır cümleler kırmış ve bunun acısını da birbirimizden ayrı durarak çıkarmıştık. Olanları, o geceyi henüz konuşmamıştık. *Konuşacak mıydık?* Onu da bilmiyordum açıkçası ama şu an yan yana, kol kolaydık ve bu her şeye değerdi.

Birbirimize sarılarak koltuğun üzerinde bir süre sessizce oturduktan sonra Nisa'nın aç olabileceğini düşünerek hemen yemek sipariş ettim. Başlarda itiraz etmek istedi ama sonrasında onun için sipariş ettiğim bol sebzeli orta boy pizzayı iştahla midesine indirdi. Bunları gerçekleştirirken bir taraftan da kapalı olan cep telefonunu açıp Senem'i aradı ve yanıma geldiğine dair ona haber verdi. Nisa'nın bahsettiğine göre buraya gelme konusunda onu Senem ikna etmişti ve hatta zorla benim yanıma göndermişti. Anlaşılan Senem'e büyük bir teşekkür borçluydum ve döndüğünde bu teşekkürü ona fazlasıyla ödeyecektim.

Yemekten sonra Nisa dişlerini fırçalayacağını söyleyerek yanımdan ayrıldı. Banyomu ilk kez kullanmıyordu. Yazın başlarında tatile çıkmadan önce birkaç kez bende kalmıştı. Nisa, banyoda işlerini hallederken ben de o sırada oturma odasındaki masada bulunan yemekten kalanları toparladım. Beraber tekrar koltukta buluştuğumuzda onu kendime çektim. Önce sıkıca sarıldım, sonrasında başını dizlerime yaslamasıyla saçlarını okşamaya başladım.

Sevdiğin biri yanındayken zamanın nasıl da hızlı geçtiğini asla fark edemiyordun. Nisa'nın gelişiyle sanki tamamlandığımı hissediyordum. Bütün eksiklerim bir anda doluvermişti. Onunla bütünleşerek yapbozun eksik parçalarını tamamlamıştık. Evet, on sekiz ya-

şındaydım ve şimdiye dek birkaç ilişkim olmuştu ama Nisa'ya karşı beslediklerim, hissettiklerim, ona olan duygularım sadece kalbimin derinliklerinden geliyordu. Önceleri bir ilişkinin içinde olmak öylesine bir şeymiş gibi oldukça bana uzak görünürken şimdi geleceğime bile dahil ettiğim bu kız vardı hayatımda. Üstelik kimse Nisa gibi hissettirmiyordu. Hani herkesin manzarası farklıdır derler ya aynen öyleydi. Kimi yağmur, kar yağarken pencereden dışarıyı izlemeyi severdi, kimisi ise deniz kenarında günbatımını izlemeyi. Bense o böyle dizlerimin üstünde yatarken bana iri kahverengi gözleriyle bakmasını ve yaramaz bir edayla gülümsemesini izlemeyi seviyordum. Onunla olmayı seviyordum. *Benim manzaram da Nisa Altun'du işte.*

Bazen bana o iri kahverengi gözleriyle öyle bir bakıyordu ki aklımı kaybediyordum. Bazense kaşlarını bir çatıyor, bir sinirleniyor ama o zaman bile benim gözümde dünyanın en güzel kızı olmayı başarabiliyordu. Her halini seviyordum ben onun ve şimdi yanımdayken bunların çok daha iyi farkına varıyordum. Onunla hayat buluyordum resmen. Ona *Kutup Yıldızı*'m diyordum ama gözlerinin içine her baktığımda aslında bütün gökyüzü karşımdaymış gibi hissediyordum.

Saçlarını okşamayı sürdürürken ona İstanbul'da olanları ve dedemin benim için yaptığı planları anlattım. Söylediğim her cümlede benim için heyecanlanırken Nisa'nın tepkisi hiç beklenmedikti. Tıpkı diğerleri gibi bu duruma çok ılımlı yaklaşmıştı.

"Yani ciddi ciddi senin bir şirket yönetmeni istiyorlar, öyle mi?" Gözleri kocaman açılarak uzandığı yerden doğrulurken ona gülümseyerek baktım ve başımı onu onaylarcasına salladım.

"Aynen öyle. Üçüncü şirketin CEO'su olmamı istiyorlar."

"Aynı dizilerdeki gibi yani?" diyerek heyecanla solurken gözleri mümkün olabilirmiş gibi sanki daha da çok parladı.

"Bana bak, o parlayan gözlerini çabuk söndür. Beni senin bile kandırmana izin vermeyeceğim," diyerek burnunu sıktığımda bana dudaklarını sarkıtarak bakmaya başladı. "Hayır, hayır. Bana sakın öyle bakma. Ciddiyim, olmaz böyle bir şey. Sen bile ikna edemezsin beni," diyerek yüzünü birden elimle kapattığımda kıkırdayarak geri çekildi ve bu kez ciddi bir yüz ifadesi takındı.

"Ama Demir, sence de Batuhan haklı değil mi? Tamam, bunu söylediğime ben de inanamıyorum ama..."

"İnsan bir hayret etmiyor değil gerçekten." Söylediğime ikimiz de kıkırdadık. *Batuhan'ın böyle ciddi düşüneceği kimin aklına gelirdi ki?*

Bu şirket mevzusu belki de en çok Batuhan'ı heyecanlandırıyordu. Beni bu konuda asla uyarmadığı ve arkamdan iş çevirerek dedemle iş birliği yaptığı için ona çok kızgındım ama hevesini, heyecanını görünce de hiçbir şey diyemiyordum. Batuhan, bu durumun çılgınlığına kapılırken ben koca bir sorumluluğu nasıl üstlenebileceğimi düşünerek kendime dert ediniyordum.

"Konuyu saptırma. Demek istediğim, deden gerçekten seni buna layık görmüş. Evet, Suat Amca'nın kanını taşımıyor olabilirsin ama bak, deden bunu umursamıyor bile. Seni diğerlerinden ayırmıyor. Bence bunu bir düşünmelisin."

"Haklısın güzelim ama bu çok büyük bir sorumluluk."

"Ama sana yakışacak bir sorumluluk. Hem ben takım elbiseli erkeklere bayağı bir düşkünümdür, bilirsin." Yüzüme kurnaz bir gülümseme yerleşirken onu belinden yakalayıp aniden kendime doğru çektim. Bu ani hareketimle elleri omuzlarıma tutundu.

"Bilmez olur muyum hiç? Christian Grey'den bilirim hatta," diyerek onu birden gıdıklamaya başladığımda kahkaha atarak adımı haykırdı. *Bu sesi duymayı gerçekten çok özlemiştim.*

"Demir ya dur!" diyerek kollarımın arasında direnmeye başladığında bir anda koltuğun üzerine uzandı ve beni de kendi üstüne doğru çekti. Birbirimize bir nefes kadar yakınken, "Bence sen yine de bir düşün," diyerek yüzüme doğru fısıldadı ve ensemdeki saçlarla oynamaya başladı. Başımı aşağı yukarı doğru salladım ama hemen üstünden kalkamadım.

"Bir şeyler yapmak ister misin? Sinemaya ya da lunaparka gidebiliriz," dediğimde başını olumsuzlukla salladı ve gözlerime tuhaf bir şekilde beklentiyle bakmaya başladı. Yutkunurken ferah nefesini yüzüme doğru bıraktı. Benden bir adım beklediğinin farkındaydım ama o gece olanlardan sonra ve bunun üzerine hiç konuşmamışken onu yine kendimden korkutup kaçırmak istemiyordun.

"Duş almak ister misin peki?" diye sordum birdenbire aramızdaki sessizliği ortadan kaldırmak isteyerek.

"İşte buna hayır demem."

Uzandığı yerden yavaşça doğrulmaya çalıştığında ona izin vererek ben de üstünden kalktım. Koltuğa sırtımı yaslarken sessizce onu izlemeye başladım. Yüzü ifadesizdi ve bana kırılıp kırılmadığını anlayamıyordum. Yanımdan kalkıp koltuğun kenarına bırakmış olduğum çantasını eline aldı. Çantanın içinden bir hediye paketi çıkarıp birden bana uzattığında ona kaşlarımı havaya kaldırarak şaşkınlıkla baktım.

"Bu senin için," dediğinde heyecanlanarak paketi elime aldım. Nisa tekrar yanıma otururken hızla paketi açtım ve paketin içinden kenarları deniz kabuklarından oluşan harika bir çerçeve çıktı. Çerçevenin içinde deniz paraşütünde çekmiş olduğum Nisa'yla olan fotoğrafımız vardı. O gün gerçekten muhteşem bir gündü ve bu da bana verilmiş en harika hediyeydi.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim," dedim beğeniyle.

"Beğendin mi?" diye mırıldandığında hediyemi özenle, zarar gelmeyecek bir şekilde koltuğun kenarına bıraktım ve onun yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Bayıldım," derken gözlerinin içine baktım. Nisa'nın bakışları bir anda yoğunlaşırken yine yutkunduğuna şahit oldum ve gözleri yine beklentiyle dudaklarıma doğru kaydı. Onu öpmemi istediğini biliyordum ama nedense tuhaf bir şekilde bu kez ben ürkek davranıyordum. Öpücüğümün, dokunuşlarımın ona o geceyi anımsatmasından çok korkuyordum. Beni itmesinden korkuyordum.

Yüzünden ellerimi çektiğimde onu öpmeyeceğimi anladı ve benden iyice uzaklaşarak geri çekildi. Gözlerini kaçırıp ayağa kalktı. Kenardaki çantasını da alarak oturma odasından çıktı. Birkaç dakika geçmeden yatak odamın kapısının açılıp kapandığını işittiğimde omuzlarımı düşürdüm ve derin bir nefes bıraktım. Sanki ilk zamanlara dönmüşüz gibi Nisa'nın karşısında nasıl hareket etmem gerektiğini bilmiyordum. Onun benden bir şeyler beklediğinin farkındaydım ama nasıl karşılık vermem gerektiğini kestiremiyordum.

Nisa'nın duşa girmek için yanımdan ayrılmasıyla ben de yüzümü sıvazlayarak oturduğum koltuktan kalktım. Evimi toparlamak istedim. Aslında etraf dağınık değildi ama o buradayken her şey derli toplu olsun istiyordum.

Önce televizyon masasının çevresindeki oyun konsollarını toparlayıp çekmeceye kaldırdım. Ardından mutfağa doğru ilerleyip çöpleri merdiven dairesine çıkardım. Sonrasında tekrar mutfağa dönüp buz dolabını kontrol ettim. Kahvaltılık pek bir şey olmadığını fark ettim. Günlerdir kahvaltıya Emre'nin evine ya da Batuhanlara gittiğim için dolabı İstanbul'dan döndüğümden bu yana hiç doldurma zahmetine girmedim ama yarın bunun icabına bakmam gerekecekti.

Yeniden oturma odasına gittiğimde televizyon sehpasının üstüne bıraktığım cep telefonumu elime aldım. Kilitli ekranı açtığımda Batuhan'dan bir mesaj olduğunu fark ettim. Yine Öykü'nün partisine gelip gelmeyeceğimi soruyordu. O an Nisa'nın burada olmasının verdiği sevinçle unuttuğum detayı hatırladım. Ona Öykü'den ve onunla buluştuğumdan henüz bahsetmemiştim. *Bahsetmeli miydim?* Bilmiyordum. Sonuçta Öykü yarın gidecekti ama onunla buluştuğumu ve üstelik bunun bugün içerisinde olduğunu söylersem Nisa bu durumu hiç de hoş karşılamazdı. Aksine yine o sinirli hallerine bürünebilirdi. Bu yüzden Batuhan'ın mesajına hızla olumsuz bir cevap verip telefonumu kilitledim. Mesajı silmedim. Dürüst olacak ve bu durumu yarın sabah mutlaka kahvaltıda Nisa'ya anlatacaktım. Aramız henüz düzelmiş değildi. Üstelik yaşananları da konuşmamıştık. Nasıl tepki vereceğini de asla kestiremiyordum ama şimdi, her şey onunla bu kadar güzel giderken kesinlikle tartışmak istemiyordum.

İyice sersemleşerek koltuğun bulunduğu tarafa doğru ilerledim ve kenara bıraktığım çerçeveyi elime alarak yatak odama gitmek için salondan çıktım. Nisa'nın duşta olmasını fırsat bilerek çerçeveyi yatağımın üstüne bırakıp önce üstümü değiştirdim ve daha rahat bir şeyler giyindim. Banyodaki su seslerinin durduğunu fark ettiğimde Nisa'nın birazdan çıkacağını anladım.

Yatağımın kenarındaki komodinlerin birinde Mersin'den aldığım ışıklı Kız Kalesi biblosu yer alıyordu. Yatağımın üstüne bıraktığım çerçeveyi alıp diğer komodinin üstüne, öz annemin resminin hemen yanına koydum. Böylelikle hayatımdaki iki önemli kadın hep yanı başımda olacaktı.

Çerçeveyi komodinin üstüne yerleştirdiğim sırada banyonun kapısı açıldı ve Nisa elindeki bir havluyla dışarı çıktı. Üstünü banyoda giyinmişti. Üzerinde Bugs Bunny'li bir pijama takımı vardı. Pijama takımının üstü pembeydi. Altı ise gri ve kısa bir şorttu. Elimle üstünü

işaret ederek, "Çok tatlısın," diye mırıldandığımda gülümsedi ve ıslak olan saçlarını elindeki havluyla kurulamaya devam ederek yanıma yaklaştı. Birkaç gün önce almış olduğum Hindistan cevizli şampuanın kokusu burnuma dolduğunda keyifle sırıtarak ona yol verdim ve komodine bakmasını sağladım. Yüzündeki gülümseme iyice genişlerken alt dudağını ısırdı ve yoğun bakışlarıyla gözlerimin içine bakıp nefesimi tutmama neden oldu.

Bakışlarından dolayı ellerim istemeden ensemdeki saçlara gidip o noktayı kaşıdığında odadan çıkmak istedim. Biraz olsun nefes almaya ihtiyacım vardı fakat hareket etmek istediğim anda Nisa kolumdan tutarak beni birden engelledi. Elindeki havluyu da yatağımın üstüne bıraktı.

"Nereye gidiyorsun?" Nefesi nefesime karışırken aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yaklaşmayı sürdürdü ve bu yakınlık, kesinlikle çok tehlikeli bir yakınlıktı.

"Bir su içmem gerek," derken aslında dalga geçmiyordum. Gerçekten bir bardak soğuk suya ihtiyacım vardı. Nisa karşımda böyle tuhaf, daha doğrusu istekli davranırken nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Sanki biri bütün vücudumu bağlamış da beni savunmasız bırakmış gibi hareket edemiyordum.

"Gitme," diye fısıldarken bana daha da çok yaklaştı. Yutkundum.

Parmak uçlarında yükselip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapatarak dudaklarını dudaklarıma bastırdığında önce ne yapacağımı bilemedim ama sonra dudaklarımın üstündeki o yumuşak baskıyı daha yoğun hissettiğimde gözlerim kapandı. Zihnim durdu. Anın büyüsüne kapılarak kendimi ona karşılık verirken buldum. Nisa, beni istekli bir şekilde öpmeye başladığında ellerim beline gitti ve onu sıkı bir şekilde tutarak kendime çektim. Aynı anda hareket etmeye başladığımızda adımlarım geriye doğru gitti. Yatağa yaklaştığımızda dudaklarım hâlâ Nisa'nın dudaklarının üstündeydi. Geri çekilmek istediysem de buna izin vermedi. Aksine omuzlarımdan ittirip beni yatağın üstüne oturttu. Bir kukla gibi hareket ederken Nisa öpücüğümüzü geçen her saniyede daha da derinleştirdi. Elleri yüzümden enseme doğru gitti ve saçlarımı tutup çekiştirdi. Onu bir anda neyin bu kadar cesaretlendirdiğini merak ederken hiç ummayacağım, asla ondan beklemeyeceğim başka bir an gerçekleşti. Nisa, bir-

den kucağıma oturdu. *Bir dakika... Yanlış mı idrak ediyordum? Yoksa bu an gerçekten yaşanıyor muydu? Nisa. Benim. Kucağıma. Oturdu.*

Vücudumdaki her bir hücre onun dokunuşlarıyla alev almış gibi tutuşurken Nisa beni daha da şaşırtacak ve hatta ağzımı açık bırakacak bir hareket daha sergiledi. Öpücüğümüzü keserek geriye çekildi ve tişörtümün uçlarından tutarak üzerimden çıkardı. *Beni gerçekten daha ne kadar şaşırtabilirdi ki?*

Dudaklarımız birkaç saniyeliğine de olsa ayrıldığında hâlâ bu durumu idrak etmeye çalışıyordum. Beni kendine çekerek tekrar öptüğünde bu kez ben bir hamle yapmak istedim. Belini kavrayıp yerlerimizi değiştirdim ve onu narince yatağımın üstüne bıraktım. Dudaklarım yeniden onun dudaklarının üzerindeyken yüzüm Nisa'nın sıcacık ellerinin arasındaydı ve ben de onun üstündeydim. Fakat anlayamıyordum. Bütün bu cesaret gösterisinin altında yatan asıl nedeni hâlâ anlayamıyordum. Daha geçen hafta sırf bu yakınlık yüzünden kavga ettiğim kızla şu anki kızın aynı olup olmadığını sorguluyor ama yine de bu andan, bu yakınlıktan kendimi uzaklaştıramıyordum.

Öpücüğümüzü sonlandırarak geri çekildiğimde Nisa'nın gözlerinin kapalı olduğunu ve benim gibi kesik kesik nefes alıp verdiğini fark ettim. Yaşadığımız adrenalinden sonra bu çok normaldi. Fakat yine de bu bizim için bile fazlaydı. Aslında Nisa için böyle bir yakınlık çok fazlaydı. Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu.

"Nisa, güzelim? Ne oluyor?" diyerek parmaklarımla yanağını okşadığımda yüzünün sıcacık olduğunu fark ettim.

"Demir," diyerek fısıltıyla adımı mırıldandı. "Ben çok düşündüm. Yani demek istediğim gerçekten düşündüm. O kadar kızdım sana ama sonra anladım ki..." Sözleri içimde bir kıvılcımı oluştururken yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım.

"Yani sen... Sen de mi istiyorsun?" diyerek bir çırpıda sorduğumda bir süre cevap vermedi. Yutkunarak başını aşağı yukarı doğru salladı ama gözlerini açmadı. "Neden gözlerin kapalı?" diye merakla sorduğumda kaşlarını çattı ama o gözler yine de açılmadı. Elimin tersiyle yanağını okşamaya devam ettiğimde sıcaklığın daha da arttığını fark ettim ama sonra bir anda dokunuşumla ürperdiğini de fark ettim.

"Çünkü..." Devamını getirmesi için bekledim ama olmadı. Yapamadı. Bana nedenini bir türlü söyleyemedi. Oysa ben gözlerimin

içine bakarak beni istediğini söylemesini bekliyordum. Aynı şeyleri hissettiğimizi anlamam için bu şarttı.

"Gözlerini açarak söyle bana," dediğimde başını hayır dercesine hızla salladı ve gözlerini bir türlü açmadı.

"Demir, lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma. Eğer bana böyle inanacaksan..." Sözlerini bitirmesine izin vermeden ondan uzaklaşıp hızla ayağa kalktım.

Allah kahretsin! Ben bunu nasıl düşünemedim? Nasıl fark edemedim?

Kaskatı kesilerek ayakta dikilirken her şeyin sebebini sonunda anlamıştım. Nisa'nın tüm bu istekli, farklı davranışlarının altında yatan nedeni ancak son sözlerinden sonra fark edebilmiştim. Aptaldım ve aptallığımdan dolayı neredeyse...

Nisa, benim onu istediğim şekilde beni istemiyordu. Sadece bana kendini ispatlamak için bu duruma başvuruyordu. Teknede söylediklerim onun üzerinde çok büyük etki bırakmıştı. Söylediklerimle, istediğim şeyle ona resmen zarar vermiştim. Fiziksel bir zarar değildi bu. Düşüncelerine zarar vermiştim. Aptallığıma bir kez daha içimden küfrettim. Fakat böyle olmamalıydı. Asla böyle olmamalıydı. Eğer o iki kelimeyi söylemek onun için bu kadar zorsa varsın, söylemesindi ya da bekleyebilirdi. Ben onun hazır olmasını sonsuza dek beklerdim. *Yeter ki sırf kendini kanıtlamak için istemediği şeylere başvurmasın...*

"Ne oldu? Neden durdun?" diye sorduğunda sonunda gözlerini araladı ve yatakta doğrularak bana baktı.

"Daha fazla ileri gitmeyelim Nisa," diyerek yere attığı tişörtümü elime aldım ve hızla üstüme geçirdim. Şaşkınlığı yüzüne kat be kat yayılırken yataktan kalkıp bana doğru yaklaştı.

"Neden?" Masumca sorarken gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. *Oysa onu hiç üzmek istemezdim ki ben.*

"Böyle olmamalı çünkü. Bu... Bu bize yakışmaz," diyerek yanağını okşayıp ondan hızla uzaklaştım. Odamdaki büyük dolaba doğru ilerleyip içinden bir yastık ve pike çıkardım. Bu gece yan yana uyumamız ikimiz açısından da hiç sağlıklı olmayabilirdi.

"Demir, nereye gidiyorsun?"

Arkamdan seslendiğinde ses tonu kalbimi acıttı. O kadar kırgın konuşuyordu ki ona elimdeki eşyalarla dönmek zorunda kaldım ve hiçbir şey belli etmemek için gülümsemeye çalıştım.

"Bak, bu gece sen burada uyu. Ben salondaki koltukta yatarım."

"Ama neden? Yanlış bir şey mi yaptım?" Kırılgan bir ses tonuyla konuşmayı sürdürürken daha fazla sesindeki acıya dayanamadım. İki büyük adımda yanına gittim ve gözlerinin içine baktım. Koyu kahverengi gözleri kocaman açılmış bana bakıyordu ama ben o bakışlardan bunu yapmayı asla istemediğini görebiliyordum. Sadece o bunun farkında değildi.

"Hayır, sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Sadece benim biraz kendime gelmem gerek." Söylediklerime karşılık Nisa omuzlarını düşürüp yüzümü tekrar avuçlarının içine aldı.

"Bana mı kızdın?" diyerek üzüntüyle konuştuğunda başımı hızla sağa sola doğru salladım.

"Sana neden kızayım ben?" *Kendime kızardım da ona asla kızamazdım.* "Hadi, sen dinlen. Uzun yoldan geldin. Eminim çok yorgunsundur," diye devam edip hızla konuşarak hiçbir şey demesine izin vermeden yüzümü ellerinin arasından çektim. Ondan uzaklaşıp kapıya doğru elimdeki pike ve yastıkla yürümeye başladım. Fakat birden onun kalbini çok incittiğimi kendime hatırlatarak aniden ona döndüm. Elimdekileri yere atarak yanına yaklaştım. Sıcacık yüzünü avuçlarımın içine alıp hiçbir şey demeden, onun da demesine izin vermeden dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve uzun uzun öptüm onu.

Kesik kesik nefes alarak geri çekildiğimde, "Seni çok seviyorum Nisa. Çok seviyorum," diyerek kulağına fısıldadım. Alnına da küçük bir öpücük bırakıp yere attığım pike ve yastığı elime alarak yatak odasından çıktım. Aceleci adımlarla oturma odasına ulaştığımda Nisa'nın arkamdan gelmemesini diledim, ki öyle de oldu. En azından bunun için ona minnettardım.

Koltuğa kendimi atarak sırtımı yasladığımda ne yaptığımın, Nisa'ya nasıl zarar verdiğimin daha iyi farkına vardım. Aslında o gece teknede olanlardan sonra onun böyle bir şeye başvurmasına, kendini bana kanıtlamak istemesine şaşırmamalıydım. Tam da Nisa'dan bek-

leyebileceğim mantıkta bir davranıştı. Eğer fark etmeseydim, eğer kendimi kaybetseydim belki de ikimiz de çok büyük bir hata yapmış olacaktık. Nisa'dan çok ben pişman olacaktım. Üstelik hâlâ aramızda açıklığa kavuşmamış bir sürü sorun vardı. Bir kere o gecenin bahsi hiç açılmamıştı. Mustafa'ya yumruk attığımı da bilmiyordu. Öykü'den hele hiç haberi yoktu. *Bütün bunların arasında Nisa'yla nasıl birlikte olurdum? Ben onun saçının teline zarar gelse dünyayı yakardım. Ona nasıl kendim zarar verirdim?*

Elimdeki pike ve yastığı koltuğun kenarına bırakıp üstümdeki tişörtü tekrar çıkardım. Ayaklanıp önce evimin dış kapısını kilitledim, ardından da tüm açık ışıkları kapattım. Yatak odasının kapalı kapısının yanından geçerken ona bakmak için neredeyse kendimle savaşıp durdum ama sonunda kendime hâkim olmayı başararak oradan hemen uzaklaştım ve tekrar oturma odasına geçtim.

Aniden bastıran yorgunlukla kendimi yeniden koltuğun üzerine attım. Yastığı yerleştirerek başımı yasladım. Nisa'nın yatak odamdaki varlığını hatırlayarak rahatlamaya çalışıp gözlerimi kapattığım sırada aklım hâlâ yaşadığımız tuhaflıklardaydı. *Ne yazık ki bütün bunları yarın konuşup tartışmamız gerekecekti...*

Sıcak yüzünden gözlerimi açmamak için direniyordum. *Sanırım bu sorundan kurtulmak için evime bir an önce klima taktırmam gerekecekti. Ama bunu yazın başında yapmalıydım, değil mi? Sonunda değil.* Fakat gözlerimi açmamı sadece pencereden yüzüme çarpan güneş sağlamamıştı. Aynı zamanda nereden geldiğini bilmediğim tatlı bir tını kulaklarımı dolduruyordu.

Gözlerimi ovalayarak yattığım yerde doğrulduğumda sırtımdaki ağrıyı görmezden gelerek dün gece yere atmış olduğum tişörtü elime aldım ve üstüme geçirdim. Ayağa kalkıp sesin geldiği tarafa doğru ilerlediğimde kendimi mutfağın tam önünde buldum. Kapının kenarına omzumu yaslayıp kollarımı birleştirdim ve sessizce onu izledim, dinledim. Çıplak ayaklarıyla mutfakta dans ederek şarkı söyleyen kıza hayranlıkla baktım.

Üstünde dünden kalma pijama üstü ve altında da bir eşofman altı vardı. Saçlarını tepeden topuz yapmıştı. Geldiğimi hiç fark etmeden tamamıyla kendinden geçmiş bir şekilde şarkıyı söylemeye devam ediyordu. *İşte benim görmek istediğim Nisa buydu: Masum, duru, utangaç ve her şeyiyle göz kamaştıran...*

Mümkün müydü? Bilmiyordum ama sanırım onu her gördüğümde, ona her baktığımda yeniden âşık oluyordum ve bir öncekinden çok daha fena tutuluyordum.

"Ah başıma gelen benim, aşk oyun ben oyuncak, söyle emrine amadeyim.

Kimmiş beni susturacak? Duysun be dağlar taşlar, çok seviyorum demiş miydim?"[21]

Beni hiç fark etmeden şarkıyı o güzel sesiyle söylemeye ve elindeki domatesi dilimlemeye devam etti. Kendimden geçerek beğeniyle onu izlerken başparmağım alt dudağımı okşadı. Tam da bu sırada Şevket Abi'nin bana İstanbul'da söyledikleri aklıma geldi.

"Seni gerçekten seven insan, sana giden yolu zaten bir şekilde bulur. Sana kendi ayaklarıyla gelir. Varsın sevdiğini söylesin, varsın söylemesin. Sen hisset, inan. Bu sana da size de fazlasıyla yeter."

Peki bundan âlâ kanıt olur muydu? Varsın söylesin, varsın söylemesin o iki kelimeyi. Ben onun da beni sevdiğini iliklerime kadar hissediyordum.

O gün Şevket Abi, bana bundan on yıl sonrasını da görebildiğini söylemişti. Şimdi Nisa burada, karşımda böyle çıplak ayaklarıyla mutfağımda dans edip şarkı söylerken bütün taşlar yerine oturmuştu. Onunla gelecek planları kurmak daha öncesinde hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Büyük bahçeli bir evde belki de birkaç üye fazlalığıyla onunla birlikte yaşamak gerçekten muhteşem bir hayaldi. Hatta beni şimdiden çok heyecanlandıran ve hemen o zamanlara atlamayı diletecek kadar harika bir hayaldi. Karşımdaki bu çocuk ruhlu kıza görünmez iplerle bağlıydım ben ve hiç kimse bu bağı benden söküp alamazdı.

"Sarılırım, sarılırım..."

Şarkıya kaldığı yerden mırıldanırken artık onu sessizce izlemek yerine ortaya çıkmak, kendimi göstermek istedim. Yanına yaklaştım, iyice sokuldum ve birden arkadan sıkıca sarılıp sarmalayarak başımı sol omzuna yerleştirdim. Şarkının sözlerine tek bir kelimeyi mırıldanarak eşlik ettim.

"Bırakmam."

---

[21] Güliz Ayla'nın *Olmazsan Olmaz* şarkısının nakaratıdır.

10. BÖLÜM

♪ *Nara – Ne Olur Gitme*
♪ *Mabel Matiz – Aşk Yok Olmaktır*

Pencereden vuran güneş, sıcaklığıyla tenimi yakarken yavaşça gözlerimi araladım. Uzandığım yerde gerinerek kendime gelmeye çalıştım. Bir elim yatağın diğer tarafına doğru gitti. Demir'in yastığına uzandım ama boştu. Bedenimi tamamen diğer tarafa çevirdiğimde yatağın o kısmının boş olması moralimi bozdu. Sabah sabah suratım asıldı, keyfim kaçtı. Kendimi bir anda dün geceyi hatırlarken buldum.

Dün gece...

Allah'ım, ben dün gece ne yaptım? Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

Dün akşam üstü Yalova'ya dönüp Demir'in tam karşısında belirdiğimde beni gördüğüne çok şaşırmıştı. Hatta başta gerçek olduğuma bile inanamamıştı. Bana onu Mersin'de ilk kez karşımda gördüğüm zaman verdiğim tepkileri hatırlatmıştı.

Başta her şey çok güzel ilerlemişti. Saatlerce koltuğun üzerinde birbirimize sarmaş dolaş bir şekilde sarılarak sohbet etmiştik. Demir, bana İstanbul'da olanları ve neden gitmek zorunda kaldığını anlatmıştı. Duyduklarımdan sonra onun için hem çok heyecanlanmış hem de çok sevinmiştim. Demir hâlâ tereddütler içinde olsa da dedesinin onun için planladıkları muazzamdı. Ona şimdiden harika bir gelecek vadediyordu. Demir'in korkularını ya da tereddüdünü anlayabiliyordum ama aynı zamanda bunun altından başarıyla kalkacağını da biliyordum. Ona güvenim sonsuzdu.

Bütün bunları konuştuktan sonra sonunda ona aldığım hediyeyi verdiğimde çok beğenmiş, direkt yatağının baş köşesine koymuştu. Başımı çevirdiğim gibi o çerçeveyle karşılaşmıştım. Fakat Demir dün akşam bir garipti. İlgisi, alakası aynı Demir'di ama yine de onda bir şeyler farklıydı işte. Ona sürekli yaklaşmama rağmen beni öpmekten hep kaçmıştı. Geri çekilmişti. Bu canımı acıtmıştı. Beklediğim özlem dolu dakikalar pek de böyle değildi. Sanki bana reddedildiğimi hissettirmişti. Öyle olmadığını bilsem de yine de bütün gece

bunu düşünmekten kendimi alamamıştım. Uyku bile gözlerime zar zor girmişti. Aslında bunu neden yaptığını bir nevi anlayabiliyordum çünkü ikimiz de Mersin'de yaşadığımız o son gecenin konusunu hâlâ açmamıştık ama bir şekilde kaçtığımız bu konuyu konuşmamız gerekiyordu. Sessiz kalarak hiçbir yere varamazdık.

Dün gece Demir'in yanından ayrılıp duşa girdiğimde sanki zihnimi bambaşka bir Nisa ele geçirmişti. *Aklımı karıştıran ve beni hiç yapmayacağım eylemlere götüren bir Nisa hem de.* Aklım Senem'in dedikleriyle dolmuştu. Hatta Sedat Abi'yle olan yolculuğumuz boyunca bile hep onun dediklerini düşünmüştüm. Nasıl olacağını, Demir'e nasıl yaklaşacağımı, ona sevgimi nasıl kanıtlayacağıma kafa yormuştum ve o duş sonrasında banyodan bambaşka bir Nisa olarak çıkmıştım.

İlk kez Demir'le birlikte olmak istemiştim. Tamam, zaten birlikteydik ama ilk kez onunla fiziksel bir yakınlık kurmak istemiştim. Senem'in dediği gibi ona sevgimi göstermek, kanıtlamak istemiştim. İlk kez ilk adımı ben atmak, onu aslında ne kadar çok özlediğimi göstermek istemiştim. Sanki aramızdaki bütün sorunların ortadan kalkması buna bağlıymış gibi hareket etmiştim.

Hani insan bazı önemli nedenlerden dolayı sırf kendini kanıtlamak için istemediği şeyleri yapmak zorundadır ya... İşte dün gece Demir beni odada tek başıma bırakıp gittikten sonra tam olarak böyle hissetmiştim. Bütün o yakınlık gösterilerini yapan kişi aslında ben değildim, hissettiğim mecburiyetti çünkü ben böyle biri değildim. Her şey bana çok yanlış geliyordu ve bütün bunları yaptığım için kendimden çok utanıyor, yerin yedi kat dibine girmek istiyordum. Utancımdan resmen ölüyordum. *Hele onu baştan çıkarmak istercesine tişörtünü çıkarmam, yetmeyip bir de kucağına oturmam...* Bunlar asla benlik davranışlar değildi ve o anlar gözlerimin önüne geldikçe saçlarımı diplerinden yolup atmak istiyordum.

Bu olanlara rağmen beni en çok şaşırtan durum Demir'in kendini bir anda geri çekmesiydi. Ona asıl gerçeği söylediğimde yüzünde beliren o kararsızlık ifadesi gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. Oysa Mersin'de söylediği her cümle, her kelime aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Evet, biraz fazla yakınlaşmıştık. Hatta bu yakınlık daha öncesinde olanlara hiç benzemiyordu. Mersin'de, teknede bile böyle bir yakınlık aramızda gerçekleşmemişti ama Demir'in bunu isteyeceğini düşünürken bir anda geri çekilmesi aklımı fena hâlde ka-

ıştırmış ve onun bu garip davranışları yüzünden zihnimde bir ton soru belirmişti. Yerinde gitmeyen çok fazla şey vardı ama garip bir şekilde bunu kurcalamak, mutluluğumuzu bozmak istemiyordum. Bu yakınlık konusunda hâlâ aklım çok karışıktı. Ne yapacağımı ben de kestiremiyordum. Yalova'ya dönmemin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmemişti ama ruh hâlimin nasıl bir frekansta olduğunu bir türlü çözemiyordum. Karmakarışık duygular içerisindeydim ama şu an için tek yapmam gereken bu yataktan kalkıp hayatıma kaldığım yerden devam etmekti.

Gözlerimi ovalayarak üzerimdeki pikeyi kaldırdım ve ayağa kalktım. Ayaklarıma hiçbir şey giymeden açık pencereye doğru ilerledim. Pencereden başımı dışarı çıkarıp temiz havayı doyasıya içime çekerken biraz olsun kendime geldiğimi hissettim ve mahmurluğumdan arınmaya çalıştım. Kollarımı pencere kenarına yaslayıp caddedeki seslere kulak kesildim.

Caddenin çevresindeki dükkânlar yeni açılıyordu. Saatin kaç olduğunu henüz bilmiyordum ama birden burnuma gelen taze poğaça kokularıyla resmen kendimden geçtim. Enfes koku caddenin sonundaki fırından geliyordu. Dudaklarımı açlıkla yalamadan edemedim. Bunu kesinlikle kaçırmayacaktım. Pencereden uzaklaşmadan önce bu küçük şehri gerçekten çok özlediğimi fark ettim. Mersin'de çok güzel anlar geçirmiş olabilirdim ama kısa bir süre içinde hayatım olan bu şehirden bir daha kopmak, ayrılmak istemiyordum.

Pencereden uzaklaşıp arkamı dönmemle Demir'in boy aynasındaki yansımama baktım ve dün gece olanları yine aklıma getirip sarsıldım, kendimi çırılçıplak hissettim. Ellerimle kollarımı sıvazladım ve o anlardan hemen uzaklaşarak kıyafetlerimin olduğu çantaya doğru ilerledim. Çantayı elime alıp yatağın üstüne koyarak içinden bir eşofman altıyla, tarağımı çıkardım. Üstümdeki pijama üstünü zaten gündelik hayatımda da giydiğim için değiştirmedim ama hızla pijamanın altı olan şorttan kurtulup eşofman altını üzerime geçirdim. Daha sonrasında çantamı kapatıp tekrar kenara bıraktım ve Demir'in yatağını topladım. İşlerimi hızlıca halledip banyoya doğru ilerledim ve banyoda bulunan bana ait diş fırçasıyla dişlerimi fırçalayıp saçlarımı tepeden topuz yaptım. Hazır olduğumu düşünerek önce banyodan, ardından da cep telefonumu da yanıma alarak yatak odasından çıktım.

Salona doğru ilerlerken dün gece Demir'in yanımda yatmamasını yine aklıma takıldı. Onun peşinden gidip onu ikna etmek istemedim,

ki o da bunu istemediğini bakışlarıyla bile bana belli etti. Koltukta uyumasına hiç gönlüm el vermemişti ama o an için bu gerçekten en doğru karar gibiydi.

Salona girdiğimde karşılaştığım manzara sırıtmama neden oldu. Aptal, nasıl da kendinden geçmiş yatıyordu koltuğun üzerinde. Bir ayağı koltuğun kenarından yere doğru sarkıyordu. Çıkardığı tişörtünü de yere atmıştı. Bir eli yastığın altındaydı. Onu uyandırmak istemeyerek parmak uçlarımda yürüyüp yanına yaklaştım ve koltuğun kenarına eğilerek onu izlemeye başladım. Derin derin nefesler alıp veriyordu. Saçları iyice dağılmıştı. Alnını kapatıyordu. Uykusunda o kadar masum ve tatlı görünüyordu ki kendimi tutamayıp cep telefonumla bu anın birkaç fotoğrafını çektim. Telefonumu kilitleyip ellerimi yumuşacık saçlarında gezdirdim. Dudaklarından bir mırıltı koptuğunda hızla geriye doğru çekildim. Uyanmadı. Bunu fırsata çevirip önce yanağına, ardından da şakağına küçük öpücükler bırakıp ayağa kalktım. O hâlâ uyuyorken sanırım onun için küçük bir kahvaltı sürprizi hazırlayabilirdim.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaş adımlarla salondan çıkıp mutfağa gittim. Buzdolabına baktığımda kahvaltılık pek bir şeyin, hatta hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Üstelik sebze falan da yoktu. Vakit kaybetmek istemeyerek mutfaktan çıktım ve tekrar yatak odasına gittim. Çantamın içinden cüzdanımı aldım ve aynadaki görüntümü de son kez kontrol ederek evden çıkmak için harekete geçtim. Vestiyerde asılı olan Demir'in ev anahtarlarını da kaparak daireden çıktım. Merdivenin tırabzanlarına tutunarak yavaşça indim ve sonunda kendimi caddenin tam ortasında buldum. Önce nereye gideceğime karar veremedim ama fırından alacaklarımı soğutmak istemediğim için ilk tercihimi marketten yana kullandım.

Caddenin biraz ilerisinde bulunan markete gidip kahvaltılık peynir, zeytin, salam, yumurta, süt gibi ürünler ve biraz da domates, salatalık ve biber aldım. Kendim için özellikle vişneli meyve suyu alırken aynı meyve suyunun elmalısını da Demir için aldım. *Demir, elma suyunu çok seviyordu.*

Markette işlerimi çabucak hallettikten sonra elimdeki poşetlerle bu kez caddenin sonundaki fırına doğru ilerledim. İçeri girdiğim gibi burnuma dolışan enfes kokuları içime çektim ve ardından görevlinin yanına gidip istediklerimi söyledim. Dört tane zeytinli, dört tane dere

odu, dört tane de peynirli poğaça aldım. En tazesinden bir somun ekmek de aldıktan sonra fırından çıkıp eve doğru yürümeye başladım.

Fırın ve marketle işimi bitirip Demir'in evine döndüğümde önce salondaki manzarayı kontrol ettim ve değişen hiçbir şey olmadığını gördüm. *Hâlâ uyuyordu. Güzel.* Keyifle sırıtarak mutfağın yolunu tuttum. Elimdeki poşetleri mutfaktaki küçük masanın üzerine bırakıp hızlıca bir çay suyu koydum. Ardından marketten aldıklarımı dolaba yerleştirmeye başladım. İşlerimi hallettikten sonra da hazırlığa başladım.

Aldığım taze somunu güzelce dilimlere ayırıp dolaplardan birinde bulduğum ekmek sepetinin içine yerleştirdim. Poğaçaları da yanına dizdim. Çayı demledikten sonra dolaba yerleştirdiğim kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. Onları küçük tabaklara güzelce yerleştirip dolaptan domates ve salatalık çıkararak dilimlemeye başladım. Bir taraftan kahvaltıyı hazırlarken, bir taraftan da son günlerde dilime dolanan şarkıyı mırıldanıyor, ayaklarımla ritim tutarak kendi kendime dans ediyordum.

"Ah başıma gelen benim, aşk oyun ben oyuncak, söyle emrine amadeyim.

Kimmiş beni susturacak? Duysun be dağlar taşlar, çok seviyorum demiş miydim?

Sarılırım... Sarılırım..."

Şarkıyı şevkle söylerken bir anda arkamdan belime sarılıp başını omzuma yaslayan kişiye hazırlıksız yakalandım. Onun yakınlığıyla yerimde âdeta sıçrarken Demir, *"Bırakmam,"* diyerek kulağıma fısıldadı ve şarkıya benimle birlikte eşlik etti. Tatlı tınısı beni mest ederken önce boynuma, ardından da omzuma küçük öpücükler bıraktı. Ne zaman uyandığını bilmiyordum, ne kadar süredir beni izlediğini de ama elimdeki domatesi dilimlemeyi bırakarak ona döndüğümde dudaklarındaki o arsız sırıtışla karşılaştım.

"Günaydın güzelim."

Belimi hiç bırakmadan yanağımı öperken dün gece olanları hiç yaşanmamış gibi yaparak onu mutlu etmek istedim. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı ısırarak gülümsedim. Muhtemelen söyleyeceklerim için bayağı şaşıracaktı ama yüzünde oluşacak ifadeyi çok merak ediyordum.

"Günaydın sevgilim," dediğimde afalladı. Tam da beklediğim gibi oldu. Karamel gözleri şaşkınlıktan irice açıldı ve dudakları da hafif bir şekilde aralandı.

"Ne dedin sen?" diye sordu belimi daha sıkı kavrayarak.

"Ne demişim ben?"

Karşısında cilveli olmaya çalışırken aslında çocuk gibi göründüğümün farkındaydım ama Demir bunu pek de umursamıyordu.

"Bir daha söylesene," dediğinde onun bu arsızlığına omzuna hafif bir şekilde vurup geri çekilerek karşılık vermek istedim ama tezgâh ve onun kolları arasında çoktan kapana kısılmış bir hâldeydim.

"Bir kez olur o. Şansını zorlama bence," diye alay ederek arkamı dönüp domatesleri dilimlemeye devam edecektim ki birden bir elini uzatarak önce ocaktaki çayın altını kıstı, ardından da karın boşluğumdan tekrar beni yakalayarak hızla kendine doğru çevirdi. Ellerim ani hareketiyle omuzlarına tutunduğunda Demir'in kararan bakışlarıyla göz göze geldim.

"Şanınım kahvaltıyı biraz daha geciktireceğiz. Önce benimle ilgilenmek zorundasın."

"Nasıl olacakmış o?"

"Şöyle, hemen göstereyim," diyerek belimdeki elleri yüzümü sardı ve dudaklarını benimkilerin üzerine kapattı. *Evet, bu gerçekten çok iyi olmuştu.*

Israrlı, yumuşak dudakları benim dudaklarıma baskı yaparken gözlerimi kapayarak ona teslim oldum. Ellerim hâlâ sıkıca omuzlarını tutarken dudaklarımı araladım ve ona karşılık verdim. Bir eli yüzümdeyken, diğer eli sıkıca belimi kavradı. Beni tezgâhtan uzaklaştırarak kendine çekti ve bir anda sırtımın soğuk duvara yaslanmasıyla aramızdaki küçücük boşluğu da kapattı. Ellerim önce yüzünü, yeni çıkmaya başlayan sakallarını okşadı. Ardından biraz daha yukarı çıkarak ensesindeki saçları buldum, çekiştirdim. Dudaklarımdaki baskı öyle yoğundu ki kendimi ondan uzaklaştıracak gücü bulamıyordum.

Sabah sabah yaşadığımız bu hazzın hâlâ ne olduğunu, neden olduğunu anlayamazken Demir birden kalçalarımdan tutarak ayakları mı yerden kesti ve beni kucağına aldı. Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeyken nereye gittiğimizi bilmiyordum. Gözlerimi yavaşça ara-

bıktığımda kendimi koltuğun üzerinde, Demir'i de benim üstümde buldum. Dudakları benimkilerden ayrılırken ikimiz de nefes nefeseydik. Demir gözlerimin içine çok uzun sürdüğünü düşündüğüm birkaç saniye daha baktıktan sonra yeniden başını yüzüme doğru eğdi ve bana çok daha uzun bir öpücük verdi.

Dudaklarındaki baskıyı oldukça yavaş bir şekilde boynumda hissettiğimde gürültülü bir nefes bıraktım. Gözlerimi kapattım. Demir'in bir eli tişörtümün altından girerek tenimi bulduğunda bu kez tam tersi oldu. Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Elleri düzensizce karın boşluğumun üzerinde gezinirken dudakları hâlâ boynumdaydı ve sürekli farklı yerlere öpücüklerini bırakıyordu. Dudakları boynumun aşağısına doğru yol almaya başladığında ürperdim, ellerimi yumruk yaptım ama garip bir şekilde Demir'e durmasını da söyleyemedim. Çünkü normalde hiç hissetmediğim şeylerle dolup taşıyordum. *Sıcaklık, heyecan, şehvet...* Sanki bana dokunduğu anda kan damarlarımdan daha hızlı akıyordu. Kanım fokurduyordu. Tenim kasılıyordu. İçimde tarifsiz, eşsiz bir heyecan vardı. Nefesi tenimi gıdıklarken daha hızlı atan kalbimin ritmini asla yakalayamıyordum. Evin tüm pencereleri açıktı ve hava çok sıcaktı. Hayır, asıl sıcak olan kesinlikle onun dokunuşlarıydı. Oysa dün gece böyle olmamıştı. *Ya da olmuş muydu? Kendimi sıktığım için ben mi fark edememiştim?* Fakat bu kez kesinlikle çok farklıydı. Bu kez tüm kontrol Demir'deydi. *Şenem'in bahsettiği o farklı his böyle bir şey miydi?*

"Ne zaman uyandın?" Birden, sanki derinlerden gelen bir ses tonuyla kulağımın arkasına doğru konuştuğunda neredeyse aklımı kaybediyordum. Çünkü daha öncesinde, Mersin'de bile bu ses tonuyla konuştuğunu hatırlamıyordum.

"Hatırlamıyorum," dedim dürüstçe çünkü gerçekten hatırlamıyordum. Saati hiç kontrol etme gereğinde bulunmamıştım. Üstelik aklım şu anda ne zaman uyandığımı düşünemeyecek kadar çok meşguldü.

"Tatil vakti neden erken kalktın bakalım?" diye mırıldanırken göz ucuyla bana baktı, tenimdeki eli biraz daha yukarıya doğru çıktı. Yutkundum, derin bir nefes aldım ve öyle yanıtladım.

"Bilmiyorum. Sıcaktan uyuyamadım sanırım. Sonra hazır uyanmışken kahvaltı hazırlayayım dedim ama baktım, buzdolabında hiç-

bir şey yoktu. Ben de birkaç şey almaya dışarı çıktım. Sonra sokağın sonunda bir fırın var, biliyorsun. Sokağa çıkıp poğaçaların kokusunu da alınca..."

Bunları neden ona anlattığımı, üstelik bunu yaparken neden çok hızlı konuştuğumu ben de bilmiyordum. Sadece içimdeki bu garip hissi ve tenimdeki titremeyi durduramıyordum. Demir'in dudakları ve eli aynı anda hareket ettiğinde daha fazla kendimi tutamadım. Boğazımdan mırıltıya benzer bir ses koptuğunda gözlerimi daha sıkı yumdum. Açamadım. *Allah'ım!* Bu kesinlikle bambaşka bir histi. Aklımı karıştıran bir histi. Oysa dün gece böyle olmamıştı. *Hayır, hayır. Kesinlikle böyle olmamıştı.*

"Hımm... Öyle mi?" O garip ses tonuyla tekrar kulağıma fısıldadığında artık kendime gelmeye ve buna son vermeye çalıştım.

"Demir?" diye fısıldarken ellerimle sonunda omuzlarına tutunmayı başardım.

"Söyle sevgilim," diyerek mutfaktaki hâlimi taklit ettiğinde hemen onu üstümden itemedim. Çünkü dudakları hâlâ boynumdaydı ve bir noktaya öpücüğünü oyalanarak daha uzun bir şekilde bıraktı. O noktanın moraracağından adım gibi emindim.

"Ya-yapma."

Titreyen sesimle birlikte kapalı gözlerimi aralarken onu da yavaşça üstümden kaldırmayı başardım. Yüzündeki kurnaz sırıtışa rastladım.

"İstediğini zannediyordum." Tek kaşını sorgularcasına havaya kaldırıp başını beni anlamak istercesine sağa yatırdığında ne diyeceğimi bilemediğim için yine yutkunmak zorunda kaldım.

"Hâlâ istiyorum ama sonunu getiremeyeceğin bir şeye başlamamalısın."

Neden bunu yapıyordum? Neden onu zorluyordum?

Bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa bunu bu şekilde, şimdi yapmayı gerçekten istemiyordum. Her ne kadar bu yakınlık diğerlerinden daha farklı olsa da hatta içimi titretse de bunu yapmayı gerçekten istemiyordum. İç sesim bağıra çağıra bunun yanlış olduğunu söylüyordu ama dış sesim... İşte onu bir türlü dizginleyip susturamıyordum.

Demir, yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Meydan mı okuyoruz?" diyerek fısıldadığında yeni çıkmaya başlayan sakalları tenime battı.

Hâlâ tişörtümün içinde olan eli karın boşluğumda dokunuşlarını sürdürerek aşağılara doğru kaydığında tüylerim resmen diken diken oldu. Bu çocuk beni gerçekten dipsiz bir kuyuya atmak istiyordu.

"Hımm... Belki," diyerek bu kez ben onu taklit ettiğimde tenimde hareket eden eli birden durdu. Söylediklerime ben bile inanamazken o karşımda kaskatı kesildi ve elini tişörtümün altından çıkarıp benden hemen uzaklaştı. Karamel gözleri, gözlerimin içine derince bakarken ayağa kalktı. Yüzündeki gülümsemenin yerini tedirgin bir ifade aldı. Ona birden ne olduğunu bilmek istedim.

"Ne oldu? Neden durdun?" diye sorduğumda elleriyle saçlarını dağıtarak bana döndü ve tutmam içini elini uzattı.

"Hadi birlikte kahvaltıyı hazırlayım." Söylediği cümleyi anlamaya çalıştım. *Kahvaltı mı?* Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak istedim ama yüzüne gözlerimi diktiğimde hiçbir dalga emaresine rastlamadım. *Bu da neyin nesiydi şimdi?*

"Önce sorumu cevapla Demir. Neden durdun?"

Ses tonumun sert çıkmasına engel olamazken ayağa kalktım ve karşısına geçtim. Hemen bakışlarını benden kaçırdı. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve çenesinden tutarak yüzünü bana doğru çevirdim. Bir cevap bekliyordum. Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü ve yavaşça dudaklarını araladı.

"Çünkü ben seni o kadar iyi tanıyorum ki Nisa, aslında bunu hiç istemediğini gözlerinden okuyabiliyorum."

"İstiyorum," diyerek itiraz ettim. Yalan sayılmazdı bu çünkü istiyordum ama bu şekilde değildi. Böyle değildi. *Sadece... Sadece ben çok küçüktüm ve her şey için henüz çok erkendi.*

"Hayır Nisa, istemiyorsun. Sen sadece bana kendini kanıtlamak istiyorsun. Bak, bana hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değilsin, tamam mı?" *Ne yani? Gerçeğin farkında mıydı?* Bilmiyordum ama söyledikleri çok kırıcıydı. Tamam, haklı bir tarafı olduğunu inkâr edemezdim ama zaten kırgınlığım bundan dolayı değildi. *Bu iki oluyordu.*

"Bu kadar mıydı yani? Beni yine mi reddediyorsun?"

Ses tonum da tıpkı duygularım gibi kırgın çıktı. Demir'le birlikte olmamayı değil de Demir'in beni reddetmiş olmasını kendime

yediremiyordum. Çünkü bunu sadece şimdi yapmıyordu. Dün gece yanımdan çekip gitmeden önce de aynısını yapmıştı.

"Hazır değilsin. İkimiz de değiliz. Hem sen reşit bile değilsin," dediğinde ona şüpheyle baktım.

"Tek sorun reşit olmamam mı yani?" diyerek sordum kaşlarımı havaya kaldırıp kollarımı göğsümde birleştirerek. Neden ısrarla bunun üstüne gidip onu zor durumda bıraktığımı ben de bilmiyordum ama gerçek bir cevap istiyordum.

"Nisa, üsteleme artık bunu, tamam mı?" diyerek konuşmamızın üstünü kapattı. Uzatmadı, konuşmak istemedi.

Sessizliğimi korudum çünkü ne diyeceğimi, ona nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Aklımı, kalbimi allak bullak etmişti. Sadece çok kırgın hissediyordum. Bu yüzden başımı öylece sağa sola sallayıp gözlerimi kaçırdım. Boğazımdaki o sert, koca düğümü yutkunurken aramızdaki mesafeyi kapattı. Yanıma yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Başımı kaldırarak ona bakmamı sağladığında karşısında ağlamamak için kendimi tuttum, çenemi sıktım. Neden bu kadar çok üzüldüğümü anlayamıyordum.

Alnıma küçük bir öpücük kondurup sıcacık gülümserken, "Hadi artık kahvaltıyı hazırlayalım. Kurt gibi açım," diyerek birden elimden tuttu ve beni bütün bu saçmalıklardan uzaklaştırmak ister gibi mutfağa doğru götürdü. *İşe yaradı mı peki? Sadece şimdilik...*

Demir'in oturma odasındaki cam sehpaya hazırlamış olduğumuz kahvaltıyı yaparken epey sessizdim. Çıtım dahi çıkmadan öylece meyve suyumdan yudumluyor, önümdeki tabakta çatalımı siyah zeytinlerin üzerinde gezdiriyordum. Göz ucuyla Demir'e baktığımda onun iştahla poğaçaları midesine indirdiğini fark ettim. Sinirlerim daha da tavan yaptı. Ben huzursuzken o hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı yapıyordu. İçimdeki kırgınlık hâkimiyetini korurken önümdeki dolu tabaktan bir lokma olsun ağzıma atamıyordum. İştahım çoktan kaçmıştı.

Birden sehpanın üzerindeki Demir'in telefonu çaldığında ekrana bakmaktan kendimi alamadım. Batuhan arıyordu. Demir, telefonunu eline alıp onunla konuşurken sesi keyifli çıkıyordu. Bir müddet İstanbul'daki işler hakkında konuştular ama sonra Demir aniden,

"Tamam, geliriz," dediğinde ne demek istediğini anlamayarak ona baktım. Dudaklarımı kıpırdatarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda bana bir dakika dercesine parmağını gösterdi.

"Tamam, oğlum. Geliriz dedim işte. Artık kapat da konum at Batu!"

Telefonu her zamanki gibi Batuhan'a söylenerek kapatıp tekrar sehpanın üzerine bırakırken kaşlarımı havaya kaldırmış bir şekilde onu izliyordum.

"Batuhanlar sahildeki bir kafede buluşmuşlar. Bizi de çağırıyorlar. Gidelim mi?" diyerek sonunda açıklama yapma gereğinde buldu. Keyfi hâlâ tıkırındayken ona inanamıyormuş gibi baktım. Başımı tekrar tabağıma çevirerek elimdeki çatalla zeytinlerin yerini değiştirmeye devam ettim. Buna zaten karar vermişti. *Neden bana soruyordu ki?*

"Nisa?" diyerek üstelediğinde gözlerimi devirmeden edemedim.

"Çoktan gideceğimizi söyledin. Ne diye bana soruyorsun ki?"

Sesim sandığımdan da aksi ve hatta soğuk çıktı. Elindeki çatalı tabağın kenarına bırakarak oturduğumuz koltukta yanıma yaklaştı ve gözlerimin önüne düşen saçları kulağımın arkasına yerleştirdi. Yanağımdan öpmek istedi ama geri çekilip buna da izin vermedim.

"Kırgın mıyız? Yoksa trip mi yiyorum?" diye sorduğunda iki parmağını kullanarak yanağımdan makas aldı ama yüzümdeki asık ifade kendini korumayı sürdürdü.

"Yoo, sadece reddedilmeyi hazmedemiyorum," diyerek ona karşı dürüst oldum. Bu konuyu neden ısrarla uzattığımı bilmiyordum ama aklıma geldikçe sinirlenmekten de kendimi alamıyordum.

Demir, "Nasıl bir his olduğunu öğrenmiş oldun böylelikle," dediğinde ben de elimdeki çatalı gürültülü bir şekilde tabağımın üstüne bıraktım ve ona döndüm. Israrla konuşmaktan kaçtığımız o an gelip çattı. Bir şekilde Mersin'de olanları tartışmamız gerekecekti ve o an, bu andı.

"Demir," diyerek adını mırıldandığımda bana döndü. Karamel gözleri ne söyleyeceğimi bekler gibi bana baktı. "O gece söylediğim hiçbir şeyi hak etmedin. Çok üstüne geldim ve hatta abarttım. Belki de söylenmeyecek bir sürü laf ettim. Seni çok kırdım, yargıladım ama

böyle olsun asla istemedim. Kendime çok kızdım. O gece olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Ben sadece..." Cümlemi bitiremedim çünkü Demir araya girerek beni susturdu.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok Nisa. O gece ben de sana hoş bir şekilde yaklaşmadım ama şu an benimle hiç istemediğin o şeyi yapmak için tartışıyorsun ve bu benim kafamı karıştırıyor. Lütfen, bu konuyu daha fazla üstelemeyelim güzelim, olur mu?"

Elinin tersiyle yanağımı okşadığında teslim olarak başımı onu onaylarcasına salladım. Şimdilik bu konunun uzamasını ben de istemiyordum *ama sadece şimdilik.*

Kahvaltıdan sonra Demir duş alacağını söyleyerek yanımdan kalktı. Onun yokluğunu fırsat bilerek ben de önce kahvaltı yaptığımız masayı temizledim, sonra da hazırlanmaya başladım. O duştan çıktıktan sonra Batuhan ve Bahar'la buluşmak için sahile gidecektik. Her ne kadar arkadaşlarımı çok özlemiş olsam da Demir'le aramızda hâlâ çözülmeyen, konuşulmayan sorunlar varken hiçbir yere gitmek içimden gelmiyordu.

Çantamın içinden çıkarmış olduğum siyah, üzerinde renkli, küçük çiçekler olan kalın askılı kısa elbiseyi üstüme geçirdim. Dalgalı saçlarımı tarayıp doğal hâlinde bıraktıktan sonra önüme düşen tutamları küçük bir tokayla arkadan tutturdum. Yüzüme hafif bir makyaj yapmak üzere Demir'in şifonyerinin olduğu tarafa doğru ilerleyip tabureye oturdum. Makyajımı yaparken birden aynadaki görüntüm dikkatimi çekti. Daha doğrusu boynumdaki belirgin, mor iz dikkatimi çekti. *Demir'in öpücüğünün oluşturduğu mor iz...*

Elime aldığım pudra süngeriyle o noktayı kapatmaya çalışsam da bir türlü işe yaramadı. İz bir türlü kapanmıyordu. O sırada üstünü giymiş ve tıraş olmuş bir şekilde Demir banyodan çıktı. Üzerinde açık mavi bir gömlek ve dizlerinin biraz altında biten siyah bir şort vardı. Saçlarını dağınık bırakmıştı.

Onunla aynada göz göze geldiğimizde ona boynumdaki izi işaret ettim. Pişkince sırıttı. Ne yapmaya çalıştığımı fark etmiş olacaktı ki yatağın kenarındaki komodinlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Komodinlerin çekmecelerinden birinden tam olarak ne olduğunu göremediğim bir şey çıkardı. Eline aldığı şeyi bana doğru sallamaya başladığında ne olduğunu gördüm. Fulardı, üstelik çok tanıdık

çiçekli bir fulardı. Anıların gözümde canlanmasıyla sırıtmama engel olamadım. Bundan birkaç ay öncesinde, henüz sevgili değilken beni lunaparka götürdüğünde de yine bu fulları kullanmış ve gözlerimi bağlamıştı.

Yanıma yaklaşıp, "Gel bakalım buraya," diyerek elimden tuttu ve beni oturduğum tabureden kaldırdı. Boy aynasının karşısına geçtiğimizde boynumdaki morluğu kapatmak için fulları arkadan boynuma bağladı ve yandan gelişigüzel bir kurdele yaptı.

"Doğru söyle. Planladın bu izi, değil mi?" diyerek aynadan ona bakarak sorduğumda yine arsız bir şekilde sırıttı ve göz kırptı. *Elbette planlamıştı.*

"Hı hı." Beni kendine doğru çevirip dudaklarıma bakarak konuşurken omzuna hafif bir şekilde vurmaktan kendimi alamadım. "Ayrıca bu iz sana çok yakıştı. Eğer sergilemek istersen hemen fulları çözerim, biliyorsun," diyerek edepsiz bir şekilde kulağıma fısıldadığında dudaklarımı ısırarak gözlerinin içine baktım.

"Utandırma," dedim yanağımdaki sıcaklığı hissederek.

"Utanınca çok güzel oluyorsun ama." Sırıtmamak için kendimi zor tutarken zihnime çakılan o reddedilme dürtüsü yine ortaya çıktı.

"Böyle tatlı tatlı konuşuyorsun ama sonra beni reddediyorsun. *Where's the* adalet Gürsoy?"

Onunla dalga geçtiğim sırada dudaklarını benimkilerin üstüne kapatarak beni susturdu. Ani, hızlı öpücüğü karşısında yine hazırlıksız yakalanırken bunu derinleştirmek istedim ama o beni engelledi. Sanki bir sonraki hareketimi fark eder gibi hızla geri çekildi. Yatağın kenarındaki komodinin üstünde bulunan cep telefonunu ve anahtarlarını da alarak tutmam için elini bana doğru uzattı.

"Hadi, çıkalım artık."

Konuyu böyle tartışmadan, bir sonuca varmadan kapatmasına sinir olmaya başlıyordum ama şu durumda yapacak başka bir seçeneğim de yoktu. Omuzlarımı düşürerek elini tuttum ve onunla birlikte evden çıkmak üzere harekete geçtim.

Demir'le birlikte sahile gidip güzel bir kafede diğerleriyle buluştuk. Sadece Batuhan ve Bahar'la karşılaşacağımı düşünürken beni güzel bir sürprizin beklediğinden habersizdim çünkü aynı zamanda Gökçe ve Can da buradaydı. Onları görmenin verdiği sevinçle Demir'in elini bırakıp çocuklar gibi koşturarak Gökçe'nin boynuna atladım. Yaz boyunca birbirimizi hiç görmediğimizden onu çok özlediğimi kollarının arasına atladığımda fark ettim. Aynı şekilde Can'ı ve diğerlerini de kucakladıktan sonra bize ayrılan sandalyelere oturduk ve koyu bir sohbete başladık.

Önce Gökçe anlatmaya başladı. Gökçe, yazın başında ailesiyle birlikte Adapazarı'na dedesi ve ninesini ziyarete gitmişti. Anlattığına göre orada bayağı uzun süre kalmıştı. Tatilin iyice sıkılma evresine yaklaştıklarında abisi Gökhan'la birlikte bir plan hazırlamışlardı. Kimsenin haberi olmadan oradan kaçıp Marmaris'e gitmişler ve bir süre Baharlarla vakit geçirmişlerdi. Daha sonra ailesi bunu öğrenince mecburiyetten tekrar Adapazarı'na dönmüşler ve Yalova'ya dönene dek de orada vakit geçirmeye devam etmişlerdi.

Can'ın durumları içimizde en can sıkıcı olandı. O tatile çıkamamıştı. Yaz boyunca hem milletvekili olan babasına ayak işlerinde yardım etmiş hem de yeni, daha büyük bir eve taşındıkları için annesinin elinin altında bulunmuştu. Tatil sadece Bahar, Batuhan ve Emre için gerçek bir tatil olmuştu. Üçü birlikte tatilin büyük bir kısmını önce Marmaris'te geçirmiş, ardından da Karadeniz turuna çıkmışlardı. Onları dinlerken imrenmeden edememiştim. Ülkenin belki de en güzel yerlerini gezip görmüşlerdi. Doğanın enfes güzelliklerinden doyasıya faydalanmışlardı.

"Yani anlayacağınız Karadeniz turu itinayla tavsiye edilir, hatta ısrar edilir. Mutlaka gidin," diyerek Bahar anlattığı maceraları sonlandırırken göz ucuyla Batuhan'a baktım. Geldiğimizden beri sürekli telefonuyla oynuyordu. Üstelik Bahar tatillerinin nasıl geçtiğini anlatırken Deniz'in adını hiç geçirmedi ve garip bir şekilde bu mevzuyu dile getirip Batuhan'la uğraşmak istedim.

"Deniz de bu Karadeniz turunda sizinle birlikte miydi Batu'cuğum?" Kinayeli bir edayla konuştuğumda Batuhan yanaklarını şişirerek derin bir nefes aldı. Gözlerini devirdi. Bahar'a dönüp, "Nisa bilmiyor, değil mi?" diye sordu. Bahar hayır dercesine başını iki tarafa doğru salladığında, "Neyi bilmiyorum?" diye merakla sordum.

"Aman boş ver yenge. Hiç konuşmaya bile değmez," dediğinde Batuhan, kaşlarımı çatmadan edemedim ve doğrudan Bahar'a gözlerimi diktim.

"Bir durum mu var?"

"Başlamadan bitirdiler güzelim."

Beni cevaplayan kişi hemen yanımda oturan Demir oldu. Onun söylediklerivle suratım düşerken nasıl böyle bir hâle geldiklerini daha da çok merak ettim. Elimdeki portakal suyu bardağından büyük bir yudum alarak merakla sorgulamaya devam ettim.

"Nasıl yani? Okulun son günlerinde araları gayet iyiydi. Hatta beraber bize sürpriz bile hazırladılar."

Bahar sandalyesinde doğrularak Batuhan'ı konuşması için dürttü ama Batuhan küçük çocuklar gibi omuz silkerek elindeki buzlu birasını yudumladı.

"Bitti ya işte uzatmayın. O Deniz, benim açılabileceğim bir deniz değilmiş." Bu durumdan gayet hoşnut bir şekilde dalga geçerken aralarında nelerin geçtiğini öğrenmek istedim.

"Dalgaya vur sen böyle salak!" diyerek Bahar, Batuhan'ı omzundan sarsıp onu asla onaylamazken bana dönüp, "Ben anlatayım Nisa," dedi. İlgiyle ona kulak kesildim.

"Benim bu salak ikizim, Marmaris'te mi dersin, gittiği her barda mı dersin, Karadeniz turunda mı dersin gördüğü her güzel kızla fotoğraf çekip Instagram'da hikâye olarak paylaştı. Eh, Deniz de ne yapsın? Kızcağız, *'Benimle mi yoksa diğer kızlarla mı ilgilenmek istediğine sen karar ver,'* diyerek sonunda postayı koydu."

Tam da Batuhan'dan beklenecek türde bir davranıştı. Oysa ben gerçekten Deniz'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm. Hayal kırıklığına uğramak beni üzmüştü. "Sonuna kadar da kıza hak veriyorum. Bu çapkınlığına bir son ver artık Batu. İyice zıvanadan çıktın." Bahar söylenmeye devam ederken Batuhan hiç onu kafasına takmadan birasını yudumlamaya devam etti hatta bunu höpürdeterek yaptı.

"Gerçekten çok ayıp etmişsin ama Batuhan," dediğimde masadaki herkes beni onayladı ama Batuhan yine oralı olmadı. Bahar ve beni geçiştirir gibi elini havada salladı. Bizim söylediklerimizi hiç takmıyor gibiydi. İşin kötü tarafı, yaz öncesi deli gibi peşinden koştuğu

kızı şu an gerçekten umursamıyordu. Anlaşılan Batuhan özüne geri dönmüştü.

"Ama yengeciğim, bir görsen. Karadeniz'de haçen ne kadan güzel kızlar vardı," diyerek Karadeniz ağzıyla konuştuğunda ona bakarak başımı hiç de onaylamayan bir edayla salladım. Batuhan'ın diğer bir tarafında oturan Emre, "Hah! Bir başımıza *fıs fıs İsmail*[22] kesilmediği kalmıştı. O da oldu," diyerek söylenmeden edemedi. Ona katılmadan edemedim.

"Aman neyse ne işte. Ben çapkınlığımla mutluyum arkadaşlar. Beni salın artık," derken Batuhan resmen gömleğinin yakalarını silkti. Sonra Demir'e dönüp, "Kardeşim, sen dün Öykü'yle buluşacaktın. Ne oldu? Buluştunuz mu?" diye sordu. *Bir dakika... Öykü de kimdi?*

Batuhan'ın söyledikleriyle bulunduğumuz masada derin bir sessizlik oluştu. Gözler bir anda hemen yanımda oturan Demir'e döndü. Emre, "Al işte. Sıçtı Cafer bez getir," diye sessizce söylenirken Bahar da dirseğiyle Batuhan'ı yeniden sertçe dürttü. Hatta, "Sussana Batu!" diyerek resmen dişlerinin arasından tısladı. Demir gerilerek oturduğu sandalyede doğrulurken ona bakmamla gözlerini benden kaçırdı ve hiç de hoş olmayacak bir şekilde Batuhan'a baktı.

"Öykü mü? Öykü kim?"

Masadaki derin sessizliği bozan taraf ben oldum. Merakla, tek tek hepsinin gözlerinin içine baktım. Gökçe ve Can aynı anda omuzlarını silkip benim gibi Demir'e gözlerini diktiklerinde bir şeylerin ters gittiğini anladım. *Pekâlâ, kimdi gerçekten bu Öykü denilen kız?*

"Neden kimse cevap vermiyor?" diye devam ettiğimde yeniden Bahar'a baktım, Demir'e baktım, hatta Emre'ye bile baktım ama hiçbirinden yine çıt çıkmadı. Anlaşılan hiç de hoşuma gitmeyecek bir durum söz konusuydu.

"Söylemedin mi oğlum Nisa'ya?" Sessizliği bu kez Batuhan bozarken neyi bilmem gerektiğini hâlâ anlayamıyordum.

"Neyi söylemedi mi?" Artık gerçekten bir şey demesi için Demir'e baktım ama o bana bakmak yerine hâlâ öfkeyle Batuhan'a bakıyordu. "Demir, ne oluyor? Öykü kim?" diyerek tekrarladığımda gözlerini yine

---

[22] *Çocuklar Duymasın* dizisindeki bir karakterdir.

benden kaçırdı ve başını huzursuz olmuş bir şekilde sağa sola doğru salladı. *Bu Öykü her kimse daha şimdiden hoşlanmamıştım ondan.*

"Şey... Öykü benim..." diyerek söze başladı Demir ama devamını getiremedi. Sustu, yüzünü sıvazladı.

"Öykü kim ve senin ne?" Öfkeyle burnumdan solurken yine Batuhan araya girdi ve gerçeğin ne olduğunu sonunda o açığa çıkardı.

"Off ne uzattın paşam ya! Eski sevgilisi işte."

İşittiklerim karşısında boğazımda bir yumru oluştu. Nefesim daraldı sanki. Yüreğim sıkıştı. Elimde sıkıca tuttuğum portakal suyu bardağını düşürmemek için yavaşça önümdeki cam masaya bıraktım. Batuhan'ın söylediklerinin gerçek olup olmadığını öğrenmek için Demir'e baktığımda yine gözlerini kaçırdı ve ben cevabın ne olduğunu gayet iyi anladım. *Batuhan, gerçeği söylemişti.*

Hiç bilmediğim, adını dahi bir kez olsun duymadığım eski bir sevgili söz konusuydu ve Demir'in bakışlarından anladığım kadarıyla onunla gerçekten buluşmuştu. Hem de bunu dün, ben gelmeden önce yapmıştı. Ellerim titremeye başlarken zihnimde yankılanan gerçekle sarsıldım. Taşlar yerine oturmuştu. *Demir'in dün akşamki garip tavırları, beni sürekli reddetmesi...* Bütün bunların tek bir anlamı vardı. *Beni onun için, Öykü için reddetmişti.*

Boğazımda oluşan düğümle birlikte ona dönerek, "Sen... Sen, beni bu yüzden mi...?" diye fısıldadım ama devamını getiremedim çünkü gözlerimdeki acı çoktan yanaklarıma boşalmaya başlamıştı.

"Ne? Elbette hayır! Nisa, saçmalama!" diye çıkışırken bu kez gözleri gözlerimi buldu ama nedense ona inanamadım. Masadaki bütün gözler bizim üzerimizdeyken oturduğum sandalyeden hışımla ayağa kalktım.

"Ne kadar da aptalım." Yaşadığım hayal kırıklığıyla fısıldadım. Kimseyi umursamadan kafeden çıkmak için harekete geçtim. Aceleci adımlarla yürürken arkamdaki konuşmaları ve hareketliliği hâlâ duyabiliyordum.

"Ulan Batuhan! Ulan Batuhan! Ulan herkesin mi gözü var benim ilişkimde anasını satayım?" Demir, bağırarak Batuhan'a kızıyordu.

"Ne dedim şimdi ben ya?" diye isyankâr bir ses tonuyla Batuhan da ona bağırdı.

Kafeden çıkmadan önce dönüp onlara baktığımda Demir peşimden geliyordu ama diğerleri Batuhan'a kızmaya devam ediyorlardı. *Neden kızıyorlardı ki?* Batuhan sadece bilmem gerekenleri bana söylemişti, o kadar.

Kafeden çıkıp sahil kenarında yürürken Demir arkamdan, "Nisa! Nisa dur!" diyerek bağırdı ama umursamadım adımlarımı daha hızlı atmaya, hatta koşmaya başladım. Gözyaşlarımın bir şelale gibi akmasına izin verdim.

Demir'in bana bunu yaptığına inanamıyordum. Aybüke'yle olan geçmişini bile hâlâ kabullenemezken bana eski sevgilisinden hiç bahsetmediğine inanamıyordum. Üstelik inkâr etse de beni o kız yüzünden reddettiğine, istemediğine emindim. Kesin o kızla buluştuğu için kafası karışmıştı. Kafası karıştığı için de benden uzak durmuştu. Oysa Mersin'deki Demir çok daha farklıydı. Kızgındı, kıskançtı belki ama en azından beni istediğini iliklerime kadar hissettirmişti. Dün geceki Demir öyle değildi. Bu sabahki Demir de öyle değildi. *Peki bütün bu saçmalıklar neyin nesiydi?*

"Nisa, dur!" diyerek birden kolumu kavradığında hızla kendimi geri çektim ve kolumu onun elinden kurtardım.

"Dokunma bana! Gelme peşimden. Rahat bırak beni."

Burnumu çekerek öfkeyle konuşup arkamı döndüm ve yürümeye devam etmek istedim ama bu kez kollarını bana dolayarak arkamdan sıkıca sarıldı. Gözyaşları boncuk boncuk yanağıma akmaya devam ederken kollarının arasından çıkmak istedim ama izin vermedi.

"Bırakmam. Bırakamam," diye kulağıma fısıldadı, tıpkı bu sabah mutfakta olduğu gibi.

"Bırak."

"Asla bırakmam seni."

"Sana kızmama bile izin vermiyorsun," dediğimde kollarını daha sıkı sardı.

"Çünkü kızılacak hiçbir şey yok."

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Benim öyle birinin varlığından haberim bile yoktu. Adını bile daha öncesinde duymamıştım ve Demir o kızla hem de benim geldiğim gün buluşmuştu. *Nasıl kızılacak hiçbir şeyin olmadığını dile getirebilirdi?*

Sonunda kollarının arasından çıkmayı başarıp karşısına geçtiğimde, "Öyle mi? Gerçekten mi?" diye sordum alay eder gibi. Kollarımı göğsümde birleştirerek kaşlarımı havaya kaldırdığımda aramızdaki mesafeyi kapatarak bana doğru yaklaştı.

"Bana bak, aklından her ne geçiyorsa sakın geçirme. Yapma, beni böyle sınama." Yüzümü avuçlarının içine aldığında daha şiddetli ağlamaya başladım. "Hayır, hayır. Ağlama. Lütfen, ağlama. Dayanamıyorum Nisa," dediğinde göğsünden iterek onu kendimden uzaklaştırdım ve gözyaşlarımın arasından aslında cevabını hiç bilmek istediğim soruları dile getirdim.

"Beni dün gece onun yüzünden mi reddettin? Öykü için mi?" Sorduğum soruyla gözleri kocaman açıldı. Başını sağa sola doğru salladı ve derin bir nefes bıraktı. Benden böyle bir soru beklemediği ortadaydı.

"Sana gerçekten inanamıyorum Nisa! Bunu nasıl söylersin? Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmedim," dedi öfkeyle. *Neden bana söyledikleri inandırıcı gelmiyordu o zaman?*

"Öykü'ymüş... İsme bak ya! Çok merak ediyorum. Yan yana geldiğinizde ne yaptınız mesela? Birbirinize masal okuyup en sevdiğiniz satırların altını mı çizdiniz?"

"Bak, sen yine ne söylediğini bilmiyorsun. Yine çok ağır konuşuyorsun," dediğinde dudaklarımdan kıkırtıya benzer bir tını döküldü ama bunun samimi hiçbir tarafı yoktu.

"Daha önce birlikte oldunuz mu?" diye hiddetle birden sorduğumda bana dünyanın en mantıksız cümlesini kurmuşum gibi baktı.

"Allah aşkına Nisa! Tabii ki de hayır! Öykü benim sadece lisenin ilk yılında sevgilimdi ki çok sürmedi bile. Sadece birkaç ay. Sonra Fransa'ya yerleşti ve aramızda hiçbir bağ kalmadı."

"Hiç öpüştünüz mü?" Bu kez de bıkkınlıkla nefesini bıraktı.

"Elbette hayır!"

"Keşke öpüşseydiniz. Canım daha az yanardı." Gözlerini devirdi. Dudaklarını kapatıp sıktı ama beni yine de cevapsız bırakmadı.

"Sen ne söylediğini gerçekten bilmiyorsun."

"Onunla birlikte olmadın. Onunla öpüşmedin. Anlaşılan senin için çok özel biri olmalı," dediğimde aramızdaki mesafeyi kapattı ve

kollarımı sertçe tutup beni kendine çekti. Karamel gözlerindeki kırgınlığı görebiliyordum. Oysa kızgın olan da kırgın olan da bendim.

"Nisa, on beş yaşındaydım! Allah aşkına! Çocuktum resmen! Ne dedim ben sana? Öptüğüm ilk ve tek kız sensin, demedim mi? Ya neden bana inanmak sana bu kadar zor geliyor? Neden Nisa ya? Neden?"

Aramızdaki kavga sahildeki diğer insanların da dikkatini çekerken Demir kırgınlıkla yüzüme bakmaya devam etti. Sessizliğimi korumayı sürdürdüğümde, "Karşımdaki bu kız benim sevgilim mi gerçekten? Çünkü ben bunları senin söylediğine inanmak istemiyorum. Bunları sen söylüyor olamazsın. Bu kadar saçmalayamazsın. Benim Nisa'm bu değil," diyerek hayal kırıklığıyla konuşmaya devam etti. Bu kez kendimi tutamadım.

"Beni reddettin!" diye tısladım dişlerimin arasından. Gözlerindeki öfke daha da büyüdü.

"Papağan gibi bunu tekrarlamaktan vazgeç! Evet, seni reddettim çünkü benim sevdiğim kız değil bunu yapmaya, istemeye bile cüret etmezdi. Sana ne oluyor Nisa? Hayır, gerçekten merak ediyorum. Asıl sana ne oluyor? Senem'e sırf bunu yaptığı için nasıl kızdığını unuttun mu? Ya da sana yaklaştığım anda yüzüme attığın o sert tokadı peki? Bunu gerçekten sen istiyor olamazsın. Benim Nisa'm sırf kendini kanıtlamak için bunu istemez. Bunu yapmaz ama karşımdaki kız, bu yabancı kız..." Sanki benden tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturduğunda daha fazla dayanamadım. Çevredeki insanları umursamadan onu yine omuzlarından ittim ve bağırmaya başladım.

"Yeter! Yeter, sus artık!" dediğimde bana yaklaşmak için bir adım attı ama elimi havaya kaldırarak onu durdurdum.

"Çünkü korkuyorum, tamam mı? Bir gün gidersin, beni bırakırsın diye ödüm kopuyor. Annem gitti, babam zaten hiç olmadı. Gün gelecek Devrim Amca ve Esma Teyze'ye de veda etmek zorunda kalacağım ama senden gidemem. Sen benden gidersen de yaşayamam. Bu yüzden işte. Bu yüzden istedim. Belki bana mecbur kalırsan... Ne bileyim işte? Çok acizce ve aptalca biliyorum ama..."

Konuştukça boğazım acıyordu, nefes alamıyordum. Bu yüzden devam edemedim, sustum. Kalbime çöreklenen gerçekliğin o korkunç hissi bir türlü geçmek bilmedi. Aslında mesele daha çok Demir'in benden önce kalbini vermiş olduğu birinin gerçeğiyle karşı

karşıya gelmekti. Benden öncesi hep vardı, olmuştu. *Peki ya benden sonrası? Benden sonrası da olacak mıydı?* Bu düşünce midemi iki büklüm etti. Kusmak istedim. Ona karşı öyle bir sahiplenici hissediyordum ki bunu aklımdan bile geçirmek istemedim.

Daha öncesinde hayatımda hiç Demir kadar önemli, değerli birine sahip olmamıştım ben. Hep elimdekilerle yetinmiş ama bir gün onları kaybedecek olmanın korkusuyla yaşamaya da devam etmiştim. Bu yüzden birini kaybetme korkusuyla yaşamanın ne demek olduğunu aslında çok iyi bilirdim. Tamam, Senem ve Mustafa da vardı ama onlar benim arkadaşlarımdı, Demir ise kalbimdi ve ben Demir'i kaybedemezdim. O, bu hayata beni bağlayan en önemli şeyken onu asla kaybetmek istemiyordum.

Gözyaşlarım durmaksızın akmaya devam ederken Demir, yeniden konuşmamı beklemeden aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını sıkıca bana doladı. Ondan uzaklaşmak istediysem de izin vermedi.

"Aptal," diyerek kulağıma fısıldadı. Kollarından çıkmak istedim ama beni engelledi. "Gerçekten aptalsın sen," diye devam ettiğinde çaresizce kollarının arasında kıvrandım ama yine de beni bırakmadı.

"Bırak beni," diyerek kendimi geri çekmek istediğimde, "Gözlerimin içine bak," dedi. Kollarını gevşetti ama yine de ondan uzaklaşmama hemen izin vermedi. Başımı hayır dercesine sağa sola doğru salladığımda bir kez daha, "Gözlerimin içine bak dedim," dedi. Burnumu çekerek başımı kaldırdım ve o çok sevdiğim karamel gözlere baktım. Elleri yanaklarımı okşadı. Parmak uçlarıyla gözlerimden akan yaşları sildi.

"Ben hiç dokunamadım mı senin yüreğine?" diyerek sorduğunda sesindeki acı kalbimi sızlattı. Dudaklarımı sarkıttım, hiçbir şey diyemedim.

"Söz vermedim mi ben sana? Seni bırakmak mı? Hiç şansın yok Nisa Altun, hiç. Benden çok bıkacaksın ama yine de hiç bırakmayacağım seni."

Dudaklarındaki sıcacık tebessümü yakaladığımda gülümsemeye çalıştım ama gözyaşlarımın arasından bu pek de mümkün olmadı. Demir ise yüzümü tutmayı hiç bırakmadan gözlerimin içine bakmayı sürdürdü.

"Hâlâ anlamıyor musun? Ben sana mecbur falan değilim. Ben sana Mecnun'um, Kutup Yıldızı. Mecnun."

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha bu kez mutluluktan koparken dayanamayıp kollarımı sıkıca onun boynuna doladım. Sıkıca sarılıp kokusunu içime çektim. Her defasında beni yumuşatmayı, sakinleştirmeyi başarıyordu ama biliyordum ki duyguları gerçekti. O, Demir Gürsoy'du ve söz konusu Nisa Altun olduğunda kalbini avucumun içine bırakıp duygularını dile getirmekten asla çekinmezdi. Ona inanmadığım, ondan şüphe duyduğum için kendime çok kızdım fakat yine de hâlâ aklımda oturmayan bazı şeyler vardı.

"Ama Mersin'de demiştin ki..." diyerek geri çekildiğimde beni yine susturdu.

"Mersin'de olanlar, Mersin'de kaldı ve o son gece yaşananlar kesinlikle çok aptalcaydı. Saçmaydı. Çocukça kıskançlığımın esiri oldum. Sana zarar verdim. Çok üzgünüm. Çok özür dilerim ama bilmelisin ki Nisa söz konusu sen olduğunda her şeyi en doğru şekliyle yapmak istiyorum. Anlamıyor musun? Ben sana görünmez iplerle bağlıyım ve hiç kimse bu bağı koparamaz. Kimse seni benden, beni de senden alamaz."

Ona inanıyordum. Ona her şeyden çok inanıyordum ama bu sabah yaşadıklarımızı da bir türlü unutamıyordum. Yine dayanamayıp, "Peki ya sabah yaşadıklarımız neydi? Koltukta olanlar?" diye utanarak sorduğumda dudakları kıvrıldı.

"Kızmayacaksan, itiraf edeceğim." Muzipçe gülümsedi.

"Sen şimdi böyle dedin ya kesin kızarım ben."

"Bence de kesin kızarsın." Yine tatlı tatlı gülümsedi ama sonra, "Dün gece olanlardan sonra seni denemek istedim," diyerek bir çırpıda gerçeği söyledi. İşittiğim şeyle omzuna sert bir darbe indirdim.

"Çok adisin, Demir Gürsoy!"

"Üzgünüm ama ben de kendimi buna mecbur hissettim. Dün akşam öyle garip davranıyordun ki seni çözemiyordum. Söylediklerinde ciddi misin, değil misin anlayamıyordum. Bu yüzden seni biraz zorlamak istedim ve inan bana, bir anlığına gerçekten kendimi kaybedecek ve istediğine inanacaktım. Fakat sonra titreyen ellerini, bacaklarını fark ettiğimde durmam, geri çekilmem gerektiğini anladım ama

sen her zaman olduğu gibi baş kaldırarak yine işimi kolaylaştırmadın. Dedim sana. Söz konusu sen olduğunda en doğru hâliyle yapacağım her şeyi ve o aklından geçen şeyi bir daha asla denemeyeceğim. Hele sen istemeden böyle bir şey asla olmayacak. Anladın mı? Asla."

O karşımda bana her şeyi en dürüst hâliyle anlatırken ben de ona karşı dürüst olmak istedim çünkü Demir bunu her şeyden çok hak ediyordu. Kuşkular içinde yaşamaktansa ikimiz de asıl gerçekleri bilmeliydik.

"Demir, ben istiyorum ama böyle değil, şimdi değil," diyerek itiraf ettim.

"Biliyorum. İşte benim duymak istediğim şey de sadece buydu."

Benim görmek istediğim Demir tam karşımdaydı. Onun görmek istediği Nisa da onun karşısındaydı. Biz böyleydik. Kavgalar ederdik. Hatta çok şiddetli kavgalar ederdik. Senem'in çok haklı olduğunu ilk kez bu kadar yakından anladım. Ne kadar didişip dursak da birbirimizden asla vazgeçemiyorduk, vazgeçemeyecektik de. Ben Demir'in sevgisini hep yüreğimin tam ortasında hissedecek ve o sevgiye sıkıca tutunup asla bırakmayacaktım. Bizim kalplerimiz çoktan birbirinin olmuştu ve onun dediği gibi görünmez iplerle bağlanmıştı.

"Ben," diyerek söze başladım. Bir defalığına da olsa ben de onun duymak istediklerini söylemek istedim. Bir kez olsun onu sevdiğimi gözlerinin içine bakarak söylemek ve belki de haykırmak istedim. Sadece bir kez olsun denemek istedim.

"Demir... Ben... Beni seni o kadar çok..." Boğazımdan bir hıçkırık daha koparken birden beni göğsüne yaslayıp sıkıca sarıldı. Saçlarımı kokladı, başımın tepesine bir öpücük bıraktı. İçimi sıcacık eden sesini kulağımın tam arkasında işittim.

"Biliyorum. Biliyorum, benim aptal Kutup Yıldızı'm. Biliyorum ve ben de seni çok seviyorum."

Sahilde yaşananlardan sonra kafeye geri dönmedik. Ansızın ortadan kaybolduğumuz için Demir, Bahar'ı arayıp Batuhan hariç herkesten özür dilediğini söyledi ve sonra onun evine geri döndük.

Eve dönüş yolunda Demir sırf içimi rahatlatmak için bile olsa bana Öykü meselesini baştan sona kadar anlattı. Öykü zamanında

Bahar'ın gittiği özel derslerdeki yakın arkadaşlarından biriymiş ve sonra naklini koleje aldırmasıyla Demir'le aralarındaki ilişki başlamış. Demir zamanla Öykü'nün onun istediği gibi bir kız olmadığını anlamış ve tam da bu sırada Öykü, Fransa'ya yerleşmiş. Aralarındaki tüm bağ da onunla birlikte kopup gitmiş.

Tamam, itiraf ediyordum. Kıskandığım kadar aralarında abartılı bir ilişki geçmemişti ama ben sadece Demir'e karşı fazla sahiplenicydim. Üstelik bana bundan hiç bahsetmediği için biraz, hatta biraz değil, kesinlikle ona çok kızgındım. Çenemi tutamayıp bunu dile getirdiğimdeyse Demir aramızın Mersin'den bu yana çok gergin olduğunu ve bir de Öykü meselesiyle bu gerginliğin daha fazla büyümesini istemediği için söylemediğini belirtmişti. İşte bu kez ona kızamadım. Aksine hak verdim. Son günlerde yaşadığımız her şey bizi çok fazla sarsmış ve resmen birbirimizden koparacak raddeye getirmişti. Demir'in bunu tekrar yaşamak istememesini çok iyi anlıyordum çünkü ben de bunu tekrar ve tekrar yaşamak istemiyordum.

"Daha iyi misin?" Elleri saçlarımı okşarken başımı dizlerinden hiç kaldırmadan dudaklarımla mırıldanarak onu cevapladım.

Demir'in evine döndüğümüzden bu yana koltuğun üzerinden hiç kalkmadık. Sarmaş dolaş bir şekilde önce birbirimize sarıldık, sonra ben yine başımı onun dizlerine yasladım. Saatler geçmesine rağmen Demir hiç söylenmeden saçlarımı okşamaya devam etti.

"O kız," diyerek yattığım yerde doğrulmaya çalıştığımda Demir, başımı tekrar dizine yaslayarak bana mâni olmak istedi.

"Kapatalım artık bu konuyu."

"Hayır, bilmek istiyorum." Başımı dizinden zorla da olsa kaldırarak gözlerinin içine bakıp, "O da Aybüke gibi çok güzel mi?" diye sordum merakla. Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

"Senin kadar değil," derken gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attı.

"Ciddi ol, Demir," dediğimde aramızdaki boşluğu kapatarak belimi kavradı ve beni kendine doğru yaklaştırdı. Yanağıma hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra, "Ciddiyim zaten. Hiç kimse senin kadar güzel ve aptal değil benim gözümde," diye söylendi.

Benim de yüzüme bir gülümseme yerleşirken omzundan ittirip, "Eşek," dedim.

"Hele şu poğaça yanaklar başka kimde bu kadar güzel durabilir ki?" Elleriyle yanaklarımı avuçlayıp sıktığında kaşlarımı çatıp gözlerimi kısarak baktım ona. Düşüncesini bile aklıma getirmek istemediğim bir şeyi dile getirdim.

"Batuhan eski sevgilisi deyince çok korktum, biliyor musun? Sanki seni kaybettiğimi düşündüm." Bunu söylememle saçlarımı, yanaklarımı okşamaya devam etti. Gözlerimin içine tebessümle güven verircesine baktı.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Peki, burada mı hâlâ?" Kimden bahsettiğimi dile getirmeme gerek yoktu ki Demir de zaten anlamıştı.

"Biz bu konuyu niye bir türlü kapatamıyoruz?"

"Demir, bir soru sordum. Burada mı hâlâ?" diyerek üsteledim.

"Hayır, sevgilim. Burada değil. Dün vedalaştık ve o Paris'e, evine gitti. Biz de zaten bu yüzden ve sadece bir kez, yani dün buluştuk. İçini rahatlatmak için söylüyorum öncesi olmadı."

"Özür dilerim," diyerek fısıldadığımda Demir kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve başımın tepesini öptü.

"Özür dileme. Ben seni kıskandığımda çok daha beter biri oluyorum." Bu doğru bir tespitti ama bence artık eşit sayılırdık. Bu konuda birbirimize garip bir şekilde çok benziyorduk.

"Bak, Nisa. Birbirimize bir söz vermeliyiz," diye devam ettiğinde boynundaki boşluğa yaslamış olduğum başımı kaldırarak gözlerine baktım.

"Ne sözü?"

"Bundan sonra ilişkimize üçüncü kişileri katmayalım. Yeter. Kimsenin bizim hayatımıza daha fazla burnunu sokmasını istemiyorum."

"Bu gerçekten yerinde bir söz olur," diyerek ona katılmadan edemedim. Ben de bu durumdan fazlasıyla sıkılmıştım.

"Öyleyse söz mü?" diye sorduğunda Demir, bir müddet duraksadım çünkü bu aynı zamanda unuttuğum bazı gerçeklerin zihnimde yeniden canlanmasını sağladı.

Önümde koca bir Mustafa gerçeği vardı ve ben her geçen gün bu sırla biraz daha köşeye sıkışıyordum. Madem birbirimize bir söz verecektik, öyleyse Demir'in de asıl gerçekleri bilmeye hakkı vardı. Mustafa bana dilediği kadar kızabilirdi, beni suçlayabilirdi ama benim de sabrım buraya kadardı. Daha fazla Demir'den bu gerçeği saklayamazdım.

"Demir, benim de sana bir şey söylemem gerekiyor. Mustafa hakkında," diyerek oturduğum yerde doğrularak Demir'in gözlerinin tam içine baktığımda ifadesi anında değişti, suratı asıldı ve keskin bir nefes bıraktı.

"O da bu üçüncü kişilere dahil Nisa." Doğrudan kestirip attı. Oldukça katı bir şekilde konuştu ama bütün bu tavrı gerçeği bilmediğindendi. Eğer onun abisi olduğunu öğrenirse belki de tüm bu ön yargısı ortadan kalkabilirdi.

Cesaretimi toplayıp, "Ama," diyerek söze başlamıştım ki birden ellerimi tutup, "Sana bir şey itiraf etmek istiyorum," dedi. Anında sustum ama bu itirafın ne olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. Sadece geldiğimden bu yana hiç bahsi açılmamıştı ve Demir'i biraz olsun tanıyorsam muhtemelen bana bunu dile getirecekti. Bu yüzden ondan önce davranıp, "Mustafa'ya yumruk attığını biliyorum Demir," dedim. Şaşırmadı. Utanmış bir edayla başını öne eğdi ama ellerimi tutmaya devam etti. İfadesinden bile tahmin ettiğim şeyin doğru çıktığını anladım.

"O mu söyledi?" diye sordu tereddütle.

"Hayır, o kavgadan sonra onu bir daha hiç görmedim ama Senem'e söylemiş. Senem de bana söyledi."

"Kızdın mı peki bana?" Başını hâlâ eğmiş bir şekilde konuşurken gülümsedim. Bir elini tutmayı bırakıp yanağını okşadım ve onu bana bakmaya zorladım.

"Hayır, kızmadım çünkü kızmam için bir sebep lazım ve ben bu sebebi öğrenmeden sana kızamam." Açık konuştuğumda başını aşağı yukarı doğru salladı ve samimiyetle gülümsedi. Elimi tutmayı bırakmadan derin bir nefes aldı, omuzlarını düşürdü ve sonra dudaklarını aralayıp bana gerçekleri anlattı.

"O sabah çok sinirliydim. Her şeye çok sinirliydim. Bir gece öncesinde olanlar için, seni üzdüğüm için kendime çok sinirliydim. Seni öyle bırakıp gitmek zorunda kaldığım için çok sinirliydim. Şirket saç-

malıklarıyla üstüme geldikleri için aileme de sinirliydim. Her şey o kadar içimde birikmişti ki kendime engel olamadım. Birine patlamak istedim."

Sessizliğimi korudum ve Demir'in devam etmesini bekledim.

"Mustafa, o sabah benimle konuşmaya, tekneye geldi. Nereden buldu, bilmiyorum ama elimde olmadan her şey için onu suçladım. Belki de kendini bana açıklamak istedi ama ben buna izin vermedim. Yanlış biliyorum ama dayanamadım. Kendime hâkim olamadım. Ona bu yüzden yumruk attım."

Demir, ellerimi tutmayı bıraktı. Mahcuplukla yeniden başını eğdi, gözlerini kaçırdı. Mustafa'ya yumruk atan ellerine baktığında dayanamayıp ellerini sıkıca tuttum ve bu kez ben ona güven vermek istedim.

"Demir, Mustafa bu hayatta kıskanacağın son kişi bile olmamalı. Evet, o benim çok özel, çok değerli ama Senem benim için ne ifade ediyorsa, Mustafa da aynı şeyi ifade ediyor. Sana karşı hissettiklerimi başka hiçbir erkeğe karşı hissedemeyeceğimi çok iyi biliyorum."

"Senin için Mustafa çok özel biri olabilir. Onu bir abi ya da kardeş olarak gördüğünün de farkındayım. Yani artık farkındayım. Eh, şu zamana kadar benim için yaptıklarını da göz ardı edemem ama o geceki kavgamızın asıl sebebi o olunca ben bir daha bunu yaşamak istemiyorum. Seninle Mustafa hakkında tartışmak istemiyorum. Çok yanlış, biliyorum ama belki de senin bugün Öykü'ye karşı hissettiğin duyguların iki mislini ben Mustafa'ya karşı hissediyorum. Seni ondan çok kıskanıyorum. Paylaşmak istemiyorum ama seni sınırlandırmak da istemiyorum. Özellikle sana bir seçim yaptırmak hiç istemiyorum, ki ben böyle iğrenç bir adam asla değilim. Sadece biz artık onun hakkında konuşmayalım. Olmaz mı? Kendi önümüze bakalım. Sen dilediğin kadar Mustafa'yla arkadaş ol ama bunu yaşarken beni bu çemberin içinden, etrafından uzak tut. Olur mu? Senden sadece bunu istiyorum."

Demir'in söylediklerine karşılık hiçbir şey diyemedim. Direnemedim. İtiraz bile edemedim. Tüm kelimelerimi yuttum. Demir, Mustafa'ya karşı böyle hissederken ona asla gerçeği söyleyemezdim. Yapamazdım. Bu sadece Demir'in Mustafa'dan nefret etmesine sebep olurdu ve ben böyle olmasını hiç istemiyordum.

Derin bir nefes aldım, yutkundum, omuzlarımı düşürdüm. Alnımı onun alnına yaslayarak, "Tamam," diyerek pes ettim. Demir'e teslim oldum.

"Tamam mı?" diyerek bana inanamayan bakışlarla baktı, kocaman gülümsedi. Başımı sallayarak onu sessizce onayladım. "Öyleyse bundan sonra hayatımıza üçüncü kişileri dahil edip ilişkimize zarar vermiyoruz. Söz mü?" diye devam edip burnumu sıktığında önce uzun uzun gözlerinin içine baktım, ardından da yine başımı onu onaylarcasına salladım.

"Söz."

11. BÖLÜM

♪ *Mabel Matiz – Sarışın Değil*

♪ *Cenk Tevet – Portakal*

Senem Altun'dan...

İnsan her daim iki seçeneğin arasında kalmaya mahkûmdu. *İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış, beyaz ya da siyah... Ortası yoktu.* Seçimler yapar, sonra da yaptığı seçimlerin sonuçlarıyla yaşardı.

Bundan tam yedi ay önce bir seçim yaptım ve hiç ummayacağım yepyeni bir hayatım oldu. *Yepyeni bir düzenim, yepyeni bir ortamım, yepyeni bir dünyam...* Yaptığım seçim her şeyden önce bana bir aile kazandırdı. Öncesinde küçük bir odanın içinde sadece Nisa ve ben varken şimdi kocaman bir aileye sahiptim. *Zaten aile bu dünyadaki en önemli şey, değil miydi?* Hayatın en sağlam bağıydı. Eğer bir ailen yoksa, hiçbir şeyin yok demekti.

Yetimhane zamanlarında bazen bahçedeki bir bankta tek başıma oturup, Nisa'nın bile haberi olmadan saatlerce eski ailemi, ölen anne ve babamı, kardeşim Selim'i düşünürdüm. Onlarla ilgili hatırlayabildiğim güzel anılara tutunmaya çalışırdım. Bunları hatırlarken dayanamayıp gizlice hıçkırarak ağlardım ama ağlamak beni üzmezdi. Aksine iyi gelirdi çünkü onları hâlâ hatırlayabildiğimi ve çok özlediğimi fark ederdim.

Yeni hayatıma alışmaya çalışırken bu özlem duyguları da zamanla geçmeye başladı. Çünkü kendime öyle düğümler oluşturdum ki artık geçmişe ya da kaybettiklerime ağlayacak vaktim yoktu.

En başta söylediklerimi hatırlıyorsunuz, değil mi?

Seçimler... Hep yanlış yapılan seçimler...

Bu yeni hayatımda geçirdiğim yedi ay bana hem büyük tecrübeler hem de büyük acılar kazandırdı. Hatalar yaptım, hem de çok büyük hatalar yaptım. Yalanlar söyleyip birçok kez pişman oldum. En sevdiğim insanın canını yaktım ve bütün bunlar ortaya çıktığında, *"Dayanamam, kaldıramam,"* deyip sineye çekildiğim çok an oldu. Bazen

avazım çıktığı kadar bağırmak, haykırmak, içimde ne var ne yok kırıp dökmek istedim çünkü o an anladım ki aslında bütün bunlar son olanlardan ötürü değil, içimde biriktirdiğim, herkesten gizlediğim acıların sonunda açığa çıkmasındandı. O gizli acıların isyanıydı, başkaldırışıydı. Yoksa herkesin illaki zor bir dönemden geçtiği zamanlar olmuştur. *Hani biraz uyusam geçer aslında deyip kalbinin daha şiddetli acıdığı zamanlar... Hani yüzünden düşen bin parçayken, soran olduğunda, "Bir şeyim yok ya," deyip geçiştirdiğin zamanlar... Ya da kendinle bile konuşmaktan korkarken bir başkasına tek kelime etmek istemediğin zamanlar...*

Uzun bir süre kendimi toparlayamadığım zamanlar oldu. Bir telefon numarasına bakıp aramak istediğim ama asla elimin gitmediği zamanlar da oldu ya da bir komedi filminde hıçkırarak ağladığım zamanlar da. En sonunda öğrendim ki aslında bazı şeyleri yaşamadan atlatamıyordun. Üzülmek, acı çekmek yanlış bir şey değildi. Yanlış olan o acının sonsuza dek süreceğini düşünüp, bir daha mutlu olamayacağını zannetmekti.

Oğuz'la olanlardan sonra ailem hariç neredeyse herkes tarafından dışlandım. Resmen hor görüldüm. Okulun son günlerinde çoğu kişi yüzüme benden tiksinir gibi baktı. Bu süreçte kimilerinin gerçek yüzünü gördüm, kimilerinin ise gerçek kalbini. İnsanları daha yakından tanıdım. Mesela Damla, tıpkı çoğu kişi gibi o da benimle iletişimini kopardı. Kenara çekildi. Hiç arayıp sormadı. Damla, o okulda edindiğim ilk arkadaşımken beni bu dönemde yapayalnız bıraktı. Nasıl olduğumu bile merak etmedi. Instagram'da paylaştığı hikâyelerden, fotoğraflardan anladığım kadarıyla tatilini epey keyifli, dolu dolu geçiriyordu. Bir şeyler beklediğimden değil de insanın bir noktada unutulup, bu kadar köşeye atılması gerçekten zoruna gidiyordu. İşte o zaman daha iyi anladım. Kimseyi zorla yanımda tutamazdım. *Ne Oğuz'u ne Damla'yı ne de bir başkasını...* Bununla yaşamayı bir şekilde öğrenmeliydim.

Tatil öncesinde bazen öyle anlar geldi ki Devrim Amca ve Esma Teyze'nin yüzüne bile bakamadım. Başımı hep eğik tuttum. Sürekli gözlerimi kaçırdım. Kendimi resmen herkese kapatıp gizlemek istedim ama ne Devrim Amca ne Esma Teyze ne de Nisa buna hiçbir zaman izin vermedi. Hatta Demir bile yanımda olmak isteyip bana destek çıktı. O kara günleri geride bırakıp önüme bakmam için çok çabaladılar. Yaşadığım acı tecrübelere rağmen çok daha fazlasına sa-

hip olduğumu bana hatırlattılar. Beni gerçekten çok seven bir ailem vardı. Başımı yastığa koyduğum sıcacık bir yatağım vardı. Bir kardeşim vardı ve her daim yanımda olmaya çalışıyordu, elimi tutuyordu. Bütün bunlar bana yetiyordu. Çünkü kendime hep şunu hatırlatıyordum. Her kışın bir yazı, her sonbaharın bir ilkbaharı vardı.

Bugüne dek hep inandığım şeylerin peşinden gittim. Düştüysem savaşarak düştüm ama ayağa kalkmanın ne kadar harika bir his olduğunu yine böyle öğrendim. Artık düşmem demiyordum ama en azından düşersem nasıl ayağa kalkacağımı eskisinden daha iyi biliyordum. Zaten düşe kalka öğrenecektik bu hayatı. Öyle öyle, yaşadıklarımızdan dersler alacaktık. Yanlışlarımızı doğrulara dönüştürecektik. Tecrübe ederek her şeyi zamanla daha iyi öğrenecektik. Çünkü yaşadığımız her şey aslında bizi biz yapan parçalardı ve onlar olmasaydı belki de nasıl mutlu olacağımızı asla bilemeyecektik. Aslında yaşadığımız bütün o zorluklar çok önemliydi. Çünkü karanlık ne kadar yoğun olursa aydınlığı ayırt etmek de o kadar kolay olurdu. Bunun aslında senin için bir ışık olduğunu anladığındaysa o karanlığa daha sıkı tutunmayı öğreniyordun. Bazen yine yere çakılacağımı ve hiç ayağa kalkamayacağımı düşündüğüm anlar oluyordu ama işte o zaman daha güçlü adımlar atmam gerektiğini kendime hatırlatıyordum. Çünkü biliyordum ki yüreğime ağır gelen, omuzlarımda yük olan her ne varsa beni olgunlaştırıp büyütüyordu. Acılarım belki tam olarak geçmiyordu ama en azından beni çok güçlü biri hâline getiriyordu.

Aslında bir bakıma zaman değil de yaşananlar değiştirip olgunlaştırıyordu insanı. Bir defa darbe yiyen bir daha asla eskisi gibi olamıyordu. Atacağı bir sonraki adımı hep daha dikkatli seçiyor ve zamanla kendi yarasını başkalarına hiç göstermeden sarmayı öğreniyordu. Öyle değişmek falan değildi mevzu, tecrübe ettiği acılardan sonra gerçekleri daha net bir şekilde görebilmekti. Alacağı kararlara da, seçeneklerine de, hayatına dahil edeceklerine de çok daha temkinli yaklaşmaktı.

Yeniden eski ben olabilmek için bir sürü çaba gösterdim. Bu yeni hayata atıldığım ilk zamanlarda kaçtığım resim kursuna bu kez gidip kendi isteğimle kaydoldum. Yazın başından beri resme devam ediyordum ve bana öyle iyi geliyordu ki artık bunun üzerine daha fazla

gitmek, kendimi geliştirmek istiyordum. Tatilden sonra da kaldığım yerden atölyeye gidip kursa devam edecektim.

Birçok kitap okudum. Filmler, diziler bitirdim. Aklımı olanlardan uzaklaştırmak için bazı geceleri sabah, bazı sabahları da gece yaptım. Fakat hâlâ içimde bir şeyler eksikti ve biliyordum ki hep eksik kalacaktı.

Bazen çabalarım bana farklı sonuçlarla geri dönüş yaptı. Çaba göstereceğim derken kendimi cezalandırdığımı fark ettim mesela. Kendimi ilk kez affedemediğimde fütursuzca saçlarıma kıydım. Bu hayatta babamın en çok sevdiği parlak, sarı saçlarıma kıydım hem de. Bazen aynaya baktığımda ellerim istemeden saçlarıma gidiyor, karşımdaki kız bana çok yabancı görünüyordu. Eski saçlarımı özlüyordum. Nisa'nın, babamın ve hatta Mustafa'nın bile bana *sarışın* diye seslenmesini çok özlüyordum.

Kimse fark etmemişti belki ama Mersin'e geldiğimizden bu yana güneşin altında en çok kalan hep ben oluyordum. Bazen güneşle olan bu yakın temasım bana kötü sonuçlarla geri dönüş yapıyor, burnumun defalarca kanamasına sebep oluyordu ama yine de pes etmiyordum. Güneşin altında kalmaya devam ediyordum çünkü bunu yapmamın asıl sebebi çok başkaydı. *Eski saçlarımı geri istiyordum ama doğal yollarla geri istiyordum.*

Bir keresinde Esma Teyze, yazın güneşin altında çok fazla kaldığı için saçlarının renginin epey açıldığını söylemişti. Ben de öyle olsun istemiştim. Saçlarımın eski rengini kazanması için hep güneşin altında kalmıştım. Rengi biraz açılmıştı ve hatta saçlarım fena hâlde yıpranmıştı ama yine de istediğim gibi olmamıştı. Olmayacaktı da.

Oturduğum tahta iskelede, önümde sonsuz bir deniz uzanırken çıplak ayaklarımı suyun içinde oynattım. Akşamüstüydü. Yanımda kimseler yoktu. Herkesten uzakta denizin kayalıklara çarpan dalga seslerini dinliyordum. Bakışlarım Kız Kalesi'ne uzanırken ardında batan güneşi izliyor ve bazı şeylerin daha iyi farkına varıyordum. *Meğerse güçlü görünmeye çalışmak, rol yapmak sandığım kadar kolay değilmiş. Nisa bunun altından nasıl kalkabiliyordu acaba?*

Eve dönüşümüzü birkaç gün erkene çekmiştik. Yarın buradan gidiyorduk. Haftalardır evimiz olan bu güzel şehirden, Mersin'den ayrılıyorduk. Yalova'ya dönmek üzere sabah erkenden yola çıkacaktık ama buraya geldiğimizden bu yana ilk kez eve dönmek istemiyor-

dum. Çünkü öyle bir şey öğrenmiştim ki aklımı yeniden eve döneceğimiz gerçeğine bir türlü veremiyordum. *Korkuyordum. Bu kez çok korkuyordum.*

İnsan, bazen bir anda ortadan kaybolmak istiyordu. Kimseyle iletişim kurmak istemiyordu. İçini temizlemek, aklında oluşan tüm sorunları rafa kaldırmak ve önce o tozlu rafı temizlemek istiyordu. Buradaydım. Bu tahta iskelede tek başımaydım çünkü kendimle baş başa kalıp kendi tozlu rafımı temizlemem gerekiyordu. Düşünmek için buna ihtiyacım vardı. Karşımdaki denizi izlerken aklımı kurcalayan düşüncelerin ne zaman bir çözüme kavuşacağını bilmemek canımı sıkıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarıma hiç durmadan süzülürken ufku süsleyen hafif kızıllığa bakmaya devam ettim. Arkamdan yaklaşan adım seslerini duydum ama aldırış etmedim. Birden yüzüme doğru uzatılan temiz peçeteye afallayarak baksam da elime aldım ve sürekli çektiğim burnumu temizledim. Başımı kaldırıp da arkamdaki kişiye baktığımda Alper'i gördüm. Ellerini şortunun ceplerine yerleştirmiş, beni izliyordu.

"Halam biraz yalnız kalmak istediğini söyledi ama dayanamayıp yanına geldim. İyi misin?" Endişeyle sorarken başımı sağa sola doğru salladım. *İyi değildim, öğrendiklerimden sonra da iyi olamazdım zaten.*

"Nasıl olmam gerekiyorsa öyleyim," dediğimde bana başka bir peçete daha uzattı. Onu da alıp ıslak yanaklarımı temizledim ve önüme bakmaya devam ettim.

"Yanına oturmamda sakınca var mı?" Tereddütle sorarken tahta iskelede biraz yana kayarak ona da yer açtım. Buna asla itiraz etmeyecektim. Ne kadar yalnız kalıp düşünmek istesem de aslında ilk kez yanımda birilerinin olmasına bu kadar çok ihtiyacım vardı.

"Hayır, lütfen otur."

Alper, hemen yanıma, tahta iskelenin diğer kenarına oturup yerleşti. Ayağındaki terlikleri çıkarıp çıplak ayaklarını benim gibi suya daldırdı. Ona bir kez daha bakmadım. Sessizliğe kapılarak kendimi, kendi omuzlarımın arkasında gizlemeye devam ettim. Yapabildiğim tek şey, belki de en iyi şey buydu.

"Hâlâ onları mı düşünüyorsun?" diye sordu Alper çekinerek de olsa konuşmak istercesine. Hıçkırığımı bastıramadım. Yine ağlamaya başladım ve gözyaşlarımın arasından başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Nasıl düşünmeyeyim ki? On üç yılımı yetimhanede geçirdim ama bir kez olsun arayıp sormadılar. Varlıklarından haberim bile yoktu ama bunca yıldan sonra şimdi, tam da bir şeyleri yoluna koymuşken, artık gerçek bir aileye sahip olmuşken... Bir anda, aslında bir dayım ve teyzem olduğunu öğreniyorum."

Uzun bir zamandan sonra bu sabah Devrim Amca'ya yetimhaneden, Sevda Hanım'dan çok önemli bir telefon geldi. Üstelik gelen telefon benim içindi. Bu epey şaşırmama, hatta afallamama neden oldu. Tam da her şey yolunda giderken, tam da artık kendimi toparladığımı düşünürken aldığım haberle büyük bir sarsılma yaşadım. Sanki nereye elimi uzatsam kurutuyormuşum gibi bir hisse kapıldım.

Sevda Hanım, Devrim Amca'ya bir dayım ve teyzem olduğunu ve benimle görüşmek istediklerini söylemişti. O an bütün geçmişim, yetimhanenin soğuk, hastaneyi anımsatan beyaz koridorları ve kimsesizliğim öyle bir yüzüme çarpmıştı ki Devrim Amca, bu gerçeği bana söylediği an sorduğum ilk soru, "Beni onlara vermeyeceksiniz, değil mi?" olmuştu.

Zamanı geldiğinde onlardan ayrılacağımızı, bir şekilde ayrılmamız gerekeceğini Nisa'ya dile getirirken bunun gerçekliğiyle bu kadar çabuk yüzleşeceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Korkmuştum ve o korku çok tanıdık gelmişti. Bir kez daha ailemi kaybedeceğimi düşünmüştüm. O an dayanamayıp Esma Teyze ve Devrim Amca'ya öyle sıkıca sarılmıştım ki Esma Teyze, "Kızım, olur mu öyle şey hiç? Aklına getirme bile. Biz bir aileyiz. Sizler bizim kızlarımızsınız ve siz istemedikten sonra sizi hiç kimseye vermeyiz," diyerek beni sakinleştirmeye çalışmış, bana çok daha sıkı bir şekilde sarılmıştı. O an biraz olsun korkularımın yersiz olduğunu anlamış ve aldığım yanıtla içime soğuk bir serpilmişti.

Sabahtan bu yana gözyaşlarımın bir türlü son bulmamasının sebebi bundandı. Çok korkuyordum ama aynı zamanda da çok kızgındım. *Madem akrabalarım, bir teyzem ve dayım vardı, bunca yıl neredeydiler? Hiç mi vicdanları yoktu? Hiç mi kimsesiz bir çocuğu merak etmemişlerdi?* Üstelik bu kimsesiz çocuk onların canının, kanının bir parçasıydı. Aklım almıyordu. Çıldıracakmış gibi hissediyordum. *On üç yıl! On üç yıl boyunca neredeydiler de şimdi akıllarına geliyordum?*

Bazen üstünü kapattığın bir yaranın aslında hâlâ çok acıdığını fark ediyordun ve bu seni daha çok incitiyordu. Sanki her şeyi yeniden ya-

şıyormuşsun gibi hissediyordun. Üstünden ne kadar zaman geçse de o yaranın hâlâ ilk günkü gibi kanadığını görüyordun. İşte bir dayım ve teyzem olduğunu öğrendiğimde aynen böyle hissetmiştim. Anne ve babamın öldüğünü öğrendiğim an gözlerimin önüne gelmişti. Çocukken kimsenin beni sahiplenmek istemediğini ve hiç tanımadığım biri tarafından yetimhaneye bırakıldığımı hatırlamıştım. O zamanlar beni hiç merak etmeyen insanlar şimdi ortaya çıkarak hayatıma dahil olmak istiyorlardı. *Bu ne cüret? Gerçekten aklımı kaçıracaktım.*

Devrim Amca, onlarla görüşüp görüşmeme kararını tamamen bana bırakmıştı. O an yaşadığım şokla bunun üstüne pek düşmeyip herkesten uzaklaşarak buraya kaçmıştım ve saatlerdir burada, bu tahta iskeledeydim. Şimdi zihnimde büyük soru işaretleri vardı. *Bununla ne yapacaktım? Nasıl baş edecektim? Her şeyden öte onlarla buluşmalı mıydım?*

"Nisa'ya olanları anlattın mı?" diye sorduğunda Alper, başımı olumsuz anlamda salladım. *Anlatmamıştım. Anlatamamıştım.*

Bu sabah, henüz hiçbir şeyden haberim yokken Nisa'yla telefonda konuşmuştuk. Ona yarın yola çıkacağımızı söylemiştim, o da bana artık eve geçtiğini, Demir'de kalma süresinin bittiğini söylemişti. Ayrıca Demir'le barıştıklarını ve her şeyin fazlasıyla yolunda gittiğini de söylemişti. Sesi o kadar canlıydı ki onun mutluluğuna gölge düşürmek, canını sıkmak istemedim. Bu yüzden olanları henüz ona anlatamadım. Benim için endişelenmesini, korkmasını istemiyordum. Yetimhanede geçirdiğimiz o son günleri ona tekrar hatırlatmak, yaşatmak da istemiyordum çünkü böyle bir şey asla olmayacaktı. Ne ben Nisa'yı ne de Nisa beni kaybetmeyecekti. Eve dönünce ona her şeyi anlatacaktım. Anlatmak zorundaydım ama şimdilik benim biraz düşünmeye ve aklımı toparlamaya ihtiyacım vardı.

"Hayır, anlatmadım. Zaten bu hâldeyken anlatamazdım. O benden daha çok endişelenir, korkar. Hem Demir'le güzel vakit geçirsin istiyorum. Bir de bunları düşünüp canını sıkmasın."

Kendimi Alper'e açıklarken göz ucuyla ona baktım, tepkisini ölçmeye çalıştım. Kaşlarını havaya kaldırdı ve dudaklarını birbirine bastırıp bana ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi baktı.

"Bu kadar fedakârlık fazla gelmiyor mu sana?"

güzel göründüğümü söylerdi. Denizde vakit geçirdiğimiz zaman en çok benimle uğraşırdı. Akşam yemek masasında toplandığımızda ilk benim içeceğimi doldururdu. Yemeklerle ya da Mersin'le ilgili düşüncelerimi ilk bana sorardı. Gezdiğimiz antik yerlerde yanıma gelir, oranın hikâyesini doğrudan bana anlatırdı. Bir espri yaptığında bile ilk bana bakar, tepkimi ölçmek isterdi. Aslında itiraf etmek gerekirse biri tarafından bu kadar beğenilip ilgi görmek, sevildiğimi hissetmek çok özel bir duyguydu. *Aynı hisleri Oğuz'un tarafından görsem kim bilir ne olurdu?*

Üstelik sadece bunlar da değildi. Alper, fiziksel olarak Oğuz'a o kadar çok benziyordu ki bazen karşımda sanki Oğuz varmış gibi hissediyordum. Yüzü, bakışları, el hareketleri ve hatta yürürken attığı adımlar bile ona çok benziyordu. Resmen Oğuz'un birkaç yaş büyümüş hâliydi. Sırf bu yüzden burada onunla geçirdiğim tüm zamanlarda özellikle sınandığımı düşünmüştüm ve işin en acınası tarafıysa denemek istemiştim. Nisa da bunu yapmamı çok istemişti ama ben Nisa istediği için değil, kendim için denemek istemiştim. Hatta Nisa gittikten sonra Alper'e daha yakın davranmıştım. Onunla baş başa kaldığımız anlarda gerçekten denemek, Alper'e bir şans verip kalbimi açmak istemiştim. Hatta bunun için kendimi çok zorladığım anlar bile olmuştu ama sonra yapamamıştım. Başaramamıştım. Bunun bir hata olduğunu kabul etmiştim. *Çünkü ben Alper'e her baktığımda kendimi yine Oğuz'u severken bulmuştum.*

"Geçen gece olanlar için ise çok üzgünüm."

Sessizliğimi korurken sadece Alper'i izliyor, yine onun gözlerinde, bakışlarında Oğuz'u arıyordum ve bunu yaptığım için kendimden çok utanıyordum. Başını kaldırıp bana göz ucuyla baktığında mahcupluğu yüzünden okunuyordu. Gitmeden önce bu konuyu da konuşmamız gerektiğini zaten biliyordum.

İki gün önce, yemekten sonra akşam vakti Alper'le birlikte Kız Kalesi çevresinde dolaştık. Bir ara etraftaki kalabalıktan uzaklaşıp kumsala gittik. Kumsalın çevresinde birbirimize su sıçratarak üstlerimizi ıslattık, çocuklar gibi eğlendik. O gün hiç ummayacağım kadar yanında rahat hareket ettim. Hatta ben bile buna çok şaşırdım ama sonrasında bunun bir hata olduğunu anladım.

Kumsalın çevresinde uzun bir müddet dolaştıktan sonra bir kayalığa yaklaşıp yan yana oturduk. Sohbet ettik, parlayan ayı ve yıldızları yine birlikte izledik. Sonra bir anda aramızda garip bir sessizlik oluştu. Bakışlarımız birbirine çarptığında tuhaf bir an yaşandı. Alper gözlerini kapadı, başını benim yüzüme doğru eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırdı. Burada geçirdiğim onca zamandan sonra ilk kez beni öpmek istedi ama ben buna elbette izin vermedim. Hızla geri çekildim ve kendimi çok suçlu hissettim. Beni öpmeye yeltendiği için ona asla kızmıyordum, ona bu cesareti verdiğim için asıl kendime kızıyordum.

Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkarken omuzlarımı düşürdüm ve aynı mahcubiyetle bu kez ben Alper'e baktım. Onu kırmayı hiç istemiyordum ama ikimiz de asıl gerçeklerin ne olduğunun farkındaydık. Buna göre hareket etmeliydik.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok Alper. Sen beni öpmek istedin ama ben istemedim. Olan bu," diye açıkladığımda beni onaylamadı. Başını sağa sola doğru salladı ve mahcubiyetle yüzüme bakmaya devam etti.

Her şeyi bildiği için bir şeyi çok merak ettim ve öğrenmek istedim. Tedirgince, "Peki, Esma Teyze'den duyduklarından sonra soğudun mu benden?" diye sordum. Gülümsedi ama öyle bir gülümsedi ki daha öncesinde böyle gülümsediğini hiç hatırlamıyordum.

"Asla, sen asla soğuyacağım bir kız olamazsın Senem. Herkes hatalar, yanlışlar yapar ama herkes kolay kolay ayağa bu kadar güçlü bir şekilde kalkamaz. Senden soğumak yerine aksine sana daha çok hayran oldum. Üstelik geçmişin, yaşadıkların ya da kiminle birlikte olduğun beni hiç ilgilendirmez. Beni ilgilendiren tek şey şu anki hislerin. Eğer ona hâlâ derin duyguların varsa sana bir daha asla yaklaşmam bile."

Alper, bana karşı öyle samimi ve anlayışlıydı ki yine kendimi çok suçlu hissettim. O bu kadar dürüst konuşurken ben de aynı tavrı sergilemek istedim. İlk kez ona karşı aslında ne hissettiğimi söylemek istedim.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye sordum kibarca. Cesaret vermek ister gibi başını aşağı yukarı doğru salladı ve yine samimiyetle gülümsedi.

"Elbette, ben de bunu isterim."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim. İnkâr da etmeyeceğim. Geldiğimiz ilk günden beri bana karşı sergilediğin ilgi ve alaka hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti. Hatta bir ara kendimi öyle kaptırdım ki gerçekten olabileceğimize inanmaya çalıştım. Birisi tarafından bu kadar beğenilmek, istenilmek güzel bir duyguymuş ama..."

"Ama masalın asıl prensi ben değilim, değil mi?"

Sessizce başımı iki yana salladım. Burukça gülümsedim. Alper'in gözlerindeki o tanıdık hüznü görmek beni üzdü, hatta paramparça etti. Bu bakışı biliyordum, altında yatan anlamları da. Aynısını zamanında kendi gözlerimde de görmüştüm.

Alper, benim hikâyemin değil kahramanı, yan karakteri bile değildi. Eğer onu buna dahil edersem çok yara alırdı. Zarar görürdü. Zaten aşk böyle bir şey değildi. Zorla olmazdı. Aniden ortaya çıkardı. Bir anda karşında belirirdi. Bir anda seni heyecanlandırırdı. İnsanın yüreğinde patlayan canlı bir bomba gibiydi. Oğuz, benim yüreğime o bombayı atalı çok uzun bir zaman olmuştu. O bomba patladığındaysa bir daha hiç kimseye ona baktığım gibi bakamamıştım. Şimdi çok uzaklardaydı. İtalya'daydı ve belki de yepyeni, çok daha güzel bir hayatı vardı ama ben yine de kalbimden onun ismini bir türlü söküp atamıyordum. Sırf Oğuz'a çok benziyor diye de Alper'i onun yerine koyamazdım. Bu Alper'e en büyük haksızlık olurdu.

"Bazen hoşlandığımız kişiler bizden hoşlanmaz, sevgimize karşılık vermek istemez. Bu çok acı verici bir duygu ama ne yazık ki insanın elinden de bir şey gelmez. Çünkü sevgi dilenecek ya da zorla olacak bir şey değildir. Duygularına karşılık alamamanın nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim. Bunu bizzat yaşadım. Sürekli onu düşünürsün. Onu aramak, birkaç saniyeliğine de olsa sesini duymak istersin ama elin bir türlü telefona gitmez."

Bakışlarımı tam karşımda, ufuk çizgisinde kaybolmak üzere olan güneşe çevirdim ve öyle konuşmaya devam ettim.

"Şu günbatımını izlerken bile aklına yalnızca onu getirirsin. *Keşke burada olsaydı*, dersin ve bütün bunları düşünürken, hissederken bir başkasını yara bandı yapmamalısın. Çünkü yara bandı sadece yaranın üstünü kapatır, onu iyileştirmez. Oysa yaranın nefes alması, kabuk bağlaması gerekir. Gizlenmesi değil."

"Senem..."

Alper, burnundan sert bir nefes verirken direkt olarak gözlerime baktı ama susmadım, gerçekleri söylemeye devam ettim. Duymak, bilmek zorundaydı. Ümitlenmesini, boş yere canını yakmasını istemiyordum.

"Ben, seni yara bandım olarak kullanamam Alper. Ben, bunu sana yapamam. Her şeyi geçtim fiziksel olarak ona o kadar çok benziyorsun ki bazen sana baktığımda yalnızca onu görürmüş gibi oluyorum ve bu bana daha çok acı veriyor."

Alper'i, Oğuz'un açtığı yarayı kapatacak bir yara bandı gibi kullanamazdım. Ben böyle acımasız biri değildim. En önemlisi de Alper bunu hak etmiyordu. Gerçekler bu kadar barizken ona bir yalanı yaşatamazdım.

"Onu gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?" diye sorduğunda acıyla gülümsedim. Bir müddet sessizliğimi korudum ve yine kendime olanları hatırlattım.

Çevremdeki herkese, aileme Oğuz'dan bir şey beklemediğimi dile getirirken aslında onları değil de en çok kendimi kandırıyordum. Bir Nisa'dan asıl duygularımı gizlemiyordum. O da zaten üstüme gelmeyeceğine dair bana söz vermişti ama o sözü verirken bana daha öncesinde hiç bilmediğim, hatta Damla'nın bile hiç anlatmadığı bir gerçeği anlatmıştı. *Çok öncesinde Bahar ve Oğuz arasında olanları yani...*

Nisa, bana onların geçmişini ilk kez anlattığında başta ne düşüneceğimi, nasıl tepki vereceğimi hiç bilemedim. Bahar'la bu kadar benzediğimizi, aynı kaderi paylaştığımızı bilmek hem beni mutlu etmiş hem de bana büyük bir acı vermişti. Bahar'ın benden hiçbir zaman hoşlanmadığını ve hoşlanmayacağının farkındaydım ama aynı acıları ve belki de daha fazlasını Bahar'ın tecrübe ettiğini işitmek beni kalbimden sarsmıştı. Onun yaşadıklarına, bir bebeği aldırışına, hem de bunu çok küçük bir yaşta yapışına çok üzülmüştüm ama Bahar, yani benim dışardan görüp, tanıdığım Bahar çok güçlü bir kızdı. Acısının, hatalarının üstünü kapatmayı bir şekilde öğrenmişti. Başı öyle dik, gücü öyle belirgindi ki bazen ona imrenmekten kendimi alamıyordum. Bir kere o Emre'ye tutunmuştu. Yaşadıklarından sonra pes etmemiş, yeniden âşık olmayı başarmıştı ama ben bunu yapamıyordum. Ne Alper'i ne de bir başkasını Oğuz'un yerine koyamıyordum.

Oğuz'un ülke içinde bile olmaması bana çok farklı geliyordu. Karamsarlığa kapılıyor, sanki kaybolmuşum gibi hissediyordum. *Ne garip bir duyguymuş? Senin hiç farkında olmayan, seni zerre umursamayan birini düşünmek, karşılıksız, umutsuzca sevmek, beklemek ne kadar zormuş.*

Tamam, bu zaten olağan bir durumdu. Oğuz, hiçbir zaman benim farkımda olmamıştı, beni görmemişti çünkü ben o zaman bunun böyle olmasını istemiştim. Ona hislerimi asla belli etmemiştim ama şimdi o bu kadar uzaktayken sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibiydi. Meğerse yokluğu, *"Yeter ki burada olsun da yine beni görmesin,"* dedirtecek kadar ağır bir duymuş. O, İtalya'da harika kızlarla günü gün ederken ben burada onu özlemenin verdiği acıyla can çekişiyordum. Bu hiç adil değildi. Büyük haksızlıktı.

Bütün bunları aklıma getirirken de Alper'e karşı yine dürüst olmak istedim çünkü artık hayatımda yalana yer vermek istemiyordum.

"Çok seviyorum ama artık sevgimi sadece kendime saklıyorum çünkü büyüyorum ve büyüdükçe tek taraflı duyguların, daha doğrusu hissettiklerime karşılık alamamanın bana yetmediğini fark ediyorum."

"Öyleyse şimdi başka kapıları açmanın tam zamanı değil mi Senem? Her zaman gidilecek başka bir yer ya da baştan yazılacak yepyeni bir hikâye vardır. Yeni başlangıçlar yapmak için asla geç değil. Tut elimi, izin ver bana. Hem mutlu ederim, iyileştiririm ben seni."

Gözlerimin içine bir umut ışığı ararcasına baktı. Söylediklerine, yalvarışına ve pes etmeyişine karşılık acıyla gülümsedim. İnsanlar, her zaman başkaları tarafından değiştirilmeyi, iyileştirilmeyi beklerdi ama ben Oğuz'un yerine bir başkasını koymak istemiyordum.

"İyileşmek mi? Ama ben hasta değilim ki... Kırık döküğüm. Aynı şey değil, anlıyor musun?"[23]

Gülümsedi ve hatta tatlı bir şekilde kıkırdadı. Başını sağa sola doğru sallayıp dudaklarını ısırdı, sonra gözlerimin içine yine aynı içtenlikle baktı.

"Frida Kahlo demek?"

Vay! Demek yaptığım alıntının nereden olduğunu biliyordu. İşte bundan gerçekten etkilenirdim.

---

[23] Rauda Jamis'in, *Frida Kahlo* adlı kitabından bir alıntıdır.

"Bu yaz severek araştırdığım harika, güçlü kadınlardan sadece biriydi." Gururla konuştuğumda başını beni onaylarcasına salladı. Bir süre sessizliğini koruduktan sonra, "Bekleyecek misin peki onu?" diye sordu. *Keşke bu sorunun cevabını bilseydim.*

"Çok sevdiğim bir kitapta ne diyor biliyor musun? *'Birini sevmeyi bıraktığında içinde ölmeye başlar.'*[24] Ama ben onu ne sevmeyi bırakabiliyorum ne de içimde öldürmeyi başarabiliyorum. Onu bekliyor muyum? Evet. Onu beklemeye devam edecek miyim? İşte bunun cevabını ben de bilmiyorum."

Bildiğim tek şey Oğuz şimdi gelse, şimdi bana elini uzatsa Alper için ördüğüm duvarları onun için yerle bir eder, un ufak hâle getirirdim. İnsanlar evreni, tüm dünyayı değiştirmek isterken ben Oğuz'un ruhunu, kalbini değiştirmek isterdim. Kalbinin benim için atmasını isterdim.

Oğuz'u hâlâ bekliyordum ama bir taraftan beklentilerimin boşa olduğunu da biliyordum çünkü Oğuz hiçbir zaman bana bir adım atmayacaktı. Gelmeyecekti ve ben de o duvarları yıkmak zorunda kalmayacaktım. Eğer bana bir adım atmak isteseydi, eğer onun bir nebze olsun umurunda olsaydım bunu çoktan belli ederdi, gösterirdi ama o şimdi İtalya'da harika zamanlar geçiriyordu. Oysa içimin ona karşı soğumasını o kadar çok isterdim ki... Keşke kalbimin bir fermuarı olsaydı da ona olan hislerimi fermuarı çektiğim gibi sonsuza dek kapatabilseydim.

"Bundan sonrasında ne yapacaksın peki?" diye ilgiyle sorduğunda Alper, omuzlarımı düşürdüm. Bıkkınlıkla nefesimi bıraktım. Keşke ne yapacağımı da bilseydim.

Sahi, ne yapacaktım ben? Oğuz mevzusunu ne yapacaktım? Birden ortaya çıkan dayım ve teyzemi ne yapacaktım? Tam toparlandım derken yine yerle bir olmuştum. Şimdi nasıl kendime gelecektim?

"Derler ki en zor anlarında kalbinin sesini dinle. Ama kalbin milyonlarca parçaya dağılmışken hangisini dinleyeceksin ki? Hangisini duyacaksın? Şu an bildiğim tek şey, kalbimi çok kıracak olsa da bana iyi gelecek kararlar almam gerektiği."

---

[24] *Şeker Portakalı* kitabından bir alıntıdır.

Bir noktada insanın kaderini aldığı kararlar belirlerdi ve ben o kararı vereli uzun bir zaman olmuştu. Oğuz, İtalya'ya gittikten sonra bunu çok düşünmüştüm ve artık ne yapmak istediğimin bilincindeydim. *Tabii önce şu dayı ve teyze mevzusunu aradan çıkarmalıydım.*

"Benim şu anda aşka, sevgiye ayıracak vaktim yok. Şu vakitsiz ortaya çıkan akraba sorununu hallettikten sonra kendimi sadece okula adayacağım. Artık son sınıfım ve bundan sonra beni çok daha büyük bir mücadele bekliyor. Tek istediğim okulu bitirip sıkıca üniversite sınavına hazırlanmak ve kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek. Şu an için başka hiçbir şey istemiyorum."

Söylediklerime karşılık Alper, "Kulağa gayet iyi bir plan gibi geliyor," diyerek gurur duyuyormuş gibi bir ses tonuyla beni onayladı ve hafifçe gülümsedi.

"Öyle," dedim sakince.

Sanki sohbetimiz bitmiş gibi bir süre sessizce denizi, gün batımını izlemeye devam ettik. Güneş iyice kaybolduğu sırada Alper, "Yarın gidiyorsunuz," diyerek buruk bir sesle mırıldandı.

"Sonunda!" dedim coşkuyla, onun sesine tam tersi bir ses tonuyla karşılık vererek.

"Yapma be güzelim! O kadar da benden bıkmış olamazsın," diye isyan ettiğinde kıkırdadım. Saatlerden sonra ilk kez canlı bir şekilde gülümsedim.

"Senden bıktığımdan değil, Nisa'yı da evimi de çok özledim." *Gerçi özlediğim çok şey vardı...*

"Peki, gitmeden önce son bir fotoğraf çekelim mi?" diye sorduğunda Alper onu elbette kırmadım. Başımı onaylarcasına salladığımda ellerini tutmam için bana uzattı. Uzattığı ellerini tutarak beraber oturduğumuz tahta iskeleden ayağa kalktık. Kenara attığımız terliklerimizi giydik.

Alper, cep telefonunun ön kamerasını açarak Kız Kalesi'ni arkamıza aldı. Kameradaki yansımamı gördüğümde yüzümü buruşturdum. Gözlerim ağlamaktan kıpkırmızıydı ve yüzüm şişmişti. Alper, "Yüzün domates gibi olmuş resmen," diyerek benimle dalga geçtiğinde omzuna bir tane indirdim. Yetmeyip bu hâlimi bile çekerken kahkahamı tutamadım. Gülümsemek, kahkaha atmak bana iyi gelmişti

ve bunu kesinlikle Alper'e borçluydum. Yanıma gelip aklımı dağıttığı için, benimle konuştuğu için ve her şeyden öte beni rahatlattığı için ona büyük bir teşekkür borçluydum.

Beni kollarının arasına çektiğinde teşekkür edercesine yanağına küçük bir öpücük kondurdum sonra ön kamerasına bakıp kocaman gülümsedim. Birkaç tane fotoğrafımızı çektikten sonra, "Hadi otele dönelim artık. Herkes merak etti seni," dedi. Başımı sallayarak onu onayladım ve tahta iskelede yanında yürümek için hareket ettim. Fakat bir anda üzerimdeki elbisenin cebinde olan telefonumdan saatlerden sonra ilk kez mesaj geldiğine dair bir ses işittim. Alper'e bir dakika dercesine işaret parmağımı gösterdikten sonra cebimden telefonumu çıkardım. Mesajın Nisa'dan olacağını düşünürken ekranda gördüğüm isim dudaklarımın ve gözlerimin kocaman açılmasına sebep oldu. Donakaldım sanki. Bir süre hareket edemedim. Çünkü telefonun ekranında gördüğüm isim aylardan sonra ilk kez *Ona* aitti. Kalbim tekledi ve sanki yerinden çıkacakmış gibi daha hızlı atıp gümbürdemeye başladı. Ellerim heyecanla titremeye başladığında Alper, "Bir şey mi oldu? İyi misin?" diyerek endişeyle soludu. Koluma dokundu. Biraz olsun kendime gelmeye çalışıp hızla başımı iki tarafa doğru salladım. *Daha önce hiç bu kadar iyi olduğumu hatırlamıyordum.* Alper bana tuhaf bakışlar atarken ben ona kocaman gülümsedim ve yeniden telefonumun ekranına baktım. *Bu gerçek miydi? Çünkü hayal olmasını hiç istemiyordum. Çünkü telefonumun ekranına düşen mesaj Oğuz'dandı.*

"Senem, selam. Birkaç gün sonra Yalova'ya geri dönüyorum. Eğer sen de istersen Mersin'den döndükten sonra buluşalım mı? Seninle konuşmak istediklerim var."

Bir dakika, bir dakika... Oğuz, İtalya'dan dönüyor muydu yani?

12. BÖLÜM

♪ *BANNERS – Someone to You*
♪ *Pinhani – Beni Sen İnandır*

Haftalar sonra...

Okul zamanları, belki de bir insanın başına gelebilecek en güzel ve özel zamanlardı. Yani bu konu üzerinde genelde duyduğum şeyler hep buna benzer cümlelerdi. Çocukken bunun farkına pek varamazdım ya da ne anlama geldiğini pek anlayamazdım ama bugün, benim için yepyeni bir dönemin başlangıcıydı. O sarf edilen cümlelerin gerçekliğine ilk kez bu kadar yakından tanıklık ediyordum.

Liseye başladığım ilk günü daha dün yaşamışım gibi hâlâ hatırlıyordum. İlkokul zamanlarını o kadar iyi hatırlayamazdım mesela. Belki de çocuk aklımın hiçbir şeye yetmediğinden, zihnim o zamanları hatırlamak için pek aydınlık değildi. Sonuçta çok küçük yaştaydık ve hâliyle olanlara pek anlam veremiyorduk ama lise... *İşte lise çok farklıydı.*

O ilk günün coşkusuyla servise binip de Senem ve Mustafa'yla arka koltuk kavgası yaparken, aslında bir taraftan da çok korkuyordum çünkü o zaman biliyordum ki hiçbir şey ilköğretimdeki gibi olmayacaktı. Bizi zor bir mücadele bekliyordu. O gün serviste Senem'in yanına oturup da bunun endişesiyle elim, ayağım titremeye başladığında Senem elimi tutmuş ve bana her şeyin yolunda gideceğini söylemişti. Ona inanmak isteyip bütün zorlukların üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm ama lisenin ilk yılında yaşadıklarımı şimdi gözlerimin önüne getiriyordum da bunun o zamanlar hiç de kolay olmadığını fark ediyordum.

En kötü zamanları lisenin ilk yılında, daha doğrusu ilk döneminde yaşamıştık. O zamanlar henüz bölümlerimizi seçmediğimiz için Senem'le aynı sınıftaydık. Daha kepçe kulak Ahmet bile meydanda yoktu. Sırf yetimhaneden geliyoruz, anne ve babamız yok diye diğer öğrenciler bize zorbalık yapmaktan, bizimle dalga geçmekten hiç

çekinmemişti. Okuldaki çoğu kişi başta bize değersizmişiz gibi çok acımasız davranmıştı.

Her şeyi görmezden, duymazdan gelmek istemiştim ama gerçekler yüzümüze bir tokat gibi çarpıldığında sineye çekilmekten başka çarem kalmamıştı. Hayatımdan geçip giden her şeyi çaresizce izlerken bunun beni mahvedeceğini, yerle bir edeceğini düşünmüştüm.

O dönemler bazen bizden yaşça büyük olup, bir yıl da lise tecrübesi olan Mustafa, bazen de Senem bizimle uğraşanların ağızlarının payını vermişti ama ben cesaret edip kimseyi karşıma almamıştım. Kendimi koruyamamıştım. Öylece bir köşeye geçip sessizce ağlamıştım.

Bir gün, sanırım ilk yılın yarı döneminin bittiği zaman Sevda Hanım olanlara daha fazla sessiz kalamayacağını anlayarak okula gelmişti. Müdürle konuşup kimsenin bize daha fazla zorbalık yapmamasını, aksi takdirde bu durumu Milli Eğitim Bakanlığı'na taşıyacağını dile getirmişti. Müdürümüz iyi, sevecen bir adam olduğundan Sevda Hanım'a bir daha böyle şeylerin yaşanmayacağına dair söz vermiş ve bir gün konferans salonunda tüm öğrencileri toplayarak bizim için bir konuşma yapmıştı.

O günden sonra bazı şeyler yavaş da olsa düzelmeye başlamıştı. Zorbalıklar yok olup yerini güzel arkadaşlıklara bırakmıştı. Fakat ne yazık ki hiçbir şey, bize başlarda yaşadığımız o iğrenç anıları unutturamazdı.

Hayatın nasıl tahmin edilemez ya da öngörülemez ve hatta sürprizlerle dolu olduğunu ilk kez koleje başladığım gün anlamıştım. Yıllar önce bir devlet lisesinde sırf ailemiz yok diye zorbalığa maruz kalırken, bu yıl özel bir kolejde el üstünde tutulduğumuza şahit olmuştum. *Hayat gerçekten sürprizler ve değişimlerle doluydu.*

Ve bugün...

Geçen onca zamandan sonra yine en başa dönüyorduk. Bizler için yepyeni bir dönem başlıyordu ama bu kez sonuna kadar gidip bitirmek için bunu yapıyorduk. Artık sona doğru bir adım atıyorduk çünkü son sınıftık ve bu yıl sonunda liseden mezun olacaktık.

Lise son bizim için bazı şeylerin bitişi, bazı şeylerin ise çok önemli başlangıçları olacaktı. Hayatımız çok daha başka yönlere evirilecekti. Asıl şimdi bizi daha zorlu bir mücadele bekliyordu. Bugün, son sı-

nıfın ilk günüydü. Bunu düşündükçe bile içimde garip bir heyecan oluşuyordu.

"Senem! Hadi kızım ya! Ne kadar çok beklettin sabah sabah?"

Bahçenin ortasında ayaklarımı ritim tutturarak sabahın bu erken saatlerine aldırmadan ve asla ilk gün demeden yine Senem'e çemkiriyordum. Bahçedeki çiçeklerin dallarıyla uğraşan Orhan Amca bana gülümseyerek baktığında, "Bıktım valla bu kızın süslenmelerinden," diyerek söylenmeye devam ettim. Orhan Amca, yine gülümsedi, sonra da hiçbir şey demeden işine kaldığı yerden devam etti.

"Ay Nisa! Tamam ya! Geldim işte!"

Senem, sonunda kapıdan çıkıp da saçlarını savurarak yanıma gelmeyi başardığında derin bir oh çekip, "Şükürler olsun," dedim ama sonra gözlerimi kısarak baştan aşağıya onu gelişigüzel bir şekilde süzdüm. Çünkü kahvaltıdan sonra onu bir daha hiç görmedim ve şimdi fark ediyordum da saçlarına maşa yapmıştı. Gözlerine yeşilliğini iyice ortaya çıkaran bir kalem çekmişti ve yüzüne de hafif bir makyaj yapmıştı. Anlaşılan Senem, ilk günden yine bayağı bir abartmıştı.

"Hayırdır karamelim? Düğüne mi gidiyoruz?"

Ona *karamelim* diye seslenmeye hâlâ alışamamıştım. Aksine *sarışınım* demeyi çok özlüyordum ama Senem'e acılarını hatırlatmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden ağzımı bu konuda sıkı tutmayı başarabiliyordum.

Senem gözlerini kısarak, "Off Nisa! Karışma bana daha ilk günden," diye çemkirdiğinde elimde sıkıca tuttuğum telefonun ışığını yakarak ekrandaki saati ona gösterdim.

"Geç kalacağız," dediğimde gözlerini devirdi ve söylediklerime pek aldırış etmedi. Oysa derslerin başlamasına bir saatten daha az bir süre vardı.

"Sen Demir için süslenip püslenirken ben bir şey diyor muyum?"

"Ben süslenmiyorum bir kere. Bak, gayet doğalım. Sadece uzayan kâküllerimi dün Esma Teyzoş biraz düzeltti, o kadar."

Sabahın bu çok erken saatlerinde kendimi Senem'e açıklarken aslında yalan söylemiyordum. Kâküllerim yazdan bu yana çok uzadığı için ve ben de artık kâkül bırakmaya alıştığım için Esma Teyze dün

akşam duşa girmeden önce iki makas atıp onları düzeltmişti. Üstelik bugün için sadece saçlarımı düzleştirmiş ve yüzüme de hafif nemlendirici bir krem sürmüştüm. Hepsi bu kadardı, dahası yoktu. Senem gibi abartıp saatlerce saçlarımla uğraşmamıştım.

"Hı hı. Eminim öyledir. Demir için aynanın karşısında saatlerce vakit öldüren de bendim zaten," diyerek benimle dalga geçtiğinde dayanamayıp omzuna bir tane çimdik attım. O da benim omzuma bir tane geçirdi. İtiraf ediyordum. Demir için bazen aynanın karşısında çok fazla vakit geçirdiğim oluyordu ama bunları yazın son günleri yapmıştım, bu sabah değil.

"Çocuk sayende en saçma hâllerimi bile gördü," diye isyan ettiğimde Senem sinsi bir ifadeyle kahkaha attı.

"Eee, fena mı oldu sanki? Hiçbir şeycik olmaz. Ona da böylelikle ön hazırlık oluyor işte. Evlenince nasılsa her hâlini görecek."

Biri şu evlilik muhabbetini kapatabilir mi artık? Sağdan, soldan bana bir geliyorlar ama nasıl güzel geliyorlar...

"Ay başladın sen de yine Demir gibi her konuşmayı evliliğe bağlamaya!"

Yazın son günlerini Demir, Senem ve ben hep birlikte takılarak geçirmiştik. Senem, haftada iki gün gittiği atölye dışında vakit bulabildiği her an bizimle takılmıştı. Ya beraber dışarı çıkmış ya sinemaya gitmiş ya da sahilde dolaşmıştık. Bu süreçte Demir ve Senem'in arası iyice düzelmiş ve tabiri caizse bayağı kanka olmuşlardı. Bazen öyle anlar geliyordu ki ikisi de el ele verip benimle uğraşmaktan asla vazgeçmiyorlardı. Özellikle de Demir her muhabbetin sonunu evliliğe bağladığında Senem'e güzel malzeme çıkıyor ve ona ayak uydurarak o da benimle dalga geçiyordu.

"Yapar ama o. Ben Demir'de o potansiyeli görüyorum. Bu gidişle sana hemen nikahı basar." Hâlâ benimle dalga geçerken ona gözlerimi devirdim ve artık yürümesi için başımla önümü işaret ettim.

"Sus da yürü hadi." Koluna girerek onu bahçeden çıkarmak istedim ama birden Senem duraksayarak, "Ya Nisa," diye mırıldandı. O an anladım ki bana söylemek istediği bir şey vardı. Beklentiyle ona baktığımda gözlerini kaçırarak, "Oğuz yine mesaj attı. *'Sabah seni görebilir miyim?'* diyor. Ne yapayım sence?" diye çekinerek sordu. *Bu Oğuz'un kafasına ne düşmüştü acaba? Taş mı? Yoksa kaya falan mı?*

Senem'in Mersin'de geçirdiği son günlerden bu yana Oğuz, sürekli Senem'e mesaj atıyor ve onunla konuşmak istediğini söylüyordu. Onun da Yalova'ya döndüğünü Senem'den biliyordum ama okula dönüp dönmediğinden ikimizin de haberi yoktu çünkü Senem, Oğuz'un bütün mesajlarını yanıtsız bırakmıştı. Oğuz'un amacının ne olduğunu bilmediği için hep tepkisiz kalmış ve sanki ben akıl alınacak insanmışım gibi ne yapacağını bana sormuştu. Bu durumda ben bile ne yapması gerektiğini bilmiyordum. Sadece Senem'in bir kez daha üzülmesini, Oğuz tarafından yara almasını istemiyordum.

Konudan çok bağımsız bir şekilde, "Ha bu süs, bu güzellik o yüzden yani?" diyerek onunla dalga geçtim.

"Hayır, hiç de değil. Hem önceki mesajlarına da cevap vermedim. Biliyorsun."

"Vermedin mi?" Senem'le dalga geçerken aslında amacım aklını dağıtıp yüzünü güldürmekti ama tam tersi oldu. Kolumdan çıktı, suratı düşerek karşıma geçti.

"Nisa, biliyorsun. Vallahi cevap falan vermedim. Söyletme beni şimdi. WhatsApp'ı mı göstereyim illa?" Elindeki telefonunun kilidini açıp bana doğrultacağı sırada elini tutarak onu engelledim. Amacım gerçekten onun canını sıkmak değildi.

"Saçmalama deli. İnanıyorum ben sana. Sadece dalga geçiyordum," dediğimde omuzlarını düşürüp derin bir nefes bıraktı.

"Ne yapacağım ben? Benimle konuşacağı ne olabilir ki? Ben kalbimin bir kez daha kırılmasını istemiyorum ama ne yapacağımı da bilmiyorum. Üstelik Oğuz yüzünden Devrim Amca ve Esma Teyze'yi üzmek de istemiyorum."

Senem'in böyle her şeyi, herkesi artık kendi duygularından önce düşünmesine dayanamıyordum. Özellikle son günlerde yaşadığı zorlukları aklıma getirdikçe buna gerçekten katlanamıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sıkıca sarıldım. Onun korkularını, endişelerini anlayabiliyordum ve onu bu duygularla asla yalnız bırakmayacaktım. Elini tutacak ve her neyi tercih ederse onun yanında olacaktım.

"Sen şimdilik bunları düşünme. Okula gelip gelmeyeceğini bile bilmiyoruz. Sabah seni görmek istemiş olabilir ama nerede görmek

istedi? O yüzden önce bir okula gidelim ve olacaklara kendi gözlerimizle şahit olalım. Tamam mı?"

Geri çekilerek gözlerinin içine baktığımda tebessüm edip, "Başka şansımız yok gibi sanki," dedi.

"Aynen öyle. Hadi gidelim artık. Demir, ağaç oldu dışarıda."

Yeniden girmesi için ona kolumu uzattığımda kıkırdayarak koluma girdi ve beraber bahçeden sokağa çıktık. Demir, Impala'ya yaslanmış bir şekilde elindeki telefonuyla oynayarak bizi bekliyordu. Yanına yaklaştıkça dudaklarımı dişlemeden edemedim. Saçlarını her zamanki gibi dağınık bırakmıştı. Üniformanın içinde çok yakışıklı ve karizmatik görünüyordu. Üstelik ağustosun sonlarından bu yana spora gittiği için vücut hatları kendini belli etmeye başlamıştı. Üzerindeki beyaz gömlek de resmen vücuduna yapışmıştı.

Bizim geldiğimizi fark ederek başını telefonundan kaldırıp, "Hanımlar günaydın," diye şakıdı. Telefonunu kilitleyip cebine atarak doğrudan yanıma gelip iki eliyle belimden tuttu ve yanaklarımı öptü. Yakınlığıyla ona has kokusunu içime çekerken, "Günaydın canım," dedim. Tıraş olmuştu ve losyonu inanılmaz güzel kokuyordu.

"Günaydın Demir," dedi Senem de arkamdan.

"Hazırsak gidelim mi?"

"Gidelim gidelim. Yoksa bu seninki ilk günden söylenmeye devam edecek."

"Sus kız!" Senem'e sahte bir edayla çemkirirken Demir bizim için Impala'nın kapılarını açtı. Senem, arka koltuğa otururken ben de ön koltukta, Demir'in yanındaki yerimi aldım.

Ne tuhaf... Birçok kez birlikte vakit geçirmiştik ama ilk kez okula üçümüz beraber gidiyorduk. Öncesinde okul servisinde Mustafa, Senem ve ben arka koltuklarda yer kapmak için savaşırken, şimdi Demir'in arabasında farklı bir üçlü olarak bulunuyorduk. Mustafa, yanımızda yoktu ama her şeyden bihaber olan kardeşi artık yanımızdaydı.

Demir, direksiyon koltuğuna yerleşerek motoru çalıştırdığı sırada, "Son sınıf olduğumuza hâlâ inanamıyorum," diyerek heyecanla konuştum. Sesim bayağı şaşkın çıktı. Sanırım bu gerçeğe alışmam biraz zamanımı alacaktı.

"Ben de öyle," diyerek Demir de beni onaylarken elimi tuttu ve parmaklarımın üstünü öptü. Ona kocaman gülümsedim.

"Bu yıldan sonra her şey değişecek," diye fısıldadığımda Demir başını aşağı yukarı doğru salladı. *Bu yıldan sonra bütün hayatımız değişecekti.*

Demir, "Öyle," diyerek yine beni onaylarken, semtten çıktı ve okula doğru yol almaya başladı.

"Aklınızda üniversite için bir plan falan var mı?"

Arka koltukta oturan Senem muhabbetimize dahil olurken Demir'le göz göze geldik ve ikimiz de sırıttık. *Bazı küçük planlar yapmış olabilirdik.*

"Eğer bu şirket işleri tam olarak kesinleşirse ikimiz de İstanbul'da özel bir üniversiteye gideceğiz. Şevket Abi bizim için araştırmalar yapıyor," diyerek açıkladığında Demir elimi daha sıkı tuttu.

Mersin'den döndüğümden bu yana Demir'le bu şirket mevzusunun üzerine gidip defalarca enine boyuna, her şeyi konuşmuştuk. Aslında bu kez ailesinin tarafında olup onu ikna etmek için çok uğraşmıştım. Aklında çok fazla soru işaretleri olduğunu söylese de Demir sonunda bir karar almıştı, ki bence doğru kararı almıştı. Henüz dedesinin haberi yoktu ama artık bu duruma sıcak bakıyordu. Üçüncü aile şirketinin başına geçebilmek için liseden sonra ekonomi ve ticaret bölümü okumak istiyordu.

Bir keresinde biz birlikteyken kuzeni Şevket Abi onu görüntülü olarak aradı. Demir ona aldığı kararı söylediğinde Şevket Abi bu karara çok sevindi ve ona her konuda çok yardımcı olacağını dile getirdi. Şevket Abi, harika bir insan ve harika bir iş adamıydı. Bu yüzden Demir'in her zaman yanında olacağına yürekten inanıyordum. Bütün bunların en güzel tarafı ise Demir şimdiden gelecek planları yapıyordu ve beni de o planlara dahil ediyordu. Bu hem onun için hem de kendim için heyecanlanmama yetiyordu.

"Yani ayrılmayacağız," dediğimde Demir göz ucuyla bana bakarak göz kırptı.

"Öyle bir düşünceniz mi vardı hanımefendi?"

"Asla," dedim kendimden çok emin bir şekilde.

Demir, dikiz aynasından Senem'e bakarak, "Peki, sen Senem?" diye sorduğunda merakla başımı aradaki boşluktan arkaya doğru çevirdim.

Son zamanlarda Senem'in başından geçenlerden dolayı üniversite üzerine henüz hiç konuşmamıştık ama çocukluğumuzdan bu yana ikimizin de hayali hep aynıydı. İstanbul'da küçük bir evde yaşamaktı. Bu yüzden Senem'in de bu süreçte bizimle birlikte olacağına inancım tamdı.

"Aslında hazır resme kendimi bu kadar vermişken yeteneğimi geliştirmek istiyorum. Bu yüzden de yurt içi ve yurt dışındaki bazı sanat okulları üzerine araştırmalar yapıyorum."

İşittiklerimle önce neye uğradığıma şaşırdım, ardından gözlerimi kocaman açarak Senem'e baktım. Böyle bir karar aldığından haberim bile yoktu. Şaşkınlıkla hâlâ ona bakarken, "Senem! Bana bundan hiç bahsetmedin," diye çıkıştım. Gözlerini kaçırıp omuz silkti.

"Araştırmalara yeni başladım. Öyle abartılı bir şey yok yani," diye açıkladığında dudaklarımı sarkıttım. Öyle bile olsa bana bundan bahsetmeliydi. Yurt içine razı gelebilirdim ama yurt dışına çıkması demek, aramızdaki mesafelerin artacağı, benden çok uzaklaşacağı demekti.

"Bence çok güzel düşünmüşsün Senem. İstersen bizim Aydan Hoca'ya da sorabilirim. Dans okulu yöneticisi olduğu için eminim sanat okulları hakkında bir fikri vardır," dediğinde Demir, ben hâlâ Senem'in söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. O ise Senem'in fikrini destekliyordu.

Çocukluğumuzdan bu yana Senem'le kurduğumuz hayaller hep aynıydı, ortaktı. Küçük bir evde birlikte yaşayacak ve üniversiteye gidecektik. Sonra ikimiz de istediğimiz meslekleri elimize alarak hayatımıza kaldığımız yerden devam edecektik. Tamam, ben Demir'le birtakım planlar kurmuş olabilirdim ama bu planlarımın içinde hep Senem de vardı. Ondan ayrı düşeceğimi hiç aklıma bile getirmemiştim.

Şimdi fark ediyordum da hayatımızın en önemli seçimlerini yapmamıza sadece sayılı bir zaman kalmıştı. Bu yıldan sonra gerçekten her şey değişecekti. Belki de ayrılmak zorunda kalacaktık. Bu gerçekle böyle ani bir şekilde yüzleşmek beni huzursuz etmişti. Son sınıf olduğumuz için sevinirken şimdi o sevincin üstünü bir gün ayrılmak zorunda kalacağımız gerçeği örtmüştü.

"İstersen sorabilirsin tabii." Senem arkadan buruk bir ses tonuyla Demir'e karşılık verdiğinde başını pencereden tarafa çevirdi. Demir, onun bu ani ruh değişimini dikiz aynasından izledi ve sonra bana dönerek konuştu.

"Bir şey mi var?" diye fısıldadığında başımı onu onaylarcasına salladım ve hissettiğim bu karamsarlıktan derhal kurtulmak istedim.

"Oğuz yazmış yine."

"Ondan suratı asık yani?"

"Gençler, duyuyorum sizi."

Birden Senem ikimizin arasındaki boşluğa kafasını uzatarak konuştuğunda ağzıma fermuar çekerek sırtımı oturduğum koltuğa yasladım ve sessiz kalacağımı belirttim. Fakat bu kez çenesini tutamayan taraf Demir oldu. Hatta söylediklerine ben bile çok şaşırdım.

"Senem, karışmak pek istemiyorum ama belki de bu kadar yazmasının bir sebebi vardır. Yani bunu diyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bir konuşsanız mı acaba?"[25]

Gözlerim irice açılarak Demir'i izlerken o da göz ucuyla bana bakıp gülümsedi. Senem'in Oğuz'a âşık olduğunu elbette Demir de biliyordu ve belki de bu yüzden Senem'e onunla konuşması gerektiğini söylüyordu.

"Bilmiyorum, Demir. Sadece canımı yakmasını istemiyorum. Hem bütün yaz aklı neredeydi? Merak eden insan bir şekilde arayıp sormaz mı? Oğuz ne yaptı? Yazın bütün vaktini gayet güzel İtalyan kızlarıyla geçirdi. Sonra durdu, durdu yazın son günleri mesaj atmaya başladı. Ne alaka?"

Senem, benden artık hiçbir şeyi gizlemiyordu. Ben de ondan gizlemiyordum. Oğuz, ilk kez ona mesaj attığında bana dürüstçe çok heyecanlandığını ve hatta çok mutlu olduğunu söylemişti. Fakat sonrasında o heyecanının yok olduğunu ve yerine onca zaman kaybının geçtiğini söylemişti. Bana bunları dile getirirken Senem'e hak vermekten kendimi alamamıştım. Oğuz'un gerçekten neden bir anda böyle bir tavır sergilediğini ben de anlayamıyordum.

---

[25] *Poğaça Surat'tan Not: Hele hele... Paşama bak sen hele.*

"Sen de haklısın," dediğinde Demir, sesinden mahcup olduğunu anladım.

"Boş verin. Kapatalım bu konuyu. Ne olacaksa bugün okulda olur zaten, değil mi?" dediğinde Senem, ikimiz de başımızı sallayarak onu onayladık ama sonra Demir yine ağzını açtı ve benim irkilmeme neden olacak başka bir soru sordu. Oysa bunları çok öncesinde konuşmuştuk. *Neden sabah sabah bunların mevzusunu açıyordu ki?*

"Ya bunu da hiç sormak istemiyorum ama peki diğerlerinden bir haber var mı? Dayın ve teyzenden yani? Tekrar arayıp görüşmek istediler mi hiç?"

Demir'in sorusuyla resmen ürperdim çünkü o günleri hatırlamak, aklıma getirmek istemiyordum. Senem'i kaybedeceğim korkusuyla yeniden sarsılamazdım.

Mersin'den döndükten sonra Senem'in bana anlattıkları sadece Oğuz'un zamansız mesajlarından ibaret değildi. Meğerse ben Yalova'dayken Devrim Amca'ya yetimhaneden önemli bir telefon gelmişti. Sevda Hanım, Senem'in dayısı ve teyzesinin ortaya çıktıklarını ve onunla görüşmek istediklerini söylemişti.

Senem, bunları bana ilk kez anlattığında büyük bir korkuyla sarsılmıştım. Sanki yetimhanedeki son günlerimiz yeniden gözlerimin önünde canlanmış gibi hissetmiştim ama Senem elimi tutup da bana o günleri bir daha asla yaşamayacağımıza dair söz verdiğinde ona inanmıştım. Güvenmiştim. Bizim artık yerine oturmuş, belirli bir düzenimiz vardı ve kimse birden elini, kolunu sallayarak hayatımıza dahil olup o düzeni yerle bir edemezdi.

Birkaç hafta önce bir sabah, kahvaltı masasında Senem, bizlere dayısı ve teyzesiyle ilk ve son kez buluşmak istediğini söylemişti. Devrim Amca ve Esma Teyze buna saygı duyup onu onayladıklarında, ben de bunu tek başına yapmaması gerektiğini dile getirmiştim. Senem, İzmit'ten Yalova'ya gelen dayısı ve teyzesiyle buluşmaya gitmişti ama yanında biz de vardık. Onu yalnız bırakmamıştık.

O gün buluşmaya bir aile olarak hepimiz birlikte gitmiştik. Senem, dayısı ve teyzesiyle tanışıp konuşurken ben sessizliğimi korumuştum ama onlardan hiç hoşlanmamıştım. O günkü buluşmada öyle ilgisiz ve alakasız konuşmuşlardı ki onlardan gerçekten hiç haz-

retmemiştim. Neden bir anda ortaya çıktıklarını da anlamamıştım. Senem de onlardan hiç hazzetmemişti çünkü eve döndüğümüzde bir daha asla onların yüzünü görmek istemediğini açık bir dille bize söylemişti. O gün dayısı ve teyzesinin Senem'e verdiği tek güzel şey ailesinden kalan bir fotoğraf albümüydü. Senem'in o albümü sonsuza dek saklayacağından emindim.

"Hayır, daha sonrasında hiç sesleri, solukları çıkmadı. Zaten onların amaçları belliydi. Tek dertleri içlerini rahatlatmaktı. Yoksa on üç yıl boyunca niye yanımda değillerdi? Nerede, nasıl bir durumda olduğumu öğrendiler, iyi olduğumu gördüler, *haa tamam bu kız yerinde gayet mutlu* dediler ve defolup gittiler. Yani onlar görevlerini böylece tamamlamış oldu ve gerçeği söylemek gerekirse, umurumda bile değiller. Cehenneme kadar yolları var."

Senem'e katılıyordum. O günkü buluşmada Devrim Amca ve Esma Teyze bizi sahiplenen manevi bir aileden ziyade, gerçek bir anne ve baba gibi davranmışlar ve o insanların karşısında dimdik durmuşlardı. Her zaman arkamızda olduklarını onlara göstermişlerdi. Sanki o an yaşanırken Senem'in dayısı bu durumdan dolayı gerçekten rahatlamış gibiydi. Senem'in dediği kadar varlardı. Onlar sadece içlerini rahatlatmak istemişlerdi. Belki de onca yıldan sonra bunu ölen ablalarından dolayı bir vazife gibi görmüşlerdi. *Bir akrabam olmadığı ve sahte sevgi gösterilerine maruz kalmadığım için hiç bu kadar çok sevineceğim aklıma gelmezdi.*

"Üzgünüm," dediğinde Demir yine sesindeki mahcubiyeti hissettim.

"Boş versene, ben değilim. Tatsız şeyler konuşmayalım artık. Bugün son sınıfın ilk günü. Biraz bunu düşünerek keyiflenelim. Açsanıza radyoyu."

"Haklısın," dediğinde Demir, ondan önce davranıp radyoyu ben açtım. Sabahın bu erken saatlerinde denk geldiğimiz ve her sözünü resmen ezbere bildiğim hareketli şarkıya birden eşlik etmeye başlayarak ortamdaki gergin havayı yok etmek istedim.

"Nedir bu hâller? Hadi açıl yeter.

Ne kaçak, ne göçek, ne tuzak,

Aman of, slalom hep

Hep, hep zikzak!"

Omuzlarımı iki tarafa doğru sallayarak Demir'e sırnaşırken bana gür sesiyle kahkaha attı. Hatta bu şarkıyı böyle şevkli söylediğime bile inanamayan bakışlarla şöyle bir göz ucuyla beni inceledi ama aldırmadım. Onu daha da şaşırtıp yanağından bir makas aldım. Sabah sabah bu kadar enerjim yerindeyken bunu sürdürmeye devam ettim. Senem de başını boşluktan bana doğru uzatarak şarkıya benimle birlikte eşlik etti. Hatta ben sustum, bu kez o söyledi. *Hem de en manidar sözlere denk geldi.*

"Sorun bende değil, sendeymiş.

Daha iyisine layıkmışım.

Hangi kitaptan ezber bu?"

Sonra birden Senem'le birbirimize baktık ve bağırarak şarkının en sevdiğimiz nakaratını birlikte söyleyip havada bir beşlik çaktık.

"Miş miş miş de muş muş muş!"[26]

Okula varana dek bu böyle devam etti. Radyodan kulaklarımızı dolduran şarkılara eşlik ettik ya da birbirimizle uğraşıp durduk. Hatta bir ara kırmızı ışıkta Demir saçlarımı dağıttığında onu zar zor durdurdum.

Güne tatsız başlamak hiç istemiyordum. Her şey bu kadar yolunda giderken, hayatımızın bundan sonrasında çok daha güzel olacağına inanmak istiyordum. *Sonuçta bugün son sınıfın ilk günüydü, değil mi?*

Okula ulaştığımızda Demir arabayı düzgün bir alana park ederken ben hâlâ dağıttığı saçlarımı düzeltiyordum. Arabayı durduğunda gözlerimi kısıp, "Tam bir eşeksin, biliyorsun değil mi?" diyerek sahte bir edayla ona kızdım. Tek yaptığı bana havadan öpücük atmak oldu. Başımı onu onaylamayarak sallayıp Senem'le birlikte arabadan indim. Demir beni kollarının arasına alırken birlikte bahçeye doğru ilerledik. Şakalaşan ve derse yetişmek için koşuşturan öğrencileri etrafta gördükçe yüzümdeki tebessüm kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Taş merdivenleri çıkıp kafeteryaya girdiğimizde bir anda meraklı ve ilgili gözleri bizim üzerimizde hissettim. Bu gözler daha çok okula yeni başlayan birinci sınıflara aitti. Onların bakışları bu kadar üze-

[26]Simge'nin *Miş Miş* şarkısının nakaratıdır.

rimizdeyken garip bir şekilde kendimi Demir'in kollarının arasında çok havalı hissettim.

Kafeteryanın başka bir tarafında bir masanın çevresinde toplanan Can, Gökçe, Bahar, Batuhan ve Emre'yi gördüğümüzde direkt oraya doğru ilerledik. Okula erken varmıştık ve dersin başlamasına daha on dakika vardı. Herkesle tek tek sarıldıktan sonra boş sandalyelerden birine oturdum. Demir ve Senem de beni takip etti. Demir sol, Senem ise sağ tarafıma oturdu. Can, yanağımdan bir makas alırken ona kıkırdadım ve etraftaki kalabalığın heyecanını izlemeye devam ettim.

Gözlerim giriş kapısına takıldığında Aybüke ve Oğuz'un konuşarak birlikte okula girdiklerini gördüm. Üstelik Oğuz'un da üzerinde üniforma vardı. Demek ki Oğuz sadece şehre değil, okula da geri dönmüştü. *Nasıl ama? Annesiyle İtalya'ya taşınmamış mıydı bu çocuk? O zaman burada ne işi vardı?*

Oğuz'un koyu kahverengi gözleri bizim bulunduğumuz masayı, daha doğrusu Senem'i bulduğunda bakışlarımı direkt Senem'e çevirdim ve tepkisini ölçmek istedim. Hiçbir şey yapmadı, sadece başını başka tarafa çevirip gözlerini Oğuz'dan uzak tutmaya çalıştı. Tekrar Oğuz'a baktığımdaysa yüzünde Senem'in davranışına bozulmuş bir ifade vardı. Bizimle oturan Can'a başıyla selam verip önüne döndü ve merdivenlere doğru yürümeye devam etti. O sırada ben de Aybüke'yle göz göze geldim. Bu kez ben Senem'i taklit ederek başımı başka tarafa çevirdim ve onu görmezden geldim.

Sosyal medyada denk geldiğim fotoğraflardan anladığım kadarıyla hâlâ Mustafa'yla birlikteydiler ve biz Mustafa'yla hâlâ konuşmuyorduk. *Kaç yıllık arkadaşımla aramı açtığı için Aybüke'ye kucak açmam beklenemezdi herhâlde.*[27]

"Ne işi var bunun burada?" Gökçe masadaki sessizliği bozarak Oğuz'un arkasından meraklı bir ses tonuyla konuştuğunda aklımı Aybüke'den uzaklaştırdım ve bakışlarımı Gökçe'ye çevirdim.

"Harbi, bu sıçan suratlı niye yine okulda? İtalya'ya taşınmamış mıydı?" Batuhan da gözlerini devirerek Gökçe'nin sorusunu tekrarladı ve benim de aklımdan geçeni söyledi. Bu konuşmanın arasına Can girdi ve biraz çekimser bir şekilde konuştu.

---

[27] *Poğaça Surat'tan Not: Dur, dur. Bekle bak, ben sana ne yapıyorum.* ☺

"Annesini ikna etmiş. Okulu tamamlayıp öyle İtalya'ya gidecekmiş. Üniversiteyi orada okuyacakmış yani," dediğinde Can gayet normal bir şekilde açıklama yaptı. Can'ın söylediklerileyle Gökçe'nin kaşları havaya kalktı ve kollarını göğsünde birleştirerek şüpheyle ona baktı.

"Sen nereden biliyorsun bunları?"

"Yazdan beri konuşuyoruz biz. Bayağı yalnız hissediyormuş kendini."

"Eh be Can! Bu şerefsizle konuşulur mu?" Önce Batuhan tepkisini gösterdi.

"Pes yani gerçekten Can!" diyerek Gökçe de Batuhan'ı tasdikledi.

Bahar, ikisine de sesini çıkarmazken olanları izlemeyi tercih etti ve hatta Senem'i de gözlemleyip onun tepkisini de kontrol etti. Ben ise herkesin tepkisini kontrol ettim. Emre ve Demir gayet sakindi. Oğuz'un varlığını o kadar da umursamıyor gibiydiler. Aynı şekilde Bahar da öyleydi. Fakat Senem için aynı şeyleri söyleyemeyecektim. Sessizdi ama bir taraftan içi içini yediğini tahmin etmem o kadar da zor değildi. Başını eğmiş bir şekilde sessizliğini korurken uzanıp elini tuttum ve ona güven vermek istedim. Buruk bir şekilde gülümsedi ama yine de hiçbir şey demedi. Bu sırada Can ve Gökçe, daha okulun ilk gününden Oğuz yüzünden tartışmaya devam etti.

"Hiç öyle gözlerini belerterek bakma bana mavişim. Tamam, bir hata yaptı ama pişman. Hem de çok pişman."

"Hata değil Can, hatalar. Hata-lar."

"Biliyorum ama Oğuz bizim kaç yıllık arkadaşımız. Nasıl ona birden sırtımızı dönelim ki?"

Can, kendini ifade ederken tek tek hepimizin gözlerinin içine baktı ve galiba onu bu masada en iyi anlayan kişi bendim. Can'ı anlıyordum çünkü Oğuz, onun kaç senelik arkadaşıydı ve şimdi de arkadaşını kolayca kenara atamıyordu. *Tıpkı benim Senem'i asla kenara atamayacağım gibi.*

Batuhan, hâlâ öfkeyle gözlerini Can'a dikerken, "Batuhan, abi bakma sen de öyle. Başta denemek istedim, gerçekten denemek istedim ama yapamadım. Atamıyorum şerefsizi öylece kenara," diyerek yine mahcubiyetle, sanki çok yanlış bir şey yapmış gibi kendini açıkladı Can ama Batuhan gözlerini devirip oturduğu sandalyeden

hışımla ayağa kalktı. Yanımızdan gitmeye yeltendi. Demir kolundan tutarak, "Otur, şuraya," deyip onu engelledi. "Can, haklı. Eğer aynı şeyleri sen yaşamış olsaydın ben de seni kolayca kenara atamazdım," dediğinde Demir, gururla ona baktım. Oğuz'u hiç sevmezdi ama bu kadar anlayışlı olduğu için onu takdir ettim. Hatta bu tavrından dolayı onu ödüllendirmek isteyerek yanına sokulup yanağına küçük bir buse kondurdum. Öpücüğümle birden bakışlarını bana çevirip, "Çok hoşuma gitti yalnız. Bir daha öpsene," diyerek gevezelik yaptı.

"Zevzekleşme hemen," dediğimde o da bana sokulup yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Batuhan tiksinirmiş gibi bize bakarken ona dilimi çıkardım. *Deniz'i kaçırmasaymış o zaman. Biz ne yapalım?*

Gökçe biraz yumuşamış gibi Can'a, "Ne yapacağız senin bu pamuk kalbini acaba?" diye sorduğunda Can da ona sırnaşma fırsatını kaçırmadı elbette. "Sevebilirsin mavişim," dediğinde Gökçe gülümsememek için kendini zor tuttu ama sonra yelkenleri bir anda suya indirdi.

"Şapşalsın," diyerek başını Can'ın omzuna yasladı.

Tam da bu esnada okulun ilk ders zili çaldı ve hepimiz oturduğumuz yerlerden kalkmaya başladık. Hep birlikte merdivenlere doğru ilerleyip son sınıfların bulunduğu en üst kata çıktık. Uzun koridora geldiğimizde artık Demir'le ayrılma vaktinin geldiğini anlayarak, "İyi dersler," deyip parmak uçlarımda yükselerek yanağından öptüm.

"Sana da güzelim."

"İyy! Milletin içinde de bu kadar mış mış olmazsınız ama ya! Yürü *Iron Man*, gidiyoruz!"

Batuhan, söylenerek Demir'i kolundan tutup yanımdan sürüklerken onların arkasından bakarak kıkırdadım. Onlar uzun koridorun diğer tarafına doğru ilerlerken ben de Can ve Gökçe'nin arasına dalayarak ikisinin koluna girdim. 12-B sınıfına doğru birlikte ilerledik. Son sınıfın ilk gün mücadelesi biraz sonra başlayacaktı. *Bakalım, bizi bu kez nasıl sürprizler bekliyordu?*

Daha ilk günden altı saat boyunca matematiğin bin bir türlü konusunu işlemek beynimi fena hâlde bulandırmıştı. *Trigonometri, Logaritma, Dizi ve Seriler* derken eğer biraz daha matematik görürsem kusacaktım.

Son sınıf olduğumuz için derslere başladığımız ilk andan itibaren bize sınav yılı olduğumuz hatırlatılmaya başlanmıştı. Bu yıl işleyeceğimiz dersler de hep sınav temalı olacaktı. Son iki dersimiz de kimyaydı ama bu kez de formüller üzerine kafa yoracaktık. Okuldaki ilk günümüz o kadar da keyifli geçmiyordu yani.

Tamam, sınav yılıydı ve bu sınav bizim hayatımızın kaderini belirleyecekti ama öğretmenler şimdiden bu kadar üstümüze gelmek zorunda mıydı?

Öğle arasına dek başımızı test kitaplarından kaldırmayıp öğretmenlerin anlattıklarına kulak kesilirken aklımın daha şimdiden iyice karıştığını hissettim. Derslerime önem verirdim ama daha ilk günden kendimi bu kadar sıkacak değildim.

Öğle arasını bildiren zil sesi çaldığında Gökçe'yle aynı anda derin bir nefes bırakarak ayağa kalktık ve sınıftan bir an önce çıkıp hava almak istedik. Can, bizimle gelmek yerine Oğuz'un yanında kalmayı tercih edince ikimiz de ses çıkarmadık. Bahar'la ilgili asıl gerçekleri öğrendikten sonra Gökçe artık Oğuz'la konuşmak istemediğini bana derste bir ara söylemişti. Ben de zaten Senem'e yaptığını unutamadığım için Oğuz'u affedemiyordum. Fakat ne Gökçe ne de ben Can'ı sınırlandırmak istemiyorduk. Bu yüzden onu kendi hâline bırakmıştık.

Gökçe'yle koridora çıktığımızda etrafta kimseler yoktu çünkü çoğu kişi kafeteryadaki uzun sıraya kalmamak için hızlı hareket ederdi. Sessizden çıkardığım telefonuma bir bildirim sesi geldiğinde açıp ekranı kontrol ettim. Demir, kafeteryaya indiklerini yazmıştı. Ona geleceğimizi söyleyerek Gökçe'nin koluna girdim ve birlikte merdivenlerden indik.

Kafeteryaya indiğimizde bizimkileri yine büyük bir masanın çevresinde toplanmış bir şekilde bulduk. Gözlerim o an Demir ve Senem'in üzerinde takılı kaldı. Yan yana oturuyorlardı ve Senem, Demir'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Yanlarına yaklaştığımda Senem, benim yerimden kalkıp Demir'den uzaklaştı. Ona, "Ne oluyor?" diye sorduğumdaysa hiçbir şey demeyip sadece omuz silkti ve başka boş bir sandalyeye oturdu. Meraklı bakışlarla Demir'e döndüğümdeyse, "Bir şey yok güzelim ya," dedi. Ben de üstelemedim. Sonuçta aynı sınıftalardı. Dersle ilgili de olabilirdi. Senem'i Demir'den, Demir'i de Senem'den kıskanmayı bırakalı uzun zaman olmuştu.

Sessizliğimi koruyarak Demir'in yanındaki sandalyeye oturduğumda benim için aldığı vişne suyu ve karışık tostu önüme bıraktı. Ona teşekkür ederek vişne suyumu açıp bir yudum aldım ve tostumu iştahla yemeye başladım. O sırada bakışlarımı etrafta gezdirirken Oğuz'un da Can'la birlikte kafeteryaya indiğini gördüm. Bakışları doğrudan Senem'i buldu ama yine Senem'in başını başka tarafa çevirip onu görmezden gelmek istemesiyle karşılık aldı.

Gün içinde gerçekleşen kısa teneffüslerde Oğuz sürekli Senem'le konuşmak istemişti ve hatta ders biter bitmez onların sınıfına gitmişti ama Senem her defasında onu reddetmişti. Neden konuşmayı reddettiğini ben de anlamıyordum. Sonuçta Mersin'deyken bana, *"Oğuz, şimdi gelse elini tutarım,"* demişti. Fakat şunu anlıyordum ki Senem de bir şeylerden korkuyor ve gerçekliğinden emin olmadan hareket etmek istemiyordu.

Oğuz'un bahçeye çıkmasıyla kafeteryada bakışlarımı gezdirmeye devam ettiğimde on birinci sınıflardan olan ve haftada bir gün birlikte ders çalıştığımız Deniz'in bizim masaya, daha çok Batuhan'a baktığını fark ettim. Üstelik bakışları bayağı üzgün gibiydi. Çenemi tutamayıp Batuhan'a söylenmeden edemedim.

İmalı bir şekilde, "Deniz'in gözleri burada," dediğimde Batuhan söylediğimi hiç umursamadı. Aksine beni duymazdan gelip Emre'yle futbolla ilgili sohbet etmeye devam etti ama dayanamayıp, "Batuhan!" diyerek dişlerimin arasından ona doğru tısladım.

Batuhan, "Daha çok bakar o," diyerek benimle alay eder gibi konuştuğunda gözlerimi kıstım. Kaşlarımı çattım.

"Sana inanmıyorum Batu ya! Mis gibi kız. Neyini beğenmedin acaba?"

"Ya yengeciğim, güzelim benim."

Demir, bitirdiği elmalı meyve suyunun kutusunu doğrudan Batuhan'ın kafasına attı. "Höst ulan!" diyerek o da dudaklarının arasından tısladı.

"Ulan yengemize iltifat da mı edemeyeceğiz Allah'ın kıskanç ineği?"

Kollarımı göğsümde birleştirerek, "Siz bir konuyu dağıtmayın! Dökül bakalım sen de," diye çemkirmeye devam edip bilmiş bir edayla Batuhan'a bakarken Batuhan'ın tek yaptığı şey pişkince gülümsemek oldu.

"Şimdi şöyle ki yengeciğim, ilişkiler, bağlılıklar bana göre değil. Uğraşamam ben kızların tripleriyle, kaprisleriyle."

"Neymiş sana göre acaba? Şerefsizlik mi?" Boşalan meyve suyu kutumu tıpkı Demir gibi ben de Batuhan'ın suratına doğru attığımda kutuyu havada yakaladı.

Bahar, "Konuş kız Nisa!" diyerek arkamda olduğunu belirtirken Batuhan yine bize aldırmadı ve dalga geçer gibi konuşmaya devam etti.

"Ayıp ediyorsun ama yenge. Ağzına hiç yakışıyor mu öyle cümleler?" diyerek benimle alay etti. Sonra Demir'e bakarak, "Kızı da iyice kendine benzetmiş," deyip Demir'in suratına tükürür gibi yaptı ama bu kez Demir onu tiye aldı.

"Benim canım sevgilim gerçekleri görebiliyorsa demek ki..."

"Yağa bayağı zam gelmiş Demir. Haberin var mı kanka?"

Bahar, "Aldırma sen buna Nisa. Sonra başını çok duvara vuracak ama biz yanında olmayacağız," diyerek beni bir kez daha onaylarken Batuhan'a azıcık da olsa da ikizini örnek alması için Bahar'ı işaret ettim ama o, "He canım he," diyerek yine ikimize de aldırmadı. Ona gözlerimi devirirken dersten bu yana tuttuğum lavabo ihtiyacımla oturduğum sandalyeden kalktım.

"Neyse, ben bir lavaboya gidiyorum. Geldiğimde alacağım hesabını Batuhan. Haberin olsun."

İşaret ve orta parmaklarımı önce kendi gözlerime ardından da Batuhan'ın gözlerine doğrulttuğumda bana havadan öpücük attı ama bunu yapmasıyla Demir'in elinden kafasına sert bir darbe yedi. Demir'le birbirlerine sataşmalarına kıkırdayarak yanlarından ayrıldım ve giriş kattaki lavaboların bulunduğu koridora doğru ilerlemeye başladım.

Lavaboya girdiğimde bizim sınıftan Hilal'i gördüm. Anladığım kadarıyla birini bekliyordu. Ona başımla selam verip ihtiyaçlarımı gidermek için boş kabinlerden birine girdim. İhtiyaçlarımı hızlıca giderdikten sonra kabinden çıkmak için harekete geçtim ama o anda başka bir kabinin açılıp kapandığını duydum. Birden işittiğim seslerle kendi kabinimden hemen çıkamadım.

"Eeee Aybüke, yeni sevgilinle aran nasıl? Ne zaman bıkıp ayrılacaksın? Merak ediyorum doğrusu."

Hilal, Aybüke'nin çevresindeki kızlardan biriydi ve anlaşılan biraz önce diğer kabinden çıkan da Aybüke'ydi. Bunu anlamanın bilinciyle gözlerimi devirip kabinden hemen çıkmak ve buradan gitmek istedim ama o anda duyduğum aksi sesle yine hareket edemedim. Sanki bu anı daha öncesinde yaşamışım gibi hissettim.

"Ne diyorsun sen ya? Mustafa hakkında doğru konuş. Okulun ilk günü demem, fena bozuşuruz."

"Aman! Sanki devamı gelecek, uzun sürecekmiş gibi konuşuyorsun. Sıkılınca bırakacaksın işte. Sen asla bir kişiyle yetinmezsin. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Hilal! Bak, doğru konuş dedim. Ben Mustafa'yı seviyorum ve sizin saçma sapan düşüncelerinizin aksine bu kez öyle bir şey olmayacak."

"Hıı! Tabii, ben de yedim. Sabah Oğuz'la okula nasıl birlikte girdiğini görmesem inanırdım bu söylediklerine."

"Kızım derdin ne senin? Oğuz, seni görmezden gelip Senem'in peşine düştü diye derdini gelip bana yanma, tamam mı? Kimsenin platonik sevdasıyla bu saatten sonra uğraşamam."

İşittiklerimle bir an neye şaşıracağımı bilemedim. *Aybüke'nin gayet ciddi oluşuna mı yoksa Hilal'in platonik bir şekilde Oğuz'a âşık olmasına mı? Yoksa Oğuz'un gerçekten de Senem'in peşine düşmüş olmasına mı?*

"Bir zamanlar sen de Demir'e platoniktin, unutma. Ne oldu da şimdi Mustafa Mustafa diye ölüp biter oldun?"

"Eeeeeh! Yeter ama be!"

Aybüke'nin sesi iyice yükselirken birden bu tuvalet kabininde saklanmamın çok yanlış olduğunu anladım. Aybüke, Mustafa'ya olan duygularını savunurken ben burada gizlice onları dinliyordum. Bu çok yanlıştı. Mustafa'yla şimdi konuşmuyor olabilirdik ama o hâlâ benim arkadaşımdı ve burada onun mevzusu dönüyordu. Bir şeyler yapmalıydım.

Yaşadığım garip aydınlanmayla omuzlarımı dikleştirerek kararlı bir hâlde kabinden çıktım. Hilal ve Aybüke arasında bir kavganın çıkacağından emin olarak kendimi onlara gösterdim. Birden ikisinin arasına girip, "Aybüke, tamam," diyerek Aybüke'nin Hilal'in üzerine yürümesini engelledim.

"Nisa?" dedi bir anda beni görmenin verdiği şaşkınlıkla. "Sen burada mıydın?" diye devam ettiğinde başımı sallayıp aralarından çıktım. Musluğun bulunduğu tarafa ilerleyip hızla ellerimi yıkadım.

İşimi halledip, "Sen bir çıkar mısın Hilal? Konu daha fazla uzamasın," diyerek dönüp doğrudan Hilal'le konuştuğumda alayla gülümsedi.

"Ay sanki tanımadığımız insan. Bırak Nisa ya!"

"Bak, mahvederim seni!" Aybüke, yine Hilal'in üstüne yürümek istediği sırada yeniden araya girdim ve onu omuzlarından tutarak geriye doğru ittirdim.

"Aybüke tamam, aldırma sen de." Aybüke, ağzımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi bana baktı ve histerikle gülümsedi. Gerçi ben de ağzımdan çıkanlara inanamıyordum.

"Aldırma mı? Sanki sen onunla aynı fikirde değilmişsin gibi bir de konuşma Nisa ya!"

Birdenbire tüm öfkesini bana patladığında iki elimi havaya kaldırarak geri çekildim ama ona karşı da dürüst oldum. Sonuçta burada söz konusu olan kişi benim çocukluk arkadaşımdı.

"Haklısın, aynı fikirdeyim ama..."

"Ama ne?"

"Biz bir bahçeye çıkalım mı? Bu konuyu tuvalette konuşmak istemiyorum."

Hilal'in lavabodan hâlâ çıkmamasıyla ben Aybüke'yi buradan uzaklaştırmak istedim. Sanki beni onayladığını belli eder gibi hızla ellerini yıkadı ve hiç kurulamadan ıslaklığını da Hilal'in suratına doğru sıçrattı. Birlikte lavabodan çıkarken yaptığı davranışa kıkırdamadan edemedim. *Evet, evet. Ben, Nisa Altun, Aybüke'nin yaptığına gülüyordum ve bu gülümseme kesinlikle sahte bir gülümseme değildi.*

Koridoru arkamızda bırakarak kafeteryaya ulaştığımızda bir anda bütün meraklı gözleri üzerimizde hissettim. *Eh, millet de haklıydı şimdi. Sonuçta Aybüke ve ben ilk kez yan yana yürüyorduk. İlk kez yan yana geliyorduk.*

Bizi yan yana gören Demir de tuhaf bakışlarla bana bakıp birden oturduğu yerden kalkarak yanıma geldiğinde, "Ben birazdan gelece-

ğim," dedim ama söylediğim onu pek tatmin etmedi. Garipçe bana bakmayı sürdürürken, "Hadi, diğerlerinin yanına git sen," diyerek onu omuzlarından tutarak diğer tarafa doğru çevirdim, zorla da olsa yürümesi için ittirmek zorunda kaldım. Sürekli arkasını dönüp bana baksa da sonunda onu ikna etmeyi başardım. Demir, yeniden diğerlerinin bulunduğu masaya dönerken ben de Aybüke'ye başımla kapı tarafını işaret ettim.

Aybüke'yle birlikte okul binasından çıkıp merdivenleri indik. Bahçedeki bir çardağın altına doğru sessizce ilerlerken Aybüke, "Bil diye söylüyorum, duymanı istemezdim," dedi. Yine kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Bil diye söylüyorum, duymam çok iyi oldu."

Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama o konuşmayı duymam gerçekten çok iyi olmuştu. Bazı şeylerin farkına varmamı sağlamıştı. Bunca zaman boyunca nasıl haksız yere ön yargılı davrandığımı bana hatırlatmıştı.

Çardağın altına geldiğimizde banka oturdum, Aybüke'nin de yanıma oturması için bankın diğer tarafını elimle tıpışladım. Hiçbir şey demeden yanıma oturdu, omuzlarını düşürdü ve sanki rahatlamak ister gibi derin bir nefes bıraktı.

"Bak, biliyorum. Pek hoş karşılamıyorsun ama," diyerek konuşmaya başladığında onu susturdum. Önce ben konuşmak istiyordum. Bu konuşmayı yapacağımızı asla düşünmezdim ama bunu yapmayı gerçekten istiyordum.

"Yanılmışım," dedim birdenbire. Sesimdeki sakinlik beni bile çok şaşırttı.

"Ne?" dedi Aybüke de sesindeki şaşkınlıkla.

"Yanılmışım işte. Haklıydın, ben de Hilal gibi düşünüyordum. Mustafa'nın senin için basit bir eğlence, senin de Mustafa için bir heves olduğunu düşünüyordum. Ama biraz önce işittiklerimle anladım ki ona gerçekten değer veriyorsun. Onu seviyorsun."

Bunca zaman boyunca hep Aybüke ve Mustafa'ya karşı çıktım çünkü kendimce çok önemli nedenlerim vardı. Bazen bu karşı çıkışlarım çok yanlış anlaşılmalara da sebep oldu. Hata yaptım belki de. Fakat şimdi fark ediyordum da bu tutumu sergilerken hiçbir zaman

Aybüke'ye duygularını açıklaması konusunda bir şans vermedim. Tabii ki bunu yapmaya asla mecbur değildi ama o şansı her şeye rağmen Aybüke benden hep istemişti. Okul partisinde yanıma geldiğinde istemişti. *"Ben sandığın kadar kötü biri değilim Nisa,"* dediğinde istemişti. Hatta Mersin'e geldiğinde bile o şansı benden istemişti. Bana karşı hep bir adım atmıştı ama bunu ısrarla görmezden gelmek isteyen taraf bendim. Aybüke'ye karşı ön yargılarım öyle yıkılmaz bir duvardı ki hiçbir zaman bunun son bulacağını düşünmezdim. *Ta ki biraz önce duyduklarıma dek...*

"Eh, günaydın be Nisa," diye sitem ettiğinde gülümsemek istedim ama yapamadım. Bazı şeyleri yine de onun yüzüne vurmaktan kendimi alamadım.

"Ne garip... Oysa aylar önce yine bir tuvalet kabininde gizlenirken beni bitirme planlarını işitmiştim."

"Oha! Hangisini işittin?" diye şaşkınlıkla bağırdı. En azından inkâr etmedi. Yüzümü ekşitip, "Hangi birini sayayım ki şimdi Aybüke? En başında bana, Senem'e nasıl davrandığını sen bizden daha iyi biliyorsun," dedim.

"Ama Senem hak etmişti şimdi."

"Aybüke," diyerek adını bastırarak söyledim. Yaptıkları yetmezmiş gibi bir de zeytinyağı gibi üste çıkamazdı.

"Tamam, tamam. Hak etmedi, hak etmediniz," dediğinde yanına biraz yaklaşarak omzumla omzundan ittirdim.

"Ama şimdi karşımda bambaşka biri duruyor. Denemek isteyen biri, çabalamak isteyen biri. İtiraf etmeliyim ki ilk kez yanılmak beni mutlu etti."

Söylediklerimde samimiydim. Okulun ilk zamanlarında Demir yüzünden beni bitirmek isteyen Aybüke'yi, Demir'le çıktığı için sürekli Senem'le uğraşan Aybüke'yi kolay kolay unutamazdım. Her şeyden önce en yakın dostumla, Mustafa'yla aramın açılmasına neden olmuştu o ama artık fark ediyordum ki Aybüke de değişebiliyordu. Belki de Mustafa gerçekten haklıydı. Ona karşı çok peşin hükümlü yaklaşmıştım ama bütün bunların sebebi Aybüke'nin kendi sergilediği tavırlardı. Şimdi söylediklerime bile dalga geçip benimle yine uğraşmasını bekliyordum ama sandığım gibi olmadı. Sanki yanlış bir

zeltemezdim. Mustafa'ya büyük bir özür borçluydum. Hayır, sadece Mustafa'ya da değil, Aybüke'ye de büyük bir özür borçluydum.

Mahcubiyetle, "İkinize karşı çok ağır konuştum değil mi?" diye fısıldadığımda bu kez Aybüke şen bir kahkaha attı ve omzuyla o beni itti.

"Eh, yani. İtiraz edecek değilim."

"O, nerede peki? Ne yapıyor şimdi?" diyerek büyük bir merak ve endişeyle sordum.

"Birkaç hafta önce sahilde bir kafede işe girdi. Garsonluk yapıyor. Bir taraftan da ders çalışmaya devam ediyor. İş çıkışları hep yanına gidiyorum. Dün bana seni çok özlediğini söyledi."

"Ben de onu çok özledim," dedim bir türlü bastıramadığım özlem duygusuyla.

"Belki de bir ara gidip onu ziyaret edersin," dediğinde Aybüke, gözlerim dolarak başımı salladım.

"Mutlaka yapacağım bunu. Hangi kafede çalıştığını bana söylersen tabii."

"Merak etme, söylerim," diyerek Aybüke yanımdan kalktığında ben de onunla birlikte ayağa kalktım. "Neyse, ara biter birazdan. Ben kafeteryadan bir şeyler alıp sınıfa çıkacağım. Daha Hilal'in fişini çekmem lazım çünkü," dediğinde kahkaha attım. *Bunu yapacağından zerre şüphem yoktu.*

Aybüke, arkasını dönerek okul binasına doğru ilerlemek istediği sırada, "Aybüke?" diyerek kolundan tutup onu engelledim. Biraz sonra söyleyeceğim şeye ben de inanamıyordum ama artık bunu yapmak istiyordum. Bu kez ben Aybüke'ye bir adım atmak istiyordum.

"Evet?"

"Bizim bir kankalık durumumuz vardı sanki. Hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi şüpheyle bir kaşını havaya kaldırarak.

Başımı sağa doğru yatırıp, "Bir yerden başlasak mı artık?" diye fısıldadığımda bir müddet gözlerimin içine baktı ve o an onun da gözlerinin dolduğunu fark ettim.

"Çok isterim," dediğinde aramızdaki mesafeyi kapattım.

Onca zamandan sonra ilk kez kollarımı Aybüke'ye sevgiyle açıp sarılmak istedim ve öyle de yaptım. Tuhaf bir şekilde, sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi Aybüke'yle birbirimize sıkıca sarıldık. O an bazı gerçekleri çok daha iyi anladım.[28]

Hayatımıza girip çıkan insanların her zaman bir nedeni vardı. Onlarla karşılaşmamız asla tesadüf değildi. Bazıları bize neyin doğru neyin yanlış olduğunu gösterirdi, bazıları ise ön yargılarımızı kırardı.

Mustafa, Aybüke'ye bu kadar güvenirken, hatta hayatındaki en önemli sırrı bile onunla paylaşacak kadar ona güvenirken artık bütün tabularımı, ön yargılarımı yıkmalıydım. Aybüke'yi kabullenmeli ve onu yakından tanımaya başlamalıydım. Üstelik sadece Mustafa için de değil, Aybüke'ye baktığımda gerçekten denemek isteyen birini görüyordum ve ilk kez ben de onunla arkadaş olmak istiyordum. *Yani en azından deneyebilirdik, değil mi?* Sonuçta ön yargı, insanın içine işleyen kara bir delikti ve ben kendi kara deliğimden artık arınmak istiyordum.

Aybüke, yüzüne yayılan samimi bir gülümsemeyle kollarımın arasından çıkarak, "Derste görüşürüz," deyip bana arkasını döndü. Okul binasına doğru yürümeye başladığında hâlâ arkasından gülümseyerek bakıyordum. Bunu yaşadığımıza, onunla barış imzaladığımıza gerçekten inanamıyordum. Yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atamazken biraz önce kalktığım banka yeniden oturdum. Kendime gelmek için biraz zaman tanımak istedim ama bu çok da uzun sürmedi. *Çünkü...*

"Biraz önce gözlerim yanlış mı gördü yoksa gerçekten Aybüke'yle sarıldınız mı?"

İşittiğim sesle başımı kaldırdığımda yanıma yaklaşan Oğuz'u gördüm. Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerimi devirmeden edemedim. Onun benim yanıma geldiğini anlayarak burada daha fazla bulunmak istemedim. Biraz önce yaşadığım şey zaten kolay değildi, şimdi bunun üstüne bir de Oğuz'un çenesini çekemezdim.

"Bundan sana ne?"

Umursamaz bir tavırla konuşup yanından geçip gitmek istedim ama kolumdan tutarak beni engellediğinde duraksadım. Öfkeli göz-

---

[28] *Poğaça Surat'tan Not: Kız Nisa Altun, dünya bile bu kadar hızlı dönüş yaşamıyor ama sen bilirsin tabii. Güzel oldunuz siz, güzel. =)*

lerimi onun çehresine diktiğimde hızla elini kolumdan geri çekti. Hatta benden birkaç adım uzaklaştı.

"Nisa bir gitmesen bir konuşsak." Tereddütle benimle konuştuğunda kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım.

"Ne var Oğuz?" diye sordum sesimin aksi çıkmasına aldırmadan.

"Senem... Benim mesajlarıma, aramalarıma cevap vermiyor." Sinir bozucu bir şekilde kıkırdadım. *Söylediği komik bir şey değildi, bu zaten bildiğim bir şeydi.*

"Eh, isabet olmuş," diyerek onunla alay edip yanından geçip gitmek isterken sözleriyle yine beni durdurmayı başardı.

"Nisa, bak ben çok hata yaptım. Senin, öncesinde Bahar'ın, sonrasında Senem'in canını yaktım ama çok pişmanım ve artık doğru hareket etmek istiyorum."

Yeniden Oğuz'a döndüm ve gözlerinin içine baktım. Neden benimle bunu konuştuğunu anlamak istedim ama cevabı bulamadım.

"Eee? Yani? Bundan bana ne?"

"Ben, Senem'e yakın olmak istiyorum," diye birden ağzındaki baklayı çıkardığında kendimi tutamayıp üzerine doğru yürüdüm.

"Bence sen dayak istiyorsun," diyerek dişlerimin arasından tısladım ve elimi havaya kaldırıp ona beş parmağımı gösterdim. Geriye doğru adımlar atarken ben durmayıp, "Yaz boyunca İtalyan kızlarıyla boy boy fotoğraflar paylaşan Oğuz Yalçın mı söylüyor bunu? *Senem'e yakın olmak istiyormuş.* Allah Allah!" diyerek söylenmeye devam ettim.

"İsteyerek yapmadım!" diye bağırdı birdenbire. Kendini savunmaya geçtiğinde yine üzerine yürüdüm. Oğuz, "Amacım Senem'i kendimden uzaklaştırmaktı. Çünkü annem ve Esma Hanım tarafından fena tembihlendim. Anlıyor musun? Karne günü Esma Hanım, annemle konuştu ve benim Senem'den uzak durmamı söyledi. Ne yapabilirdim Nisa?" diyerek kendini açıkladı.

Bu gerçeği zaten hepimiz biliyorduk. O karne günü Oğuz'un kalbi ya gideceğini öğrendiği için Senem çok yıkılmıştı. Bir de bunun üstüne Esma Teyze, Oğuz konusunda çok sertti. Onu nasıl ikna edeceğimizi hiç bilmiyordum. *Gerçi her şeyi geçtim, önce Senem onun duygularına ikna olmalıydı, değil mi?*

"Sana yemin ederim ki onu düşünmediğim bir an bile olmadı. Yaz boyunca aklımda olan tek kişi sadece Senem'di," diye devam ettiğinde Oğuz ne duyduklarıma inanabildim ne de onun bu denli ciddi oluşuna çünkü Oğuz böyle biri değildi. Yani benim tanıdığım Oğuz böyle biri değildi.

"İnanayım mı sana şimdi? Gerçekten mi?" diye sordum dalga geçercesine. Pes eder gibi omuzlarını düşürdü. Yine bana doğru bir adım attı. Bu kez ben geri çekildim.

"Yardım et bana," diye fısıldadı sanki yalvarır gibi çıkan bir ses tonuyla.

"Yok artık ya!"

"Lütfen."

"Oğuz bir git işine Allah'ını seversen!"

"Nisa, lütfen."

Bu ısrarcı tavrına gerçekten dayanamadığım için, "Sen gerçekten ciddi misin?" diye bağırarak sordum. Başını aşağı yukarı doğru salladı ve yüz ifadesini net, kendinden emin tutmaya devam etti.

"Çok ciddiyim. Nisa, sen de biliyorsun. Senem beni seviyor. Bana âşık ve eğer ben Senem'e bir adım atarsam o bana bin adım atar. Hemen elimi tutar ama ben böyle olsun istemiyorum. Ona hak ettiği gibi yaklaşmak istiyorum. Kalbini kazanmak istiyorum. Onun kalbinde bir yerim var, biliyorum ama o yerimi sıkıca sarıp sarmalamak istiyorum. Sadece bunu nasıl yapabilirim? Bunu bilmiyorum."

Oğuz'un gözlerinin içine baktım. Büyük, iri, koyu kahverengi gözlerinin içine uzun uzun baktım ve orada gerçekten ciddi bir Oğuz Yalçın gördüm. Senem'in onu ne kadar çok sevdiğini, değer verdiğini biliyordum ama Oğuz'un duygularını bilmiyordum. *Amacı gerçekten neydi? Senem'in kalbini kazanmak istiyordu. Ama neden şimdi bunu istiyordu? Ne değişmişti?* Ben Senem'in, kardeşimin canının yanmasını istemiyordum. Eğer Oğuz, onun canını bir kez daha yakarsa herkesten önce yakasına ben yapışırdım. Bu yüzden de önce emin olmalıydım.

"Ne değişti Oğuz?" diye merakla sordum. Samimiyetle gülümsedi ve derin bir nefes alıp beni öyle yanıtladı.

"Ne değişti, biliyor musun? Hayatımda ilk kez birisi tarafından gerçekten değer gördüğümü hissettim. Evet, bir zamanlar Bahar da

bunu yaptı ve hatta sevgisini göstermekten hiçbir zaman kaçınmadı ama Senem... Senem, onca ay benden uzak durup, kendi dünyasında bir yalanı yaşadı. Beni sevmesine rağmen bunu hiç belli etmedi. Başkasını seviyormuş gibi davrandı. Duygularını öyle güzel gizledi ki ne benim ne de bir başkasının ruhu bile duymadı. Onunla birlikte olduğumuzdan bu yana bunu çok düşündüm ve anladım ki onun yaptığını çok az kişi yapardı. Hatta kimse yapmazdı."

"Ne yani? Senem'e bunu borç bilip günah çıkarmak mı istiyorsun?"

"Asla. Ben sadece birini sevmek, denemek istiyorum ve bunu Senem'le yapmak istiyorum çünkü Senem buna değer."

Biraz önce ön yargılarımı Aybüke'ye karşı yavaşça indirirken, aynı tavrı Oğuz için de gerçekleştirmek istiyordum. Ona inanmak, güvenmek istiyordum ama tıpkı Aybüke'de olduğu gibi onun da geçen dönem söylediklerini ve yaptıklarını kolay kolay unutamazdım. Kimse unutamazdı ve Oğuz da bunları hatırlamak zorundaydı.

"Geçen dönem benden hoşlandığını söylemiştin. Hatta kendimi geçtim, bir zamanlar Aybüke'ye âşık olduğunu da biliyorum. Hatta ve hatta biz buraya gelmeden önce Demir'le bu yüzden sürekli tartıştığınızı da. Şimdi diyorsun ki Senem'in kalbini kazanmak istiyorum. Nasıl güveneyim ben sana?"

Yine içtenlikle gülümsedi ve sanki teslim olur gibi iki elini de havaya kaldırdı.

"Güvenmemek konusunda çok haklısın. Evet, Aybüke, benim ilk aşkımdı ve Demir'le bu yüzden çok karşı karşıya geldik ama bir gün insanın hevesinin kül olup artık bittiği zaman gelir. Benim Aybüke'ye olan hislerim biteli çok oldu. Sana gelince, evet, senden de gerçekten hoşlandım Nisa. Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Sen her erkeğin hoşlanabileceği hoş bir kızsın."

İltifat mı ediyordu yoksa hakaret mi? Anlayamıyordum ama onu sessizce dinlemeye devam ettim. Bu konuyu nereye bağlayacağını gerçekten merak ediyordum.

"Fakat ben Senem'le sadece hoşlanma seviyesinde kalmak istemiyorum. Onu yakından tanımak, sevmek istiyorum. Kimseye yapmadığımı yapıp ona kalbimi açmak ve gerçek Oğuz'u göstermek istiyorum."

Söyledikleri yeterliydi. Madem Senem'in kalbini gerçekten kazanmak istiyordu, ona yardım edecektim ama bunu onun için değil, Senem'in mutluluğu için yapacaktım.

"Eğer onun canını bir daha yakarsan," diye söze başlayıp önce Oğuz'u tehdit etmeye yeltendiğimde beni birden susturdu. Ona yardım edeceğimi anlamış olacaktı ki heyecanla konuşmaya başladı.

"Öyle bir şey olmayacak. Eğer olursa, eğer onun canını yakarsam söz veriyorum yıl sonunu beklemeden defolup gideceğim buradan."

Birkaç dakika boyunca sessiz kalıp yüzünü inceledim ve gerçekten çok ciddi olduğunu anladım. Ciddiyeti geçtim, Aybüke'nin gözlerinde gördüğüm izleri Oğuz'da da gördüm. Tuhaf bir ilk gün oluyordu ama nedense bundan şikâyetçi değildim. Oğuz çekinerek "Yardım edecek misin peki?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Yanında kâğıt, kalem var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Cep telefonunu çıkar o zaman," dediğimde şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne?"

"Hadi!" diye çemkirdiğimde pantolonun cebinden telefonunu çıkardı.

"Tamam, çıkardım."

"Notlara gir," dedim ve onun talimatlarımı yapmasını bekledim.

"Girdim," dediğinde bir telefonun ekranına bir de bana baktı.

Ona nasıl yardım edebileceğimi tam olarak bilmiyordum ama aklıma gelen tek bir fikir vardı. Madem Senem'i tanımak istiyordu, o zaman işe önce Senem'in en sevdikleriyle başlamalıydı. Tebessüm ettim ve bir çırpıda Senem'le ilgili en önemli özellikleri dile getirdim.

"En sevdiği çiçek gül ama öyle standart beyaz, kırmızı gül falan değil. Pembe gül. En sevdiği renk lila. En sevdiği kitap *Şeker Portakalı*. En sevdiği film *Titanic*. En sevdiği yemek kızartma ama sadece patates kızartması değil ha. Patlıcan, kabak, havuç, hatta karnabahar bile. Onları böyle sarımsaklı yoğurtla yemeye bayılır. En sevdiği meyve üzüm. Hatta ham halini tuzlayıp yemeyi çok sever. Bunu ben de çok severim gerçi. Neyse, devam ediyorum. En sevdiği şarkı da Feridun Düzağaç'ın *Boş Ders* şarkısı."

Oğuz, söylediklerimi tek tek telefonunun notlar kısmına yazdıktan sonra ekranı bana gösterdi. Orada uzun bir liste yer alıyordu. Uzun zamandan sonra ikimiz de birbirimize ilk kez samimiyetle gülümsedik.

"Bütün bunlar işine yarar mı bilmiyorum ama sana en fazla Senem'in enlerini söyleyerek yardım edebilirim. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Gerisi sana kalmış," dediğimde hızla başını salladı.

"Öyle bir işime yarayacak ki... Çok teşekkür ederim."

"Ha bir de... Kar kürelerini çok sever. Hep koleksiyon yapmak isterdi," diyerek unuttuğum bir detayı da hatırlayıp söyledim. Oğuz, telefonunun ekranında parmaklarını gezdirirken onu da not aldığını anladım.

"Not alındı."

"Söz verdin Oğuz," diyerek işaret parmağımı ona doğrulttuğum sırada başını aşağı yukarı doğru salladı. O sırada okulun binasından çıkan Demir'in bize doğru geldiğini fark ettim.

Oğuz, "Söz verdim," dediği sırada bakışlarım arkasından bize yaklaşmakta olan Demir'e kaydı. Kaşlarını çatmış bir hâlde Oğuz'a bakıyordu, ben de ona. Oğuz, sanki onun geldiğini anlamış gibi, "Geldi yine başımın tatlı belası, değil mi?" diye sorduğunda başımı sallayarak kıkırdadım.

"Hı hı."

"Öyleyse, ben artık kaçayım. Tekrardan sağ ol."

Oğuz'a tebessüm ettiğimde başka hiçbir şey demeden yanımdan ayrıldı. Demir'in yanından da geçip okul binasına doğru hızlı adımlarla ilerlerken Demir'in bakışları onun ve benim üzerimde gidip geliyordu.

"Ne diyordu o gereksiz sana?" diyerek kuşkuyla sorduğunda yanına yaklaşıp hâlâ Oğuz'un arkasından bakan başını tutup kendime doğru çevirdim.

"İnanır mısın bilmiyorum ama Senem'in kalbini kazanmak istiyor ve ben galiba ona biraz önce yardım ettim. Sence iyi mi yaptım?" Yüzündeki şüphe silindi, yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı ve öyle güzel gülümsedi ki gözlerinin kenarındaki çizgiler de hemen kendini belli etti.

"Bırakalım, buna Senem karar versin," dediğinde başımı onu onaylarcasına salladım.

İşaret parmağımı havada sallayarak, "Ha bir de biraz önce Aybüke'yle resmen barış imzaladım. Tuhaf bir ilk gün oldu. Sanırım aklımı yitiriyorum," diye söylenirken Demir dudaklarını dişleyip kurnazca gülümsedi ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Biraz daha tuhaflaştırmaya ne dersin o zaman?"

"Nasıl olacakmış o?" diyerek sevimlilikle sorduğumda birden iki eliyle belimden tuttu ve bahçenin ortasında beni aniden kendine doğru çekti. Yakınlığıyla nefesim kesildi.

"Hadi öp beni." Dudaklarıma doğru fısıldadığında geri çekilmek isteyerek omzuna vurdum ama elbette buna izin vermedi. Beni bırakmadı. Pişkin pişkin sırıtmaya devam etti. Gülüşü resmen bulaşıcıydı.

"Yuh Demir! Okuldayız!"

"Sevgilim, biz son sınıfız. Bize her şey serbest," dediğinde kahkaha attım.

"Yok artık!" diye söylenirken o gayet ciddi olduğunu belirtircesine belimi daha sıkı tuttu. Çıldırmış olmalıydı. Başını benim yüzüme doğru eğerken gerçekten beni öpeceğini anladım ama tam da bu sırada hiç ummayacağım, aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim bir an gerçekleşti ve beni bu durumdan kurtardı.

Bizimkiler okul binasından ellerindeki su şişeleriyle çıkarak bize doğru koşmaya başladılar. Batuhan, elindeki su şişesinin kapağını açıp suyu doğrudan Demir'in sırtına doğru boşaltırken gür sesiyle, "Su savaşı!" diyerek bütün okulu inletti ve bahçe bir anda birbirini ıslatan öğrencilerle dolmaya başladı.

Okulun ilk günü gerçekten harika ve tuhaf olmaya devam ediyordu.

Demir Gürsoy'dan...

Batuhan sağ olsun, öğle arasında başlattığı su savaşıyla resmen son dersleri burnumuzdan getirdi. Onun yüzünden son iki dersi üstümüz ıslak bir şekilde geçirdik. *Bu çocuk bir gün gerçekten benim elimde kalacaktı.*

İlk günün sonunda üstüm hâlâ tam olarak kurumadığı için Nisa ve Senem'den özür dileyerek önce kendi evime geçmek istedim. Malum öğle arasında Batuhan'ın gazabına en çok uğrayan kişi bendim. Pislik herif bütün güzel anların katiliydi resmen ve üstümde kuru hiçbir yer bırakmamıştı.

Nisa ve Senem'i, çıkışta Yakup Abi aldığından ben de doğrudan evime gittim. Üzerimdeki ıslaklıktan bir an önce kurtulmak için üstümü değiştirmek istedim ama sonra ilk günün yorgunluğunu bütün bedenimde hissettiğimde ılık bir duş aldım. Öyle kendime geldim. Duştan sonra üzerime rahat eşofmanlar giyerek anahtarlarımı kapıp yeniden semte gitmek üzere yola çıktım.

Senem, bugün öğle arasında, kafeteryada kulağıma önemli bir konuyu benimle okul çıkışında konuşmak istediğini söylemişti. Bu durumu Nisa'ya asla belli etmememi de özellikle belirterek beni semte çağırmıştı.

Nisa'yla genelde arka sokakta ailemin evinin önünde buluştuğumuz için bu kez tercihimi Devrim Amca'nın evinin giriş kapısının baktığı sokaktan yana kullandım. Sokağa girmemle Senem'i evin önünde beni bekler bir hâlde gördüm. Geldiğimi fark etmesiyle bana eliyle arabada kalmamı işaret etti ve sonra birden kapıyı açıp ön koltuğa oturdu.

"Nisa nerede?" diye sordum merakla.

"O mutfakta Zehra Teyze'ye yardım ediyor. Zaten çöp bahanesiyle ona görünmeden çıktım. Biraz geriye doğru sürüp sokaktan çıksana Demir. Kimse fark etmesin burada olduğunu," dediğinde kuşkulansam da Senem'in söylediğini yaptım. Arabamı geriye doğru sürerek sokaktan çıkıp kenarda, bir yerde durdum ve motoru kapattım.

"Ne oluyor Senem? Nedir benimle konuşmak istediğin bu önemli konu? Okulda da hiçbir şey söylemedin." Senem, gözlerimin içine sanki çok yanlış bir şey söylemişim gibi garipçe baktı.

"Ne demek konu ne? Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Eee, bu cumartesiyi işte?"

"Ne var ki bu cumartesi?"

Tuhaf bir şekilde birbirimize soru sorarak karşılık veriyorduk ve bu cidden aklımı karıştırıyordu. Senem gözlerini devirerek, "Söylemedi, değil mi?" diye sitem eder gibi bir ses tonuyla konuştuğunda hâlâ ne demek istediğini anlayamıyordum.

"Kim neyi söylemedi? Bir şifreli konuşmayı bırakır mısın?"

Arabamın içinde, "Bir kez de şaşırt be Nisa! Bir kez de şaşırt! Bu kız beni cidden bir gün çıldırtacak!" diye bağırarak kendi kendine söylenirken, "Senem, bir mevzuya gel artık. Ne oluyor?" diye söylenmekten ben de kendimi alamadım. Yanaklarını şişirip derin bir nefes aldı ve sonra başını çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bana çevirdi.

"Bu cumartesi 24 Eylül, yani Nisa'nın doğum günü. Kimlik üzerindeki doğum günü. Gerçek mi değil mi bilmiyoruz ama yetimhanedeyken hep kutlardık. Doğrusu, Nisa'dan habersiz sürpriz yaparak bir nevi zorla kutlardık."

"Ne? Doğum günü mü?" Bu kez bağıran taraf ben oldum.

İşte bu gerçekten bilmediğim bir şeydi. Aylardır Nisa'yla birlikteydik ama hiçbir zaman birbirimize doğum günlerimizi sormamıştık. Onun hakkında her şeyi biliyordum ama doğum gününü şimdi öğreniyordum.

"O yüzden seni gizlice çağırdım. Nisa'yla sürekli dip dibesiniz. Hiç ayrılmıyorsunuz. Eee, sınıfta da ayrı taraflarda oturuyoruz. O yüzden hiç soramadım ne planladın ne yaptın diye ama anladığım kadarıyla hiçbir şey planlanmamış gibi," diyerek açıklama yaptığında Senem, utanarak ona baktım. *Bunu sormayı nasıl hiç akıl edemezdim?*

"Haberim bile yoktu Senem. Hiç bahsetmedi ki. Gerçi ben de hiç sormadım."

"Bahsetmez de zaten. Doğum gününü kutlamayı hiç sevmiyor."

"Neden?"

"Sence neden?" diye sorduğunda devam etmesi için ona bakmayı sürdürdüm. "Annesi geliyor sürekli aklına. Terk edildiği, çocukluğu falan. Hem sen de tahmin edersin ki ailesiz büyüyen çocuklar öyle pek doğum günü pastası üflemeyi sevmez. Ben de sevmem ama yine de özel bir gün, kutluyoruz işte," diye devam ettiğinde Senem onu

çok iyi anlıyordum. Çünkü ben de doğum günümü kutlamayı hiç sevmezdim. O günün kutlanacak hiçbir değeri yoktu. *O gün annemin benden alındığı gündü.*

"Haklısın," diye fısıldadığımda dolan gözlerimi Senem'den kaçırdım. Bunları konuşmak istemiyordum.

Senem heyecanla, "Neyse, bunları şimdilik boş verelim. Biz bir şeyler yapalım," dediğinde söyleyeceklerini dikkatle dinlemeye başladım.

"Eve geldiğimiz gibi Nisa duşa girdi. Ben de o sırada Devrim Amca ve Esma Teyze'yle konuştum. Parti, mekân, o işler hep bizde. Onları biz halledeceğiz ama Nisa'nın bu hafta sonu mutlaka evden uzaklaşması lazım Demir. O buradayken hayatta bir şey yapamayız. Yani burada da görev sana düşüyor."

Senem'in ağzından çıkanlarla bir müddet sessizliğimi koruyarak ne yapabileceğimi düşündüm ve bir anda bütün çarklarım döndü. Dudaklarım kurnazlıkla kıvrıldı.

"Sanırım ne yapacağımı biliyorum," diye fısıldadım.

Evet, evet. Ne yapacağımı gerçekten biliyordum. Kesinlikle bundan harika bir zamanlama olamazdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Senem merakla.

"Uzun zamandır çok istediği bir şeyi gerçekleştireceğim."

"Neymiş o peki?"

"Onu İstanbul'a götüreceğim."

13. BÖLÜM

♪ *Aydilge – Güneş*

♪ *Güliz Ayla – Bahsetmem Lazım*

"Aslında çok basit. Sadece biraz formülleri ezberlemek gerekiyor. Onun dışında yapamayacağın hiçbir şey yok. Kolaylıkla altından kalkarsın yani."

Haftanın ortası, çarşambaydı. Deniz'le birlikte yaz sonunda başladığımız ders çalışma programına devam ediyor, on birinci sınıf konu başlıkları üzerine küçük bir tekrar yapıyorduk. En son geçen hafta onun evinde buluştuğumuzda bunu okul döneminde nasıl devam ettireceğimizi kararlaştırmış ve haftada bir gün belirlemiştik.

Bugün, o gündü ve bu kez benim evimdeydik. Önümdeki kimya kitabında yer alan konu başlıklarından birini son kez özet geçiyordum. Çünkü biraz sonra dakikalar öncesinde çağırdığımız taksi gelecek ve Deniz evine gidecekti. Fakat ben son kez konunun üstünden geçerken Deniz'in aslında beni pek de dinlemediğini fark ettim. Geldiğinden beri çok durgundu. Çok sessizdi. Onu ilk kez böyle görüyordum. Bir elini çenesine yaslamış, başka bir tarafa bakıyordu. Dalıp gitmişti.

"Deniz? Dinliyor musun beni?"

Kolundan hafifçe sarstığımda irkildi ve kendine gelmeye çalışır gibi başını hızla sağa sola doğru salladı. Bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Ela gözlerindeki donuk ifadeden bile bir sorun olduğu açıkça ortadaydı.

"Kusura bakma Nisa. Dalmışım," dediğinde sesi oldukça mahcuptu ama aldırmadım. Bunun hiçbir öneminin olmadığını belirtircesine sıcacık gülümsedim.

"Bir sorun mu var? İyi misin?" diye ilgiyle sordum. Bir sorun olduğu gayet ortadaydı ama eğer konuşmak istemezse anlayış gösterir, onu asla zorlamazdım.

Deniz, beni şaşırtarak hiç tereddüt etmeden, "İyi değilim," dediğinde ses tonu bayağı bozuk çıktı. Bu zaten yüzünden bile belli oluyordu ve ben neden böyle olduğunu gayet iyi biliyordum. *Sorun Batuhan'dı.*

Deniz'le derslere başladığımızdan bu yana birçok kez sohbet etme şansı yakaladık ve birbirimizi biraz da olsa yakından tanıdık. Fakat ben hiçbir zaman ona Batuhan'ı ya da Batuhan'a olan duygularının ne durumda olduğunu sormadım. Merak ettim ama haddimi de aşmak istemedim. Evet, birbirimizi artık daha iyi tanıyorduk ama Deniz yine de sadece benim ders verdiğim iyi, kibar, hoş bir kızdı. Pek arkadaşım sayılmazdı. Onu severdim, beğenirdim ama ona özel şeyler sorarak onu rahatsız hissettirmek de istemezdim. Fakat bugün bir istisna yapabilirdim çünkü karşımda gerçekten morali fena hâlde yerlerde görünüyordu. *Deniz'in canını bugün kafeteryada yaşananlar sıkmış olmalıydı.*

Bugün, öğle arasında hep birlikte kafeteryaya indiğimizde Batuhan yanımıza gelmedi. Son sınıflardan hiç tanımadığım ama adının Ece olduğunu Bahar'dan öğrendiğim uzun boylu, esmer bir kızla takıldı. *Gerçi kızla açık açık kafeteryanın ortasında flört etti desek daha doğru olurdu.* Üstelik bunu resmen insanın gözüne sokar gibi yaptı. Hatta Demir ve Emre, onu bizim bulunduğumuz masaya çağırdıklarında bile hiç oralı olmadı, yanımıza da gelmedi. En kötüsü de bütün bunları yaparken ne yazık ki Deniz de kafeteryadaydı. Her bir âna şahit oldu. Hatta sırf bu yüzden ben Batuhan'ın Deniz'e nispet falan yaptığını düşündüm ve bunu açıkça diğerlerini de söyledim. Demir ve Emre, bana öyle olmadığını, Batuhan'ın her zamanki hâlleri olduğunu söylediklerinde pek umursamamaya çalıştım. Sonuçta dedikleri gibi Batuhan, her zamanki Batuhan'dı. Ondan farklı bir şey beklemek hataydı. Fakat Deniz şimdi karşımda böyle üzgün bir şekilde dururken buna tahammül edemedim. İlk kez Batuhan konusunda çenemi açmaya karar verdim.

"Batuhan, değil mi?" diye sorduğumda başını sallayıp acıyla gülümsedi.

Kaçınarak "Çok mu belli ediyorum?" dediğinde samimiyetle gülümseyip omuz silktim. Belki bu konuyu konuşursak rahatlayacağını düşündüm.

"Yani, her şey açıkça ortada. Bugün kafeteryada gördüklerin canını sıktı, değil mi?" Deniz, başını aşağı yukarı doğru salladığında, "Aslında onun bu çapkın hâlleri hepimizin canını sıkıyor ama Demir hep böyle olduğunu söyledi. Bu yüzden Batuhan'a pek bir şey diyemiyoruz. Sen de sıkma canını, olur mu?" diyerek teselli etmeye çalıştım. Yüzünü birden elleriyle kapatarak başını sağa sola doğru salladı.

"Sanırım bu artık imkânsız çünkü ona, o sinir bozucu gamzelerine hiç istemeden âşık oldum," diye itiraf ettiğinde hâlâ elleriyle yüzünü kapatıyordu. Ona doğru uzanıp ellerini yüzünden çektim ve gülümsedim. Benim karşımda utanmasına hiç gerek yoktu.

Aramızda sadece bir yaş olmasına rağmen ona bir abla edasıyla, "Kıyamam sana ben," demekten kendimi alamadım. Söylediğime o da kıkırdadı, ardından ela gözleriyle gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"Sana özel bir soru sorabilir miyim?" diye çekinerek sordu.

"Elbette," dedim. Benimleyken rahat olmasını istiyordum. Deniz'i çok yakından tanımıyor olabilirdim ama gözlerine baktığımda onun samimiyetini hissedebiliyordum. Ona güvenebileceğimi de biliyordum. Bu yüzden bana istediği her şeyi sorabilirdi. Elimden geldiğince ona cevap vermeye çalışırdım.

"Demir ve sen, çok güzel bir çiftsiniz. Okulda resmen parmakla gösteriliyorsunuz. Yani benden duymuş olma ama on birinci sınıflar da dahil herkes size imrenerek bakıyor. Nasıl oldu bu?"

Deniz'in bu gerçekten özel olan sorusuyla bir müddet sessizliğimi korudum. *Nasıl yanıtlayacaktım ki bunu şimdi?* Bazen bana bile her şey hâlâ olağandışı, hayal ürünüymüş gibi geliyordu. Demir'in elini tuttuğuma, onunla olduğuma inanamıyordum. Fakat Deniz'i yanıtsız bırakmak da istemiyordum. Sanırım biraz da olsa kendimi ifade edebilirdim ya da ifade etmeyi denerdim.

"Hiç kolay olmadığı kesin," dediğimde kıkırdadı. Onunla birlikte ben de kıkırdadım. Sonra derin bir nefes alıp vererek omuzlarımı düşürdüm ve anlatmaya başladım.

"Bu kısa sürede biz çok şey yaşadık ve bana kalırsa gerçekten hiç kolay şeyler değildi. Şimdi en başa dönüp bu hayata atıldığım ilk günleri hatırlıyorum da o zamanlar içimde tek bir duygu vardı: Korku. Çok korkuyordum. Her şeyden çok korkuyordum. İnsanlardan

korkuyordum. Çevreden korkuyordum. Bu içine düştüğüm farklı dünyadan korkuyordum. Sonra onu gördüm ve daha da çok korkmaya başladım. Serseriydi, vurdumduymazdı, başına buyruktu. Gerçi hâlâ öyle ama en azından ben artık bunlara başka bir pencereden bakabiliyorum."

Biraz susmaya ve nefes almaya ihtiyacım olduğunu fark ederek masadaki portakal suyu bardağımdan bir yudum alıp içtim. Deniz, bana ilgili gözlerle baktığında devam etmemi beklediğini anladım ve anılara yeniden bir yolculuk yaparak konuşmayı sürdürdüm.

"Belki duymuşsundur. Malum, Demir'in de en az Batuhan kadar kabarık bir sicili ve çapkınlık ünü var. Bu yüzden başlarda ondan çok uzak durdum. O, defalarca bana yaklaşmak isterken ben her seferinde ona karşı koydum, kaçtım. Ona asla yaklaşmak istemedim. Bazen onu hiç ciddiye bile almadım. Zaten bir ara Senem'le sevgiliydi. Bu gerçek bir sevgililik değildi ama hoş bir durum da değildi işte."

O zamanları aklıma getirirken yüzümün asılmasına engel olamadım. Deniz'in de gözlerindeki heyecan yavaş yavaş soldu ama ona umutsuz bir aşk hikâyesi anlatmıyordum. Aksine bana kalbimin var olduğunu hatırlatan bir aşk hikâyesi anlatıyordum. Bu yüzden Deniz sessizliğini korurken bu kez yüzüme yayılan kocaman bir gülümsemeyle anlatmaya devam ettim.

"Sonra bir gün anladım ki meğerse bütün o korkularımın sebebi aslında çok başkaymış. Korkuyordum çünkü Demir'i kaybetme ihtimaline kapılmıştım. Korkuyordum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Korkuyordum çünkü *asla yapmam* dediğim her şeyi yavaş yavaş sevmeye başlıyordum."

Kendi kendime gülümserken dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri artık durduramıyordum. Bir anda öyle bir açılmıştım ki ne var ne yok her şeyi Deniz'e döküp anlatmak istiyordum.

"Benim hayatıma öyle çok erkek girmedi, hatta hiç kimse girmedi ama Demir'in elini bir kez tuttuğumda, artık hayatıma ondan başka hiç kimse girmesin istedim. Her şeyin onunla daha güzel olacağına inandım. Onu sevmeye başladığımda mümkün mü bilmiyorum ama sanki hayatımın sonuna kadar kalbimin sadece ona ait olacağını fark ettim."

Ondan bahsederken bile kalbimin hızla çarpan coşkulu ritmini yakalayamıyordum ama umurumda da değildi. Onu saatlerce bıkmadan, usanmadan anlatabilirdim. Demir, benim okumaktan asla sıkılmayacağım en sevdiğim bir kitap gibiydi. Her sayfasını yavaş yavaş çevirirken aslında o kitabın bitmesini hiç istemiyordum.

"Demir, bana her baktığında kendimi dünyanın en özel insanı gibi hissediyorum. Ona öyle bir alıştım ki yüzünü, gülümseyişini aklımdan bir an olsun çıkaramıyorum. Gözlerimi kapattığım anda yalnızca onu görüyorum. En önemlisi ve en değerlisi de ne biliyor musun? Demir, her defasında gerçekten benim kalbime dokunmayı başarıyor. Bazen ben bile kendimi asla anlayamazken o beni kolayca anlıyor. Zorluklarıma hiçbir zaman yüz çevirmiyor. Hep yanımda olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bana karşı hep sabırlı davranıyor. Hani insan, nefes almak için havaya ihtiyaç duyar ya... Meğerse Demir hayatıma girene dek ben aslında hiç nefes almıyormuşum. Benim nefesim aslında oymuş. Bu yaşımda bunları hissetmem normal mi? Bilmiyorum ama bir şeyi çok iyi biliyorum. Hayatım boyunca ne yaşarsam, yaşayayım Demir'e hissettiklerimi asla bir başkasına hissetmeyeceğim. Hissetmek de hiç istemeyeceğim."

Sonunda susmayı başardığımda dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Uzanıp portakal suyumdan kocaman bir yudum daha içip bardağı bitirdim. Yanağıma küçük bir damla akarken ağladığımın farkında bile değildim. Elimin tersiyle gözyaşını temizlerken Deniz, iyice açılmış gözleriyle beni izliyor, bir elini çenesine yaslayarak sanki masal dinler gibi beni dinliyordu.

"Nisa, siz ne güzelsiniz ya... Allah, hiç bozmasın bunu," diyerek hayranlıkla konuştuğunda kendime gelmeye çalışarak içtenlikle gülümsedim. İlk kez bir başkasına Demir'den bu kadar uzun bahsediyordum.

"İnşallah, âmin," dedim ben de bu mutluluğumun hiç bozulmamasını dua ederek.

"Neyi anlamıyorum, biliyor musun? Yani Oğuz Yalçın bile bir kızın kalbine girmek için çabalıyor ama Batuhan'da hiç tık yok."

Deniz, birden konuyu değiştirdiğinde bu yaptığına gerçekten çok memnun oldum. Kendimi bir anda fazla kaptırdığımı fark ederek çok duygusal hissetmeye başladım.

"İnsan gerçekten hayret etmiyor değil," dediğimde ikimiz de kahkaha attık.

"Sabah gerçekten çok tatlılardı ama. Yani kimin aklına gelirdi ki Oğuz'un sabahın o erken saatinde elinde pembe güllerle okulun bahçesinde Senem'i bekleyeceği?"

Deniz'in söyledikleriyle bu sabahı ve öncesinde olanları aklıma getirerek gülümsedim. Şu iki günde hayatımızın hiç olmadığı kadar farklı ilerlediğini düşündüm.

Okulun ilk günü, yaşadığımız su savaşından sonra Demir, önce kendi evine gitmek istediği için o gün bizi Yakup Abi almıştı. Sedat Abi, çoktan İzmir'e gidip üniversiteye başladığı için tıpkı yaz öncesinde olduğu gibi yine Yakup Abi bizi okula getirip götürmekten sorumluydu.

O gün Yakup Abi'yle eve dönerken arabada Senem'e, Oğuz'un benden onun için yardım istediğini anlattım. Başta çok şaşırdı. Duyduklarına inanmak istemedi ama sonrasında çok ciddi olduğumu anladığında yüzünde oluşan gülümseme her şeye değerdi. Belki hiç belli etmek istemedi ama ben anladım, yeşil gözlerinin ışıltısından bile fark ettim. Çok sevindi. İnanılmaz mutlu oldu. Hatta beni köşeye sıkıştırmak isteyip bana Oğuz'a nasıl yardım edeceğimi falan sordu ama onu yanıtsız bıraktım ve bekleyip görmesini istedim.

Senem, o gün akşam yemeğinden önce odama gelip beni yine köşeye sıkıştırmak istedi ama elbette ağzımı yine kapalı tuttum. Aynı zamanda bana artık Oğuz'la konuşmaya karar verdiğini de söyledi ama bunu yapmadan önce Devrim Amca ve Esma Teyze'nin onayını almak istediğini dile getirdi.

O akşam, yemekte Senem çekinerek de olsa onlara Oğuz'la görüşmek istediğini söyledi. Esma Teyze ve Devrim Amca başta bu duruma bir anne ve baba mantığıyla yaklaştıklarını söyleyerek asla izin vermek istemedi ama işte tam da bu sırada devreye ben girdim. Çünkü bu durumu çok öncesinde bizzat ben de yaşadım.

Zamanında Esma Teyze ısrarla Demir'le olan birlikteliğime karşı çıkmak istediğinde Senem beni savunup arkamı kolladı ve bu kez ben de onun için aynısını yaptım. Hatta Oğuz'la önce benim konuştuğumu ve Senem'i hiç üzmeyeceğine inandığımı dile getirdim. Esma

Teyze ve Devrim Amca, bu durum karşısında pek hoşnut kalmasalar da yine de Senem'e o şansı tanıdılar ve Oğuz'la görüşmesinde şimdilik bir sakınca görmediklerini söylediler. O an Senem adına öyle mutlu oldum ki... Çünkü biliyordum ki gerçekten Esma Teyze ve Devrim Amca'nın sözlerine çok değer veriyordu. Onları hiç incitmeden Oğuz'la bir şeyler yaşamak istiyordu.

Esma Teyze ve Devrim Amca'dan izin almanın rahatlığıyla Senem ve Oğuz dün okulda konuşmaya başladılar ve tüm teneffüsleri birlikte geçirdiler. Yani bizi öğle arasında yalnız bırakan kişi sadece Batuhan olmadı ama şikâyetçi de değildim. Üstelik dün Senem'i resim atölyesine bile Oğuz bıraktı.

Bu sabah ise çok daha sürpriz bir anla karşı karşıya geldik. Yine Demir'le birlikte okula geldiğimizde Oğuz'u bahçenin tam ortasında elinde kocaman pembe gül buketiyle karşımızda gördük. Gülleri Senem'e uzattığında Senem'in mutlulukla parlayan zümrüt gözlerini görmek her şeye bedeldi. Onca yıl arkadaştık ama onu ilk kez bu sabah bu kadar çok mutlu ve huzurlu görmüştüm. Yüzünde oluşan o şaşkınlık ifadesini hiçbir zaman unutamayacaktım.

Sabahın anılarını geride bırakarak, "Senem çok mutlu oldu ya, bu bana yeter," dediğimde Deniz de başını sallayarak beni onayladı.

"Acaba bir gün Batuhan için de bir umut ışığı yanacak mı?" Merakla ama bir o kadar da alay eder gibi sorduğunda Deniz, ona bunun cevabını hiç bilmediğimi söyleyecektim ama benden önce başka biri Deniz'i yanıtladı.

"Ben söyleyeyim Deniz'ciğim. Maalesef o umut ışığı hiç yok."

Duyduğum o tanıdık, kadife sesle oturduğum sandalyede aniden arkamı döndüğümde Demir'in bizim evin salonunda, omzunu duvara yaslamış bir şekilde tam karşımda gördüm. Yerimden kalkıp koşarak yanına gittim. "Ne işin var senin burada? Nasıl girdin içeri?" diye merakla sordum çünkü zilin çaldığını hiç hatırlamıyordum. Yanına koştuğum gibi beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı ve başımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu. "Senem, açtı kapıyı," dediğinde başımı kaldırıp karamel gözlerinin içine baktım ve orada çok yoğun bir ifade yakaladım. Bana derin derin bakarken neden böyle baktığını anlayamadım ama sonra aklıma gelen bir düşünceyle dudaklarımı dişleyip gözlerimi kaçırdım. *Acaba Deniz'le olan konuşmalarımızı*

mı duymuştu? Gerçi duymasında hiçbir sakınca yoktu. Bir gün onun gözlerinin içine bakarak sevgimi zaten haykıracaktım.

"Hem belki bana da matematik, kimya falan çalıştırırsın diye düşündüm. Çok tatlı bir öğretmenmişsin, öyle duydum," diyerek kulağıma fısıldayıp açık olan saçlarımdan bir tutamı işaret parmağına doladığında ona inanamayarak baktım.

"Bu arsızlığın da bir seviyesi olması lazım ama. Öğretmenle hiç böyle konuşulmaz," diyerek onunla dalga geçtiğimde gür sesiyle kahkaha attı. Beni kollarının arasından hiç bırakmadan, "N'aber Deniz?" diyerek Deniz'le konuşmaya başladı.

"İyi gibi."

"Aldık haberleri," dediğinde Demir, boğazımı temizleyerek karnına doğru elimin tersiyle hafif bir şekilde vurdum. Kızın zaten morali bozuktu, bir de onun Batuhan'ın konusunu açmasını istemiyordum.

Deniz, "Aslında pek de bir haber sayılmaz," derken pek umursamıyor gibi görünüyordu ama ben onun hâlini anlayabiliyordum. Gizlemek istese de aslında bayağı Batuhan'ı umursuyordu.

"Yani takma demeyeceğim ama Batuhan böyledir. Maymun iştahlı, ne istediğini pek bilmeyen," diyerek devam ettiğinde Demir, kaşlarımı havaya kaldırarak onu yeniden dürttüm. Bence artık susması gerekiyordu.

"Hislerinde samimi olduğunu zannetmiştim," dediğinde Deniz, sesi bozuk bir plak gibi cızırtılı çıktı.

"Samimiydi zaten ama Batuhan zora gelen bir çocuk değildir. Yanlış anlama beni. Senin asla baskın biri olduğunu düşünmüyorum. Aksine çok tatlı bir kızsın. Sadece o çok vurdumduymazdır. Çocukken bile bir oyuncağıyla çok fazla oynamazdı. Hemen sıkılıp kenara atardı. Yani en yakın arkadaşım da olsa sana dürüst olacağım. Kalbini kırmasındansa Batuhan'dan kurtulman çok daha iyi."

Demir, şimdi bu kıza iyi şeyler mi söylüyordu, kötü şeyler mi? Pek anlayamıyordum ama bir konuda kesinlikle haklıydı: Deniz'in kalbinin kırılmasındansa Batuhan'dan kurtulması en iyisiydi.

Deniz, "Umarım öyledir Demir," dediği sırada bir korna sesi işittik. Muhtemelen çağırdığımız taksi sonunda gelmiş olmalıydı. Deniz,

masadaki eşyalarını toparladı ve hızla çantasına yerleştirip oturduğu sandalyeden kalktı. Çantasını eline alırken, "Hiç kapıya kadar zahmet etme Nisa. Yarın görüşürüz," dedi ama elbette onu dinlemedim. Onunla birlikte evden çıkıp sokağa kadar yanında eşlik ettim. Demir de benimle birlikte geldi.

Deniz, çağırdığımız taksiye binip evine giderken Demir de hemen arkamdan yaklaşıp kolunu omzuma attı. Meraklı gözlerle ona döndüm ve biraz önce aklımdan geçeni dile getirdim.

"Yani şunu pek anlayamadım. Kıza iyi şeyler mi söyledin yoksa kötü şeyler mi?"

"Aslında iyi şeyler söyledim. Batuhan, gerçekten bu işlerde hiç iyi değildir." Kıkırdayarak ona sokulurken üzerindeki eşofman takımının ceketinin fermuarıyla oynamaya başladım.

"Sen iyisin yani?" Kaşlarımı havaya kaldırarak kurnaz bir ifadeyle mırıldandığımda gülümsemesi tüm yüzünü kapladı.

"Bence güzel numaralarım var. Sence?" diyerek yüzüme doğru fısıldarken dudaklarımı sarkıttım.

"Bilemeyeceğim artık," dedim bilmiş bir tavırla. Demir kelimeleri uzatarak, "Bak sen," diyerek beni birden kendine çekip boynuma hızla öpücüklerini bıraktığında kahkahamı bastıramadım. Sonrasında geri çekilmeyi başararak omuzlarına tutundum.

"Sen neden geldin? Okuldan sonra spora gideceğini söylemiştin."

"Gittim zaten ama sonra seni çok özlediğimi fark ettim ve bir anda kendimi burada buldum," dedi arsız bir şekilde.

"Demir, ayrılalı birkaç saat bile olmadı."

"Hasretine dayanamıyorsam demek ki..."

Bana yaklaşmayı sürdürürken ferah nefesi benim kesik kesik çıkan nefesime karıştı. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp başını yüzüme doğru eğdiğinde tatlılıkla gülümsedim ama bir taraftan da onu engellemek istedim. Sonuçta bahçedeydik.

"Bir gören olacak," diyerek geri çekilmek istedim ama bana izin vermedi.

"Olsun. Bana ne?" Açık alanda olduğumuz hiç umurunda değilmiş gibi bana yaklaşmayı sürdürüp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında onu omuzlarından tutarak geriye doğru ittim.

Devrim Amca, hastanedeydi. Esma Teyze, Zehra Teyze'yle birlikte ev alışverişine çıkmıştı. Yakup Abi de onlarla gitmişti ama bu evden ya da dışarıdan birilerinin bir anda karşımıza çıkmayacağı anlamına gelmezdi. Demir de sonunda bunu anlayarak geri çekildi ve kolunu omzuma attı. Beraber yeniden eve doğru yürüyüp içeri girerken, "Aslında Senem'den birkaç ders notu almak için geldim. Bugün ben hiç not tutmadım," diyerek itiraf etti. Yalandan buna çok bozulmuşum gibi yaparak, "Hani beni özlemiştin?" diye isyan ettim.

Dudaklarımı sarkıtırken Demir, "Seni hep özlüyorum poğaçam, yanındayken bile," diyerek yanağımdan bir makas aldı. *Tabii ki hemen yumuşayıverdim ya da dondurma gibi erimiş de olabilirdim.*

"Çağırayım o zaman ben Senem'i."

Beraber içeri girdikten sonra merdivenlerin başına gelip, "Senem, Demir seni çağırıyor!" diye seslendim. İkinci katta bulunan odasından çıkan Senem merdivenin tırabzanlarına yaslanarak bize doğru eğildi.

"Ne oldu?" diye sorduğunda gözlerimi Demir'e diktim.

Demir, "Ders notları alacaktım ya senden. Onun için geldim. Öyle sözleşmiştik hani," dediğinde Senem başta Demir'e çok tuhaf baktı ama sonra sanki bunu hatırlamış gibi kendini sarsarak geriye doğru çekildi.

"Doğru, dur ben getireyim o zaman," diyerek yeniden odasına girerken ben de o sırada salondaki masayı toparlayıp temizlemek istedim.

"Ben de şu masayı bir toplayayım," diyerek Demir'in yanından ayrılıp salona doğru ilerledim. Demir, "Tamam güzelim," deyip evin mutfak kapısından bahçeye çıktı.

Salondaki masada bulunan kurabiye tabaklarını ve boş bardakları toparlayıp mutfağa doğru götürürken Senem de elindeki birkaç kâğıtla birlikte aşağıya indi. Ona, Demir'in bahçede olduğunu söylediğimde direkt onun yanına gitti. Ben de elime aldığım bir bezle salondaki masayı silip, kirli bulaşıkları da Zehra Teyze'ye iş çıkmasın diye bulaşık makinesine yerleştirdim.

İşlerimi tamamıyla hallettikten sonra başımı mutfak kapısının bulunduğu tarafa çevirdim ve bahçeyi izledim. Demir ve Senem, Demir'in elinde tuttuğu bir kâğıda bakıyorlardı. Kendi aralarında gülüşüyorlar, sohbet ediyorlardı.

"Yani istediğin gibi çizmeye çalıştım ama umarım başarmışımdır."

"Senem, çok güzel olmuş ya ellerine sağlık!"

"Beğendin mi gerçekten?"

"Daha iyisi olamazdı."

Onları böyle sessizce, kenarda bir köşede izleyip dinlerken garip bir mutluluk hâkim oldu içime. Sonradan iyi anlaşmaya başlamışlardı ama bu çok güzel bir şekilde gelişmişti. Demir Senem'e, Senem de Demir'e kucak açmıştı. En sevdiğim iki insanın arasının böylesine iyi olması, beraber sohbet edip gülüşmeleri beni çok mutlu ediyordu. İkisini de öyle çok seviyordum ki... Onlara bakıp gururla gülümsemekten kendimi alamadım. Omzumu mutfak kapısına yaslarken onları böyle saatlerce izleyebileceğimi düşündüm.

"İyi bari, çok sevindim."

Senem, heyecanla şakırken dayanamayıp, "Senem, neyi çok güzel yapmış bakalım?" diyerek merakla sordum. İkisi de kocaman açılmış gözleriyle şaşkınlıkla önce bana baktılar ve sonra da birbirlerine baktılar. *Sanırım burada bilmediğim bir şey dönüyordu.*

"Ben, Aydan Hoca'dan birkaç sanat okulu öğrendim. O da bana Senem'in bazı çalışmalarını getirmemi söyledi," diye açıklama yaptığında Demir, ellerimi birbirine çırparak mutfaktan çıkıp hızla yanlarına gittim.

"Aaaa! Öyle mi? Harika bir haber bu! Ben de bakayım çalışmalara," diyerek bir anda yanlarında bittiğimde ve Demir'in elindeki kâğıda bakmak istediğimde Senem çalışmanın üstünü eliyle hızla kapattı. Demir ise çalışmayı görmemem için benden saklamak isteyerek göğsüne bastırdı.

"Yok, sen bakma. Nazarın değer," dediğinde Senem dudaklarımı sarkıttım.

"Aşk olsun Senem."

"Aşk olmuş zaten," dediğinde Demir'le ikimizi işaret etti.

Ay! Sanki kendisinin benden aşağı kalır bir yanı vardı da bana laf atıyordu.

Demir, "Neyse, ben kaçıyorum kızlar. Sabah görüşürüz," diyerek yanağıma hızlı bir öpücük kondurup bahçeden çıkmak üzere hareke-te geçti. Bana gerçekten kâğıttaki çizimi göstermedi. Gizledi.

"Ama çizim!"

Arkasından bağırarak yakarsam da başını olumsuz anlamda sağa sola sallayıp, "Sabah görüşürüz canım sevgilim benim," diyerek be-nimle resmen dalga geçti. Dudaklarımı büzüştürerek ona el sallarken bana göz kırptı ve bahçeden dışarı çıktı. Demir, arabasına binip mo-toru çalıştırarak semtten ayrılırken ben hâlâ arkasından bakıyordum. Senem kolumdan tutup, "Yürü kız, hâlâ bakıyorsun çocuğun arka-sından melul melul," diyerek benimle alay etti. Beni eve doğru sü-rüklemek istediğindeyse duraksayıp önce ona, ardından da Demir'in gittiği tarafa baktım ve Deniz'e anlattıklarımı aklıma getirdim. Söy-lediğim her cümleyi içimden bir kez daha tekrarladım ama sonra ga-rip bir şekilde daha fazla dayanamadığımı, bu sevgiyi artık kendime saklamak istemediğimi fark ettim. İlk kez haykırmak, hatta bağırmak istedim ama elbette bunu yapmadım.

"Senem ya... Sana bir şey diyeyim mi?" diye fısıltıyla sorduğumda hâlâ Demir'in gittiği tarafa bakıyordum.

"De bakalım."

"Ben Demir'i gerçekten çok seviyorum ya!"

14. BÖLÜM

♪ *Yaşlı Amca – Giderdi Hoşuma*
♪ *Pinhani – Beni Al*

Demir Gürsoy'dan...

Küçük dans salonunun ortasında ellerimi bir tempoda ritim tutturarak alkışlarken, "Hadi bakalım, son bir tekrar daha alıyoruz!" diyerek bağırdım. Ders verdiğim çocuklar biraz mızmızlansa da yeniden yerlerine geçtiler. Kaçışları yoktu. Bu dans olacaktı ve biz artık bugünü bitirecektik.

Geçen hafta, dans kursunda benim derslerim başlamıştı. Haftanın iki gününü, Salı ve Perşembelerini burada, çevremi donatan bu küçük çocuklarla birlikte geçiriyordum. Geçen sezondan olanlar da vardı, yeni kaydolanlar da. Hepsi o kadar sevimliydi ki onlarla vakit geçirirken zamanın nasıl akıp gittiğini bazen anlamıyordum. Sanırım Nisa haklıydı. Burayı, bu küçük afacanları bırakmamak iyi fikirdi. Bu çocuklar Aydan Hoca'nın himayesi altına girene dek onlarla vakit geçirmeye, onlara bir şeyler öğretmeye devam edecektim.

Telefonumdan son bir kez daha dans ettiğimiz şarkıyı açtıktan sonra küçük öğrencilerimin arasına karıştım ve tam ortalarında durdum. Aynadan onlarla göz göze gelirken şarkıya ayak uydurarak oluşturduğumuz koreografiyi tekrarlamaya başladık. Onlara coşkuyla eşlik ederek, "Beş, altı, yedi, sekiz! Zıpla!" diyerek bağırdım ve onlarla birlikte ben de yerimde zıpladım. Bir süre böyle devam etti. Daha sonrasında ellerimle ritim tutturarak aralarından sıyrılıp tam karşılarına geçtim ve onları önden izlemeye başladım.

Küçük öğrencilerim öğrettiklerimi harfi harfine uyguluyorlardı. *Bu afacanlar gerçekten çok iyiydi.* Arkalarda kalan yeni öğrencim Pınar'a, "Pınar, miniğim biraz daha parmak ucunda zıplaman gerekiyor," diye seslendim. Başını aşağı yukarı doğru sallayıp biraz daha parmak ucunda zıplamaya çalıştı. Tam olarak yapamadığını fark ettiğimde yanına gittim ve iki elinden tutup onunla birlikte ben de

zıpladım. Elini tuttuğum an daha cesaretli davrandı ve daha istekli zıpladı. İşte bu kez çok daha iyi yapmıştı.

Pınar, henüz yedi yaşındaydı. Buradaki en küçük ve en yeni öğrencimdi. Diğerlerine bakarak da biraz fazla utangaçtı ama hiç sorun değildi. Zamanla bunu aşacağından şüphem yoktu. Sonuçta hepimiz bu yollardan geçmiştik. Küçük burnunu sıkarak ona göz kırptığımda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Onun diğer çocuklarla dansa devam etmesini söylediğim esnada kenarda arkadaşıyla dans eden sarı papatyam Sedef, "Demir! Nisa geldi!" diye bağırdı ve işaret parmağıyla kapı tarafını gösterdi. Bir anda arkamı dönüp de başımı çevirdiğimde Nisa'nın gerçekten orada olduğunu ve omzunu açık kapının pervazına yaslamış bir hâlde yüzündeki sevimli bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim. Bu çok hoş bir sürprizdi ama kesinlikle yanlış zamanda gerçekleşen bir sürprizdi. *Hay aksi! Onun şimdi burada ne işi vardı?*

Salonu dolduran şarkı sonunda bittiğinde çocuklar hemen kendi aralarında konuşmaya başladılar. Benimse dikkatim tamamıyla dağılmış bir hâldeydi. Gözlerimi Nisa'dan alamıyordum. Üzerinde boğazlı, uzun kollu siyah bir kazak ve aynı zamanda da kazağın üstünde de kalın askıları olan gri, kareli, kısa bir elbise vardı. Ayağına da topuklu, kısa çizmeler giymişti. Normalde saçlarını toplamasından hiç hoşlanmıyordum ama kâkül bıraktığından bu yana saçlarını her toplandığında gözlerime çok daha farklı ve çekici görünüyordu. Şu anda da kesinlikle öyleydi ama bu güzelliğin sebebini de neden burada olduğunu da bilmiyordum. Dans kursuna yeniden dönmemin üzerinden bugünle birlikte iki hafta geçmişti ama Nisa ilk kez beni ziyarete geliyordu.

Kollarını birbirine kenetlerken, "Nedense harika bir baba olacağını düşünüyorum," dedi. Sanırım biraz önceki küçük gösterimize şahit olmuştu. Kaşlarımı havaya kaldırarak dudaklarımı ısırdım ve büyük adımlar atarak yanına ulaştım. Belinden tutup onu kendime çekerken, "Eee, yapalım o zaman hemen bir tane," diyerek pişkince dudaklarına doğru fısıldadım. Söylediklerimle gözleri kocaman açıldı. Yanakları kızarmaya başladı.

"Serserileşme hemen," diye çemkirdiğinde bu tatlı, hoş görüntüsüne dayanamayıp yanaklarından hızla öptüm. "Terli terli öptüm ama dayanamadım. Ne yapayım?" diyerek geri çekilirken elini tuttum.

"Hiç sorun değil. Dans ederken çok karizmatik görünüyordun," dediğinde onu belinden tutmaya devam edip kendime doğru çektim.

"Öyle mi?" diye fısıldadım dudaklarına doğru boğuk bir sesle.

"Hı hı," diyerek kıkırdadığında başımı onun güzel yüzüne doğru eğdim. Nisa, "Demir, çocuklar?" diyerek telaşla arkamızdaki çocukları gözleriyle işaret etti.

Onun endişesinden ziyade utangaçlığını hemen fark ettim. "Çocuklar, siz bir gözlerinizi kapatın bakalım," diyerek arkamızdaki çocuklara seslendim. Çocuklar, komutumla gözlerini elleriyle gülüşerek kapattılar ve ben de kendimi dizginlemeyi bir kenara atıp Nisa'yı dudaklarından hızla öperek geri çekildim.

Geri çekilmemle, "Sen gerçekten arsızsın," diyerek nefes nefese konuştuğunda omuz silkip gülümsedim. Nisa'nın yüzüne enfes bir gülümseme hâkimken onun burada ne işi olduğunu iyice merak ederek artık dile getirdim.

"Bu ani ziyareti neye borçluyuz acaba?"

Beraber el ele küçük salonun ortasına doğru ilerlerken Nisa'nın çehresi bir anda durgunlaştı. Dudaklarını ısırıp gözlerini kaçırdı ve nedense o an pek de hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini anladım.

"Söyleyeceğim ama kızmayacaksın?"

Tam da tahmin ettiğim gibi oldu. O kuşkuyla gözlerimin içine bakarken bundan pek emin değildim.

"Kızmamaya çalışacağım diyelim," dediğimde omuzlarını düşürerek dudaklarını sarkıttı. Sanki söylediğine şimdiden pişman olmuş gibiydi. Çenesinden tutup sıkarak ona cesaret vermek istedim.

"Biliyorsun, Aybüke'yle barış imzaladım," dedi bir çırpıda.

Ah, bunu bilmeyen mi kaldı? Sağır sultan bile duydu.

"Biliyorum, biliyorum. Bir de düşman çatlatır gibi bugün kafeteryada birlikte çay içtiniz," dediğimde kahkaha attı.

"Yaptık bunu gerçekten, değil mi?"

"Evet, yaptınız."

Son birkaç gündür hayatımızda gerçekten garip şeyler oluyordu. Mesela Senem, Oğuz'a bir şans vermişti. Artık okulda birlikte takı-

lıyorlardı. Nisa, Aybüke'yle arkadaş olmayı deniyordu ve garip bir şekilde çok iyi anlaşıyorlardı. Onun bu ani değişimine pek anlam veremesem de hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. Geçmişi arkamızda bıraktıkça artık büyüdüğümüzün daha yakından farkına varıyordum.

"İşte şey... Aybüke, bana geçenlerde Mustafa'nın sahilde bir kafede çalıştığını söyledi. Ben de düşündüm ki belki birlikte..."

Nisa'nın Aybüke'yle konuştuğunu bildikten sonra bir şekilde Mustafa bahsinin yeniden açılacağını tahmin etmeliydim. Oysa bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.

"Nisa," dedim adını bastırarak. Sesimin aksi çıkmasına engel olamadım.

"Lütfen, sensiz gitmek istemiyorum."

Yalvarır gibi konuşurken koyu kahverengi gözleri çok ısrarcı bakıyordu. Onu kıracağımı biliyordum ama bu istediği olmazdı. Üstelik bugün hiç olmazdı.

"Ama," dememe kalmadan ve itiraz bile edemeden tam da o sırada bulunduğumuz küçük dans salonunun içine bir başkaları girdi. Daha doğrusu beklediğim asıl kişiler sonunda geldi. *Bugünkü planlarım çok başkaydı ve hepsi de Nisa için olup aslında Nisa'dan gizliydi.*

Batuhan, "Kanka, biz geldik!" diye bağırarak salonun tam ortasında bitti. Ardından, "Yenge, senin ne işin var burada ya?" diye yakınarak bakışlarını doğrudan Nisa'nın üzerine çevirdi.

Batuhan ve Emre, yanımıza ulaşarak salonun tam ortasında dikilirken çocuklara dönüp dersin bittiğini söyledim. Çocuklar yavaş yavaş salondan çıkarken Nisa da bu sırada şaşırmış bir şekilde Batuhan ve Emre'ye bakıyordu.

Nisa, "Asıl senin ne işin var burada? Burası benim mekânım sayılır," diyerek Batuhan'ı yanıtladı ve biraz da ayar verir gibi oldu. Doğruyu söylüyordu. Aslında burası bir nevi onun mekânıydı. Fakat şimdiki konumuz kesinlikle bu değildi. Bu yüzden araya girmek istedim çünkü Batuhan'ın bugün için ağzından hiçbir şey kaçırmamasını istiyordum.

"Şey, güzelim... Aslında benim bugün çocuklara PlayStation sözüm vardı."

Küçük, hızlı bir açıklama yaparken Batuhan'ın bakışları bana *sen ne diyorsun* dercesine bakıyordu. Ona kaşlarımı havaya kaldırıp gözlerimle Nisa'yı işaret ettim. Planlarımın hiçbirinden haberinin olmadığını ve çenesini kapalı tutması gerektiğini bakışlarımla göstermek istedim. Sanırım Batuhan da vermek istediğim mesajı anlamış olacaktı ki, "Aynen yenge. Bugün *Iron Man*'in bize sözü var. Hep sen, hep sen olmaz ki ama," diyerek beni onaylamış gibi yaptı. *Tabii kendisine de pay biçmeyi asla kaçırmadı.*

"Öyle mi? Tamam, o zaman. Sorun değil. Ben eve gideyim. Gerçi Senem de evde değil ama... Neyse, yapacak bir şey yok."

Nisa'nın yüzünün aldığı her ifadeyi, olaylara vereceği tepkileri, ses tonuna kadar ezbere biliyordum. *Neye kızar ya da neye gülümser?* Belki de onu kendinden çok daha iyi tanıyordum. Şimdi sesinden bile bu duruma çok bozulduğunu anlayabiliyordum ama bugün için planlarım çok başkaydı ve ne yazık ki o planları aksatamazdım.

"Başka zaman söz gideriz," diyerek onun gönlünü almak istedim. Başını aşağı yukarı doğru salladı ama yüzündeki kırgınlık hemen öyle geçmedi. "Bekle, seni semte ben bırakayım," dediğimde de başını bu kez olumsuz anlamda sallayıp beni engellemek istedi.

"Hiç zahmet etme. Taksiyle giderim." Sesi yine çok kırgın çıktı. Aslında buna gönlüm hiç el vermiyordu ama Nisa'yı semte bırakmak için ısrar edip ve bir de üstüne gerçekten bırakırsam planlarım aksayacaktı. *Randevuma gecikecektim.*

"O kadar geldin ama," diyerek mahcubiyetle konuştuğumda omuz silkti.

"Sorun değil. Biraz önce Aydan Hoca'yla sohbet ettim. Şimdi seni gördüm. Bu bana yeter," diyerek yanıma yaklaşıp yanaklarımdan öptü. Sonra Emre ve Batuhan'a dönerek, "Size iyi eğlenceler," dedi.

Nisa, dans salonundan çıkarken biz de onu takip ederek koridora çıktık. Batuhan arkasından, "Sağ ol, yengelerin gülü," diye seslendiğinde gözlerimi devirdim. *Bu çocuk bir gün gerçekten benim elimde kalacaktı.*

"Batuhan, ben seni daha kaç kez sevgilime sevgi sözcükleri kullanmaman konusunda uyaracağım acaba?"

"Peki, inek kafam ben daha kaç defa diyeceğim sana yengemi kıskanacağın son insanın ben olduğumu. Ha?"

"Emre?"

"Anlaşıldı," diyerek Emre ne demek istediğimi anlayıp Batuhan'ın kafasına bir tane indirdi.

Batuhan sızlanarak başını okşarken, "Ulan, yemin ederim, dost musun düşman mısın belli değil. Ne biçim enişte sin lan sen?" diye söylendi. Nisa asansörlerin bulunduğu tarafta kıkırdayarak bizi izliyordu.

Asansörler gelip de içine bindiğinde, "Eve varınca haber et," dedim.

"Tamam canım," diyerek eliyle bana havadan öpücük gönderdi. Ben de ona havadan öpücük attım. Asansör kapıları kapanır kapanmaz, "Nisa, bugünkü planları bilmiyor sanırım?" diye sorguladı Emre.

"Hayır, hiçbir şeyden haberi yok. Her şey sürpriz olacak."

Batuhan, "Eee, ne yapıyoruz şimdi o zaman?" dediğindeyse ilk olarak bileğimdeki kol saatini kontrol ettim. Randevuma bir buçuk saat vardı ve bu benim için gayet yeterli bir zamandı.

"Ben bir eşyalarımı alıp geleyim. Sonra benim eve geçelim, bir duş alayım. Ondan sonra da bir yerden başlayalım artık. Olur mu?" dediğimde ikisi de beni onaylarcasına başını salladı.

Emre tereddütle, "Demir, kardeşim, emin misin peki?" diye sorduğunda sırıttım.

"Eminim Emre, eminim. Nasıl cesaret ettim? Ben de bilmiyorum ama çok eminim."

Küçük çocuklarla geçirdiğimiz bugünkü dersleri Aydan Hoca'ya kısa bir özet geçtikten sonra dans okulunda daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Emre ve Batuhan'ı da yanıma alarak doğrudan benim eve gittik. Nisa da bu sırada bana eve geçtiğine dair mesaj atmıştı.

Emre ve Batuhan, tıpkı Nisa'ya söyledikleri gibi PlayStation'ın başına geçerken ben de o sırada hızlı bir duş alıp kendime geldim. Üzerime rahat siyah bir tişört ve kot pantolon giydikten sonra Emre ve Batuhan'a hazır olduğumu söyledim ve birlikte evden çıktık. Evden çıkarken ikisinin de bana attığı garip bakışları unutamıyordum. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlardı ama çok ciddiydim. *Bunu kesinlikle gerçekleştirecektim.*

Arabamı düzgün bir alana park ettikten sonra telefonumdan açtığım navigasyonla randevuyu aldığım dükkâna doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Aşırı gergin hissediyordum ama yine de cesaretli olmaya çalışacaktım. Telefonumdan, *"Hedefinize ulaştınız. Sağınızda,"* sesini işittiğimde daha da gerildim. Arkamı dönüp benimle gelen Emre ve Batuhan'a baktığımda ikisi de şüphe dolu bakışlarla beni izliyordu. Malum, beni çocukluğumdan beri iyi tanıyorlardı. Sanki bunu yapabileceğime onlar da pek ihtimal vermiyordu. Yani bundan birkaç gün öncesine kadar ben de bunu yapacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradaydım. *İğneden ölesiye korkarken şimdi bir dövme dükkânının kapısının tam önündeydim.*

Hiçbir zaman dövmeye karşı olmamıştım. İğne korkum olmasaydı belki de şimdiye kadar birkaç tane yaptırırdım bile. Hatta Mersin'de Kız Kalesi çevresinde Nisa'yla gezinirken oradaki dükkânların birinden bana seslenen abiden bu yana aklımda hep yaptırmak vardı ama iğneden çok korktuğum için buna asla cesaret edemiyordum. Senem, bana Nisa'nın doğum günü olduğunu söylediğinden bu yana ise çok düşündüm ve sonunda kararımı verdim. Zaten buraya da bilerek Emre ve Batuhan'la gelmek istedim. Eğer olur da iğneden korkup kaçmaya yeltenirsem onlar beni tutup engellesin istiyordum.

Derin bir nefes aldım ve sonra aldığım nefesi sesli bir şekilde bıraktım. Omuzlarımı dikleştirerek hafif aralık olan kapıdan içeri girdim. Emre ve Batuhan da beni takip etti. Bu dövme dükkânının adresini Gökçe'nin abisi Gökhan'dan almıştım. Onun birkaç tane dövmesi olduğunu bildiğimden ona güvenilir bir yer sormuştum ve o da bana doğrudan buranın adresini vermişti.

Dövme dükkânına girip kısa koridorda ilerlediğimizde içerisinin boş olduğunu ama kesinlikle boğuk, havasız bir yer olmadığını fark ettim. Kırmızı duvarların üzerine asılmış bazı enstrümanlar ve birçok eski plaklarla aslında hoş bir yere benziyordu. Fakat duvarlardaki örnek dövme modellerini incelemeye başladığımda gerginliğimi yine hat safhada yaşamaya başladım. Korkuyordum, endişeliydim çünkü ilk kez böyle bir işe kalkışıyordum. Bunları aklıma getirdikçe de korkumu bastıramıyordum. O sırada bir odadan uzun, kıvırcık saçlı ve bizden yaşça büyük olan bir adam karşımıza çıktı.

"Demir'di, değil mi?" diyerek doğrudan bana sorduğunda başımı aşağı yukarı doğru sallayarak öne çıktım.

"Evet, randevum vardı bugün," dediğimde karşımdaki adam sevecenlikle gülümsedi ve bana biraz önce çıktığı odaya girmemi işaret etti.

Adamın gösterdiği odaya girdiğimde daha da çok gerildim. Çocukluğumdan bu yana iğnelerden bayağı çok korkardım. Bunun için özel bir sebebim ya da travmam falan yoktu. Korkuyordum işte. O sivri şeyin derime değmesi beni ürkütüyordu. Fakat komik olan şu ki şimdi iğneden çok daha fazlasını yiyeceğim bir yere gelmiştim. *Ne ironi ama...*

Kıvırcık saçlı, dövmeci adam işleme geçmeden önce bana kendini tanıtıp sanki her şeyin yolunda gideceğine dair güven vermek istedi. Aslında buna şu an gerçekten ihtiyacım vardı. Adam gayet neşeli ve samimi biriydi. Dövmeye başlamadan önce, bundan emin olup olmadığımı sordu. Kararlılıkla yaptırmak istediğimi söyledim. Bunun üzerine kimliğimi alıp bir fotokopisini çıkardı ve sonra yeniden yanımıza geldi.

Bana, "Lütfen, şuraya otur," diyerek büyük, deri koltuğu gösterdiğinde sert bir nefes bırakarak dediğini yaptım. Gösterdiği koltuğa oturdum. Emre ve Batuhan da odadaki diğer boş sandalyelere oturdular.

Dövmeci adam işleme geçmeden önce bana nasıl bir şey istediğimi sordu ve ben de yanımda getirdiğim çizimi doğrudan onun eline verdim.

Yaptırmak istediğim şey küçük ayı takım yıldızıyla birleşmiş olan kutup yıldızı dövmesiydi. Senem'in çizim yeteneği olduğu için özellikle ondan rica etmiştim ve o da bunu tam istediğim gibi harika bir şekilde tasarlamıştı. Adam, çizimi beğendiğini söyledi ve yazıcıdan siyah beyaz bir şekilde farklı boyutlarda çıktılarını aldı. Daha sonrasında dövmeyi nereye istediğimi sordu. Göğsüme, kalbimin tam üstüne istediğimi söylediğimde tişörtümü çıkarmamı söyledi. Yine dediğini yaptım ve tişörtümü çıkardım. Bir tabureye oturup elindeki çıktıları göğsüme doğru tutarken dövmenin boyutuna karar vermemi istedi. Çıktıların birinde çizim çok büyüktü, diğerinde ise orta boyuttaydı ve ben orta boyutta olanı tercih ettim. Dövmenin tam olarak hangi konumda yer alacağını da belirledikten sonra adam, mavi renkli bir karbon kağıdını göğsümün tam üstüne dövmeyi yapacağı yere yerleştirdi ve kenarlarından bantladı. Ardından çıktısını aldığı çizimi onun üzerine bastırarak çizmeye başladı. Çok kısa süren bir zamandan son-

ra iki kâğıdı da kaldırdığında Senem'in çizimi artık kalbimin tam üstündeydi. "Ne yani? Bu kadar mıydı?" diye hayretle sorup sesli bir şekilde güldüm. *Bu kadar çabuk ve acısız olacağını düşünmemiştim.*

Dövmeci adam söylediğim şeyden dolayı olsa gerek bana çok tuhaf bir şekilde baktı. Oturduğu tabureden kalkıp odanın başka bir tarafına gitti. Bana sırtını dönerek birkaç eşyayı ayarladıktan sonra, "Daha başlamadık bile," dedi ve elindeki dövme tabancasını doğrudan bana gösterdi. *Hayda! Gerçekten daha başlamamıştık bile... İşte bu hiç iyi olmadı.*

Emre ve Batuhan, benim bu aptal ve afallayan hâlime kıkırdarken onları duymazdan gelip boğazımı temizleyerek yutkundum ve oturduğum koltukta iyice geriye doğru yaslandım. Aslında koltuğun beni şimdi içine çekip yok etmesini istiyordum. Yoksa bu korkuyu hayatta kolayca atlatamayacaktım.

Dövmeci adam, yeniden yanıma gelip taburesine oturdu ve dövme tabancasını çalıştırdı. Kendimi buna hazırlamak için çabaladım ama nafileydi. Manyak gibi hâlâ çok korkuyordum.

"Çok acıyacak mı?" diye çekinerek sorduğumda adam göz ucuyla bana bakıp tepkimi ölçtü.

"İstersen vazgeçebilirsin," dediğinde başımı hızla sağa sola doğru salladım. Hayır, kesinlikle vazgeçmek istemiyordum. Ve o an, garip bir şekilde Nisa'nın dün Deniz'e söylediklerini aklıma getirdim.

"Hani insan, nefes almak için havaya ihtiyaç duyar ya... Meğerse Demir hayatıma girene dek ben aslında hiç nefes almıyormuşum. Benim nefesim aslında oymuş."

Dün, spor çıkışı onu gerçekten özlediğimi fark ederek bir anda semte gitme kararı almıştım. Normalde yaptığı çizimi Senem'den bugün okulda da alabilirdim ama o an gerçekten Nisa'yı görmek istediğimi fark etmiştim. Spor çıkışı doğrudan semte gittiğimde Senem'e mesaj atmış ve bana kapıyı gizlice açmasını söylemiştim. Amacım aslında Nisa'ya sürpriz yapmaktı ama sürprize yakalanan ben olmuştum. Onu salonda, Deniz'le konuşurken yakaladığımda ister istemez söylediklerine kulak kabarttım. Hiçbir zaman bana açık açık *seni seviyorum* dememişti ama Deniz'e söyledikleri öyle özel ve güzeldi ki... Basit bir, *"Seni seviyorum,"* cümlesinden çok daha fazlasıydı. Bunları

onun ağzından bir başkasına anlatırken işitmek gerçekten çok özel hissettirmişti. *Bana, beni sevdiğini söylese kim bilir nasıl bir duygu patlaması yaşardım?*

Hayatımın Nisa'yla ne kadar özel olduğunu ve içinde o varken her şeyin nasıl da harika olduğunu ona göstermek istiyordum. Her şekilde göstermek istiyordum ve onun için her şeyi yapardım. Gerekirse bu acıya da katlanırdım. Bu yüzden kararım kesindi. Bu dövmeyi yaptıracaktım.

"Hayır, yaptırmak istiyorum. Sadece acının nasıl bir derecede olacağını bilmek istiyorum," dedim kararlılıkla.

"Yani, kalbinin tam üstüne istediğin için bir tık fazla acıyacak," dediğinde dövmeci adam omuzlarımı pes edercesine düşürdüm. *Tamam, bu saatten sonra yapacak bir şey yoktu. O acıya bir şekilde katlanacaktım.*

"Bari içimi rahatlatacak bir şeyler söyleseydin be abi," dediğimde adam gülümsedi ve başını sallayarak, "Sen şimdi geriye yaslan ve derin bir nefes al," dedi. Derin bir nefes aldım ve geriye doğru yaslanıp gözlerimi kapattım. Artık iğneyi kabul etmenin zamanıydı.

Dövme tabancasının ucundaki iğne birden derime temas ettiğinde irkildim. Keskin bir nefes bırakırken istemeyerek de olsa bir tık bedenimi geri çektim ve oturduğum deri koltuğun kenarını daha sert tutmaya başladım.

"Sakin ol," diyerek dövmeci adam beni sakinleştirmek istediğinde başımı onu onaylamak ister gibi salladım ve dişlerimi sıkarak acıyı kabul etmek için bir kez daha gözlerimi sıkıca yumdum.

İğnenin tenimdeki varlığına asla tahammül edemezken başımı başka tarafa çevirerek bir müddet kendime bunun için zaman tanıdım. Başlarda acıyı çok fazla hissederken dakikalar geçtikçe buna alışmaya başladım. Sonrasında duyduğum tek şey dövme tabancasının sesi oldu. Bir süre böyle devam ederken Batuhan oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma yaklaşarak, "*Iron Man*'im, acı var mı acı?" diye sorup benimle dalga geçti. Oturduğum yerde sabit durmam gerektiği için maalesef onun kafasına bir tane geçiremiyordum.

"Batu, seni gebertirim Batu," dedim dişlerimin arasından tıslayarak.

"Gerçi o iğnenin sana işlememesi lazım. Demir adamsın sonuçta."

"Ben şu koltuktan bir kalkayım göstereceğim sana demir adamı."

"Ulan, yengenin gözüne girmek için yapmadığın bir şey kalmadı. Hiç benlik değil böyle şeyler."

"Emre, çek şunu başımdan," diye isyan ettiğimde, Emre oturduğu sandalyeden kalkarak yanımıza geldi ve Batuhan'ın tişörtünün arkasından tutup onu benim yanımdan uzaklaştırdı. *Şükürler olsun.* Şu vaziyetteyken Batuhan'ın çenesini çekecek hâlim hiç yoktu.

Dövmeyi yapan adam ara sıra peçeteyle çizdiği yerleri temizliyordu. Bunun nedenini sorduğumda mürekkebin akıp akmadığından emin olmak istediğini söylemişti. Ne kadar sürdüğünü bilmediğim bir süre boyunca böyle devam ettikten sonra sonunda dövme tabancasının sesi kapandı. Dövmeci adam, "Tamamdır, bitti," dediğinde derin bir nefes verdim ve ayağa kalkmaya yeltendim ama adam beni engelleyip biraz daha oturmamı söyledi. Dediğini yaptığımda elinde büyük bir ayna ve kremle yanıma geldi. Önce aynayı bana doğrulttu ve dövmeye bakmamı sağladı. Yüreğimin üstü kıpkırmızıydı ama o kırmızılığın içindeki kutup yıldızı kesinlikle şahane görünüyordu. Beğeniyle, "Harika görünüyor, elinize sağlık," dediğimde adam sevecen bir şekilde gülümsedi.

"Rica ederim. Gerçekten güzel bir çalışma oldu."

"Siz ne düşünüyorsunuz?" diyerek Emre ve Batuhan'a da sorduğumda Emre, "Gayet iyi oldu kardeşim," dedi. Batuhan ise yüzünü buruşturup, "Bence hâlâ gerek yoktu böyle bir şey ama," dediği sırada kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Batu..." diye sert bir ses tonuyla mırıldandım.

"Tamam, tamam. Güzel oldu. Nisa hayrını görsün işte."

Nisa'ya da laf çarpıtmasa hiç olmazdı zaten.

Dövmeci adam aramızdaki konuşmayı gülümseyerek dinlerken, elindeki aynayı bir kenara bırakıp dövmenin üstüne krem sürdü. Ardından orayı sargılayıp şeffaf bir bant yapıştırdı. Bir hafta boyunca da banyo yapmamı ya da o bölgeye su değdirmemi özellikle belirtti. Gelmeden önce duş aldığım için çok memnun oldum. Ayrıca adam dövmenin çabuk iyileşmesi için de onarıcı bir krem almamı ve sabah, akşam sürmemi önerdi. Talimatlarını uygulayacağımı söyleyerek

tişörtümü yeniden üstüme giydim. Ödemeyi de gerçekleştirdikten sonra Emre ve Batuhan'la birlikte dövme dükkânından ayrıldık.

Dışarı çıktığımız gibi temiz havayı ciğerlerime çekerken Emre, "Ağrın var mı?" diye sordu. Başımı iki yana sallayıp, "Biraz sızlıyor o kadar," dedim.

"Ulan, her şeyi anladım da neden yıldız abi? Bir de kutup yıldızı?" diye bağırarak sorduğunda Batuhan, Emre de ben de ona inanamayarak baktık. Benden önce Emre davranıp, "Batu, sen neden bu kadar geriden geliyorsun? Demir, Nisa'ya *kutup yıldızım* demiyor mu?" diye sordu.

"Diyor," dedi Batuhan çok sakin bir ses tonuyla.

"Bu çocuk bu hitapla dans gösterisi hazırlamadı mı?"

"Hazırladı."

"Eeee?"

"Anaa! Doğru lan!" diye bağırdığında Batuhan, kahkaha atmaktan kendimi alamadım. İlişkiler konusunda gerçekten o kadar berbattı ki... Böyle bir davranış da ancak Batuhan'dan beklenirdi.

"Bu çocuğun, bu üstün zekâsı bir gün beni bitirecek," dediğinde Emre, ona katılmadan edemedim. *Acaba onu mu? Yoksa beni mi bitirecekti?*

"Hadi Batu, hadi! İşimiz gücümüz var. Daha kuyumcuya gideceğiz," diyerek Batuhan'a önden yürümesi için talimatlar verirken Batuhan yüzünü buruşturarak baktı bana.

"Demir, abi sen beni korkutuyorsun. Cidden korkutuyorsun. Kıza doğum gününde evlenme teklifi falan mı edeceksin? Hazır on sekiz oluyor diye direkt nikahı basma niyetinde misin? Yaparsın çünkü sen, hanımcısın."

"Aslında hiç fena fikir değil, biliyor musun?"

"Ulan adama *Iron Man* dedik, bağrımıza bastık. Herif Demet Akalın şarkılarıyla hayatına yön veriyor. Gözlerimin önünde resmen evli, mutlu ve çocuklu olmak istiyor ya! Süper kahramanların yüz karası. Püh, yazıklar olsun sana!"

Batuhan, suratıma tükürür gibi yapmadı. Bildiğiniz gerçekten tükürdü. Suratımı elimle sıvazlarken, "Çok konuşma da yürü hadi," diyerek yine önümü işaret ettim. Allah'tan bu kez çenesini tutmayı başardı da yürümeye başladı.

Şehrin içinde olduğumuz için kuyumcu dükkânları o kadar da uzağımızda sayılmazdı. Bu yüzden arabama dönmek yerine kuyumcuların bulunduğu caddeye doğru yürümeye başladık. Aslında Nisa'ya nasıl bir şey almak istediğimi ben de bilmiyordum. Sadece ona benim için çok değerli ve özel olduğunu hissettirmek istiyordum.

Kuyumcular caddesinde birkaç kuyumcuya girmemize rağmen hiçbir kolyeyi ya da gösterilen başka bir takıyı beğenmedim. Sanki hepsi birbirine benziyor gibiydi. Ya kalpli ya da çiçekliydi ama bunların hiçbiri Nisa'yı yansıtmıyordu. Ona layık değil gibiydi. O çok daha özelini hak ediyordu. *Acaba gerçekten de Batuhan'ın dediğini yapıp bir yüzük mü alsam?*

Umutsuz bir şekilde bir kuyumcu dükkânının daha yanından geçip giderken vitrinden gözüme çarpan ve ışıl ışıl parlayan kolyeyle birden duraksadım. Batuhan hiçbir şeyi umursamadan önden yürümeyi sürdürürken Emre, "Ne oldu?" diye sordu duraksadığımı fark ederek. Ona vitrindeki kolyeyi başımla gösterdim.

"Sanırım aradığımı buldum," diyerek zaman kaybetmeden kuyumcu dükkânının içine girdim. Emre ve Batuhan da beni takip etti.

Bizi orta yaşları biraz geçmiş, beyaz saçlı, bıyıklı bir amca karşıladı. "Merhaba, çocuklar. Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim size?" diyerek sevecenlikle bizi selamladığında gülümseyerek karşılık verdim.

"Hoş bulduk, efendim. Ben şu vitrindeki yıldız kolyesine bir bakmak istiyorum," dediğimde adamın gözleri parladı.

"Ooo! Çok güzel bir parçadır o. Dün geldi."

Kuyumcu, kolyeyi vitrinden çıkararak önüme bıraktığında elime aldım ve incelemeye başladım. Her yerinde küçük taşlar vardı ve ışıl ışıl parlıyordu. *Tıpkı Nisa gibiydi.* Üstelik kolyenin ucu yaptırdığım dövmeye de çok benziyordu. Kuyumcu, "Kutup Yıldızı kolyesi," diyerek kolyeyi tanıttığında samimiyetle gülümseyerek başımı aşağı yukarı doğru sallayıp, "Biliyorum," diyerek onu onayladım. *Bu kesinlikle Nisa'nın boynuna yakışacak en güzel kolyeydi.*

Kolyeyi tekrar kuyumcunun önüne bırakarak almak istediğimi söyledim ve merakla fiyatını sordum. Adam önce kolyenin beyaz altından olduğunu dile getirdi. Ardından bir hesap makinesi çıkardı ve bazı hesaplamalar yapıp kolyenin işlemesini de ortaya katarak bana bayağı tuzlu bir meblağ söyledi. Ne yazık ki yanımda o kadar para yoktu ama bu kolyeyi gerçekten almak istiyordum.

Batuhan, kolumdan sarsarak, "Oğlum, almayacaksın değil mi lan? Çok pahalı!" diyerek kulağıma fısıldasa da onu duymazdan geldim ve kafasını benden uzaklaştırmaya çalıştım. Evet, kolye gerçekten pahalıydı ama kesinlikle Nisa'ya değerdi.

Kuyumcuya, "Bir dakika," diyerek müsaade istedim ve cebimden telefonumu çıkardım. Kolyeyi ben ödeyemiyor olabilirdim ama ödeyebilecek birini biliyordum. Babamın bu konuda beni yalnız bırakacağını düşünmediğimden doğrudan onu aradım ve telefon iki çalıştan sonra açıldı.

"Demir, oğlum bir şey mi oldu?" diye sordu babam telaşla.

"Hayır, baba. Hiçbir şey olmadı. Ben, bir şey sormak istiyordum sana. Meşgul etmedim, değil mi?" diyerek çekinerek sordum. Arkadan birkaç bilgisayar tuşu sesi geldi. Babamın hâlâ şirkette olduğunu öyle anladım.

"Yok oğlum. Buyur, söyle. Ne oldu?"

"Biliyorsun, hafta sonu Nisa'nın doğum günü."

"Biliyorum, biliyorum. Annen planlarından sabah bahsetti," diyerek şen bir şekilde beni yanıtladı.

"Şey... Ben de şimdi kuyumcudayım. Güzel bir kolye var ama parası biraz tuzlu. Sen yardımcı olur musun diye soracaktım." Çekinerek konuşurken babam gür bir kahkaha attı ve ardından, "Sorduğun kabahat oğlum. Tabii, kuyumcuyu ver bana," dedi. Telefonu hemen kuyumcuya uzatarak, "Babam, sizi istiyor," dedim.

"Suat Bey, nasılsınız? Demek bu yakışıklı sizin oğlunuz. Çok teşekkür ederiz efendim. Biz de iyiyiz."

Şans eseri adam, babamın tanıdığı çıktı. Birkaç dakika boyunca babamla telefonda sohbet ettiler. Sonra kuyumcu adam babama banka numarası olduğunu düşündüğüm bir dizi numara sıraladı.

"Tamamdır Suat Bey. Buradan ödemeniz gerçekleşmiş görünüyor. Teşekkür ederim tekrardan. İyi çalışmalar," diyerek telefonumu bana geri uzattı.

"Aslansın baba!"

"Hadi, hayırlı olsun. Nisa güle güle kullansın."

"Çok sağ ol."

Babamla telefonu kapattıktan sonra kuyumcu adam, bir taraftan Nisa'nın hediyesini paketlerken bir taraftan da babamı nereden tanıdığını anlattı. Meğerse babam da anneme bundan birkaç ay önce buradan güzel bir küpe almış ve o sayede tanışmışlar. Zaten bu küçük şehirde babamı tanımayan pek kimse yoktu. İş adamı olduğu için hemen hemen herkes onu tanıyordu.

Kuyumcu adam, kırmızı kadife kutuyu güzel, yaldızlı bir paketin içine de yerleştirdikten sonra bana uzatıp, "Hayırlı olsun," dedi. Ona başımla selam verip, "Çok teşekkür ederim," diyerek paketi aldım ve bizimkilere başımla kapıyı işaret ettim. Kuyumcudan çıkar çıkmaz Batuhan yine o koca çenesini tutamadı tabii.

"Demir, kanka," diye şüpheyle konuştuğunda dönüp merakla ona baktım çünkü ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyordum. "O paraya tek taş da alabilirdin. Biliyorsun, değil mi?" diye devam ettiğinde başımı onu onaylarcasına salladım.

"Merak etme, biliyorum ama onun da sırası gelir."

"Sen var ya, beni cidden korkutuyorsun," dediğinde onu duymazdan gelerek telefonumu cebimden çıkardım.

"Bir sussana. Senem'i arayacağım," dedim Batuhan'a.

"O niye?"

"Eh, her şeyi birlikte organize ediyoruz. Bana bakın, ben İstanbul'dayken Senem'i yalnız bırakmayın. Kıza yardımcı olun. Tamam mı?"

Emre, "Merak etme. O iş, Bahar'la bende," dedi. Sonra Batuhan'ı gösterip, "Bu da ne yapar? Hiç bilmiyorum. Ortalıkta boş boş gezer herhâlde," diye devam etti.

"Sen de yardımcı olacaksın," diyerek Batuhan'a gözlerimi diktiğimde beni hiç duymuyormuş gibi yaparak başını yukarı doğru kaldırdı ve kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Hiçbir şey yapmayacağı buradan bile belliydi. *Ben kime laf anlatıyorsam?*

Onun bu yaptığını hiç onaylamayan bir tavırla başımı salladım ve telefonumun kilidini açıp rehbere girerek Senem'in numarasını buldum. O da tek çalışta beni açtığında hızla merak ettiklerimi sormaya başladım.

"Senem, ne yaptınız? Ne durumdasınız?"

Ben nasıl ki haftada iki gün dans kursuna gidiyorsam, Senem de haftanın iki gününü resim atölyesinde geçiriyordu. Bugün de atölye günlerinden biri olduğu için mecburen dışarıdaydı. Yani Nisa'nın ondan şüphelenmesi için herhangi bir sebep yoktu.

Bugün okulda derslerin birinde yan yana oturduk ve yapacaklarımızı son kez gözden geçirdik. Bana Devrim Amca'yla mekânı kiralamak için resim atölyesinden sonra sahil tarafına gideceklerini söylemişti.

"Şimdi Devrim Amca'yla birlikte mekândayız. Hatta kiraladık. Çok da güzel bir yer seçtik. Direkt denize bakıyor. Biraz sonra da süslemeler için malzemeler almaya gideceğiz. Sen de gelişmeler ne âlemde?"

"Ben de biraz önce Nisa'nın hediyesini aldım."

"Dövmeden başka bir şey daha mı var?" diye sordu heyecanla.

"Ayıp ediyorsun ama. Tek hediyeyle yetineceğimi düşünmedin herhâlde?"

"Doğru. Ben de niye şaşırıyorsam? Dövme nasıl oldu peki?"

"Gerçekten çok güzel oldu. Ellerine sağlık."

"Rica ederim. Ağrın var mı?"

"Biraz sızlıyor ama geçer."

"Geçmiş olsun."

"Sağ ol."

Aslında dövme dükkânındayken aklımda tek bir şey vardı. Senem bana, Nisa'nın bu hafta sonu doğum günü olduğunu söylediğinden bu yana hep aynı şeyi düşünüyordum. Bir de Nisa bugün dans okuluna o niyetle gelince de iyice tereddütte kalmıştım ama artık emindim.

"Ya Senem, ben senden bir şey isteyeceğim. Daha doğrusu önce soracağım," dediğimde hemen karşımda dikilen Emre ve Batuhan da bana kuşkuyla bakmaya başladı.

"Tabii, seni dinliyorum."

"Bu parti organizasyonunu hiç Mustafa'ya söyledin mi? Yani ona da haber verdin mi?" diye sordum Senem'e. Bir nefes bıraktı ve ben, o nefes sesinden bile onun da tereddütte olduğunu hemen anladım.

"Aslında hayır. Biliyorsun, hepimizle arası limoni. Daha söylemedim. Söylemeli miyim sence?"

"Çocukluğunuz birlikte geçti sonuçta," dediğimde Senem, "O zaman onu da çağırayım," dedi. İşte burada devreye ben girmek istedim. Çünkü bunu bizzat ben yapmak istiyordum.

"Hayır. Yani şöyle yapalım. Numarasını bana ver, onu ben davet edeyim," dedim.

Batuhan hayretler içinde, "Paşama bak hele?" dediğinde onu yine duymazdan gelip Senem'e kulak kesilmeye çalıştım.

"Emin misin Demir?" diye sordu. *Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Nisa'nın mutlu olması için her şeyi yapardım.*

"Evet, eminim. Böyle bir günde herkes Nisa'nın yanında olsun istiyorum."

Mustafa'ya karşı hissettiklerim değişmemişti. Bir gün değişir miydi, bilmiyordum ama Nisa'nın ona ne kadar değer verdiğini biliyordum. Bu yüzden böylesine özel bir günde Mustafa'nın da onun yanında olmasını istiyordum. Nisa, bugün bile yanıma onun için gelmişti. Çekinerek de olsa benimle birlikte onun yanına gitmek istemişti ve eğer planlarım olmasaydı kesinlikle onunla giderdim. Belki de tıpkı Nisa'nın Aybüke'ye karşı duvarlarını yıkmaya çalıştığı gibi ben de Mustafa'ya karşı duvarlarımı artık yıkmaya başlamalıydım.

"Tamam o zaman. Telefonu kapattıktan sonra numarayı sana atarım," dediğinde Senem, görmeyeceğini bilsem de başımı salladım.

"Tamamdır, süper."

Tam telefonu kapatmak için ona görüşeceğimiz söyleyecektim ki bu kez de Senem, "Ya Demir, ben de sana bir şey sorsam?" diye çekinerek mırıldandı.

"Tabii."

"Oğuz da partiye gelse, sorun olur mu?" Bir çırpıda sorduğunda kıkırdadım. Sanırım buna alışmam gerekecekti. *Oğuz'la bir gün bacanak olacağım kimin aklına gelirdi ki?*

"Yanında mı şu an?"

"Evet ama beni duymayacağı bir yerdeyim."

"Senem, bu partiyi sen organize ediyorsun. Eğer sen onu yanında istiyorsan benim için asla bir sakıncası yok."

"Çok teşekkür ederim Demir."

"Rica ederim."

"Sonra görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattığımda, Senem de vakit kaybetmeden Mustafa'nın numarasını bana gönderdi.

"İnşallah, o sıçan suratlı Oğuz gelmiyordur partiye *Iron Man*," dediğinde Batuhan, ona irice açılmış gözlerimle baktım. *Galiba bazı şeyleri unutuyordu.*

"Birincisi bu partiyi Senem organize ediyor ve ikincisi sus da arayayım şu çocuğu."

"O sıçan suratlı partiye gelirse ben yardım falan etmem. Partiye de gelmem," dediğinde üzerine doğru yürüdüm.

"Hele bir gelme bak, ben sana ne yapıyorum o zaman?" diyerek Batuhan'ı tehdit ederken gözlerini devirdi.

Oğuz'un da partiye geleceği gerçeğine pek hoşnut olmasa da yine de bunun üzerine şimdilik pek laf etmedi. Aksine, "Yalnız, sevgilinin gözüne girmek için arası bozuk olan dostunu çağırmak ha? Onda on hareket. Aferin, tuttum bunu," diyerek benimle uğraşmaya devam etti. Ona artık susması gerektiğine dair bakışlar attığımda ağzına fer-

Batuhan'ın yanımdan çekilmesiyle ekrandaki numaraya bir kez daha baktım ve boğazımı temizleyip derin bir nefes aldım. Arama tuşuna bastım. Telefon birkaç kez çaldı ama hemen açılmadı. Tam kapatıp yeniden arayacaktım ki sonunda telefon açıldı ve ben bir çırpıda konuşmaya başladım.

"Mustafa, merhaba. Benim, Demir."

15. BÖLÜM

♪ *Mabel Matiz – Ahu*

♪ *Bear Attack – The Backpack Song*

Sabahın ilk ışıkları yüzüme çarparken odamın içinde tuhaf bir hareketlilik seziyordum. Gözlerimi yeni bir okul günü için aralamakta zorlanırken bazı uğultulu sesler duyuyordum. *Hızlı atılan ayak sesleri ve eğer yanılıp duymuyorsam Senem'in fısıltıyla çıkan konuşma seslerini de. Allah aşkına! Sabah sabah neyin tantanasıydı bu böyle?*

"Pijama da koydun mu?"

Demir'in sesi miydi o? Sabah sabah odamda ne işi vardı onun? Ayrıca saat kaçtı?

"Koydum, koydum."

Eee, bu da Senem'in sesiydi işte.

Göz kapaklarım açılmamak için ısrarla direnirken yatağımın kenarında bulunan komodine elimi uzattım ve üzerini yokladım. Telefonumu bulduğumda ekran ışığının gözlerimi acıtmasına aldırmadan saati kontrol ettim. Saat henüz sabahın altısıydı. Alarmın ötmesine ve okula gitmek için hazırlanmama daha bir saat vardı. *Eee, ne diye odamda böyle gürültülü bir hareketlilik söz konusuydu ki?* Hayal falan gördüğümü düşünerek yeniden gözlerimi kapatıp uykuya dalmak istedim ama bir anda üzerimdeki yorgan aniden çekildi. Kendimi sanki çırılçıplak kalmışım gibi üşürken buldum.

"Ne oluyor be?" diye sızlandım uykulu sesimle.

"Kalk kız!"

Göz kapaklarımı yavaşça araladığımda Senem'i başımın tam ucunda dikilerek üstelik suratında kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken yakaladım.

[redacted]? Git zıbar!" diye

Bir Senem iki kolumdan tutup, "Hadi, hadi! Kalk!" diyerek beni doğrultmaya çalıştı. Hızla kollarımı onun ellerinden kurtarmak istedim.

"Ya Senem! Rüyanda beni mi gördün? Ne bu telaş? Daha okula var ayrıca."

"Okula gideceğini kim söyledi?" Sabahın bu erken saatinde enerji dolu bir sesle benimle konuşurken ona hâlâ inanamayan bakışlar atıyordum.

"Ne saçmalıyorsun sabah sabah ya?" Yastığıma yeniden başımı koyup uykuma kaldığım yerden devam etmek isteyecektim ki bu kez de birinin bir anda beni bacaklarımdan tutarak yataktan çıkarmasıyla çığlık attım. *Yok artık!*

"Oha ama!" diye bağırırken beni kucağına alan Demir'e artık kocaman açılmış olan gözlerimle şaşkın şaşkın bakıyordum. *Bunların sabah sabah benimle derdi neydi böyle?* Uykumu resmen zindan etmişlerdi.

"Sen ne zaman geldin benim odama? Ayrıca sabahın köründe senin benim odamda ne işin var acaba?"

Hâlâ Demir'in kucağındayken ona çemkirmekten elbette kendimi alamadım. Sabahın bu erken saatinde ne işleri olduğunu gerçekten anlayamıyordum. Üstelik bu an bana nedense çok tanıdık gelmişti. *Tabii ya! Çünkü Demir, Mersin'de de aynısını yapmıştı.* Bir anda odamıza girip hazırlanmamı falan söylemiş, ardından da beraber kahvaltıya gitmiştik. Fakat bu kez kesinlikle aynısı olmayacaktı çünkü ben hayatta bu saatte kahvaltı yapamazdım.

"Tamam, açıldı bu artık," diyerek Demir beni kucağından indirirken, Senem de onu, "Açıldı açıldı," diyerek onayladı. *Yoo! Hiç de açılmadım. Aksine hâlâ çok uykum var.*

"Bana bakın, sizin bu ikinizin iş birliği bir garip olmaya başladı, yeter ama. Ben uykuma dönüyorum. Rahat bırakın beni."

Arkamı onlara dönerek yatağıma girmek istediğimde Demir, "Hop! Artık uyumak yok. Gel bakalım buraya," diyerek kolumdan yakalayıp beni engelledi.

"Ya okula daha var! Bırakın da uyuyayım."

Okula daha bir saatten fazla bir süre vardı ve ben, sabahın bu erken saatinde uykumdan olduğum için kesinlikle çok huysuz ve aksi

15. BÖLÜM

♪ *Mabel Matiz – Ahu*

♪ *Bear Attack – The Backpack Song*

Sabahın ilk ışıkları yüzüme çarparken odamın içinde tuhaf bir hareketlilik seziyordum. Gözlerimi yeni bir okul günü için aralamakta zorlanırken bazı uğultulu sesler duyuyordum. *Hızlı atılan ayak sesleri ve eğer yanlış duymuyorsam Senem'in fısıltıyla çıkan konuşma seslerini de. Allah aşkına! Sabah sabah neyin tantanasıydı bu böyle?*

"Pijama da koydun mu?"

Demir'in sesi miydi o? Sabah sabah odamda ne işi vardı onun? Ayrıca saat kaçtı?

"Koydum, koydum."

Eee, bu da Senem'in sesiydi işte.

Göz kapaklarım açılmamak için ısrarla direnirken yatağımın kenarında bulunan komodine elimi uzattım ve üzerini yokladım. Telefonumu bulduğumda ekran ışığının gözlerimi acıtmasına aldırmadan saati kontrol ettim. Saat henüz sabahın altısıydı. Alarmın ötmesine ve okula gitmek için hazırlanmama daha bir saat vardı. *Eee, ne diye odamda böyle gürültülü bir hareketlilik söz konusuydu ki?* Hayal falan gördüğümü düşünerek yeniden gözlerimi kapatıp uykuya dalmak istedim ama bir anda üzerimdeki yorgan aniden çekildi. Kendimi sanki çırılçıplak kalmışım gibi üşürken buldum.

"Ne oluyor be?" diye sızlandım uykulu sesimle.

"Kalk kız!"

Göz kapaklarımı yavaşça araladığımda Senem'i başımın tam tepesinde dikilerek üstelik suratında kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken yakaladım.

Ona kaşlarımı çatıp, "Ya kızım manyak mısın sen? Git zıbar!" diye sitem ederek uzanıp yorganımı yeniden üstüme örtmek istedim. Fa-

kat Senem iki kolumdan tutup, "Hadi, hadi! Kalk!" diyerek beni doğrultmaya çalıştı. Hızla kollarımı onun ellerinden kurtarmak istedim.

"Ya Senem! Rüyanda beni mi gördün? Ne bu telaş? Daha okula var ayrıca."

"Okula gideceğini kim söyledi?" Sabahın bu erken saatinde enerji dolu bir sesle benimle konuşurken ona hâlâ inanamayan bakışlar atıyordum.

"Ne saçmalıyorsun sabah sabah ya?" Yastığıma yeniden başımı koyup uykuma kaldığım yerden devam etmek isteyecektim ki bu kez de birinin bir anda beni bacaklarımdan tutarak yataktan çıkarmasıyla çığlık attım. *Yok artık!*

"Oha ama!" diye bağırırken beni kucağına alan Demir'e artık kocaman açılmış olan gözlerimle şaşkın şaşkın bakıyordum. *Bunların sabah sabah benimle derdi neydi böyle?* Uykumu resmen zindan etmişlerdi.

"Sen ne zaman geldin benim odama? Ayrıca sabahın köründe senin benim odamda ne işin var acaba?"

Hâlâ Demir'in kucağındayken ona çemkirmekten elbette kendimi alamadım. Sabahın bu erken saatinde ne işleri olduğunu gerçekten anlayamıyordum. Üstelik bu an bana nedense çok tanıdık gelmişti. *Tabii ya! Çünkü Demir, Mersin'de de aynısını yapmıştı.* Bir anda odamıza girip hazırlanmamı falan söylemiş, ardından da beraber kahvaltıya gitmiştik. Fakat bu kez kesinlikle aynısı olmayacaktı çünkü ben hayatta bu saatte kahvaltı yapamazdım.

"Tamam, açıldı bu artık," diyerek Demir beni kucağından indirirken, Senem de onu, "Açıldı açıldı," diyerek onayladı. *Yoo! Hiç de açılmadım. Aksine hâlâ çok uykum var.*

"Bana bakın, sizin bu ikinizin iş birliği bir garip olmaya başladı, yeter ama. Ben uykuma dönüyorum. Rahat bırakın beni."

Arkamı onlara dönerek yatağıma girmek istediğimde Demir, "Hop! Artık uyumak yok. Gel bakalım buraya," diyerek kolumdan yakalayıp beni engelledi.

"Ya okula daha var! Bırakın da uyuyayım."

Okula daha bir saatten fazla bir süre vardı ve ben, sabahın bu erken saatinde uykumdan olduğum için kesinlikle çok huysuz ve aksi hissediyordum.

Demir, dağınık olan saçlarımı gözlerimin önünden çekip yüzümü ortaya çıkarırken, "Güzelim, okula gitmiyorsun bugün," diyerek sevimli olmaya çalışır gibi mırıldandı ama şu an karşımda hiç sevimli görünmüyordu. Beni uykumdan ettiği için onu her an dövebilirdim. *Ayrıca gerçekten ne saçmalıyordu?*

"Demir, bak seni cidden parçalarım."

"Vallahi sevgilim, bu çok hoşuma gider."

Senem arkadan, "Eee, yuh ama Demir ya! Cidden yuh! Hiçbir fırsatı da kaçırma," diye isyan ettiğinde onları gerçekten duymazdan gelmeye çalışarak yeniden yatağıma dönmek istedim ama bu kez de Senem kolumdan sıkıca kavrayarak beni engelledi. Bıkkınlıkla bir nefes bırakarak onlara döndüğümde kaşlarımı çattım ama bu garip tavırlarını anlamak için ikisini de baştan aşağıya süzmeye koyuldum. Senem'in üstünde hâlâ pijamaları vardı. Saçları da tıpkı benimki gibi bayağı dağınıktı. Demir'e baktığımdaysa... *Sen sabah sabah neden bu kadar şıksın ki şimdi?*

Demir'in üstünde beyaz bir gömlek, kadife, siyah bir ceket ve siyah, kot pantolon vardı. Saçlarını doğal hâliyle bırakmıştı. Yüzü her zamanki gibi tertemizdi ama sabahın bu erken saatinde neden böyle şık olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Siz yine ne haltlar karıştırıyorsunuz?" diye şüpheyle sorup gözlerimi kısarak bakışlarımı bir Senem'in bir de Demir'in üstünde gezdirdim. Senem, hiçbir şey demeyerek iki elini havaya kaldırdığında doğrudan Demir'e baktım.

"Seni kaçırıyorum," dedi sakinlikle çok normal bir şeyden bahseder gibi.

"Ne?" diye bağırarak cırladığımda Demir, başını aşağı yukarı doğru sallayıp söylediği şeyi gayet onaylar gibi tatlılıkla gülümsedi. Ardından Senem'e dönüp, "Senem, sen şunu iyice bir ayılt. Ben aşağıda bekliyorum," diyerek odamdan çıkmaya yeltendi. Beni de sabahın bu erken saatinde aklımda oluşan bir yığın soruyla baş başa bıraktı.

"Ya ne kaçırması? Ne ayıltması? Hem ayrıca senin üstünde neden okul üniforması yok? Demir!"

Demir, söylediklerimi asla umursamayarak odamdan çıktığında kaşlarımı iyice çatarak Senem'e döndüm.

"Vallahi hiç bana öyle bakma Nisa. Ağzım kapalı, söyleyemem," diye bir çırpıda konuştuğunda Senem, mümkün olabilirmiş gibi kaşlarımı daha da çattım.

Bu durumdan kaçışımın asla olmadığını anlayarak Senem'e sinirle baktım ve şifonyerin bulunduğu tarafa ayaklarımı yere sürterek gittim. Şifonyerin üstünden lastik bir toka kapıp saçlarımı topladım ve doğrudan odamın içindeki banyoya ilerledim. Hızlıca dişlerimi fırçalayıp yüzümü de yıkadıktan sonra yumruk yaptığım elimle gözlerimi ovalayarak yeniden odama girdiğimde Senem'in hemen karşımda küçük bir bavulun fermuarını kapatırken gördüm. Üstelik yatağım da çoktan toplanmış ve üstüne asla üniforma olmayan başka kıyafetler bırakılmıştı. *Birincisi, o bavul neyin nesiydi? İkincisi, o yatağın üstündeki kıyafetler kesinlikle benim değildi çünkü ben hayatta deri etek giymezdim. Ve üçüncüsü, gerçekten burada ne haltlar dönüyordu?* Hâlâ şaşkınlıkla ve kesinlikle uykulu bir vaziyette Senem'i izliyor, ne yaptığını çözmeye çalışıyordum.

"Senem, ne oluyor?" diye sorduğumda küçük bavulu yere bırakarak başını kaldırdı ve bana hiç de samimi olmayan bir edayla dişlerini göstererek sırıttı.

"Çantan hazır. İhtiyacın olan her şeyi koydum. Hatta makyaj malzemeleri de koydum. Hatta ve hatta benimkilerden de birkaç şey ekledim. Giderken giyeceğin kıyafetler de burada."

Senem, karşımda sevimli bir şekilde hızlı hızlı konuşurken sorumun cevabı dışında bir sürü şey söyledi. Sakin kalmaya çalışarak, "Senem, son bir kez daha soruyorum. Ne oluyor ve ben sabah sabah nereye gidiyorum?" diyerek dişlerimin arasından konuşup üzerine doğru yürüdüm. Senem, hemen kenara sıyrılıp kapı tarafına doğru koştu.

"Hadi, sen çabuk giyin şunları. Biz, seni aşağıda bekliyoruz," diyerek odamdan çıkıp hızla kaçtı. Arkasından, "Senem!" diye bağırdıysam da o da tıpkı Demir gibi beni duymazdan geldi ve geri de yanıma dönmedi. Neler olduğunu gerçekten hiç bilmiyordum ama şu an için başka çarem yoktu. Mecbur hazırlanacaktım.

Senem'in yatağımın üstüne bıraktığı kıyafetler aslında onun kıyafetleriydi. Pek benim tarzım sayılmazdı ama şu an için itiraz etme gibi bir lüksüm de yoktu. Sabahın bu erken saatinde kıyafet aramakla

uğraşmayacaktım. Bu yüzden de üzerimdeki pijamalardan kurtulup önce üşümemek için siyah, uzun bir çorap giydim. Ardından da hızla yatağımın üstündeki kıyafetleri üzerime geçirdim. Üzerimde kısa, fermuarlı, deri, siyah bir etek vardı. Eteğin üzerinde de üstünde kalın, bordo çizgileri olan krem renkte bir kazak vardı. Kazağın uçlarını eteğin içine yerleştirerek aynada kendime baktığımda gerçekten hoş göründüğümü düşündüm. Belki de kıyafet konusunda biraz Senem'den tavsiye almalıydım. Topladığım saçlarımı açarak gelişigüzel bir şekilde taradıktan sonra tamamen hazır olduğumu düşündüm. Bütün bunları neden yaptığımı bilmiyordum ama kaçışım da yoktu.

Yatağımın kenarındaki komodinin üstünden cep telefonumu ve şarj aletini de alıp Senem'in hazırlamış olduğu bavulun içine attım. Bavulun içini şöyle bir kontrol etmek istedim çünkü Senem'in işi bazen hiç belli olmuyordu. Bavulun içinde pijama, birkaç temiz kıyafet, makyaj eşyaları ve gerekli birkaç kadın ürününden başka bir şey göremedim. Bu yüzden de daha fazla vakit kaybetmek istemeyip bavulun fermuarını kapatarak elime aldım ve odamdan çıktım. Kapıyı ardımdan kapatıp merdivenlere doğru ilerledim ve tırabzanlara tutunarak aşağıya indim.

Aşağıya indiğimde Devrim Amca ve Esma Teyze'yi de Demir ve Senem'in yanında, kapının önünde beni beklerken gördüm. Onların da üzerinde pijamaları vardı. Gerçi sabahın bu erken saatinde kimsenin normal, işe ya da okula gider gibi görünmesini bekleyemezdim. Esma Teyze ve Devrim Amca'ya gözlerimi kısarak bakarken, "Siz de bu plana dahilsiniz, değil mi?" diyerek kuşkuyla sordum. İkisi de gözlerini kaçırdığında cevabımı almış oldum. *Eh, gerçekten pes ama yani!* Onlar da yaşadığım şaşkınlığa kıkırdadılar ve aynı anda omuz silktiler.

Kozumu Devrim Amca'dan yana kullanarak, "Devrim Amca, sen beni kırmazsın. Bari sen söyle. Neler oluyor?" diyerek ona dönüp sızlandığımda ağzına fermuar çekti. "Üzgünüm kızım. Bu kez benim bile ağzım kapalı," dedi ve beni hayal kırıklığına uğrattı. Yine bir umutla, sahte bir edayla kocaman sırıtarak Esma Teyze'ye döndüğümde, "Hadi, size iyi yolculuklar çocuklar!" diye bağırarak bize el salladı ve bir anda arkasını dönüp merdivenlerden yatak odasına doğru çıkarak gözden kayboldu. *Harika (!). Anlaşılan kimse bana neler olduğunu gerçekten anlatmayacak ve ben kendi gözlerimle görmek zorunda kalacaktım.*

"Dikkatli sür arabayı," diyerek Devrim Amca doğrudan Demir'le konuşurken ben de o sırada kısa çizmelerimi ayaklarıma giydim.

"Merak etme, Devrim Amca," dediğinde Demir, ona göz ucuyla öfkeyle baktım. Tek yaptığı bana öpücük atmak oldu.

Ayakkabılarımı giyip doğrulduğumda Senem yere bıraktığım bavulu Demir'e uzattı. Sonra da bana dönüp, "Çok güzel eğlen, tamam mı?" dedi ve birden kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldı.

Geri çekilerek, "Geldiğimde fena hesabını alacağım senin," dediğimde kıkırdadı. Omuz silkti.

"Onu geldiğinde konuşalım Suratsız," diyerek omzumdan tutup beni Demir'e doğru çevirdi ve yürümem için sırtımdan itti.

Senem, ikimize de el sallayarak kapıyı kapatırken ben de üzerime siyah ceketimi giyerek sokağa çıktım. Demir, bavulu Impala'nın bagajına yerleştirirken orada başka bir bavul daha gördüm. Muhtemelen bu da onun bavuluydu. Bagajı kapatıp benim için ön koltuğun kapısını açtığında yüzündeki tatlı gülümseme benim suratıma da bulaşmalıydı ama o kadar uykulu ve aksiydim ki ne yazık ki bunu ona yansıtamıyordum. Aslında şu an nereye gideceğimizi düşünmekten ziyade oraya gidene dek ne kadar uyuyabileceğime kafa yoruyordum çünkü dün gece çok geç bir saatte uyumuştum ve kesinlikle çok yorgun hissediyordum.

Ön koltuğa yerleştikten sonra Demir kapımı kapatıp sürücü koltuğuna yerleşmek için arabanın diğer tarafına dolandı. Emniyet kemerimi gözlerim yarı açık bir hâlde bağladıktan sonra elimi ağzıma götürüp bir türlü engelleyemediğim esnemeleri bastırmak istedim ama olmadı. Aksine esnerken gözlerimden yaş geldi.

Gözlerimi kapatarak başımı cama yaslayacağım sırada Demir, "Uyumayacaksın, değil mi poğaçam? Sen uyursan yol boyunca bana kim eşlik edecek?" diye söylenip motoru çalıştırdı. Sahte bir şekilde kıkırdayarak ona döndüm ve işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Onu beni sabahın köründe uyandırmadan önce düşünecektin hayatım. Şimdi sen konuşacaksın, ben dinleyeceğim."

"Burada muavin senken tam tersi olması gerekmiyor mu?"

"Hiç umurumda değil," diyerek onu duymazdan gelip gözlerimi kapattım ve başımı yeniden cama yasladım.

"Ayrıca sen bana biraz önce *hayatım* mı dedin?" Demir'in sıcak nefesini çok yakınımda hissettiğimde gözlerimi yavaşça araladım ve ona çaktırmadan göz ucuyla baktım. Kemerini bağlamıştı ama yüzünü iyice yüzüme yaklaştırmıştı. Elimle o güzel yüzünü avuçlayıp benden uzaklaştırarak, "Hiç boşuna sırnaşma. Beni de rahatsız etme. Uyuyacağım," dedim.

"Öyle olsun bakalım, Poğaça Surat."

"Olsun bakalım, *Iron Man*," diyerek Batuhan'ı taklit ettim. Dayanamayıp gözlerimi yeniden yavaşça aralayarak gizlice ona baktım.

Demir'in dudakları epey keyifli bir şekilde kıvrılırken arabayı park alanından çıkarmak için direksiyonu kavradı. Yüzündeki tatlı gülümsemeyle bana dönüp baktığında bakışları ikimizin de bildiği gerçeği açığa çıkarır gibiydi. Ben kesinlikle uyuyacaktım, Demir ise beni uyandırmaya kıyamayacaktı. Bunun bilinciyle başımı yeniden cama yaslayıp kollarımı da birbirine dolayarak gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım.

Ne kadar olduğunu asla bilmediğim bir süre boyunca uyumuştum ve hâlâ da uyumak istiyordum. Radyodan yabancı bir müziğin hoş melodisini işitirken Demir, "Nisa?" diyerek bana seslendi. Onun sesiyle gözlerimi aralamaya çalıştım ama o kadar uykusuz hissediyordum ki bunu yapmakta zorlandım. Gözlerimi açamadım.

"Hıı?" diye mırıldandım sadece ve uyumaya devam etmek istedim.

"Güzelim, bence bu manzarayı kaçırmak istemezsin."

"Ne manzarası?" derken gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Gözlerini aç da kendin gör."

Demir'in dediğini yaptım ve gözlerimi ellerimle ovuşturarak araladım. Uykulu hâlimin içinden sıyrılmaya çalışırken araladığım kirpiklerimin arasından güneşin parlayan ışığı doğrudan yüzüme çarptı. Buna alışmaya çalıştım.

Demir, arabayı yavaşça sürerken gözlerimi aniden iyice açarak pencereden dışarı baktım. *Bu bir rüya olmalıydı! Hayır, hayır! Bu asla bir rüya olmamalıydı.*

Uzun, yüksek halatlarla sabitlenmiş büyük bir köprünün üzerinde olduğumuzu fark ettiğim anda yerimde doğruldum. *Bir dakika...*

Bu köprü çok tanıdıktı. Tıpkı fotoğraflarda, televizyonlarda gördüğüm gibiydi.

Başımı gerçekliğinden emin olmak istercesine Demir'in tarafına çevirdiğimdeyse aynı manzarayla karşılaştım. Denizin muhteşem görüntüsü gözlerimizin tam önündeydi. Mavinin en harika tonları denizin üstünü çarşaf gibi örtmüştü. Parlak güneş, denizi hafifçe aydınlatarak kıyılarda gezinen minik teknelerin üstüne vuruyordu. *Rüyada mıydım? Yoksa gerçek miydi? Bu anın rüya olmasını hiç ama hiç istemiyordum.*

"De-Demir, biz İstanbul'dayız. Hatta şu an Boğaz Köprüsü'nün üstündeyiz. Değil mi?" diye sordum kekeleyerek ve bir o kadar da heyecanlanarak.

"Evet, güzelim. İstanbul'dayız," dedi Demir ve sanki şu zamana kadar ki bana en güzel cümlesini kurdu.

"Demir, biz gerçekten İstanbul'dayız!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Bir anda yaşadığım coşku ve heyecanla hızla Demir'e yaklaşıp yüzünü avuçlarımın içine alarak yanağından öptüm onu.

"Kız dur! Sen beni öperken ölmek istemiyorum. Gerçi çok güzel bir ölüm olur ama daha yaşayacağımız çok şey var," dediğinde Demir gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Yani her şey, bütün o gizli planlar bunun içindi. Öyle mi? Beni İstanbul'a getirmişti! Bu anı yaşadığımıza, İstanbul'da olduğumuza inanamıyordum.

Şaşkınlıktan iyice açılan ağzımı ellerimle kapatırken, "Tavanı aç," dedim birden heyecanla soluyarak. Bu anı doyasıya, iliklerime kadar hissederek yaşamak istiyordum. Demir, "Hay hay," diyerek bir tuşa bastı ve arabanın tavanı birden açılmaya başladı.

Rüzgâr saçlarımı savurmaya başladığında çabucak kemerimi çözdüm ve kenarlara tutunarak ayağa kalktım. İki kolumu açarak gözlerimi kapatıp önce temiz havayı doyasıya ciğerlerime çektim. Ardından karşımdaki bu eşsiz şehrin güzelliğine gözlerimi kocaman açarak büyülenerek baktım ve bağırarak İstanbul'u selamladım.

"İstanbul, ben geldim!"

16. BÖLÜM

♪ *Eylem Aktaş – Hatırla Sevgili*
♪ *Erhan Güleryüz – Biz Aşkı Meleklerden Çaldık*

Her insanın illaki çok gerçekleştirmek istediği hayalleri olurdu. *"Yaşamadan asla ölmek istemiyorum,"* dediği o uçuk, kaçık hayaller. Benim hiçbir zaman öyle hayallerim olmamıştı. Yetimhanedeyken istediğim tek şey okulu iyi bir dereceyle bitirip düzgün bir hayata ve güzel bir geleceğe sahip olmaktı. Fakat yine de bir hayalim vardı ki işte onu gerçekleştirmeden ölmek istemiyordum. Hayallerimde bile yalnızca o şehirde yaşamak ve üniversiteyi de orada okumak vardı. *İstanbul'da yani.* Çocukluğumdan bu yana bu şehri ve bu şehre ait olan her şeyi o kadar çok seviyordum ki hep hayallerimin bir parçası kılardım.

Şimdi buradaydım. İstanbul'daydım. Boğaz Köprüsü'ne çok yakından baktığım, denizin hemen yanında bulunan harika bir kafedeydim. Eylül sonlarına yaklaşmamıza rağmen hava inanılmaz aydınlık ve ferahtı. İçim içime asla sığmazken önümdeki enfes kahvaltıyı iştahla mideme indiriyor, portakal suyumdan içiyordum. *Demir, bu sırada ne mi yapıyor peki?* Hemen karşımdaki sandalyede otururak elbette benimle birlikte kahvaltı ediyor ve yüzündeki o nefes kesici gülümsemeyi bana bahşediyordu.

Saat henüz sabahın dokuzuydu. Buraya geleli yarım saat falan olmuştu. Kafe çok sakin ve öyle çok kalabalık da değildi. Önümdeki menemene elime aldığım küçük bir ekmek parçasını bandırırken Demir, "Aslında buranın kumpirleri çok meşhurdur ama sabah sabah mideni bozmak istemeyiz, değil mi?" dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. Kesinlikle sabah sabah midemi bozmak ve tüm günümü zehretmek istemezdim. Ayrıca dediği gibi geldiğimiz yerde çok fazla kumpirci dükkânı vardı.

"Evet, fark ettim. Her yer kumpirci dükkânı."

"İstersen, akşamüstü yeriz," dediğinde Demir, keyfim tıkırında yine başımı onu onaylarcasına salladım. *Sabahki o huysuz, aksi kızdan herhangi bir eser görüyor musunuz? Şahsen ben hiç göremiyorum.*

"Demir, şimdi biz neredeyiz?" diye sorduğumda içim hâlâ kıpır kıpırdı. Demir sesli bir şekilde gülümsedi ve başını çevremizde gezdirerek elindeki çay bardağını masanın üzerine bıraktı.

"İstanbul'dayız ya güzelim," dedi sanki laf anlatmaya çalışır gibi.

"Hayır, onu sormuyorum. Yani hangi yakadayız?"

"Köprüden geçtiğimize göre?" diyerek göz kırptı.

"Avrupa Yakası'ndayız yani," diye şakıdığımda Demir beni onaylarcasına başını salladı. "Hâlâ inanamıyorum! Resmen okulu asıp İstanbul'a geldik ve bunu neden yaptığımızı asla bilmiyorum," diyerek konuşmaya devam ederken çocuksu heyecanımı asla gizleyemiyordum.

"Sen oraları düşünme şimdi. Eğlenmene, İstanbul'un tadını çıkarmaya bak. Hem annem yazar bize iki rapor. Merak etme." Söylediklerine asla inanamaz bir şekilde Demir'e baktım. Bazı gerçekleri çok çabuk unutuyordu.

"Meltem Teyze, kadın doğum uzmanı Demir," dedim bilmiş bir tavırla.

"Oraları da hiç karıştırma şimdi. Annem halleder diyorsam, annem halleder. Keyfine bak."

Tamam, şimdilik keyfimize bakalım o zaman.

"Peki, Kız Kulesi nerede?" diye sordum birden. Köprüden geçerken uykumdan uyandığım için Kız Kulesi'ni görememiştim. Şimdi çevreme bakınca da pek göremiyordum ama nerede olduğunu çok merak ediyor ve o güzelliğe canlı canlı şahit olmak istiyordum.

"Karşı taraftan daha yakın görünür. Şimdi biz Ortaköy'de olduğumuz için biraz uzak kaldı ama Galata'ya çıktığımızda zaten görürsün."

Demir'in ağzından çıkanlarla gözlerim mümkünmüş gibi daha da açıldı. Ellerimi birbirine çırparken, "Galata'ya mı çıkacağız?" diyerek heyecanla soludum.

"Elbette kızım. Başka birine yâr eder miyim ben seni?" diyerek göz kırptığında kahkahama engel olamadım. Günümün bu kadar harika ilerleyeceğini bilseydim başta asla mızmızlanmaz ya da çemkirmezdim.

Galata Kulesi'nin rivayetini elbette bilirdim. Oraya çift olarak birlikte çıkanların evleneceğine dair söylenti vardı. Gerçek olup ol-

madığını bilmiyordum ama söz konusu evlilik olunca Demir asla fırsatı kaçırmazdı. *Anlaşılan, bu evlilik muhabbetini de hiçbir zaman kapatamayacaktık.*

Başımı iki yana doğru sallayarak, "Ne yapacağım ben seninle?" diye sorduğumda Demir öylece omuz silkti. Yüzündeki gülümsemesi asla silinmedi. Hiç de silinsin istemiyordum zaten.

"Sen önce güzelce kahvaltını yap. Sonrasını düşünürüz," dediğinde başımı sallayarak yeniden kahvaltımı yemeye döndüm. Bu sırada masanın üstündeki Demir'in telefonu çaldı. Bana, "Buna bakmam gerek," diyerek telefonu eline alıp hızla açtı.

"Efendim, baba?"

Arayan Suat Amca'ydı. Demir, birkaç saniye gayet normal bir şekilde konuşurken birden öfkelenmeye başladı.

"Evet, İstanbul'dayım. Baba, Şevket Abi'nin yanına gideceğim ama bunun için değil. Neden burada olduğumu zaten biliyorsun. Baba, yapma ya! Bugün olmaz. Uğrayamam ben hiçbir yere. Kaldı ki bahsettiğiniz şirket diğer yakada. Resmen zaman kaybı. Ne? Pazartesi seninle mi gitmek zorundayım o zaman? Yok artık! Ben şimdiden pişman olmaya başlıyorum. Haberin olsun. Tamam, tamam. Pazartesi gideriz o zaman. Ne yapalım? Tamam, haberleşiriz."

Telefonu kapattığında suratı epey asılmış, tüm keyfi kaçmış gibi görünüyordu. Üstelik sanırım pazartesi de bir yere gitmek zorundaydı.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordum endişelenerek.

"Babam, Şevket Abi'nin yanına uğramam gerektiğini söyledi," dedi bıkkınlıkla.

"Ve sen de uğrayacağını söyledin?"

"Evet ama ben onun yanına başka bir şey için uğrayacağım. Diğer yakadaki şirketin temelleri atıldığı için babam gidip yakından bakmamı istiyor ama ben bunu yapamam. Buraya iş için gelmedim."

Bu şirket mevzusunda kimsenin Demir'i köşeye sıkıştırmasını ya da zorlamasını istemiyordum. Önce Demir, aldığı karara biraz kendisi alışmalıydı. Fakat görünen o ki şimdiden işler zorlaşmaya başlıyordu. Suat Amca şimdiden onun üstüne gidiyordu ama ben böyle olmasını kesinlikle istemiyordum. Her şeyin Demir'in istediği şekilde ilerlemesini istiyordum. Onu hiçbir şeye zorlamamalıydılar.

"Kabul ettiğini kimler biliyor?" diye sorduktan sonra portakal suyumu bitirip kahvaltımı tamamladım. Demir karşımda böyle keyifsizken benim de iştahım kaçmıştı.

"Yani arkadaşlarım dışında babam, annem, Şevket Abi, Ela Abla ve bir de sen biliyorsun. Henüz dedeme söylemedim."

"Bence öğrenince çok sevinecek."

"Ve kesinlikle ömrümü çürütecek," dediğinde böyle canını sıkmasına izin vermek istemedim. Uzanıp elini tuttum ve onu rahatlatmak istedim.

"Deme öyle. Her şey çok güzel olacak. Ben inanıyorum." Demir, gözlerimin içine derince baktıktan sonra tuttuğu elimi çevirdi ve avucumun içinden öptü.

"En büyük teşekkürü sana etmeliler biliyorsun değil mi?"

"O niyeymiş?" diye sordum gülümseyerek.

"Çünkü beni asıl sen ikna ettin," diyerek uzanıp burnumu sıktı bu kez de. *Tamam, bu kararı almasında birazcık etkim olmuştu ama sadece birazcık.*

"Hayır, ben sadece gelecekte harika bir iş adamı olabileceğini dile getirdim," dedim bilmişlikle. Demir, gözlerini kısarak dudaklarını ısırdı ve muzırlıkla gülümsedi.

"Ve takım elbiseler içinde çok yakışıklı görüneceğimi," diyerek göz kırptığında kıkırdadım.

"Sen böyle de çok yakışıklısın," dediğimde yüzündeki şaşkın ifade kesinlikle görülmeye değerdi.

"Nisa Hanım, birkaç saat öncesinde yanına bile yaklaştırmıyordun ama bakıyorum da şimdi iltifatlar havada uçuşuyor. Bunu neye borçluyuz?"

"İstanbul'a tabii ki!"

"Bak ya! Neyse, teşekkür ederim İstanbul!" diye bağırdı, elimi tutmayı bırakıp iki elini de havaya kaldırarak. Daha sonrasında, "Doydun mu?" diye sorduğunda başımı sallayıp, "Hı hı," diyerek mırıldandım.

"O zaman hadi kalk bakalım, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Sürprizlerim daha yeni başlıyor güzelim."

Zaten ayaklarım asla yere değmezken Demir'in söyledikleriyle yerimden kalktım. Demir, hesabı öderken ben de bir lavaboya gittim ve ihtiyaçlarımı giderdim. Yanıma aldığım küçük çantanın içinden diş fırçamı ve macunumu çıkararak dişlerimi de yıkadım. İşlerimi hallettikten sonra dışarı çıktığımda Demir'in beni kafenin önünde beklediğini gördüm. Yanına ulaştığımda beni kollarının arasına çekerek Ortaköy sahilinin kenarında birkaç fotoğraf çekindik ve sonra gezintimize tam anlamıyla başladık.

Ne kadar sürdüğünü asla bilmediğim bir süre boyunca Ortaköy ve Beşiktaş taraflarında gezindik. Güzel bulduğumuz her alanda birlikte fotoğraf çektirdik. Demir'le İstanbul'u keşfederken bugünün her anını hep hatırlamak istiyordum.

Harika geçen gezintimizden bir süre sonra Demir'le birlikte Beyoğlu'na gittik. Demir, arabayı kapalı bir otoparka park ettikten sonra Beyoğlu sokaklarında el ele yürümeye başladık. Hatta doğrudan Galata'ya bakan bir sokağın yanından geçtik ama Demir, Galata'ya şimdi çıkmayacağımızı, öncesinde gitmemiz gereken başka yerler olduğunu söyledi.

Bir süre daha onunla birlikte el ele yürüdükten sonra adının Suriye Pasajı olduğunu öğrendiğim bir yere geldik. Pasajda gezinirken bir anda demode, eski dönem vintage kıyafetlerinin olduğu küçük ama harika bir butiğe girdik. Butikteki renkli kıyafetlerin güzelliğini incelerken kendimi bir anda geçmişe yolculuk yapmışım gibi hissettim. Fısıltıyla, "Demir, neden buraya geldik?" diye sordum çünkü dışarıda İstanbul'u gezip keşfetmek varken neden burada olduğumuzu anlamıyordum.

"Sevgilim, burası Ela Abla'nın bir tanıdığının annesinin dükkânı."

"Tamam ama neden geldik ki?"

Beni daha da merak içinde bırakan bir ses tonuyla, "Birazdan anlarsın," dedi ve kurnaz bir ifadeyle gülümseyerek göz kırptı. Tabii ki yüz ifadesinden hiçbir şey anlamadım çünkü gözleri hiçbir şeyi asla ele vermiyordu.

Demir, "Lale Teyze, biz geldik!" diyerek birden bağırdığında butiğin arka tarafından kısa boylu, siyah ama boya olduğu çok belli olan ve saçları omuzlarında biten orta yaşlarda bir kadın karşımıza çıktı.

Adının Lale olduğunu öğrendiğim kadın, yüzündeki içten gülümsemeyle Demir'e yaklaştı. Onu yanaklarından öperek, "Demir canım, hoş geldin. Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, Lale Teyze. Sen nasılsın diye soracağım ama yine çok harika görünüyorsun."

Bak sen! Sadece benim değil, orta yaşlardaki kadınların da kalbini nasıl güzel fethediyor.

"Ah, senin bu mütevaziliğin... Hiç değişmeyecek. İyiyim, işler biraz kesat ama idare ediyorum bir şekilde. Ela sabahtan geleceğinizi söyledi."

"Evet, biz de onunla dün akşam konuştuk."

Demir ve Lale Hanım'ın konuşmasını sessizliğimi koruyarak dinlerken bazı mevzuların asıl gerçekliğini yakaladım. Demir, dün bana akşamını Batuhan ve Emre'yle PlayStation oynayarak geçireceğini söylemişti ama şimdi Lale Hanım'a Ela Abla'yla da konuştuğunu söylüyordu. Bir erkek grubu PlayStation oynarken asla bir başkasını aramaz ve kesinlikle rahatsız edilmek istemezdi. Anlaşılan ortalıkta bilmediğim çok fazla şey dönüyordu. Zaten bir anda İstanbul'a gelmemizin altında mutlaka başka bir şey olmalıydı.

Lale Hanım, "Harika kıyafetler ayarladım sizin için," dediğinde daha da çok şüphelendim ve tahmin ettiklerimde yanılmadığımı anladım.

Demir, "Harikasın," derken hâlâ sessizliğimi koruyordum çünkü kadınla olan konuşmalarına bir anlam vermeye çalışıyordum. Elbette hiçbir şey anlamıyordum. *Ne kıyafetlerinden bahsediyorlardı? Bizim gerçekten burada ne işimiz vardı?*

"Bu küçük hanım sevgilin mi?"

Lale Hanım, doğrudan bana bakarak konuştuğunda tebessüm etmeye çalıştım. Demir, "Evet, Nisa. Sevgilim, bu Lale Teyze. Burada demode kıyafetler satar," diyerek bizi tanıştırırken ona kaşlarımı havaya kaldırarak sanki çok garip bir şey söylemiş gibi baktım. Demode

kıyafetler sattığını zaten görebiliyordum. "Bazen de dönem dizilerinin kostüm tasarımcılığını yapar," diye devam ettiğinde buna gerçekten şaşırarak bakışlarımı kadına çevirdim ve bu kez daha samimi bir şekilde gülümsedim.

"Öyle mi? Çok memnun oldum," diyerek tokalaşmak için elimi Lale Hanım'a uzattım.

"Ben de öyle tatlım," dedi Lale Hanım ve elimi tutmak yerine bana sarılarak geri çekildi. Ardından doğrudan Demir'e bakıp, "Şimdi size kıyafetler dışında tam olarak ne lazım?" diye sordu. Ben hâlâ hiçbir şey anlamıyordum ve herhangi bir kıyafete ihtiyacımız olduğunu da düşünmüyordum. *Gerçekten neyden bahsediyorlardı? Artık bana da açıklamaları gerekmez miydi?*

"Aslında öyle çok bir şey lazım değil Lale Teyze. Nisa'nın tasarımını tamamıyla sana bırakıyorum ama küçük bir kuaför ihtiyacı gerekebilir," dediğinde Demir daha da çok şaşırarak baktım ona.

"Ne kuaförü?" diye telaşla sorduysam da Demir beni yanıtsız bırakıp Lale Hanım'la konuşmaya devam etti.

Lale Hanım, "Bir arkadaşım var. Çağırırım onu, hemen gelir," dediğinde Demir samimiyetle gülümsedi. Ardından kadının yanına yaklaştı ve kulağına asla duyamayacağım başka şeyler fısıldadı. Birden Lale Hanım'la birlikte arka tarafa, başka bir odaya gitti ve beni bir süre butiğin ortasında yalnız bıraktı. Bana çok uzun süre gibi gelen ama aslında beş dakikadan fazla sürmeyen bir zamandan sonra Demir elinde bir kıyafet kılıfıyla yeniden yanıma geldi.

"Ne oluyor? Artık bana da bir açıklar mısın?" Bu kez sitem eder gibi sorduğumda yine hiçbir şey demeyip göz kırptı. *Artık sinirlenmeye başlıyordum ama...*

"Anlaştığımıza göre ben takımımı da alıp çıkıyorum Lale Teyze. Nisa sana emanet. Birkaç saate gelirim."

Demir, beni arkasında bırakarak kapıya doğru ilerlediği sırada bir anda koluna yapışıp onu durdurdum. *Ne demek ben gidiyorum? Beni, burada tanımadığım bir kadınla yalnız mı bırakıyordu? Ayrıca kendisi nereye gidiyordu?*

Telaşla, "Demir, nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda yüzünden hiçbir şey belli olmayan gülümsemesiyle yanıma sokulup, şakağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Birkaç işim var halledip geleceğim."

"Ben de geleyim," dedim bir çırpıda.

"Olmaz, senin burada işlerin var."

"Ne işi?"

"Sürpriz." Dudaklarıma da küçük bir öpücük bırakıp geri çekilerek beni iyice afallattı. Kolunu elimden kurtarmayı başararak bana yeniden arkasını döndü.

"Demir!" diye arkasından bağırdıysam da elbette kulak asmadı. Ortalıktan bir anda kayboldu. Beni de bu kadınla, bu kadının butiğinde baş başa bıraktı. *İyi de ne yapacaktım ki ben şimdi burada?*

Endişeyle arkamı dönüp Lale Hanım'a baktığımda kadının yüzünde sevecen bir gülümse vardı. Kollarını göğsünde birleştirirken beni baştan aşağıya şöyle bir süzdü. Sonra, "Geçmişe küçük bir yolculuk yapmaya hazır mısınız küçük hanım?" diye sordu ve ben elbette söylediğinden yine hiçbir anlam çıkaramadım.

Kirpiklerimi kırpıştırarak aynadaki yansımama bakarken sanki büyülenmiş gibi hissediyordum. Karşımdaki tanıdık ama bir o kadar da yabancı olan bu kızın görüntüsü kesinlikle şahane görünüyordu. Hangi döneme ait olduğumu asla bilmiyordum. 60'lar ya da 70'lerdi ama kesinlikle günümüze ait değildim ve bunun pek de bir önemi yoktu. Kendimi çok garip ama bir o kadar da harika hissediyordum.

Üzerimde koyu mavi, pileli, ayak bileklerimin biraz üstünde biten balon etek vardı. Eteğin üstüne puantiyeli, yakası fırfırlı olan beyaz bir gömlek ve eteğimin renginde kısa, mevsimlik bir ceket giymiştim. Saçlarıma dalgalı fön çekilmişti. Aynı zamanda saçlarımın arkası biraz fazla kabartılmıştı. Kâkülüm ve saçlarımın arasındaki boşluğa üzerinde küçük incileri olan demode bir taç takılmıştı. Kulağımda ise yine inci küpeler vardı. Bileğimde zaten Demir'in hediye ettiği hiç çıkarmadığım künyem yer alıyordu. Ayaklarımda zarif, küt bir topuğu olan beyaz, babet ayakkabılar ve bileğimde de yine eteğimin renginde küçük, mavi, demode bir çanta vardı. Yüzüme de abartıya kaçılmadan hafif bir makyaj yapılmıştı. Kendimi resmen bir dönem dizisinden fırlamışım gibi hissediyordum.

Lale Hanım eseriyle âdeta gurur duyan bir ifadeyle beni aynadan incelerken, "Maşallah, çok yakıştı her şey," dedi. O ve kuaför arkadaşı kesinlikle harika bir iş çıkarmıştı.

"Modelimiz çok güzeldi ama Lale," dedi saçlarımı ve makyajımı yapan kuaför kadın.

"Öyleydi," diyerek Lale Hanım da onu tasdiklerken bir süre daha aynada kendime hayranlıkla bakabileceğimi düşündüm. Fakat birden butiğin içinden, "Hanımlar, ben geldim," diye seslenen Demir'in gür sesini işittim. İçimde garip bir heyecan patlaması yaşarken nabızlarım hızlandı ve ellerim ansızın titremeye başladı. Onun beni böyle görmesine henüz hazır değildim sanırım.

Lale Hanım, yanıma yaklaşarak arkama geçti ve omuzlarımdan tutup, "Eminim, nefesi kesilecek," diyerek kulağıma fısıldadı. Beni hazırlandığım odadan çıkarmak için hafifçe belimden ittirdi. Ayağımdaki topuklu babetlerin tıkır tıkır sesleri eşliğinde yeniden butiğin içine girdiğimde karşılaştığım görüntüyle nefesi kesilen taraf kesinlikle ben oldum. Bir an karşımdakinin Demir olduğuna bile inanamadım. *Kartal Tibet? Belki Ediz Hun.* Ama kesinlikle Demir Gürsoy değildi.

Demir'in üzerinde çok demode olduğu belli beyaz, ince çizgileri olan siyah bir takım elbise vardı. Takım elbisenin altında kalan gömleği beyaz, yeleği ise siyah ve kadifeydi. Kravatı, tıpkı takım elbisesi gibi siyah ve çizgiliydi. Başında yine siyah, fötr bir şapka, dudağının üstünde de ince bir bıyık vardı. O bıyığın yapışkan olduğunun farkındaydım ama karşımda bu hâliyle inanılmaz yakışıklı ve tam da 60'lardan fırlamış bir beyefendi gibi görünüyordu. Üstelik ceketinin cebinde de küçük, kırmızı bir karanfil yer alıyordu.

Elinde tuttuğu tek bir karanfille bana doğru ağır adımlar atmaya başladığında nefes almayı kendime hatırlatarak, "De-Demir, sen?" diye fısıldadım ama devamını getiremedim çünkü Demir beni anidden susturdu. Gözlerini üzerime dikti.

"Hayır, hayır. Hiç sen deme çünkü benim manzaram çok daha muhteşem."

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum utanarak. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Demir, çantamı bir askı gibi tuttuğum için sarkan elimi kavradı ve gözlerindeki parıltılarla, "Hayatımda bundan daha güzel çok az şey gördüm," dedi ve parmaklarımın üstünü öptü. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak ben de ona yaklaştım.

"Sen de inanılmaz yakışıklı görünüyorsun. Nutkum tutuldu resmen," diye fısıldadığımda parmak boğumları yanağımı okşadı ve elindeki karanfili bana uzattı. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. Fakat anlamıyordum. Hiçbir şeyi anlamıyordum ve daha fazla bu konuda sessiz kalamayacağımı fark ettim.

"Ama neden bunları yapıyoruz? Neden böyle giyindik? Neden bir anda İstanbul'a geldik? Hiç anlamıyorum." İçimde tuttuklarımı Demir'e söylediğimde yine kalbimde lavların patlamasına sebep olacak bir şekilde gülümsedi.

"60'lar ve 70'lerin en sevdiğin dönemler olduğunu biliyorum. Bir keresinde bunu bana sen söylemiştin."

"Evet?" diyerek onu onayladım ve devamını getirmesini merakla bekledim. Parmakları hâlâ yanağımı okşarken gözlerimin içine bakarak tatlı tatlı gülümsedi.

"Eğer bir Tardis'imiz[29] olsaydı, seni o çok yaşamak istediğin 60'lar, 70'ler dönemlerine götürmeyi çok isterdim. Mesela önce 60'lara giderdik. Beraber açık hava sinemasına gider, harika, nostaljik bir film izlerdik. Sinemadan sonra sana en sevdiğin çilekli, çikolatalı dondurmalardan ısmarlardım. Sonra 70'lere ya da 80'lere uğrardık. Teknolojiden uzak bir sürü plaklar dinler, satın alırdık. Elbette 90'ları da unutmamak gerek. 90'lara bir merhaba deyip o eşsiz, güzel şarkıların arasında kaybolurduk. Sonra elimdeki tasoları, misketleri önüne dizer, sana hava atardım ama en sonunda dayanamayıp benimle oynamanı isterdim."

"Demir..."

Adını kesik kesik çıkan nefesimle fısıldarken yanağıma süzülen gözyaşına engel olamadım. Umarım o gözyaşı gözlerime çekilen kalemin bozulmasına neden olmazdı. Demir, baş parmağıyla gözyaşını temizleyip, "Ama ne yazık ki bir Tardis'imiz yok. Bu yüzden senin-

[29] *Doctor Who* dizisinde bir diğer adıyla **Mavi Kulübe** olarak da bilinen zaman makinesidir.

le 60'lar, 70'ler zaman yolculuğu yapamam ama düşündüm ki belki o yılları ayağına getirebilirim. Başarabildim mi? Bilmiyorum ama," diye konuşmayı sürdürdükten sonra elimin üstüne küçük bir öpücük daha bırakıp keyifle gülümsedi. *Kesinlikle başarmıştı.*

"Bu eşsiz İstanbul gezisinde bana eşlik eder misiniz, küçük hanım?"

Bakışlarını eğlenceli parıltılarla doldururken sesini değiştirdi, tıpkı eski dönem filmlerindeki adamlar gibi konuştu. Artık bastırmaya gücümün yetmediği hıçkırıklarımın arasından kocaman gülümsemeye çalıştım. Lale Hanım, o sırada bana bir mendil uzattı. Hemen aldım, gözyaşlarımı temizledim ve sonra Demir'e döndüm.

"Sen... Sen bir gün benim kalbimin durmasının sebebi olacaksın."

"Naçizane düşüncem, bunu bir evet olarak kabul edebilir miyim?"

"Evet bayım. Edebilirsiniz," diyerek elimde sıkıca tuttuğum karanfilimi kokladım. Demir, bana girmem için kolunu uzattığında onu hiç bekletmeden koluna girdim. Eğer hayatım bir bataklık olsaydı Demir kesinlikle o bataklığın kalbinde açan nilüfer çiçeği olurdu. O kadar umut doluydu ki... Bütün bunları yapabilmesine, bu kadar ince düşünebilmesine hayret ediyor ve gün geçtikçe ona daha çok âşık oluyordum.

Lale Hanım, elinde diğer kıyafetlerimin ve eşyalarımın olduğu birkaç poşeti Demir'e uzatırken, "Her şey için çok teşekkür ederim Lale Teyze. Yarın kıyafetleri sağ salim getireceğiz, merak etme," dedi Demir.

"Rica ederim canım benim. Siz eğlenmenize bakın."

"Her şey için ikinize de çok teşekkür ederim," diyerek ben de minnetimi Lale Hanım ve kuaför arkadaşına belirttikten sonra Demir'le birlikte butikten ayrıldık. Lale Hanım, pasajın çıkışına kadar bize eşlik etti.

Demir'le pasajdan ayrıldıktan sonra kendimi çok farklı ve garip hissediyordum. Üstelik etraftaki meraklı ve ilgili bakışlar da kesinlikle üzerimizdeydi. İyice heyecanlanırken Demir, "Hazır mısınız, küçük hanım?" diye muzır bir edayla sordu. Başımı emin bir ifadeyle aşağı yukarı doğru salladım. *Hayatımda bundan daha hazır olduğum bir an hiç olmamıştı.*

İnsanın belki de hayatına gelebilecek en güzel ve özel şey ona sevildiğini doyasıya hissettirecek birini bulmasıydı. Bunun nerede, nasıl ve hangi yaşta başımıza geleceğini asla bilemezdik. Gerçi bu o kadar da önemli değildi çünkü o insanı bulduğunu anladığında ne zamanın ne de yaşın hiçbir önemi yoktu.

Demir'le pasajdan ayrıldıktan sonra diğer eşyalarımızı arabaya bırakıp uzun bir süre boyunca Beyoğlu'nda gezindik. Cihangir sokaklarının rengarenk duvarlarının arasında kaybolduk. Birkaç müze ve kiliseyi ve hatta Narmanlı Han'ını gezip dolaştık. İstiklal Caddesi'nde eğlenceli dakikalar geçirip kâğıt helva yedik. Hatta Taksim'deki o meşhur kırmızı tramvaya bindik. En sonunda Galata'ya gitmek için Kamondo Merdivenleri'nin bulunduğu sokağa girdik. Merdivenlerin başında, ortasında, sonunda bir sürü fotoğraf çektik. Önce Demir, beni ve verdiğim nostaljik pozları çekti. Daha sonrasında da ben onu çektim. Hatta en sonunda da sokaktan birini değil de birilerini çevirip bizi beraber çekmelerini istedik.

Bütün bunları gerçekleştirirken etraftaki insanların tuhaf bakışlarına maruz kalıyorduk tabii. Çünkü sanırım onlar bizi oyuncu zannediyorlardı ve biz de sanki bir dönem dizisi çekiyor gibiydik. Onların böyle düşünmelerine engel olamazdık. Sonuçta fönlenen saçlarımla, üzerimizdeki demode kıyafetlerle âdeta bir dönem dizisinin içinde iki başrolü paylaşıyormuş gibiydik. Her şey o kadar rüya gibiydi ki... Bu rüyadan hiç uyanmak istemiyordum.

Demir'le burada olmak âdeta kalbimi delip geçiyordu. İstanbul'un bir tarafını karış karış gezerken herkesi, her şeyi arkamızda bırakıp unuttuğumuza inanamıyordum. Fakat umurumda değildi. Şu an sadece ânı yaşıyordum ve o an kesinlikle çok güzeldi.

Dolu dolu geçen birkaç saatten sonra Kamondo Merdivenleri'ni arkamızda bırakarak artık Galata Kulesi'nin bulunduğu sokağa girdik. Galata Kulesi, hemen önümüzde muhteşem mimarisiyle dururken, Demir tuttuğu elimi hafifçe sıktı. Ona dönüp baktığımda yüzünde yine yaramaz bir gülümseme yer alıyordu.

"İleride zaten evleneceğimiz için bu da garantisi olacak. Biliyorsun, değil mi?" diye pişkinlikle sorduğunda hemen *evet* demedim tabii ki. Tıpkı onun sürekli benimle uğraştığı gibi ben de onunla uğraşmak istedim.

"Sen bakıyorum da çok eminsin kendinden."

"Herhâlde kızım, şüphen mi vardı?"

"Ben de öyle diyordum zaten."

"İşte sen değil, ben diyorum," dediğinde kahkahamı tutamadım.

Demir, gözlerimin içine derin derin bakarak, "Çıkalım mı?" diye sordu bu kez fısıltıyla. Ona *hayır* demem asla mümkün değildi.

"Çıkalım," dedim kararlılıkla.

Demir, bizim için iki bilet aldıktan sonra diğer insanların, turistlerin arasına karıştık ve Galata Kulesi'ne çıkmak için sıraya girdik. Eylül sonları olduğu için sıra çok olmasa da yine de biraz kalabalıktı. Kısa bir süre bekledikten sonra sonunda bizim sıramız geldi ve bir grup insanla birlikte içeri girip önce asansörlerden, ardından da merdivenlerden çıkarak Galata'nın en tepesine ulaştık.

Koca İstanbul, ayağımızın altındayken o kadar güzel ve nefes kesici görünüyordu ki derin bir nefes alıp vermekten kendimi alamadım. Bu ânı yaşadığıma inanamıyordum. Sevdiğim genç adamla birlikte Galata Kulesi'nin en tepesindeydim. Mucize gibiydi. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Tepenin çevresinde Demir'le el ele gezinirken sonunda Kız Kulesi'ni ve o muhteşem ihtişamını gördüm. Çok uzaktaydı ama bir o kadar da çok yakında gibiydi. Elbette Galata Kulesi ve Kız Kulesi efsanesini biliyordum.

"Her şey o kadar güzel ki... Boğaz, Kız Kulesi, Galata, İstanbul," diyerek kendi kendime fısıldarken Galata Kulesi'nin çevresini saran demir korkuluklara sıkıca tutundum ve gözlerimi kapattım.

"Ve sen," diyerek Demir sıcacık nefesiyle kulağıma fısıldadı. Kolunu boynuma dolayarak bana arkadan sarılırken yanağını yanağıma sürttü.

Yavaşça ona döndüğümde bir nefes kadar yakınımdaydı. Omuzlarına tutunarak karamel gözlerinin içine uzun uzun bakarken gözlerindeki merhameti, sevgiyi gördüm. İliklerime kadar hissettim. Tamamen onun benim, benim de onun olduğunu anladım. *Onun tarafından böylesine sevilmeyi hak ediyor muydum?* Bilmiyordum ama bunu çok seviyordum. Çünkü bu çok başkaydı. Demir çok başkaydı. Sevgisi çok başkaydı.

Onun gözleri de benim gözlerimi delip geçerken iki eliyle yanaklarımı tutup okşadı. Gözlerini kısa bir süreliğine kapadıktan sonra gürültülü bir nefes bırakarak yeniden açtı.

"Yüzünü avuçlarımın arasına alabilmek...

Bilirsin, bu böyle sıradan bir eylem değil.

Bu, bütün mutlulukların ellerime inme şeklidir."

Cemal Süreya'nın şiirine ait dizelerini gözlerimin içine bakarak mırıldandığında kalbimin onun için hızla çarpan sesini çok gür bir şekilde işittim. Hiçbir şey diyemedim. Öylece onun karamel gözlerindeki sevgiyi izledim. Demir, gözlerini yavaşça kapattı ve başını yüzüme doğru eğdi. Ben de gözlerimi kapattığımda önce sıcacık nefesini hissettim, ardından yumuşacık dudaklarını.

Daha öncesinde birçok kez öpüşmüştük ama sanki bu hepsinden çok daha güzeldi, özeldi. Başkaydı. Dudaklarım, onun dudaklarının arasındayken ellerim ayakta kalabilmek için güçlükle beline sarıldı. Onu kendime daha çok çektim çünkü biliyordum ki eğer ona sıkıca tutunmazsam düşerdim. Demir, geriye doğru yavaşça geri çekilirken, "Yumruk büyüklüğündeki bir kalbin bu kadar hızlı çarpması normal mi sence?" diye sorarak elimi tutup yüreğinin tam üstüne bastırdı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki avucumun içinde gibiydi. "Kalbimdeki yerin, kalbimden çok daha büyük, Kutup Yıldızı," diyerek kulağıma fısıldadığında gözlerim acıdı. Dedikleriyle beni öyle hazırlıksız yakaladı ki bir anda sessizliğe gömüldüm. Hiçbir şey diyemedim ama kalbim sanki kontrolden çıkar gibi çok daha hızlı atmaya başladı. Gözyaşlarım onun parmaklarını ıslatırken kendimi tutmayı bir kenara bırakıp boynuna kollarımı doladım ve sıkıca, onu hiç bırakmak istemezcesine sarıldım.

Galata'nın tepesinde bir süre daha vakit geçirip yine bir sürü fotoğraf çektik. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama Demir'le vakit geçirirken zaman kavramını yitirmişti. Artık inmemiz gerektiğini fark ederek Galata'nın her bir katında yer alan müzeye benzeyen odalarını da gezdik ve sonra merdivenlerden inip gezintimizi sonlandırdık.

Aşağıya indiğimizde bir grup insanın sokağın başka bir tarafında toplandığını fark ettik. Demir'le birlikte doğrudan oraya ilerleyip neler olduğunu görmek istedik. Kalabalığın arasına karıştığımızda insanların

neden burada toplandığını anladık. Meğerse sokak müzisyenleri burada daydı ve harika sesleriyle, *"Beyoğlu'nda Gezersin,"* şarkısını söylüyorlardı. Onları keyifle izleyip hatta telefonuma videolarını çektim. Şarkıyı bitirdiklerinde tıpkı diğer insanlar gibi coşkuyla alkışladım.

Sokak müzisyenleri kendi aralarında konuşarak bir sonraki şarkıya karar vermeye çalıştıklarında göz ucuyla Demir'e baktım ve aslında onu da bana bakarken yakaladım. Yüzünde yine muzır bir ifade yer alırken bana birden göz kırparak yanımdan uzaklaşmaya başladı. *Hayır, ben bu bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.*

Demir'in kolundan tutup engellemek istediysem de elbette ona mâni olamadım. Direkt sokak müzisyenlerinin yanına gitti ve şarkıyı söyleyen kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Artık kadına ne dediyse de kadın da diğer arkadaşlarına bir şeyler söyledi. Kalabalık dağılmadan onların bir sonraki şarkısını beklerken, Demir bana dönerek ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Yaşadığım dejavu etkisiyle başımı hayır dercesine hızla sağa sola doğru salladım çünkü ben bir sonraki hareketinin ne olacağını da çok iyi biliyordum. *Neden Mersin'de yaşadıklarımı bugün fazlasıyla hatırlıyordum ki? Biz neden bunları yapıyorduk? Üstelik bu okul gününde neden İstanbul'da olduğumuzu bile hâlâ anlayamıyordum fakat hiç şikâyetçi olmadığım için sesimi de pek çıkarmıyordum.*

Akordeondan tanıdık, nostaljik bir şarkının hoş melodisi kulaklarımızı doldururken, Demir etraftaki kalabalığı umursamayarak bana elini uzatıp, "Küçük Hanım, bu dansı bana lütfeder misiniz?" diyerek kibarca sordu.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım dişlerimin arasından, üzerimizdeki meraklı gözleri görmezden gelerek.

"Hayır, yapmıyorum. Nostaljik bir şarkı söyleniyor ve buradaki en nostaljik insanlar kesinlikle biziz."

Bakışları oldukça kararlıydı. Etraftaki insanlar da sanki Demir'in elini tutmam için bana cesaret verircesine birden alkışlamaya başladıklarında utanarak da olsa Demir'in elini tuttum. Bir elim omzuna giderken, onun da diğer eli belimi kavradı ve kulaklarımızı dolduran o hoş şarkı eşliğinde Galata'nın çevresinde dans etmeye başladık.

Onunla burada dans ederken onu ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Aşk, meğerse insanın kalbini tamamlayan kişiyi bulmasıymış. Onun gözlerine bakıp gelecekle ilgili hayaller kurmasıymış. Şimdi Demir'in karamel gözlerindeki o ışıltıya bakıyordum da ondan başkasını asla sevmeyeceğimi bir kez daha anlıyordum.

Bir başkasıyla başka bir şehre gidip doyasıya gezip eğlenmek istemiyordum. Bir başkasıyla dans etmek istemiyordum. Bir başkasının kokusuna sarılmak hiç istemiyordum. Bir başkasıyla hayallerimi paylaşmak da istemiyordum. Onunla yaşadığım hiçbir şeyi bir başkasıyla yaşamak, bir başkasına asla kalbimi vermek istemiyordum. Ben ömrümün sonuna kadar yalnızca Demir Gürsoy'u sevecektim.

Demir, Galata'nın çevresinde beni kendi etrafında döndürdükten sonra yeniden belimi sıkıca tutarak kendine çekti. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Beni Mecnun ettin.

Sen de olasın...

Aşkımı inkâr edersen, Allah'tan bulasın."[30]

Şarkının son nakaratlarını sokak müzisyenine eşlik ederek kulağıma fısıldadığında ona iyice kendimden geçerek baktım. Şarkı bittiği gibi çevremizdeki kalabalığa aldırmadan elimin üstüne bir beyefendi edasıyla küçük bir öpücük bıraktı. Bulunduğumuz alanda epey gürültülü bir alkış koptu. Utanarak çevremizdeki insanlara, "Teşekkürler," dedikten sonra Demir, beni birden kollarının arasına çekti ve hızla insanların arasından uzaklaştırdı. Artık oradan ayrılma zamanımızın geldiğini öyle anladım.

Bir süre yürüdükten sonra yeniden Demir'in arabayı park ettiği otoparka geldik. Yalova'ya şimdi dönüp dönmeyeceğimizi bilmiyordum ama buradan hemen ayrılmak istemiyordum. Bu yüzden de, "Kumpir yemeyecek miydik?" diye çekinerek sordum. Demir direksiyonun başına geçerken ben de hemen yanındaki koltuğa oturdum.

Motoru çalıştırırken "Sevgilim, eğer şimdi kumpir yemeye gidersek vapuru kaçırırız," dedi. Söylediğinden yine hiçbir şey anlamadım.

---

[30] *Hatırla Sevgili*, şarkısının nakaratlarıdır.

"Vapur mu? Nereye gidiyoruz ki?" diye merakla sorduğumda Demir yüzündeki o nefes kesen gülümsemeyle bana döndü ve göz kırparak arabayı otoparktan çıkarmaya başladı.

"Büyükada'ya."

Tamam, kumpir yemesek de olurmuş o zaman!

Büyükada, İstanbul'a dair en çok methini duyduğum ve en çok merak ettiğim yerlerden sadece biriydi. Her sokaktaki rengarenk çiçekleriyle insanın gözlerine seyir keyfi veren ve en az kuşlar kadar insanın içini kıpır kıpır yapan harika bir yerdi. Şimdi burada Demir'le birlikte bisiklet turu yaparken kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar capcanlı hissediyordum.

Beyoğlu'ndan ayrıldıktan sonra Demir, bavullarımızı alarak Impala'sını Beşiktaş'ta Şevket Abi'nin güvenilir adamlarından birine teslim etti. Biz de zaten Beşiktaş'tan vapura bindik. Aslında Demir, adaya sözde bizim olan tekneyle geçebileceğimizi de söylemişti ama tekne Anadolu Yakası'nda olduğu için bu o zaman içerisinde pek mümkün değildi. Zaten son yaşananlardan sonra o tekneye öyle hemen, hiçbir şey olmamış gibi binmek de istemiyordum.

Neredeyse iki saat süren deniz seferi boyunca elimize aldığımız simitlerle martıları besledik. Denizin enfes, berrak kokusunu doyasıya içimize çekerken birbirimize sarıldık.

Büyükada'ya ulaştığımızda bizi iskelede orta yaşları biraz geçmiş, adının Necmi olduğunu öğrendiğim kır saçlı bir amca karşıladı. Bizim için bir fayton ayarlamıştı. Demir'e bu geceyi nerede geçireceğimizi sorduğumdaysa dedesine ait olan ada evinde kalacağımızı ve bu yüzden Şevket Abi'nin yanına uğrayıp ada evinin anahtarlarını aldığını söylemişti. Heyecanım geçen her saniye daha da artmıştı.

Demir'in dedesine ait olan ada evine ulaştığımızda gözlerimin iriyi açılmasına engel olamamıştım çünkü ev o kadar büyük ve ferahtaki her şeyiyle resmen tarih kokuyor gibiydi. Kocamandı, her yeri ahşaptandı. Rengarenk çiçeklerle dolu büyük bir bahçesi ve içinde bir sürü odası vardı. Hatta Demir'in bile o evde kendine ait bir odası vardı. *Yalova'dayken pek farkında değildim ama anlaşılan Gürsoylar sandığımdan daha zengin bir aileydi.*

Eve eşyalarımızı bıraktıktan sonra üstümüzü bile değiştirmeden adayı keşfe çıktık. İlk saatlerde Necmi Amca bizim için yine fayton ayarlamak istemişti ama atlara zarar geldiğini düşünerek bunu reddetmiş ve Demir'e bisiklet ayarlayıp ayarlayamayacağını sordurtmuştum. Necmi Amca da sağ olsun bizim için iki bisiklet ayarlamıştı. O zamandan bu yana kaç saat geçmişti bilmiyordum ama hava artık ufaktan kararmaya başlıyordu.

Demir'le birlikte Çankaya Sokağı'nda gezerken sokaktaki büyük, gösterişli ahşap köşkler epey ilgimi çekti. Adının *Yalman Köşkü* olduğunu merdivenlerin başındaki tabeladan öğrendiğim köşke kocaman açılmış gözlerimle hayranlıkla baktım. Üstelik tabelada bu köşkte bir dönem dizisi çekildiği yazıyordu.

"Demir, bak, *Hatırla Sevgili*[31] diye bir dizi bu evde çekilmiş. Hiç izledin mi?" diye sordum. Demir, hemen arkamdaydı ve bisikletinden inmeden beni bekliyordu.

"Hayır güzelim ama Necmi Amca da demişti bu adada birçok dizi çekildi diye."

"Doğru demiş," diyerek Demir'in yanından geçip sokağın karşısındaki diğer köşke doğru ilerledim.

Diğer köşkün adı *Con Paşa Köşkü*'ydü ve aynı dizi bu köşkte de çekilmişti. Mimari yapılarıyla köşkler bir evden ziyade daha çok müzeye benziyordu. Hayranlıkla onları incelemeye devam ederken arkamda kalan Demir'e bir telefon geldi. Dönüp ona baktığımda bisikletiyle benden biraz uzaklaştı ama ben çaktırmamaya çalışarak köşkü inceler gibi yapıp onun söylediklerine kulak kabarttım.

"Sana dediklerimi yaptın değil mi Necmi Amca? Bir aksilik falan yok yani? Tamam, süper. Çikolatalı olabilir. Sıkıntı değil. Çok teşekkür ederim, kolay gelsin."

Demir, telefonu kapattığı gibi gözlerimi kısıp kollarımı da birbirine kenetleyerek şüpheli bakışlarla ona döndüm. Bakışlarımı yakaladığında, "Ne? Bana ne öyle gözlerini kısarak bakıyorsun?" diyerek alay eder gibi sordu.

"Sen yine neler karıştırıyorsun?" diye sorduğumda bisikletiyle yanıma geldi ve hızla yanağımdan öpüp geri çekildi.

---

[31] 2006-2008 yılları arasında ATV'de yayınlanmış olan bir dönem dizisidir.

"Sonra öğrenirsin," dediğinde omuzlarımı düşürdüm. Israr etmedim çünkü biliyordum ki ne kadar ısrar edersem edeyim Demir'in ağzından asla laf alamazdım.

Yeniden bisikletime binip Demir'le birlikte Çankaya Sokağı'ndan uzaklaşarak etrafı gezmeye devam ettik. Daha doğrusu Demir zaten buraları bildiği için ben onu takip ediyordum. Ada hep yokuşlardan ibaretti. Bu yüzden bazen bisikleti sürmekte zorlanıyor ve sürmek yerine inip yürümeyi tercih ediyordum.

O harika evleri arkamızda bırakarak dağlık bir yokuşu çıkarken gözlerime bir tepede birkaç adamın bir şeyler yaptığı ilişti. Ellerinde sanki küçük ışıklı süslemeler var gibiydi. Merakıma her zamanki gibi yenik düşüp, "Demir, orada ne yapıyorlar?" diye sordum. Demir de bakışlarımın nereye doğrulduğunu fark etti ve sonra önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Bilmem."

"Hadi, gidip ne yapıyorlar diye bakalım."

Heyecanla oraya doğru yürümek istediğimde Demir hemen bisikletiyle önümü kesti.

"Hayır, bakmayalım," dedi keskin bir tavırla. Dudaklarımı sarkıttım.

"Lütfen," diye sızlansam da başını sağa sola doğru sallayıp o tarafa gitmeyeceğimizi net bir şekilde belirtti.

"Hayır, hem saat epey geç oldu. Birazdan iyice hava kararmış olacak. O yüzden adanın diğer yerlerini gezelim, sonra da yemek yemeye gideriz."

Haklı olduğu için diretemedim. Bisikletime yeniden binip pedallarını çevirerek yokuş aşağı sürmeye başladım. Tepeyi iyice arkamızda bırakırken aklıma çok geç fark ettiğim bir gerçek yerleşti ve yine homurdanmadan edemedim.

"Adanın hemen hemen her yerini gezdik ama Sevda Tepesi'ne gitmedik. Oysa ben en çok oranın methini duymuştum." Demir göz ucuyla bana bir baktı, sonra önüne dönüp pedallarını çevirmeye devam etti.

"Söz veriyorum, sabah gitmeden önce mutlaka uğrayacağız."

Ama ben şimdi gitmek istiyordum...

Demir'in beni oraya götüreceğine inancım tam olduğu için yine hiçbir şey demedim. Sessizliğimi koruyarak bisikletimi sürmeye devam ettim.

Tepeyi iyice arkamızda bıraktığımızı anladığımda yeniden evlerin bulunduğu o renkli sokaklara girdik fakat bir anda gördüğüm satılık ilanıyla aniden fren yaparak bisikletimi durdurdum. Demir de benimle birlikte bisikletini durdurdu.

Merak dolu bakışlarını üzerime doğrulttuğunda bisikleti bulunduğumuz yere sabitleyerek üzerinden indim ve kapısı hafif aralık olan satılık eve doğru ilerledim. Gerçi bu bir ev değildi, her yeri yine ahşaptan oluşan üç katlı bir köşktü.

Hava hâlâ biraz da olsa aydınlık olduğu için köşkün pencerelerini, kapılarını seçebiliyordum. Bahçesinde ağır adımlarla ilerlerken Demir de arkamdan gelerek beni takip etti. Buraya izinsiz girdiğim için kendimi çok suçlu hissediyordum ama köşk gerçekten muazzamdı. Güzelliğinden gözlerimi alamıyordum. Üstelik geniş, büyük bahçesi doğrudan denize bakıyordu.

Demir, "Nisa, izinsiz girdik buraya. Çıkalım mı?" diyerek endişeyle sorduğunda başımı sallayarak ona döndüm.

"Ne kadar güzel bir köşk, değil mi Demir? İnsana huzur veren garip bir tarafı var. Ayrıca bahçesi denize bakıyor. O enfes kokuyu buradan bile hissedebiliyorum. Üstelik satılıkmış da. Hâlâ varmış demek ki böyle evler."

İçimde bastıramadığım hayranlığı dile getirirken ağır adımlarla Demir'in yanına gittim. Benim eve baktığım gibi onun da bana derin derin baktığını fark ettim.

"Yaşamak ister miydin peki?"

"Ne?" diye sordum sorusunu anlamayarak.

"Böyle bir evde yaşamak ister miydin?"

"Sen, deli misin? Kim istemez ki?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye fısıldadığımda Demir tutmam için elini uzattı.

"Ama artık çıkalım. İzinsiz girdik," dediğinde uzattığı elini tuttum ve hiç istemeyerek de olsa evin bahçesinden çıktım. Aralık kapıyı

arkamızdan kapatarak yeniden bisikletimin yanına döndüm. Bisikletime binerken gözlerimi hâlâ evin güzelliğinden alamıyordum ve asla böyle bir şeye sahip olamayacağım için içten içe çok üzülüyordum.

Demir'le adadaki gezintimizi sonlandırdıktan sonra bisikletleri Necmi Amca'ya teslim ettik ve denize bakan harika bir balık lokantasına gittik. Lokantaya ulaşıp da sandalyeye oturduğum anda üzerimden sanki asfalt geçmiş gibi kendimi çok yorgun ve aç hissettim. Bu yüzden de hemen Demir'in bizim için siparişler vermesini istedim. İkimiz için çupra balık, kendisine rakı, bana da kola sipariş etti. Gözlerimi şaşkınlıkla açarak ona baktığımda, "Balık, rakısız gitmez," dedi. Yemeklerimiz geldiğinde hemen yemeye koyulduk. Hatta ben bir ara Demir'in rakı bardağından bir yudum alıp denemek istedim ama kokusu o kadar ağır geldi ki bu isteğimden hemen vazgeçtim. Demir de zaten üstelemedi.

Yemeğimizi yedikten sonra hemen kalkıp gitmedik. Hatta uzun bir süre lokantada kalıp yerlerimizde otururak saatlerce sohbet ettik. Üniversitenin bizim için nasıl olacağını konuştuk. Demir, şirketin başına geçtiğinde hiçbir şey yapamayacağını, çok başarısız olacağını dile getirdi ve ben asla böyle bir şeyin yaşanmayacağını söyleyerek onu teskin etmek istedim. İzlediğimiz dizilerden, filmlerden konuştuk. Hatta bir ara Batuhan'ı bile çekiştirdik. En sonunda ikimiz de susup sessiz kaldığımızda ben telefonumu elime alıp bildirimlerimi kontrol ettim ama hiç kimseden hiçbir bildirim olmadığını gördüm. Telefonumu kilitleyip yerine koymak istedim ama sonra bir anda bu isteğimden vazgeçerek galeriye girdim. Gün içinde Demir'le birlikte çektiğimiz adadaki, şehirdeki bütün fotoğraflarımıza tek tek baktım. Kamondo Merdivenleri'nin orada çekilmiş olan nostaljik pozlar vermeye çalıştığımız, komik bir fotoğrafımızı Instagram'da paylaşmak istedim ve öyle de yaptım.

Instagram'ı açıp Demir'den gizli bir şekilde altına, *"60'lara kısa bir yolculuk yaptık,"* diye yazıp yanına da kırmızı bir kalp bırakarak fotoğrafımızı paylaştım. Elbette Demir'i de etiketledim. Anında ona bildirim giderken kaşlarını havaya kaldırarak bana baktı ve hemen telefonunu açıp paylaştığım fotoğrafı gördü. Kıkırdayarak altına herkesten önce, *"Seninle bütün dönemleri yaşamak isterim güzellik,"* yazdı. Çenem gülmekten iyice ağrısa da kendimi durduramıyordum.

Ona havadan bir öpücük attığım sırada telefonum bir anda bildirim sesiyle dolmaya başladı.

Demir'den sonra fotoğrafımıza ilk yorum yapan kişi Bahar oldu. Fotoğrafın altına, *"Siz çıldırmışsınız! Manyak güzel görünüyorsunuz,"* yazmıştı. Ardından Senem gelmiş, *"Bu kadar şahane olmanız da... Neyse..."* yazmıştı. Sonra onu Gökçe, Can, Aybüke –evet, Aybüke'yle de artık birbirimizi takip ediyorduk– ve Batuhan takip etmişti. Hatta Batuhan, *"Şov yapmayın kardeşim,"* yazmıştı. Hepsine tek tek kıkırdamalarım arasında cevap verirken sonunda gerçekten yorulduğumu anlayarak telefonumu kilitledim ve kenara koydum. Başımı ekrandan kaldırdığımda Demir'i beni sessizce pür dikkat izlerken yakaladım. Yüzünde garip ama huzur dolu bir gülümseme vardı.

"Ne? Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda elini bana doğru uzattı, hemen tuttum. Avucumun içini açıp uzun bir öpücük bıraktı. Sonra yine gözlerimin içine derin derin baktı.

"Gözlerine her baktığımda yıldızları, gökyüzünü görüyorum Nisa. Senin bir gülüşün sanki içimde binlerce karanlığı aydınlatıyor. Gözlerinden yüreğime sonsuz yıldızlar akıyor. Hayatımın senin gözlerin ve gülümseyişin olmadan kocaman bir hiç olacağını düşünüyorum çünkü biliyorum ki onlar olmadan ne geceler geçer ne gündüzler."

Bazen birini bu kadar çok sevebilmenin pek mümkün olmayacağını düşünürken buluyordum kendimi ama sonra Demir'e bakıyordum. Onun sesini, gülümseyişini, bakışlarını aklıma getiriyordum ve o zaman diyordum ki: *"Hayır, böylesine derinden sevilmek ve sevebilmek kesinlikle mümkün."*

"Demir..."

Dudaklarımdan adı bir fısıltıyla dökülürken avucumun içini tekrar öptü ve elimi bırakmadan telefonunun ekranını kontrol etti. Bir anda, "Vakit yaklaşmak üzere. Hazır mısın?" diye sorduğunda neyi kastettiğini hiç anlamadım.

"Neye hazır mıyım?"

"Bugünün son sürprizine."

Daha ne yapabilirdi ki? Bilmiyordum ama kendimi garip bir şekilde yine çok hazır hissediyordum. Bu yüzden başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

Demir, hesabı ödemek için garsonlardan birini yanımıza çağırırken ben de o sırada yine lavaboya gittim. Makyajımı tazeleyip saçlarımı düzelttim. Lavabodan çıktığımda Demir'i beni beklerken yakaladım. Beraber lokantadan dışarı çıktığımızda bizi yine bir faytonun beklediğini gördüm. Demir'e garip bakışlar atsam da bana hiçbir şey demeden başıyla faytona binmemi işaret etti ve ben de bindim. O da yanıma gelip oturduğunda gecenin bu saatinde nereye gittiğimizi bilmiyordum ama çok heyecanlıydım.

Fayton bir müddet ilerledikten sonra bir yokuşu çıkmaya başladığında nedense bu yolun bana tanıdık geldiğini düşündüm. Demir'e dönüp "Nereye gidiyoruz?" diye merakla sordum.

"Birazdan göreceksin," dedi ve ceketinin cebinden siyah bir bez parçası çıkardı. *Hayır ama! Ben bunun ne anlama geldiğini de biliyordum.*

"Hayır Demir. Yine mi?" diye sızlanarak sorduğumda sırıtışı tüm yüzünü kapladı ve, "Evet, yine," dedi. İtiraz etmeme bile izin vermeden gözlerimi elindeki siyah bez parçasıyla bağladı. Bir süre işittiğim tek şey atların ayak ve faytonun tekerlek sesleri oldu. Fayton sonunda durduğunda Demir, bizi buraya getiren adama beklemesini söyledi. Sonrasında ellerimden tutarak beni yavaşça faytondan indirdi.

Önce düz bir yolda, ardından da toprak bir yolda ağır adımlarla yürüdükten birkaç dakika sonra elimi tutmayı bıraktı ve bir anda arkama geçtiğini hissettim. Kulağıma, "Bu gece, senin ışıltının yanında bütün yıldızların parlaklığı çok sönük kalıyor, Kutup Yıldızı," diyerek puslu bir sesle fısıldadı. Tenim karıncalandı ve gülümsemekten kendimi alamadım. Yüzüm sıcacık olurken gözlerimdeki bez parçası sonunda çözüldü ve karanlıktan sıyrıldım. Bir süre ışığa alışmaya çalışırken karşımdaki manzarayla resmen nutkum tutuldu. Nefesim kesildi. Konuşamadım.

Önümde kısa ama iki tarafı da küçük, turuncu ışıklarla parlayan dar bir yol vardı. Yolun sonunda küçük, ahşap bir masa ve masanın üzerinde de bir demet karanfil ve... *Ben bunu nasıl unuturdum? Bugün... Bugün benim...*

"Saatler gece yarısına yaklaşmak üzere," diyerek arkamdan fısıldadığında Demir, güçlü bir nefes bırakarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve o dar yolda ağır adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm.

Gözyaşlarım yanaklarıma hücum ederken hızla ona döndüm ve her şeyin sebebini şimdi, şu anda anladım. *Neden bir anda İstanbul'a geldiğimizi, neden bunları yaptığımızı, Demir'in ve hatta Senem'in ve hatta ailemin gizli planlarını... Her şeyin sebebini şimdi çok iyi anladım ve bugünü gerçekten unutabildiğim için kendime hayret ettim.*

"De-Demir... Sen... Konuşmaya çalıştım ama pek de başarılı olamadım. Sonunda, "Bugün, 24 Eylül," demeyi başardığımda cep telefonunun ekran ışığını yakarak bana gösterdi. Saatler gece yarısını birkaç dakika geçiyordu.

Demir, "Artık 24 Eylül," derken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ağır adımlarla bana doğru yaklaşırken telefonun ekranına bir kez daha bastı ve etrafta içimi ısıtacak bir şarkının nakaratları yankılanmaya başladı.

"Bak, yıldızlar altında.

Gözlerimin içine.

Duy, rüzgârların bize,

Anlattığı bir şey var."

Erhan Güleryüz'ün ruhuma dokunan sesini işittiğimde Demir artık tam karşımdaydı. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama denizin dalgalarını çok yakından işitiyordum. Hafif esen rüzgâr denizin o eşsiz kokusunu bana ulaştırıyordu. Demir, uzanıp ellerimi tuttu. Gözyaşlarım sanki bu ânı beklemiş gibi yanaklarıma hücum etti ve Demir parmaklarıyla onları hemen sildi.

"Burası Sevda Tepesi. Doğum gününü kutlamak için en güzel yeri seçmek istedim," dediğinde hıçkırdım ve kollarımı boynuna dolayarak sıkıca ona sarıldım. Bir müddet boynunun girintisinde ağladım ve akşam üstü karşılaştığımız o adamların neden burada olduğunu şimdi daha iyi anladım.

"Demir... Ama ben tarihin gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Öylece kimlikte yazan bir tarih işte," diyerek geri çekildiğimde yine gözlerimin içine sıcacık baktı, yanaklarımı okşadı.

"Bir önemi yok, sevgilim. Aslında saatlerin ya da günlerin hiçbir önemi yok." Dudağının kıyısındaki gülümseme içimi bir battaniye gibi sarıp sıcacık ederken ben de ona baktım. Gözyaşlarımı bir türlü durduramıyordum.

"Çünkü sevdiğin birinin doğum gününü kutlamak için günlere ya da saatlere ihtiyacın yok. Sen benimle olduğun her an, var olduğun her gün iyi ki doğmuş olacaksın. Doğduğun için, hayatımda ışıltınla parladığın için ve en önemlisi de beni seçtiğin için, beni bulduğun için sana ne kadar teşekkür etsem yetmeyecek."

Sözlerinin etkisiyle gözlerimden yaşlar daha çok akmaya başladı. Demir, baş parmaklarıyla gözyaşlarımı temizlerken, "Ağlama, sen hiç ağlama," diyerek yalvarır gibi konuştu. Alnını alnıma yasladı ama sonra birden arkama geçti. Elleri boynumdan yana kayarak önüme uzandığında parmakları önce açık saçlarımı tutup bir omzuma doğru attı. Ardından parmaklarının arasında tuttuğu zinciri yavaşça boynuma yerleştirdi. *Bu, bir kolyeydi.*

"Sadece bir kolye değil," diye fısıldadı iç sesim. Kolyenin ucunu parmaklarımın arasına alıp baktığımda küçük taşlarının gecenin bu karanlığında bile ışıl ışıl parladığını gördüm. Bu bir *Kutup Yıldızı* kolyesiydi.

"Yönümü şaşırdığım her an parlayarak bana asıl yolumu gösterdiğin için ve kalbimi o güzel ışıltınla aydınlattığın için çok teşekkür ederim Kutup Yıldızı'm. İyi ki doğdun."

Demir, kolyenin klipsini takarken kalbim sanki patlayacakmış gibi çok hızlı çarpıyordu. Midemdeki kelebekler kanatlarını açmış bir hâlde yüreğimin tam ortasında uçuşuyorlardı. Demir, enseme küçük bir öpücük bırakarak beni kendine doğru çevirdi. Gözlerimin içine yoğun bir ifadeyle baktığında yine nefes almakta güçlük çektim.

"Demir, bu çok güzel," dedim boynumdaki kolyenin ucuna bakarak.

"Öyle ama inan bana senin kadar değil," dedi ve elini belime yerleştirdi. Işıklı yolda yürümemi isteyerek, "Artık mumları üfleme zamanı," diyerek devam etti.

Birlikte ışıklı yolun sonundaki ahşap masaya doğru yürüdük. Masaya yaklaştığımızda üzerinde birkaç tane mum ve *Happy Birthday* yazısı olan çikolatalı, küçük pastaya gözlerimi kıpıştırarak baktım. Demek ki telefonda bahsettiği *çikolata* mevzusu buradan geliyordu.

Demir, masadaki çikolatalı pastanın mumlarını cebinden çıkardığı çakmakla yakarken, "Her şey bu yüzdendi, değil mi? Senem'le planladınız yine," dedim kendimi tutamayarak.

"Çok iyi bir ortağım var," diyerek beni yanıtladığında gözyaşlarımın arasında kıkırdamamaktan kendimi alamadım. Mutluluktandı. Her şey çok mutluluktandı.

Demir, mumları yaktıktan sonra, "Bir dilek tut," diyerek kulağıma fısıldadı ve gözlerim o an sadece onun gözlerine kilitlendi.

"Biz aşkı meleklerden çaldık.

Birbirimize sımsıkı bağlandık."

Demir'in açtığı o harika şarkının nakaratları kulaklarımızı doldururken ilk dileğimi ondan yana kullanmak istedim. Gözlerimi, bir an olsun onun gözlerinden çekmeden içimden, *"Öyle güzel gülüyorsun ki Demir Gürsoy, mutluluktan bile olsa yaş akmasın istiyorum o gözlerinden. Hep yanımda kal, hep benimle ol. Olur mu? Çünkü ben o gülüşe bir nefes kadar çok muhtacım,"* diye fısıldadım ve derin bir nefes alıp mumları üfledim. Demir, benim için küçük bir alkış koparırken masadaki karanfil demetini ellerine alarak bana uzattı.

Karanfillerimi ondan alıp yüreğime bastırarak kokusunu iyice içime çektim. Demir, alnıma bir öpücük kondururken çiçeklerimi yeniden masanın üstüne bıraktım. Demir'in ellerini tuttum, gözlerindeki sevgiye, merhamete, aşka baktım ve artık zamanın geldiğini anladım. *O an, bu andı. Artık içimde daha fazla tutamaz, kendime saklayamazdım. Fakat ona olan duygularımı nasıl sığdırabilirdim ki iki kelimeye? Kalbimin onun yanında nasıl delicesine attığını, nefesimin kesilmesini, onun yanında ruhumu kaplayan huzuru, gözlerinin içine her baktığımda içimin erimesini... Hepsini iki kelimeye nasıl sığdırabilirdim ki? Sadece seni seviyorum demek gerçekten yeter miydi? İnsan, uçsuz bucaksız bir denizi küçücük bir bardağa sığdırabilir miydi?*

"Sana, bir şey itiraf etmek istiyorum," dedim gözyaşlarımın arasından. Sessizliğini korudu, başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Sen, benim hayallerini kurduğum ve sonunda kavuştuğum o beyaz atlı prens değilsin," dediğimde bana aklı karışmış gibi baktı. Suratı düştü.

"Üzülmeli miyim peki buna?" diye kuşkuyla sorduğunda elini daha sıkı tuttum. Başımı iki yana doğru sallayarak gülümsedim.

"Hayır, asla. Çünkü sen karşıma çıkarak benden hiç vazgeçmeyerek bana aşkın ne olduğunu öğreten ilk sevgilisin ve eminim ki son olacaksın."

Söylediklerimle Demir'in gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde gürültülü, titrek bir nefes daha bıraktım. Yutkundum.

"Demir Gürsoy," dedim kendimden çok emin bir şekilde, gözlerimi asla onun gözlerinden çekmeden. "Şimdi, kulaklarını iyi aç. Olur mu? Çünkü söyleyeceğim cümle benim için büyük bir ilk ve çok önemli olacak," dediğimde yine sessizce başını salladı ve sabırla bekledi.

Şimdi, burada, bu Sevda Tepesi'nde onu sevdiğimi söyleyecektim ve bu ses sonsuza kadar bizim kendi küçük evrenimizde yankılanacaktı.

"Seni çok seviyorum. Mucize gibi bir şey bu ama gerçek. Seni çok seviyorum, Demir Gürsoy."

Tıpkı şarkıda da dediği gibi bir fısıltıdan ibaret çıkan sesim aslında büyük bir çığlıktı. Haykırıştı.

Baba sevgisinin ne demek olduğunu hiç bilmezdim ben. Hiç tatmamıştım bu duyguyu. Anne sevgisinin ne olduğunu, nasıl olduğunu bir nevi yetimhanedeyken Sevda Hanım sayesinde görmüştüm ama bir babanın nasıl sevdiğini hiç bilmezdim. Devrim Amca'yı buna asla dahil etmek istemiyordum çünkü onun yeri bende çok başkaydı ama babam da değildi işte. Benim babam yoktu, hiç olmamıştı. Elimi hiç tutmamıştı. Ama Demir, elimi sıkıca tutup beni hiç bırakmayacağını söylemişti. Benim saçlarım hiç baba sevgisiyle okşanmamıştı. Demir saçlarımı okşamıştı. Babam tarafından hiç salıncakta sallanmamıştım. Demir, beni sadece salıncakta sallamamış, beni gökyüzüne çıkarmıştı. Demir, bana bir genç kızın babasını tanımadan, bilmeden de bir adama âşık olabileceğini öğretmişti.

Ona rastladığımda hayatımda bir mucize olacağını hissetmiştim. Daha ilk andan sanki bir parçam ömrümün sonuna kadar onunla kalacağımı kulağıma fısıldamıştı. Demir, benim kalbimdeki çölü resmen çiçek bahçesine çevirmişti. Su görmeyen toprağa koca bir nehir olmuştu. O artık benim yaşama sebebim ve dünyamdı. Onsuz bir anımı bile düşünemiyordum.

Şimdi buradaydık. Büyükada'da, Sevda Tepesi'ndeydik ve ben yıllarca doğum günlerimi kutlamayı asla sevmezken şimdi onun sayesinde ilk kez mutlulukla, heyecanla üflemiştim pastamın mumlarını. Kimse Demir gibi olamazdı. Kimse Demir gibi hissettiremezdi. Onun göz-

lerine bakıyordum ve bütün umutlarımın, hayallerimin, geleceğimin insan suretini capcanlı bir şekilde tam karşımda görüyordum.

Eğer hayatta sadece Demir'e özgü bir şey vermek isteseydim, ona benim gözlerimden kendini görme şansı verirdim. Benim için ne kadar özel ve önemli olduğunu görsün, onu ne kadar çok sevdiğime bizzat kendi şahit olsun isterdim.

Bana çok uzun gelen ama aslında sadece birkaç dakika süren sessizlikten sonra Demir'in dudaklarından titrek bir nefes döküldü. "Nisa," diyerek adımı fısıldarken gözünden akan tek bir damla yaşı yakalayarak baş parmağımla sildim. *Hayır, ağlamasını istemiyordum. Hayır.*

"B-bir daha söylesene." Resmen kekeleyerek konuştuğunda geniş-çe gülümsedim. Önce yüzünü avuçlarımın içine alıp yanaklarından öptüm, sonra akmaya devam eden gözyaşlarını parmaklarımla sildim.

"Seni çok seviyorum," dedim her harfine bastırarak.

"Ben de seni çok seviyorum."

Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığında başını boynumun girintisine gömdü. Gizlemek istediyse de ben hissettim, işittim. Ağladı, dakikalarca yüzünü benden gizleyerek ağladı.

Sevda Hanım çocukken bir gün yine elimde *Güzel ve Çirkin* masal kitabını gördüğünde bana, *"Bir gün kendi Çirkin'ini bulacaksın ve onu öyle çok seveceksin ki onun bir prense dönüşüp dönüşmeyeceğini bile umursamayacaksın,"* demişti. Şimdi bize bakıyordum da... Meğerse bizim masalımızın Çirkin'i ben; Güzel'i Demir'di ve o hiçbir zaman prensese dönüşmeyecek bir kızı sevmişti. Aslında ben onu değil, o beni bulmuştu.

Saatler gece yarısını çoktan geçerken artık on sekiz olduğumun farkındaydım. Bu anın bir gün geleceğini hep biliyordum ama korkuyordum işte. Büyümekten, hayattan, gelecekten hep korkuyordum.

Hiçbir zaman yolumun nereye gideceğini bilemeyecektim ama Demir'in elini her tuttuğumda her şeyin yolunda gideceğinden umutluydum. O benim kalbimin en güzel odasında saklıydı. Belki de kalbimin, hayatımın tek ihtiyacıydı. Onu o kadar çok seviyordum ki... Şüphesiz bu sevgimin karşılıklı olduğunu da biliyordum. *Bizim masalımız sonsuza dek mutlu sürer miydi?* Bilmiyordum ama şu anda onun kollarının arasındayken benim bu evrendeki her şeyim olduğunu her şeyden çok daha iyi biliyordum.

17. BÖLÜM

♪ *Pera – Sevgilim İyi ki Doğdun*
♪ *Toygar Işıklı – Sen Yanımdayken*

Demir Gürsoy'dan...

Eğer bir insan hayatta gerçekten çok şanslıysa ona her anlamda iyi gelen, ruhunu yalnızca huzur ve sevgiyle kaplayan o mucizevi insanla karşılaşırdı. O insan, varlığını öyle bir hissettirirdi ki kalbin ritimleri çok daha hızlı çarpar, nefes alıp verirken bile umutla dolardın. Meğerse o insanla karşılaşmak aslında şans değil, büyük bir lütufmuş. Bunun farkına varırdın.

Henüz on sekiz yaşındaydım. Bazen gereğinden fazla olgun düşündüğümü aklıma getiriyordum. Her şeye kesinlikle çok aceleci yaklaşıyordum ama ben de böyleydim işte. Asla ele, avuca sığmayan, hareketli, çılgınlıklar yapmaktan asla kaçınmayan, deli dolu Demir Gürsoy'dum. Şimdi sessizce Nisa'yı izlerken tüm o deli doluluğum yanı sıra bunca zamandır aslında dünyaya geliş amacımın sadece onu sevmek olduğunun farkına varıyordum. Onun hayatıma girmesiyle tamamlandığımı düşünüyordum. Ona her baktığımda sevgimin katlanarak daha da büyüdüğünü hissediyordum.

Dünü hatırladım. *Her ânı, her saniyeyi, her dakikayı...* Düne dair her şeyi aklıma kazıdım çünkü hiçbir zaman unutulmayacak kadar harika anlar geçirmiştim. Defalarca İstanbul'a gelmiş, birçok kez ailemle şehirde ya da adada vakit geçirmiştim ama ilk kez geçirdiğim anlar bana çok daha kıymetli ve özel hissettirmişti. Çünkü ilk kez bütün o güzelliklerin tadına Nisa'yla birlikte bakmıştım.

Senem'le yaptığımız planlar gereği dün sürpriz bir şekilde İstanbul'a geldiğimizde Nisa elbette çok şaşırmıştı. Hatta onu ilk kez bu kadar şaşkın ama bir o kadar da mutlu görmüştüm. O kadar heyecanlı ve çocuksuydu ki gülümsediği, kahkaha attığı her an kulaklarımı dolduran o tatlı melodiyle resmen büyülenmiştim. Kalbimin ihtiyacı olan tek şeyin aslında tatlı tını olduğunu anlamıştım.

İstanbul'a geldiğimiz andan itibaren Nisa'nın bir şeyleri çözeceğini düşünmüştüm ama asla düşündüğüm gibi olmadı. Sordu, soruşturdu, hatta beni köşeye sıkıştırmak bile istedi ama yine de bütün bunları neden yaptığımı bir türlü anlayamadı. *Ta ki doğum günü pastasını görene dek...*

Birlikte geçirdiğimiz onca saatten sonra o an, Sevda Tepesi'nde gözlerimin içine öyle sevgi dolu, öyle hayranlıkla baktı ki o bakışı bir daha görmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Artık hayallerimin çok ötesinde düşlerim vardı. Onunla ne kadar kavga edersek edelim ne kadar didişirsek didişelim hayatımın bundan sonrasını yalnızca onunla paylaşmak istiyordum. Aynı çatı altında yaşamak, aynı yastıkta uyumak ve uyanmak istiyordum. Bütün hayallerimi, geleceğimi yalnızca onunla geçirmek, mutluluk adına ne varsa yalnızca onunla tecrübe etmek istiyordum. Çünkü ona asla doyamayacağımı düşünüyordum. Dün geceden sonra artık Nisa'nın yanımda olmadığı tek bir ânı bile aklıma getirmek istemiyordum.

Bütün bu sürprizler, yapılan planlar yalnızca onu mutlu etmek içindi ama sonra öyle bir an geldi ki bana öyle bir şey dedi ki aslında en çok o beni mutlu etmişti. İlk kez gözlerimin içine bakarak ellerimi sıkıca tutarak bana, *"Seni çok seviyorum,"* demişti. O an hayatımın en önemli, en özel anıydı. Sanki bir maratonda koşmuşum gibi nefesim kesilmişti. O kelimeleri sonunda söylediği an ruhum milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Gerçekti ama bir o kadar da gerçek olamayacak kadar çok güzeldi. Hafızamda yer edinen en güzel detay artık onun bana, beni sevdiğini söylediği andı.

Nisa tarafından sevildiğimi hep biliyordum. Onun gözlerinde, gülüşünde, bana olan bakışlarında aşkını hep görüp, hissedebiliyordum ama bunu bir de canlı canlı onun dudaklarından işitmek... Hayatım boyunca daha çok heyecanlandığım, daha çok duygulandığım ve sanki kalbimin patlayacakmış gibi daha hızlı çarptığı başka hiçbir an olmamıştı. Onun sevgisini işitmek kesinlikle her şeye değerdi. Bedeldi.

Ve şimdi... Buradaydık. Dedeme ait ada evindeydik. Her tarafı ahşaptan olan odamın tam ortasında yer alan eski, demode, demir başlıklı yatağımın içindeydik. Parmak uçlarım onun biçimli kaşlarının üzerinde gezinirken sessizce onu izliyor, aldığı derin nefesleri dinliyordum.

Dün gece, Sevda Tepesi'nden ayrıldıktan sonra küçük, çikolatalı pastamızı da yanımıza alarak ada evine döndük. Nisa'yla pastadan birer dilim yedikten sonra ikimiz de çok yorgun olduğumuz için doğrudan uyumak istedik. Dün gece, o yorgunluğun arasında ona, onun için yaptırmış olduğum dövmeyi gösterememiştim ama bu gece sonunda mutlaka gösterecektim.

Bir elim dağılmış saçlarının arasına giderek okşarken onu asla uyandırmak istemiyordum. Uykusunda öyle huzurlu görünüyordu ki ona kıyamıyordum. Üzerinde yine Bugs Bunny'li pijama üstü vardı. O pijamanın içinde çok sevimli görünüyordu ve onu böyle seyrederken ne zaman uyandığımı hiç hatırlamıyordum.

Nisa'yı uyandırmamaya çalışarak geniş yatağımın kenarındaki ahşap komodindeki cep telefonumu elime alıp saati kontrol ettim. Saat sabahın onuna yaklaşıyordu ve ne yazık ki gitmemiz gereken bir yol vardı. Eğer Nisa'yı şimdi uyandırmazsam muhtemelen geç kalacaktık ve ben Senem'in dilinden asla kurtulamayacaktım.

Telefonumu yerine bırakarak ellerimle yeniden Nisa'nın saçlarını okşamaya başladım. Gözleri usulca aralanırken şakağını öpüp, "Günaydın, doğum günü kızı," diye mırıldandım. Uykulu hâliyle bile olsa çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın canım," dediğinde dudaklarımı bu kez alnına bastırdım.

"Çok üzülerek söylüyorum ama kalkmak zorundasın. Maalesef gitme vakti," dediğimde hemen dudakları aşağıya doğru sarkıldı. Uzanıp çenesinden tutarak o sarkılmış dudakları düzeltmek istedim.

"Hiç gitmek istemiyorum." Bunu gözlerinden bile anlayabiliyordum.

"Ben de öyle ama mecburuz. Yoksa Senem canıma okur."

"Belki de kendine çok yanlış bir ortak seçmişsindir." Benimle alay ederken uzanıp yanağımı, saçlarımı okşadı. "Belki de," diye fısıldadığımda elini tutup yüreğimin tam üstüne bastırdım. Nisa gözlerimin içine derince bakmayı sürdürürken, "Hem gitmeden önce seni tekrar Sevda Tepesi'ne götürmek istiyorum. Dün gündüz vakti göremediğin için çok üzülmüştün," dedim. Başını aşağı yukarı doğru sallayarak yanıma sokuldu ve kollarımın arasına girip başını göğsüme yasladı. Bir an dövmenin hâlâ sızlamasıyla irkildim ama Nisa'ya bunu belli etmemeye çalıştım. O başını göğsüme yasladığı anda sanki cennetin varlığını yüreğimin tam üstünde hissettim.

Bir müddet sessizce, birbirimize sarmaş dolaş bir şekilde yatakta uzandıktan sonra vakit kaybetmemek için ayaklandık ve hızlıca hazırlanmaya başladık. Ada evinde sadece benim odamı kullandığımız için diğer yerleri toparlamak gibi bir lüksümüz yoktu. Odamı toparlayıp hızlıca üstümüzü değiştirdik. Dün İstanbul'a gelirken giydiğimiz kıyafetleri yeniden üstümüze geçirdik. İstanbul'dan gitmeden önce Lale Teyze'nin kıyafetlerini de teslim etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden onları da kılıflarına yerleştirdik.

Lale Teyze'yi sadece Ela Abla'dan dolayı tanımıyordum. Aynı zamanda babaannemin ve annemin de bir tanıdığı sayılırdı. Birkaç kez İstanbul'da gerçekleşen davetlerde onunla tanışma şansını yakalamıştım. Aslında bir nevi oradan tanıyor, kim olduğunu biliyordum.

Hazırlığımızı tamamladıktan sonra bavullarımızla birlikte evden bahçeye çıktık. Bizi dışarıda Necmi Amca'nın ayarladığı bir fayton beklerken Nisa hemen faytona binmedi. Önce arkasını bana dönüp uzun uzun ada evine baktı. Gözlerinde öyle derin bir hüzün yer alıyordu ki onu neyin bu kadar mutsuz ettiğini anlayamadım ama sormadım da. Bugün, doğum günüydü ve ben canını sıkacak şeyler konuşup onu asla üzmek istemiyordum. Yanına yaklaşıp elini tuttum ve biraz sıkarak ona yanında olduğumu hissettirmek istedim. Gözleri dolarken gülümsemeye çalışarak bana döndü ve sonra birlikte ada evini arkamızda bırakarak faytona bindik. Bizi iskeleye bırakacak olan adama önce Sevda Tepesi'ne gitmek istediğimizi söyledim. Adam beni onayladı ve faytonu önce Sevda Tepesi'ne doğru sürmeye başladı. Sevda Tepesi'ne gidene dek Nisa başını omzuma yasladı ve sessizliğini korumayı sürdürdü.

Sevda Tepesi'ne geldiğimizde adama bizi burada beklemesini söyleyerek Nisa'yla birlikte o toprak yolda yürümeye başladık. Hava tıpkı dünkü gibi aydınlık ve çok güzeldi. Denizin dalgaları tepenin çevresini saran kayalıklara vuruyordu. Temiz havayı derin derin ciğerlerime çekerken Nisa, dün hiç fark etmediği bir ağaca bağlı olan salıncağa doğru hızla adımlarla yürüyüp üzerine bindi. Kendi kendini yavaşça sallarken yüzünde hâlâ o garip hüzün yer alıyordu. Çok durgundu. Ben ne kadar mutlu ve huzurluysam, Nisa da bir o kadar mutsuz gibiydi. Oysa benim içim içime sığmıyordu. Çünkü tıpkı aylar öncesinde hayalini kurduğum gibi bu tepeye onunla birlikte gelmiştim ve

Nisa bana ilk kez burada sevgisini haykırmıştı. Eğer Nisa'yı bir nebze mutlu edecekse bunu dile getirmekten de asla çekinmeyecektim.

"Burası artık hayatımda en sevdiğim, en mutlu olduğum yer Nisa. Bana, beni sevdiğini ilk kez burada söyledin. Buna deniz, gökyüzü, bu tepe, hatta yıldızlar şahit oldu. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?"

Söylediklerimle Nisa'nın gözleri iyice dolup, gözyaşlarını açığa çıkarırken endişelenerek ve hatta korkarak iki büyük adımda yanına ulaştım. Salıncağın iplerine tutunarak onun kızarmış gözlerine baktım. Bakışlarını hemen kaçırmak istedi ama buna izin vermedim. Çenesinden tutup bana bakmasını sağladım.

"Niye ağlıyorsun güzelim? Yanlış bir şey mi söyledim?" diye telaşla sorduğumda gülümsemeye çalışarak başını sağa sola doğru salladı. Burnunu çekerek oturduğu salıncaktan kalkıp karşımda dikilmeye başladı. Yine sıkıca ellerimi tuttu.

"Senin sayende hayatımın en muhteşem gününü geçirdim. Hayallerini kurduğum bu şehre geldim. Büyükada'yı gezdim. Sevda Tepesi'ne çıktım ve şimdi, bütün bu güzellikleri arkamızda bırakıp buradan gitmek hiç istemiyorum."

İtirafıyla sarsılırken ellerini tutmayı bırakıp yüzünü avuçlarımın içine aldım. Gözlerinin içine yumuşacık bakıp yanaklarını okşadım, dudaklarımı alnına bastırdım. Onun böyle üzgün olmasına dayanamıyordum. Hem bu buraya son gelişimiz olmayacaktı ki. *Neden bu kadar üzülüyordu?*

"Ama canım benim, kendi partini kaçırmak istemezsin değil mi?"

"İstemem tabii," dedikten sonra sanki gözlerimin içine yalvarır gibi baktı. "Bir daha geliriz, değil mi Demir? Lütfen, gelelim," diyerek konuşmayı sürdürdüğünde sesindeki acı kalbimi sızlattı. Onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarıldım. Saçlarını okşadım. Onu böyle görmeye gerçekten dayanamıyordum. Geri çekilerek parmak boğumlarımla ıslak yanaklarını temizledim ve güven vermek istercesine samimiyetle gülümsedim.

"Sen iste her hafta sonu geliriz," dedim oldukça kararlı bir ses tonuyla. O istedikten sonra onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Gözyaşlarının arasından o en sevdiğim tınısıyla kıkırdayarak "Söz mü?" diye sordu emin olmak ister gibi.

"Söz. Demir Gürsoy sözü." Bu kez daha içten ve gerçekten mutlu olmuş gibi samimiyetle gülümsedi. Ardından yeniden elimi tutup, "Hadi gidelim o zaman. Partiye geç kalmayalım," dedi. *Evet, işte şimdi kesinlikle gitme vaktiydi.*

Sevda Tepesi'nden ayrıldıktan sonra direkt faytonla iskeleye gittik. Bizi iskelede bekleyen Necmi Amca'ya Nisa'yla birlikte her şey için teşekkür ettik. Ayrıca dün aldığı çikolata pastanın kalanını da ona teslim ettim. Pastanın ziyan olmasını istemiyordum. Onun, babama selamını ileteceğimi söyleyip kucaklaşarak vedalaştık. Necmi Amca, bize mutlaka yeniden gelmemizi söyledi ama Nisa burayı zaten bu kadar çok sevmişken illa bir gün yeniden gelecektik.

Birkaç saat süren vapur yolculuğumuz boyunca Nisa yine sessizliğini korumuştu. Başını omzuma yaslamış, gözlerini kapatmıştı ama garip bir şekilde bir eli sürekli kolyesinin üstündeydi. Canı çok sıkkınmış gibi benimle asla konuşmamıştı ama sürekli kolyesinin ucuyla oynamıştı.

Tıpkı adaya gittiğimiz zaman Beşiktaş'tan vapura bindiğimiz gibi dönüşümüz de yine Beşiktaş'a oldu. Bavullarımızla birlikte vapurdan indiğimiz zaman bizi yine Şevket Abi'nin çalışanlarından biri karşıladı. Arabamı bana teslim ederken, ben de ona Şevket Abi'ye ulaştırması için ada evinin anahtarlarını teslim ettim. Adam bana güvenle ulaştıracağını söyledikten sonra da vakit kaybeden Nisa'yla birlikte arabaya bindik ve yola çıkmak için hazırlandık.

Yalova'ya geç dönmek istemediğimiz için herhangi bir yere oturup kahvaltı yapmadık ama bir pastaneden yol için atıştırmalık bir şeyler aldık. Avrupa Yakası'ndan çıkmadan önce de Lale Teyze'nin yanına uğrayıp kıyafetleri teslim ettik.

Köprüden diğer yakaya geçtikten sonra Nisa dün canlı canlı Kız Kulesi'ni göremediği için arabamı Üsküdar tarafına sürdüm. Kız Kulesi'nin yanından geçip giderken Nisa'nın gözleri hâlâ çok hüzünlü bakıyordu. Kesinlikle hiç gitmek istemiyordu ama onu mutlaka yeniden İstanbul'a getirecektim. Kaçışı hiç yoktu.

Kız Kulesi'nin yanından geçip giderken başını cama yaslayarak yine kolyesinin ucuyla oynadığını fark ettim. Yavaşça kolundan sarsıp,

"Asma suratını ama," diye mırıldandım. Omuz silkti ama sonra cam kenarından uzaklaşıp yanıma yaklaştı. "Burada uyuyabilir miyim?" diye sorarak başını omzuma yasladı. Memnuniyetle gülümsedim.

"Bunu hiç sormadın varsayıyorum."

Birkaç saat süren yolculuğumuz boyunca Nisa gerçekten omzumda uyumuştu. Yalova'ya girdiğimizde onu uyandırmadan önce Devrim Amca'yı arayıp şehre girdiğimizin haberini vermiştim. O da zaten bizi beklediklerini söylemişti. Sonrasında Nisa'yı uyandırmıştım. O iyice oturduğu yerde gerinirken ben de Devrim Amca'nın evinin bulunduğu sokağa girmiştim. Arabamı kaldırım kenarına park ettikten sonra Nisa'yla birlikte arabadan indik ve bagajdan Nisa'nın bavulunu alarak eve doğru ilerledik.

Esma Teyze ve Devrim Amca, annem ve babamla birlikte onların bahçesinde oturuyorlar, kendi aralarında gülüşerek sohbet ediyorlardı. Bahçeye girdiğimizi fark eden annem âdeta şakıyarak, "Geldi bizimkiler sonunda!" diye seslendi. Annemin seslenişiyle Devrim Amca ve Esma Teyze, oturdukları sandalyelerden hızla kalkıp yanımıza doğru geldiler ve bizi bahçenin tam ortasında karşıladılar. Esma Teyze, âdeta koşar adımlarla Nisa'nın yanına gelip sıkıca ona sarılarak, "İyi ki doğdun kuzum benim!" diye bağırdı. Ardından onu daha sakin bir şekilde, "İyi ki doğdun kızım," diyerek Devrim Amca takip etti. Annem ve babam da oturdukları yerden kalkıp yanımıza gelirken Nisa, Devrim Amca ve Esma Teyze'ye teşekkür etti ve ikisinin ortasına girip iki kolunu da onların beline sardı. Ardından kuşkulu bakışlarını annem ve babama çevirdi.

"Ne yani? Hepiniz mi biliyordunuz?" diye sordu.

Devrim Amca, "Fena tembihlendik," dediğinde Nisa'nın koyu kahverengi gözleri doğrudan benim gözlerimle buluştu ama ellerimi havaya kaldırarak hemen teslim olur gibi yaptım.

"Herkesi Senem tembihledi. Benim hiçbir suçum yok," diyerek doğrudan kendimi aklamaya çalıştım. Nisa derin bir nefes bırakarak omuzlarını silkti, tebessüm etti.

"Aslında bunun için bayağı itiraz ederdim ama İstanbul'da harika bir gün geçirdim. Bu yüzden çenemi kapalı tutacağım," dediğinde

gözleri benim üzerimdeydi. Ona havadan bir öpücük attığımda o da bana aynı şekilde öpücük attı.

"Senem nerede peki?" diye merakla sorduğundaysa onu Esma Teyze yanıtladı.

"O parti alanında seni bekliyor. Zaten biz de sizinle geleceğiz. Pastanı üflerken yanında olacağız. Sonra siz eğlenmenize bakarsınız, biz gideriz."

"Şimdi mi gidiyoruz peki?"

"Yok kuzum, daha erken. Sen önce güzel bir duş al. Üstünü değiştir. Ben de saçlarını yapayım. Öyle çıkarız."

"Tamam o zaman."

Nisa, Devrim Amca ve Esma Teyze'nin arasından çıkarak bahçeden eve doğru yürümek istediği sırada annem, "Nisa, güzelim? Sen yukarı çıkmadan önce Suat Amca'nla benim hediyemizi verelim istiyorum. Demir, arabanın bagajındaydı oğlum. Getirir misin?" diye sordu. Nisa, "Olur, tabii," dediği sırada ben de başımı onaylarcasına anneme sallayarak babamdan arabanın anahtarlarını aldım ve arka bahçeye doğru yürüdüm. Bizim evin bulunduğu sokağa bakan kapıyı açıp kendimi dışarı attım.

Babamın kaldırım kenarındaki siyah arabasına doğru ilerlerken elimdeki anahtarlarla düğmeye basarak kapılarını açtım. Tam arabanın yanına gitmek üzereydim ki gözlerimle semtin boş sokağına bir göz gezdirdim ve o an Devrim Amcaların bahçesini gizlice izleyen bir kadına rastladım. *Bu da neydi şimdi? Acaba hırsız falan mıydı?*

Hediyeyi almak yerine endişelenerek önce kadının bulunduğu tarafa doğru ağır adımlarla ilerledim ve geldiğimi pek belli etmemeye çalıştım. Kadın, zaten bahçeye öyle dikkatli bakıyordu ki yanına geldiğimi bile hiç fark etmemişti.

"Affedersiniz? Birine mi baktınız?" diye merakla sorarak kadının omzuna dokunduğumda kadın irkilerek bana doğru döndü. Çığlık atmadı ama korktuğu apaçık ortadaydı. O zaman onu daha yakından inceleme şansı yakaladım.

Kadının, koyu kahverengi saçları vardı ve tepeden toplamıştı. Saçlarının arasında bazı beyaz teller de vardı. Kesinlikle annem ya da

Esma Teyze'nin yaşlarındaydı. Gözleri yeşildi ama çehresi garip bir şekilde tanıdık gibiydi. *Çatık kaşlar, küçük bir burun, dolgun yanaklar ve güvensiz bakışlar...*

Kadının üzerinde uzun, siyah bir kaşe ve topuklu çizmeler vardı. Kıyafetlerini kaşesinden dolayı tam seçemiyordum ama kesinlikle yoksul biri gibi görünmüyordu. Yardıma muhtaç, bakımsız biri gibi hele hiç görünmüyordu. Aksine en az annem ve Esma Teyze kadar bakımlı ve temizdi. Üstelik dış görünüşüyle durumu gayet iyi birine benziyordu.

"Ha-Hayır." Dişlerinin arasından kekeleyerek konuşurken ona elbette inanmadım çünkü açık açık bahçeyi izliyordu.

"Yoo, gayet bizim bahçemizi izliyorsunuz. Kimsiniz ve neden gizlice bizim bahçemizi izliyorsunuz?"

Bir şeyleri hemen çözebilmek için özellikle yalan söyledim. Devrim Amcaların evini bizim evimiz gibi sahiplendim. Ses tonum kaba değildi ama kesinlikle yumuşak da değildi. *Bu yabancı kadın kimdi?* Bilmiyordum ama hiç kimse bir başkasının evini böyle gizlice izleyemezdi.

Kadının bakışları benden uzaklaştı. Başını yavaşça yeniden bahçeye çevirip, "Kardeşin mi?" diye sordu birden. Kimden bahsettiğini başta anlayamadım ama sonra bakışlarını takip ettiğimde anladım. Kesinlikle Nisa'dan bahsediyordu ve ondan bahsederken bakışlarının altında çok derin bir ifade yer alıyordu. Sanki büyük bir özlemle ona bakıyordu. *Bir dakika... Her şeyi geçtim, ne kardeşi ya? Dışarıdan biz böyle mi görünüyorduk?*

"Hayır, kız arkadaşım," dedim burnumdan sert bir nefes bırakarak. "Neden sordunuz?" diye devam ettiğimdeyse kadın hiçbir şey demeyip yüzüme bile tekrar bakmayıp bana arkasını döndü ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaşmak istedi. İçimdeki o garip dürtüyle onu engellemek istedim.

İki büyük adımda yanına yaklaşıp kolundan sertçe tutarak, "Bir dakika, bir dakika. Evimizi gizlice dikizleyip böyle elinizi, kolunuzu sallayarak gidemezsiniz. Kimsiniz siz? Önce bir onu söyleyin," dedim bu kez oldukça sert çıkan ses tonumla. Kadın, bana uzun gelen birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı. Sonra birden yanaklarına boşalan gözyaşlarıyla yutkundu.

"Lütfen, gitmeme izin ver çocuğum. Lütfen."

Kadının sesindeki çaresizliği, acizliği hissettim. Acısını yakaladım ve biraz önceki bakışlarını hatırladım. Yalvarışıyla aniden kolunu tutmayı bıraktım. Çünkü o an kim olduğuna dair aklımdan sadece tek bir tahmin geçti. Bunu aklıma getirirken kaskatı kesildim. Hemen hareket edemedim. Tekrar konuşabilmek için yutkunmak ve hatta nefes almak zorunda kaldım.

"Siz... Siz, yoksa?" diye fısıldadım ama kadın hiçbir şey demeyip bana arkasını dönerek hızlı adımlarla yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Onu engellemedim. Engelleyecek gücü de kendimde bulamadım. Oysa polisi aramalıydım. Devrim Amcaların evini gözetleyen bu kadını ihbar etmeliydim. Hatta şimdi gidip hemen Devrim Amcalara da olanları anlatmalıydım. Fakat öyle olmadı. Yapamadım. Korktum. Çok korktum ve korktuğum için kadının gitmesine öylece izin verdim.

Kadın, yanımdan uzaklaşıp gözden kaybolurken hâlâ sokağın ortasında dikilip onun gittiği tarafa bakıyordum. Annemin, "Demir, nerede kaldın oğlum?" diye seslenmesiyle kendime gelmeye çalıştım. Bedenimi sarstım. Titrek, gürültülü bir nefes bıraktım. Tedirginlikle ellerimi saçlarımın arasından geçirerek dağıttım. Hâlâ derin derin nefes alıp verirken "Geliyorum!" diye bağırarak bu kez arabaya doğru gittim.

Aklım kesinlikle yerinde değilken bir ruh gibi hareket edip arabanın bagajında yer alan büyük hediye paketini kucağıma aldım. Yavaş adımlarla yeniden Devrim Amcaların bahçesine girdiğimde Nisa hemen karşımda belirdi. Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Demir, ne oldu?" diye endişeyle sordu.

"Ne, ne oldu?"

"Canım, betin benzin atmış. İyi misin?"

Böyle bir günde Nisa'nın kesinlikle endişelenmesini istemiyordum. O yüzden derhal kendimi toparlamak ve hiçbir şey belli etmemek istedim.

"İyiyim güzelim, iyiyim. Hediyen."

Kocaman gülümsemeye çalışarak elimdeki hediye paketini ona doğru uzattım. Nisa, paketi elimden aldı ama gözleri bana hâlâ çok

endişeli bakıyordu. Onun bu endişesini görmezden gelerek kolumu omzuna attım ve birlikte yeniden ailemin yanına döndük. Nisa'nın tereddütle bakan boncuk gözleri hâlâ üzerimdeydi. O sırada durumu hiç bilmese de yardımıma annem koştu ve bunun için ona kesinlikle minnettar kaldım. Annem, "Demir, nostaljiyi çok sevdiğini söyledi. Biz de bu yüzden böyle bir şey almak istedik," dediğinde Nisa'nın üzerimdeki ilgisi sonunda kayboldu ve heyecanla hediye paketini açmaya başladı. Paketin içinden üzerinde Nisa'nın adının yazdığı ahşap kaideli, manyetik bir kum saati çıktı. *Annem gerçekten zevkli kadındı.*

Nisa, hediyesini çok beğenmiş olacaktı ki gözleri kocaman açıldı. Hayranlıkla, "Meltem Teyze, Suat Amca, bu çok güzel. Çok teşekkür ederim," diyerek elindeki hediyesiyle ikisine birden sarıldı.

"Beğenmene çok sevindik güzelim. İyi ki doğdun," dedi babam.

"Bir kez daha çok teşekkür ederim," dediğinde Nisa gözlerinden bile mahcup olduğunu ve çok utandığını görebiliyordum.

"Hadi, sen şimdi git hazırlan bakalım. Seni merakla bekleyen harika bir parti var," dediğinde annem Nisa hediye paketini iyice kucağına bastırarak onlara bir kez daha teşekkür etti. Sonra hızla yanıma gelip sonra görüşeceğimiz söyleyerek yanağıma küçük bir öpücük kondurdu ve bahçeden uzaklaşıp eve doğru ilerledi.

Nisa'nın ortalıktan kaybolmasıyla ben de hazırlanmak için kendi evime gitmek istedim ama bir tarafım kesinlikle eve gitmek istemiyordu. Hâlâ birkaç dakika öncesinde yaşananları düşünüyordum.

Kimseye belli etmemeye çalışarak yeniden Devrim Amcaların evinin arka bahçesine doğru ilerledim. Bizim evimize bakan arka sokağa çıktım. Etrafta o kadına dair bir iz aradım ama bulamadım. Kadına dair hiçbir iz yoktu ama ben nedense varlığını hâlâ çok yakınımızda hissediyordum.

Yaşadığım bütün bu kaygı ve huzursuzluğu aklımdan çıkarıp atmak istedim. Bugün çok önemli bir gündü. Nisa'nın doğum günüydü ve ben şimdilik sadece bunu düşünmeliydim. Buna odaklanmalıydım. *Ama sadece şimdilik... Sonrasında olacakları ben de tahmin edemiyordum.*

18. BÖLÜM

♪ *Model – Dünya Tek Biz İkimiz*
♪ *Uğur Akyürek – Aşk İzi*
♪ *Feridun Düzağaç – Boş Ders*

Doğum günleri, belki de yılın en özel günleriydi ama bana kalırsa bir o kadar da insanın en değersiz, en çaresiz hissettiği günlerdi. O gün geldiğinde yalnızlığın, acının, hasretin ne demek olduğunu insan çok daha iyi anlıyordu. Yani en azından benim açımdan durumlar tam da bundan ibaretti.

Çocukluğumdan bu yana böyle bir günün varlığına hiçbir zaman alışamamıştım. Doğum günümü kutlamaktan, hatırlamaktan hep kaçınmıştım. Zaten tarihten bile hiçbir zaman emin değildim. Bugünü öylesine hiç sevmiyordum ki yetimhanedeyken Sevda Hanım'a tarihin doğru olup olmadığını bile sormamıştım. Hiç önemsememiştim. Doğum günüm, benim için sadece takvimden silinmesi gereken bir tarihti çünkü bana yitip giden çocukluğumu, kaybolan yıllarımı, annemin beni terk edişini, kimsesiz kalışımı hatırlatırdı. O gün geldiğinde sanki suratıma çok sert bir tokat yemişim gibi hissederdim. Tokadın acısını sadece yüzümde değil, ruhumda, kalbimde, her yerimde derinden hissederdim. Bu yüzden kutlamayı geçtim, bahsini açmaktan bile çekinirdim ama bu ne Senem'i engellerdi ne de Sevda Hanım'ı.

Yetimhanedeyken ikisi özellikle benden gizli planlar yapar, bir şekilde doğum günümü zorla bana kutlatırlardı. *Küçük bir pastayla ya da küçük bir partiyle...* Onların mutluluğunu, heyecanını söndürmek istemediğim için de ben de mutluymuş gibi yapar ama günün sonunda yastığıma yine gözyaşlarımı boşaltırdım.

Bunca yıl boyunca Sevda Hanım ve Senem'e rağmen doğum günlerimi kutlamaktan kaçmak için her yolu ararken, şimdi Demir'in arabasında kendi doğum günü partime giderken çok heyecanlıydım. İçim kıpır kıpırdı. Umut doluydum ve en önemlisi de çok mutluydum.

Duş sonrası parti için hazırlanmaya başlamadan önce evde de küçük bir kutlama gerçekleşti. Zehra Teyze, ev için yaptığı elmalı pastadan bir dilim kesip üzerine bir mum yerleştirerek bana üfletti. O sırada Sedat Abi de beni görüntülü olarak aramış, Yakup Abi, Orhan Amca ve Zehra Teyze'yle birlikte doğum günümü kutlamıştı. Onlara samimiyetle teşekkür ettikten sonra kendimi Esma Teyze'nin ellerine bırakıp beni hazırlamasına izin vermiştim.

Esma Teyze, önce saçlarımı kurutup maşayla su dalgaları yaptı. Kâküllerimi ortaya çıkarmak istercesine saçlarımın iki tarafından ince tutamlar alarak arkada birleştirdi ve aldığı o tutamları güzelce ördü. Makyajımı kesinlikle hafif tuttu. Dudaklarımda gül kurusu renginde bir ruj vardı. Sadece gözlerimde buğulu, koyu bir makyaj vardı, ki o da elbisemden dolayıydı.

Üzerimde tülden, balon kolları olan kısa, siyah, kabarık bir elbise vardı. Elbisenin her yerinde gümüş, yıldız işlemeleri vardı ve çok güzel görünüyorlardı. Elbise, Esma Teyze'nin bana doğum günü hediyesiydi ve bayağı kısa olmasına rağmen kesinlikle çok güzeldi. Ayağımda ise tıpkı elbisemin üzerindeki yıldız işlemeleri gibi gümüş renginde topuklu ayakkabılar vardı. Topukları biraz inceydi ve kesinlikle rahatsız ediciydi ama bu gece için idare edebileceğimi düşünüyordum. Edemezsem de çıkarır bir kenara atardım artık. *Ne yapayım?*

Bedenim bir yaprak gibi tiril tiril titrerken bir elim hemen yanımda oturan ve direksiyonu diğer eliyle sıkıca kavrayan Demir'in elini tutuyordu. Diğer elim ise boynumdaki kolyenin ucundaydı. Baş parmağım hep kutup yıldızının üzerinde geziniyordu. O kadar güzel bir kolyeydi ki benim olduğuna inanamıyordum. Demir, gerçekten çok zevkli biriydi. Kolyemin ışıltısından bir türlü gözlerimi alamıyordum. Tabii aynı zamanda Demir'den de gözlerimi alamıyordum. Her zaman çok yakışıklıydı ama sanki bu akşam daha farklı bir yakışıklılığı, çekiciliği vardı. Saçlarını dağınık, kendi hâline bırakmıştı. O da tıpkı benim gibi baştan aşağıya siyahlar içindeydi. *Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah ceket, siyah ayakkabılar...* Kravat takmamıştı ama yine de çok çekici görünüyordu.

Onu izlerken dudaklarımı beğeniyle ısırmak istedim ama rujumu hatırlayarak kendime gelmeye çalıştım. Kırmızı ışıkta durduğumuzda Demir bakışlarımı yakaladı ve onu izlediğimi fark etti.

"Daha öyle çok bakacak mısın?" diye sordu alay eder gibi.

"Rahatsız mısın yoksa?" diyerek imayla karşılık verdiğimde tuttuğu elimi dudaklarına doğru götürüp parmaklarımı öptü.

"Asla."

Dudaklarının arasından fısıltıyla ve boğuk bir ses tonuyla konuştuğunda yanına yaklaşıp onu yanağından öpmek istedim ama rujumun bozulmasını gerçekten istemediğim için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Sırtımı oturduğum koltuğa yaslayarak heyecanımı bastırmak için dakikaların geçmesini bekledim.

Devrim Amca ve Esma Teyze, Suat Amca ve Meltem Teyze'yle birlikte hemen arkamızdan gelen Devrim Amca'nın arabasındaydılar. Onlar pasta sonrasında hemen eve geri dönecekleri için birlikte gelmişlerdi. Ben de zaten bu gecenin sonunda Demir'de kalmak için küçük bir izin koparmıştım.

Sahil kenarına yaklaşmamızla Demir arabayı iyi bir alana park edip motoru kapattı. Dikiz aynasından arkamızı kontrol ettiğimde Devrim Amca'nın da arabasını park ettiğini gördüm. Demir, arabadan çıkarak yanıma geldi ve kapımı açıp inmemi bekledi. Bir beyefendi edasıyla uzattığı elini tutup arabadan indim ve onun arabayı kilitlemesini bekledim. Demir, arabayı kilitledikten sonra ailelerimizin de yanımıza gelmesiyle el ele parti alanına doğru yürümeye başladık.

Ayağımdaki topuklulardan dolayı biraz yürümekte zorlansam da birkaç dakika sonrasında kendimi sahilin hemen kenarında, doğrudan denize bakan güzel bir kafenin önünde buldum. Kafenin girişinde üzerindeki takım elbiseleri ve papyonlarıyla bizi Batuhan ve Can karşıladı. Onların bu sevimli görüntüsüne kıkırdamadan edemedim.

Batuhan, "Yengeciğim, yine çok muhteşem görünüyorsun," diyerek âdeta bir *Behlül Haznedar*[32] taklidi yaptı. Hatta elimi tutup parmaklarımın üzerine küçük, zarif bir öpücük bıraktı. Tepkisini ölçmek için bakışlarımı Demir'e çevirdiğimde onun da tıpkı benim gibi gülümsediğini fark ettim. Batuhan'ın bu serseri hâllerinin elbette o da farkındaydı. Bazen bu yüzden ona sataşıyor, bazen ise hiç umursamıyordu. Demir, Batuhan'ı hiç de onaylamayan bir ifadeyle başını sağa sola doğru salladığında Batuhan sadece omuz silkerek pişkince sırıtmaya devam etti.

---

[32] *Aşk-ı Memnu*, kitap ve dizisinin baş erkek karakteridir.

Batuhan'ın arkasından Can birden, "Kızlar, yerlerinize geçin çabuk. Geliyorlar!" diye bağırdığında söylediklerinden hiçbir şey anlamayarak gözlerimi yine hemen yanımdaki Demir'e doğrulttum. Demir, elimi tutmayı bırakıp iki elini de havaya kaldırarak, "Hiç bana bakma. Bundan sonrası bende de yok," dediğinde kıkırdadım. Onun yeniden elimi sıkıca tutmasıyla önümüzdeki taş merdivenleri yavaşça çıktık ve sonunda parti mekânına giriş yaptık.

Mekân çok büyük değildi ama çok küçük de değildi. Duvarları cam pencerelerden ibaretti ve doğrudan sahile bakıyordu. İçeri girdiğim anda dikkatimi çeken ilk şey kesinlikle süslemeler oldu. Her tarafa dağılmış ve tam bir kız partisi olduğunu açık açık belli eden pembe ve beyaz balonlar vardı. Tavandan simli yıldız süslemeleri sarkıyordu. Etraftaki masalar yuvarlak ve camdandı. Orta alan dans etmek için boş bırakılmıştı. DJ ve müzisyenler mekânın en köşesinde pist gibi bir alanın üzerindeydiler. Her şey kesinlikle çok güzeldi ve mekân kesinlikle çok kalabalıktı.

İlgili ve heyecanlı bakışlarımı etraftan ayırarak karşımdaki insanlara çevirdiğimde neredeyse okuldan tanıdığım herkesin burada olduğunu gördüm. Son sınıflardan tanıdıklarım, hatta Oğuz ve Damla bile buradaydılar. Ve hatta... *Mustafa da buradaydı.* Gözlerim uzun zamandan sonra onu da burada, tam karşımda görmenin mutluluğuyla dolarken karşımdaki kalabalık, "İyi ki doğdun Nisa!" diye bağırdı ve büyük bir alkış koptu. Mahcubiyetle yüzümü gizlemek istedim ama elbette olmadı. Yüzüm kıpkırmızıydı ama bu kesinlikle utançtan değildi, mutluluktandı. Fakat Senem'i hâlâ ortalıklarda göremiyordum. Tam karşımdaki insanlara teşekkür edecektim ki bir anda mekânın içinde tanıdık bir şarkının melodisi yankılanmaya başladı ve o kalabalığın içinden sıyrılarak öne ilk çıkan kişi üzerinde tıpkı gözlerinin rengindeki su mavisi, kısa elbisesiyle Gökçe oldu. Üstelik elinde de bir mikrofon tutuyordu. *Yoksa... Düşündüğüm şeyi mi yapacaktı?*

"Hayat korkutmaz beni yanımda sen varsın.

Düşersem sen kaldırırsın. Ağlasam ilk sen duyarsın."

İşaret parmağıyla doğrudan beni göstererek şarkının nakaratlarına giriş yaptığında, onu Emre'nin kollarının arasından çıkarak üzerindeki pembe elbisesi ve harika, kıvır kıvır saçlarıyla Bahar takip etti. Onun da elinde bir mikrofon vardı. *Allah'ım! Bu kızlar ne yapıyordu böyle?*

"Sarılıp sarmalar düşlerden uyanmayız.

Sıkılırsak saçmalar, kimseden utanmayız."

Ve birden Mustafa'nın yanından ayrılarak karşımda Aybüke belirdi. Kıpkırmızı elbisesiyle ve kıpkırmızı rujuyla âdeta ateş ederken etrafımda çılgınca dans ederek dönmeye başladı.

"Bazen akıllı, bazen deliyiz.

Biz en çirkin, biz en güzeliz.

Bazen pelüş, bazen inciyiz.

Buralarda en güzel biz güleriz."

Çirkin derken beni, *güzel* derken kendini işaret etti. *Tamam, buna da alışabilirdim sanırım.*

Bastıramadığım kahkahalarımın arasında onların şarkı söylemesini keyifle dinlerken bir anda duyduğum tanıdık sesle hemen arkamı döndüm.

"İki kalp atışı, iki kahkaha...

Seninle hayat koca bir şaka.

En zor günde güler geçeriz.

Dünya tek, biz ikimiz!

Sen sırdaşım, sen her yaşım,

Sen, en iyi arkadaşım.

Uçarız, kaçarız, alt üst ederiz.

Dünya tek, biz ikimiz!"[33]

Arkamı döndüğüm gibi tam karşımda Senem'i gördüm. Hayır, sadece Senem'i değil, aynı zamanda da *Sarışın'ımı* yeniden gördüm. *Çünkü Senem saçlarını boyatmış, yeniden sarışın olmuştu!*

"Sarışın!"

Çığlığımı asla bastıramadan ona doğru koşup direkt üzerine atladım. Kızların hepsi yanımıza yaklaşıp şarkının nakaratlarını Senem'le birlikte söylediler ve etrafımda dönmeye devam ettiler. Gözlerimi Senem'den asla çekemiyordum. Şarkı bittiği gibi mekânda coşkulu

---

[33] Fatma Turgut'un seslendirdiği *Dünya Tek Biz İkimiz* şarkısının nakaratıdır.

bir alkış yankılandı. Gözlerim iyice dolarken hâlâ sıkıca Senem'e sarılıyordum.

Sonunda birbirimizden uzaklaşmayı başardığımızda onu çok daha yakından inceledim. Üzerinde uzun, tek omuzlu, lila -ki en sevdiği renkti- renginde harika bir elbise vardı. Yeşil gözleri bir elmas gibi ışıl ışıl parlıyordu ama en önemlisi de saçlarıydı. Saçları düzdü ama artık eski rengindeydi. Belki bir tık daha koyuydu ama kesinlikle yine sarışındı. Uzanıp saçlarına dokunduğumda gerçekliğiyle onu bir kez daha kendime çekip sıkıca sarıldım.

"Beğendin mi? Doğum gününde yeniden Suratsız'ın Sarışın'ı olayım dedim." Bilmişlikle konuşurken saçlarını âdeta savurarak geri çekildi. Buna benden çok onun sevdiğini gözlerinden bile görebiliyordum.

"Deli misin sen? Bayıldım!" diye bağırdığımda bu kez o beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Her şeyi sen ayarladın yine, değil mi?" Gözlerim iyice dolmuş bir şekilde mırıldanırken Senem de hemen bunu fark etti.

"Ay, Nisa! Saçmalama! Makyajın bozulacak." Onun da *Aşk-ı Memnu*'daki bir repliği taklit etmesiyle yine kahkaha attım. İşaret parmağını bana doğrulturken iki elimi teslim olur gibi havaya kaldırdım.

"Ve evet her şeyi ben ayarladım ama canım yardımcılarımın da haklarını yiyemem."

Eliyle şöyle bir çevremizi gösterdiğinde ona ve çevremdeki kalabalığa hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Sarışın, -bunu gönül rahatlığıyla söylemek o kadar güzel hissettiriyordu ki- yine yapmıştı yapacağını. Yine beni şaşırtmayı başarmıştı.

Bir gün öyle biriyle tanışacaksınız ki onun aslında sizin diğer yarınız olduğunu fark edeceksiniz. Günün her anında o kişiyle doyasıya sohbet edip saatlerce sıkılmadan konuşacaksınız. Bazen ayrı geçirdiğiniz anlarda birbiriniz için endişelenip birbirinize her an haber vermek isteyeceksiniz. Bazen çok çılgınca anlar yaşayacaksınız. Bazen rüyalarınız, bazense sevdiğiniz adamlar hakkında konuşacaksınız. Bazen bir yerden kayarak popo üstüne düştüğünüz zaman bile size kahkaha atıp ama sonra da elini ilk uzatan kişi de yine o olacak. Sevgisini söylemekten, göstermekten hiç çekinmeyecek. En derin, en karanlık sırlarınızı bilecek ama asla bunu size karşı kullanmayıp sizi yargılamayacak. Her zaman sizi çok güçlü olduğunuza inandıracak.

Hep yanınızda olacak ve bazen öyle anlar gelecek ki arkadaşlığınızın aslında zamanla değil de sevgiyle ölçüldüğünü anlayacaksınız.

Yaşadığımız tüm olumsuzluklara rağmen Senem benim kesinlikle o diğer yarımdı. Yeri geldiğinde çocuklar gibi saçmalayan ama yeri geldiğinde de hep orta yolu bulan ve en sonunda da birbirimize sıkıca sarılan bir ikiliydik biz. O benim sadece dostum değil, aynı zamanda kardeşimdi, ailemdi.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldarken bu kez gözyaşlarımı tutamadım. Akmasına izin verdim ama o da zaten buna karşı çıkmadı. Benimle birlikte ağladı. Birbirimize yeniden sıkıca sarılırken Can, "Kızlar ağlamak yok ama! Şimdi mumları üfleme zamanı!" diye bağırdı.

Gülüşerek Senem'le birbirimizden uzaklaşırken mekânın arka tarafından garsonlar eşliğinde üzerinde kocaman on sekiz numarası olan üç katlı, her tarafı çiçeklerle dekore edilmiş, harika bir beyaz pasta bize doğru getirildi ve masa tam benim önümde durdu. Pastanın en üstünde, on sekiz numaralı mumların önünde iki küçük kız çocuğu süslemesi vardı. Birinin uzun sarı saçları, diğerinin ise uzun kahverengi saçları vardı. *Bu kesinlikle Senem'le bendim.*

Tam mumları üflemek için yerimi alırken bundan aylar öncesinde, Senem'in doğum gününde olanları aklıma getirdim. *O berbat geceyi...*

O gece belki de bizim en karanlık gecemizdi. İkimizin de çehrelerinde sahte gülümsemeler yer almıştı. O gece içimizden bir şeyler kopmuştu ama biz bir şekilde yeniden el ele ayağa kalkmayı başarmıştık. Çünkü bizi kardeş yapan aramızdaki kan bağı değildi, çünkü bizim bir kan bağımız zaten yoktu. Bizi kardeş yapan, bizi iyi, kötü her an birbirimize daha da çok bağlayan aramızdaki kalp bağıydı.

Şimdi buradaydık. Yine yan yanaydık ve her şeyden öte çok da mutluyduk. Birlikte gülüp, birlikte kahkaha atıyorduk. O zaman bu pastanın mumlarını da yine birlikte üflemeliydik.

Senem'in elinden tutup, "O zaman birlikte üfleyelim," diyerek onu yanıma doğru çektim. Karşı koymadı. Sıkıca elimi tutup hemen yanımda durdu.

Senem, "Dilek tutmayı sakın unutma," dediğinde başımı onu onaylarcasına salladım ve derin bir nefes alıp verdim. Sonra tek tek mekândaki herkesin gözlerinin içine baktım. İçimden dileğimi tuttum.

"Sevgili yeni yaş, on sekizinci yaş... Hoş geldin. Bugün takvimden bir yaprak daha kopup giderken bir yaş daha aldım. Bu ânı yaşarken büyüdüğümü, büyümeye devam ettiğimi fark ettim. Güzel ama bir o kadar da zorlu bir on yedinci yaş geçirdim. Hayal kırıklığına uğradım. Ağladım, güldüm, küstüm, barıştım. En önemlisi de âşık oldum. Bütün bunlar yaşanırken aslında en önemli olanın, bütün bunları paylaşabileceğim bir ailemin, arkadaşlarımın olduğunu fark ettim. Hayatımda hep zorluklar olacak. Yine birçok şey için çabalamak zorunda kalacağım, biliyorum. Fakat şu an için tek bir dileğim var. O zamanlar kapıma dayandığında yine bu harika insanlar olsun yanımda. Demir olsun. Senem olsun. Devrim Amca, Esma Teyze olsun. Hatta Batuhan bile olsun. Kimse eksilmesin hayatımdan. Gelecek günlerim, yıllarım tıpkı bugünkü gibi hep çok güzel olsun. Hiç son bulmasın."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes daha aldım ve Senem'in elini sıkıp artık üfleyebileceğimize dair ona küçük bir işaret verdim. Tek bir nefeste Senem'le birlikte mumları üflediğimizde büyük bir alkış yine bizim için koptu. Senem, "İyi ki doğdun Nisa! İyi ki doğdun Suratsız'ım! İyi ki doğdun kardeşim! İyi ki doğdun ailem!" diye bağırdı. Onun bağırışıyla yine onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarıldım. Kulağına, "İyi ki varsın Sarışın'ım. Hep ol. Olur mu?" diye fısıldadım. Başını sallayarak beni onaylarken önce ailemle, sonra elbette Demir'le ve en sonunda da tek tek herkesle sarılmaya başladım.

Bütün bunlar yaşanırken Demir, biraz uzağımızda durarak bizi izliyordu. Daha doğrusu gözleri sürekli dalıp gidiyordu. En son ona baktığımda garip bir şekilde mekânın kapı tarafını izliyordu ve şimdi de yine aynı tarafa bakıyordu. Endişelenerek kalabalığın arasından sıyrıldım ve onun yanına gittim. Bakışlarının epey dalgın olduğunu fark ederken omzuna dokunup, "Demir?" diye seslendim. Bir anda sarsıldı ve irkilerek bana döndü. "Canım, sen iyi misin?" diye endişeyle sorduğumda omuzlarını düşürüp derin bir nefes bıraktı. Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu.

"Affedersin, güzelim. Biraz başım ağrıyor. O kadar," dedi mahcubiyetle.

Tabii, koca bir günü İstanbul'u gezerek geçirince yorgunluğunu hemen atmasını ondan bekleyemezdim. Demir'in gözlerinden bile çok bitkin olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden onu bir süre rahat bırakmayı tercih ettim. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp, "Tamam o zaman. Ben, kızların yanındayım," diye fısıldadım. Başını aşağı yukarı doğru sallamasıyla onun yanından uzaklaşıp Senem, Bahar ve Gökçe'nin bulunduğu tarafa doğru ilerledim.

Bir süre boyunca misafirlerimle ilgilendim. Gökçe, Bahar, Senem ve hatta Damla ve hatta Aybüke'yle sohbet ettim. Herkesin hediyelerini tek tek kabul edip çok teşekkür ettim. Hatta bir ara Oğuz yanıma gelip kırmızı gül buketini bana uzatarak doğum günümü kutladığında ona da sıkıca sarılıp teşekkür ettim. Tüm bu hazırlık boyunca Senem'in hep yanında olduğunu ve ona yardım ettiğini Senem'den öğrendim. Anlaşılan Oğuz gerçekten bir şeyler için çabalıyordu ve Senem'in gözleri onun yanındayken mutlulukla, heyecanla parlıyordu. Bu yüzden sanırım Oğuz'la yeniden arkadaş olabilirdim ya da arkadaş olmayı deneyebilirdim.

Bir saat geçti ya da geçmedi, Devrim Amca, Esma Teyze'yi ve Suat Amcaları da yanına alarak mekândan ayrıldılar. Üstelik giderken hediyelerimi de götürdüler ve Senem'i de beni de büyük bir yükten kurtardılar. *Sonrasında ne mi oldu? Parti daha da canlanmaya başladı tabii.*

Kaç saat geçtiğinden hiç haberim yoktu ama çok yorulmama rağmen kendimi hâlâ çok enerjik ve hâlâ dans edip yerimde çocuklar gibi zıplayabilirmişim gibi hissediyordum.

Devrim Amcalar gittikten sonra parti gerçekten daha da hareketlenmeye başladı. Çalan her şarkıda yerimde hiç durmadım. Demir'in kolları arasında dans ettim, kendimden geçtim. Hatta biraz alkol bile almış olabilirdim. Hayır, kesinlikle alkol aldım ama garip bir şekilde muhteşem hissediyordum.

Bir köşede cam masamızın üzerinde bulunan alkollü kokteylimi yudumlarken sırtımı Demir'in göğsüne yaslayarak ondan güç almaya çalışıyordum. Yoksa yorgunluktan kesinlikle yere düşerdim. Gözlerim DJ'in bulunduğu tarafa ilişti̇ğinde Emre ve Can'ı orada gördüm. Can, gitarı kollarının arasına aldı, Emre ise mikrofonun arkasından bana göz kırptı.

"Bu gecenin hatırına bu şarkıyı doğum günü kızına ithaf etmek istiyoruz. Tekrardan iyi ki doğdun Nisa," diyerek Emre bana seslendiğinde ellerimi havaya kaldırarak onları şevkle alkışladım. Demir ise Emre ve Can'a bakarak ıslık çaldı. Etrafı duygusal bir müziğin melodisi doldururken Demir karşıma geçip elini bana uzatarak, "Doğum günü kızı, benimle bir dans daha etmek ister mi acaba?" diye kibarca sordu. Alkolün etkisinden dolayı mıydı bilmiyordum ama kollarımı direkt onun boynuna doladım.

"Hem de çok ister."

Onun da elleri sıkıca belimi sararken birlikte yavaş adımlarla dans pistine doğru ilerledik ve bizi Senem'le Oğuz, Mustafa'yla da Aybüke takip etti. Hatta okuldan birkaç kişi de bizimle birlikte dans etmeye başladı.

"Her gün silsem de bir an unutmadım.

Bazen sevilsem de uzaktan duyamadım.

Her şey çok basitse neden ben yapamadım?

Her şey tükenmişse, bu satırlar neden?"

Emre'nin o nahif sesi kulaklarımızı doldururken Demir'le birbirimizin gözlerine uzun uzun baktık. Sessizdik ama bundan asla rahatsızlık duymuyorduk. Sanki ona her baktığımda onunla ilgili fark edemediğim başka bir detayı görüyormuşum gibi hissediyordum ve ona bakmaktan hiç usanmıyordum. Demir, beni iyice kendine yaslarken o boğuk, içimi bile huylandıracak sesini kulağımın tam arkasında işittim. Şarkıya Emre'yle birlikte eşlik etti ama onu sadece ben duydum.

"Bunlar aşk izi, günahımın ilk izi,

Yazdım ikimizi, herkes bilsin bizi.

Bunlar aşk izi, günahının ilk izi.

Sevdik birbirimizi, herkes bilsin bizi."[34]

Onun sesi sanki çok daha başkaydı. Çok daha farklı hissetmeme neden oluyordu. Çok derinlerden gelen ve beni daha da derinlere sürükleyen eşsiz, tarifsiz bir melodiye sahipti. Kulağımın arkasına küçük bir öpücük kondurarak geri çekildi. Beni titrettiğinin farkında

[34] Uğur Akyürek'in *Aşk Izi* şarkısının nakaratlarıdır.

olmalıydı ki arsız bir şekilde gülümsedi. Demir, alnını alnıma yaslarken ağır adımlarla dans etmeye devam ettik.

"Nisa'm?" dedi gözlerimin içine bakarak.

"Evet, sevgilim?" dedim kelimenin üstüne bastırarak.

"Hani sen artık on sekiz oldun ya..."

"Eee?"

"Biz işlemlere bir yerden başlasak mı?"

"Ne işlemlerine?" diye sordum aklım karışarak.

"Nikah işlemlerine tabii kızım." [35]

Gür bir kahkaha attım. Demir'in gözlerine ona hiç inanamıyormuş gibi baktım ama o çok ciddi görünüyordu. Daha da yüksek sesle kahkaha attım, ki bunda kesinlikle alkolün de payı vardı. Bu evlilik muhabbeti hiç ama hiç kapanmayacaktı. Hatta artık on sekiz olduğum için muhtemelen daha da artacaktı. Bundan emin olmuştum.

"Eee yuh ama Demir!" dediğimde belimdeki elleri sıkılaştı.

"Yuh falan bilmem. Kızım, seni bir başkasına kaptırmam ben. İsminin yanına Gürsoy çok da güzel yakışır. Nisa Gürsoy," diyerek kulağımın tam üstüne boğuk bir ses tonuyla fısıldadı. Vücuduma yayılan sıcak nefesiyle titredim, ürperdim. Ona kesinlikle bu ses tonuyla konuşmasını yasaklamalıydım.

"Sen kafayı yedin. Vallahi bak," diyerek geri çekilmeye çalışıp onunla alay ettiğimde gülümsedi.

"Senin için kafayı da yerim. Her şeyi yerim ama en çok seni yerim."

Direkt yanağımı ısırdığında çığlıkla karışık bir kahkaha patlattım. Bir süre Demir'in karamel gözlerine derince bakarken dün geceden bu yana aklımda olan soruyu dile getirmek istedim. Aslında çok çekiniyordum çünkü bunu ona yeni soracağım için çok utanıyordum ama bir taraftan da söylemek istiyordum.

"Demir, sen şimdi evliliği boş ver de ben senin doğum gününü bilmiyorum," diyerek çekinerek mırıldandım. Bakışlarımı kaçırdım. Hemen çenemi tutup kaçırdığım bakışlarımı yakaladı ve sıcacık, hiç de kırgın olmayan bir ifadeyle gülümsedi.

[35] *Doğuşa Surat'tan not: Bir de bayıl isterse Demir Gürsoy.*

"Bana da seninkini Senem söyledi. Yani utanmanı gerektirecek bir durum yok, güzelim."

"Peki, senin doğum günün ne zaman?"

"23 Ocak," dedi puslu bir sesle. Sanki söylemekten, dile getirmekten pek hoşnut değil gibiydi.

"23 Ocak," diye tekrarladım onu. *Bu tarihi asla unutmayacaktım.* "Bunca zamandır birbirimizi tanıyoruz ama doğum günlerimizi yeni öğreniyoruz. Ne tuhaf, değil mi?" diye devam ettiğimde Demir, tatlılıkla gülümserken bu kez gözlerinde derin bir hüzün ve belki de özlem yer alıyordu.

"Çünkü ikimiz de doğum günlerini kutlamayı sevmiyoruz," dedi direkt. Benim kendimce sebeplerim vardı. *Onun da mı sebepleri vardı?*

"Her mum üfleyişim bana kayıp giden çocukluğumu, annemin beni terk edişini hatırlatıyor. Peki, sen neden sevmiyorsun?"

Kendi etrafımızda birbirimize sarılarak yavaşça dönerken Demir derin bir nefes bıraktı, omuzlarını silkti. Gözlerindeki acıyı artık çok daha yakından fark ediyordum.

"Çünkü dünyaya gelişimin kutlanacak bir gün olduğunu düşünmüyorum. Benim doğduğum gün, annemin benden alındığı gündü. Bu yüzden o günü sevmem mümkün bile değil."

İtirafıyla kaskatı kesilirken duraksadım. Acıyla sarsıldım. Derin bir nefes bırakıp elimi Demir'in güzel yüzüne yaklaştırıp, "Demir," diye fısıldayarak yanağını okşadım. Ardından okşadığım yanağını öptüm. Bu kadar derin duygular beslemesi, içinde bir yerlerde onun da acısının olması beni sadece onu sevmeye daha da çok itiyordu. Meltem Teyze'yi annesi yerine koyarak ne kadar çok sevdiğini biliyordum ama Demir de tıpkı benim gibi gerçek annesine olan hasretini bastıramıyordu. Ne kadar gizlese de bazen böyle gün yüzüne çıkıyordu işte. Bu gerçeği fark etmemle ona daha sıkı sarıldım, başımı boynuna gömdüm. Kokusunu içime çekip boynundan öptüm.

Şarkı yavaş yavaş sonlanırken, yerini başka duygusal bir şarkı aldı. Emre ve Can, pistten inerek Gökçe ve Bahar'ın yanına giderken bir anda duyduğumuz sesle Demir ve ben birbirimizden ayrılıp arkamızı döndük.

"Doğum günü kızıyla ben de bir dans lütfedebilir miyim?"

Mustafa, tam karşımdaydı. Bu akşamın bazı anlarında onunla ve Aybüke'yle de sohbet etmiştim ama asla yalnız kalıp konuşamamıştık.

Demir, "Nisa?" diye sorarak doğrudan topu bana attığında samimiyetle gülümseyip başımı salladım. "Çok isterim," dediğimde Demir'in kollarının arasından tamamıyla çıktım. Demir de anlayışla başını sallayarak yerini Mustafa'ya bıraktı ve Emre ve Batuhan'ın yanına gitti.

Mustafa, bir kolunu belime sararken beni kendine çekip, "Artık on sekizsin Suratsız," diyerek alayla konuştu.

"Büyüdüm, değil mi?" dedim burnum havada bir şekilde.

"Büyüdün, büyüdün," dedi ve sonra gözleri bir anda boynumdaki kolyeye gitti. Beğendiğini belli edercesine, "Kolye güzelmiş yalnız," dediğinde kocaman gülümseyerek başımı salladım.

"Demir'in hediyesi. Bana *kutup yıldızım* dediği için kutup yıldızı kolyesi almış."

"Eh, suratsızdan daha iyidir."

"Mustafa ya!" Çemkirerek hafifçe omzuna bir tane vururken Mustafa kahkaha attı. Asla bozuntuya vermedi. Onunla böyle eskisi gibi gülümseyip konuşurken garip bir şekilde zamanın geldiğini anladım. Aybüke'nin bana söylediklerini hatırlayıp geciktirdiğim özrü artık dilemek istedim. Omuzlarımı düşürüp, derin bir nefes bıraktım. Gözlerinin içine baktım.

"Mustafa, ben her şey için çok özür dilerim. Yanlış yaptım. Hayatına karışmamalıydım. Burnumu sokmamalıydım. Üstelik sen bizim için okulunu bile feda ederken çok bencilce davrandım ama sen de beni biliyorsun. Bazen kendime hiç engel olamıyorum. Üstelik sırtıma öyle bir yük bindirdin ki onun altından kolayca kalkamıyorum. Ama artık anladım. Ona, Aybüke'ye gerçekten güveniyorsun."

Mustafa, bir abi edasıyla saçlarımı okşarken, "Onu seviyorum Nisa," dedi kelimelerin her harfinin üstüne bastırarak. İkimiz de aynı anda Aybüke'nin bulunduğu tarafa baktığımızda okuldan birkaç kişiyle sohbet ettiğini gördük ama sonra sanki onu izlediğimizi anlar gibi Aybüke başını bizim tarafımıza doğru çevirdi. Bizi selamlar gibi elindeki içeceğini bize doğru kaldırdı. Onun samimiyetine inanarak Aybüke'ye gülümseyip, "Biliyorum. Yani artık biliyorum," dedim Mustafa'ya dönerek.

"Bak, ben de sana hiç kızamıyorum. Nisa'dır diyorum. Vardır illaki bir sebebi diyorum. Evet, omuzlarına çok ağır bir yük bindirdim. Bunun için çok pişmanım ve çok özür dilerim ama artık bazı şeyleri aşmanın vakti geldi de geçiyor. Değil mi Suratsız?"

Ona karşı koyamazdım. O, Mustafa'ydı. O, bizim Bay Çok Bilmiş'imizdi. O, her zaman haklı olanımızdı. *Ona nasıl karşı koyabilir, itiraz edebilirdim ki?*

Başımı onu onaylarcasına sallarken, "Burada olduğun için çok mutluyum. Geldiğin için çok teşekkür ederim," diye fısıldadım. Gülümsedi ama öyle bir gülümsedi ki ilk defa gülerken gözlerinin içinin de parladığına şahit oldum.

"Demir'e teşekkür et. Beni o davet etti," diye itiraf ettiğinde ağzım açık aldı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Mustafa'nın neden bu kadar mutlu olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Onu buraya öz kardeşi davet etmişti. *Dahası olabilir miydi?* Dönüp gözlerimi Demir'e diktiğimde sanki Mustafa'yla ne konuştuğumuzu anlamış gibi bana göz kırptı. *Allah'ım! Onu daha ne kadar çok sevebilirdim ki?* Bu çocuk bir gün gerçekten yaptıklarıyla benim kalbimi durduracaktı.

"İyi miyiz artık Suratsız?" diye sorduğunda bakışlarımı Demir'den uzaklaştırarak yeniden Mustafa'ya çevirdim. Başımı onu onaylayarak salladım ve kocaman gülümsedim.

"Çok daha iyiyiz."

Dans ettiğimiz şarkının sonlarına yaklaşırken Mustafa bir anda, "Sarışın?" diye seslendi. Senem, Oğuz'un yanındaydı ve resmen şakıyarak, "Allah'ım! Bu sesi duymayı çok özlemişim!" diye bağırdı.

"Sen de gel buraya," dediğinde Mustafa, gözlerimi şaşkınlıkla kocaman açtım. Sonra Senem'e baktım. O da benim gibi afallamış bir şekilde Mustafa'ya bakıyordu.

"Vallahi mi?" diye heyecanla soludu Senem.

Mustafa, "Vallahi," diyerek onu onayladığında Senem ellerini havada birbirine çarparak âdeta koşar adımlarla yanımıza geldi.

Mustafa, onu da kollarının arasına çekip başının tepesine bir öpücük kondurduğunda tıpkı eski günlerdeki gibi olduğumuzu anladım. Bu davranışıyla Mustafa, Senem'e resmen beyaz bayrak sallamıştı. Artık onların da arasının zamanla bir şekilde düzeleceğine inancım tamdı.

Demir, Batuhan ve Emre'nin yanından ayrılarak yanımıza yaklaştığında Senem ve Mustafa'nın kollarının arasından çıkıp doğrudan ona doğru ilerledim. Kollarımı boynuna dolayıp etraftaki kalabalığa aldırmadan dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. *Sonuçta görmedikleri bir şey değildi.*

Demir'in kolları arasında birden, "Seni çok seviyorum Demir Gürsoy," dediğimde Demir aniden öksürmeye başladı ya da öksürür gibi yaptı. Kollarımı hemen onun boynundan çekerken, "Yavaş gel kızım!" dedi isyan eder gibi. *Benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi?*

"Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, sadece benim bünye pek alışık değil," diyerek haylaz bir gülümsemeyle mırıldandığında omzuna bir tane sertçe indirdim.

"Çok gıcıksın ama Demir!" diye sızlandığımda beni yeniden belimden yakalayıp kendine çekti. Ben de omuzlarına tutundum.

"Sen onu bunu bırak da Devrim Amca'dan izin aldın, değil mi?" diye sordu.

Bu gece zaten Demir'de kalacaktım ama Demir pazartesi İstanbul'a gideceği için bütün hafta sonunu birlikte geçirmek istedik. Üstelik yarın diğerleri de bize katılacak ve Demir'in evinde sinema gecesi yapacaktık. Bu yüzden de Devrim Amca mekândan ayrılmadan önce ondan küçük bir izin koparmaya bakmıştım.

"İzin aldım ama bu durumun sıklaşmamasını söyledi."

"Artık onu bilemeyeceğim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru kurnazlıkla.

Ben de bundan biraz şüpheliydim çünkü gün geçtikçe Demir'den bir saniye olsun ayrı kalmak istemiyordum. Bütün günlerimi, saatlerimi sadece onunla geçirmek istiyordum. Sanki onu sevdiğimi söyledikten sonra her şeyi çok daha yoğun bir şekilde yaşamak istediğimi fark ediyordum. Hatta şimdi bile bu partiyi sonlandırıp sadece onunla yalnız kalmak istiyordum. Ona doyasıya sarılmak, onu çekinmeden, utanmadan rahatça uzun uzun öpmek istiyordum.

İyice yanına sokulup dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırarak, "Acaba rahat edebileceğimiz başka bir yere mi gitsek?" diye fısıldadım. Demir'in gözleri söylediklerimle irice açıldı ve hatta dudakları da şaşkınlıktan aralandı.

"Nisa Hanım, bakıyorum da iyice kabak çiçeği gibi açıldınız. On sekiz olmak pek bir yakıştı size."

Benimle yine dalga geçtiğinde kollarının arasından hızla çıktım. Söylenmeden edemedim. Ben burada onun hoşuna gidebilecek birkaç cümle söylüyordum o ise hemen bir cıvıklık yapma peşindeydi.

"Ay! Sen de hemen arsızlaş zaten! Hemen bir cıvıklık yap! Hiçbir fırsatı kaçırma!"

"Gel buraya, gel."

Beni belimden yakalayarak kollarının arasına tekrar çekerken başta direnir gibi numara yaptım ama sonra kendimi onun göğsüne yaslanırken buldum. Tam da bu sırada DJ'in yanındaki Oğuz'u fark ettim. Mikrofonu eline alarak bize ama daha çok hâlâ Mustafa'nın kolları arasında olan Senem'e bakıyordu.

"Bu geceyi harika bir şekilde sonlandırmak adına şimdi söyleyeceğim şarkı, bu şahane iki kız için ama en çok da bu gecenin muhteşem mimarı Senem için."

Mekânda büyük bir alkış Oğuz için koparken Senem'in yüzü utançla kızardı ve elleriyle sürekli gülümseyen ağzını kapattı. Oğuz, ona bakarak göz kırptı ve sonra hem elektronik gitarı eline aldı hem de mikrofonun arkasına geçip müzisyenlere bir şeyler mırıldandı.

Bir anda ortam Senem'le her nakaratını ezbere bildiğimiz ve Senem'in o en sevdiği şarkının melodisiyle dolmaya başladı. Aynı anda kocaman açılmış gözlerimizle birbirimize baktık. İkimiz de kollarının arasında olduğumuz beyleri arkamızda bıraktık ve el ele tutuşarak yerimizde zıplayıp şarkıyı Oğuz'la birlikte aynı anda bağırarak söylemeye başladık.

"Ben, bir zaman kaybıyım.

Beni boş ver hocam.

Düşlerimden geçenleri,

Kitaplarda bulamayacağım."[36]

Daha harika bir doğum günü geçirebilir miydim? Hiç sanmıyordum.

Kesinlikle çakır keyiftim. Hayır, düzeltiyorum. Kesinlikle sarhoştum ve sürekli kıkırdıyordum. Hatta hıçkırıyordum.

Dans etmekten dolayı iyice dağılmış ve bozulmuş olan saçlarımdan ince bir tutam alarak Demir'in ensesine sürttüm. Huylanırken dişlerinin arasından, "Rahat dur," diye kıkırdayarak tısladı ama elbette onu dinlemedim. Rahat durmadım. Kahkaha atıp saçlarımı ensesine sürtmeye devam ettim.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama çok geç olduğunun farkındaydım. Parti bitmişti. Herkes dağılmıştı. Yakup Abi, gelip Senem'i alarak eve götürmüştü. Biz de Demir'in evine gelmiştik ve onun kapısının önündeydik. Demir anahtarlarla kapıyı açmak için uğraşıyordu ama ben birazcık ona izin vermiyor olabilirdim.

Kapıyı hâlâ açamamışken, "Apartmandakilerin bizden şikâyetçi olmalarını istemeyiz, değil mi sevgilim?" diye tatlı tatlı sordu. Umursamaz bir tavırla omuz silktim.

"Apartman Suat Amca'nın bir kere. Hele bir şikâyetçi olsunlar. Bak ben onlara ne yapıyorum?" İşaret parmağımı havada sallarken "Ayrıca şu an hiçbiri inan bana hiç umurumda bile değil," diyerek ağzımı resmen yayarak konuştum. Demir bu ayakta duramayan hâlime kahkaha attı.

"Evet, bunun gayet farkındayım," dedi ve sonunda anahtarları çevirerek kapıyı açmayı başardı.

Kapıyı açtığı gibi kendimi onun üstüne attım. Bütün irademi, direncimi kaybettim. Ayağımdaki topuklulardan hızla kurtularak siyah ceketinin yakalarından tutup dudaklarımı onun dudaklarının üstüne bastırdım. Büyük bir istekle, arzuyla onu öpmeye başladım. Dudakları aralanarak benim dudaklarımı kendi dudaklarının arasına aldı. Beni öyle tutkulu öptü ki yere düşüp bayılacağımı zannettim ama Demir elbette buna izin vermedi. Beni belimden yakalayıp daha sıkı tuttu. Tek ayağıyla kapıyı arkamızdan kapattı, sırtımı birden duva-

[36] Feridun Düzağaç'ın *Boş Ders* şarkısının nakaratıdır.

ra yasladı. Sırtım soğuk duvarla buluştuğunda Demir'in sıcak nefesi boynumdaydı. Islak öpücüklerini boynuma doğru bırakırken bütün bedenim onun sıcacık nefesleri eşliğinde titredi. Bir eliyle bacağımı tutup beline sardığında gürültülü bir nefes bıraktım. Vücudumdaki adrenalini durduramıyordum. Demir'in başını tutup ellerimi saçlarının arasından geçirerek onu daha istekli öpmeye başladım.

Kesik kesik nefesler alıp verirken benden uzaklaşıp, "Bir su içmem lazım," diyerek geri çekildi. Hemen eline yapıştım.

"Hayır, hayır. Gitme," diye sızlanırken onu engellemek ve tekrar üstüme çekmek istedim. Geriye doğru sırtımı yaslayayım derken o an yatak odasının kapısının açık olduğunu hiç fark etmedim. Dengede duramayıp popomun üstüne düştüm. Demir'i de elinden tutup kendi üzerime düşürdüm. İkimiz de yere düşmenin verdiği sersemlikle gür bir kahkaha patlattık. Sonra Demir biraz üstümde doğrulmaya çalışarak gözlerimin önüne düşen saçları geriye doğru attı. İçimi titreten sesiyle, "Ne geceydi ama," diye fısıldadı.

"Gerçekten harika bir geceydi," diye mırıldanarak onu onayladım. Demir, elimden tutup beni ayağa kaldırdı ve birlikte yatak odasının ortasına doğru ilerledik.

"Sevgilim, benim gerçekten su içmem lazım," dediğinde yine onun eline yapıştım.

"Hayır, gitme."

"Sen çok fena bir şey oldun. Bak, benden söylemesi."

"Pek de rahatsız görünmüyorsun ama," dedim pişkinlikle.

"Deli misin? Nasıl hoşuma gidiyor, bir bilsen!" Sesi derinleşip boğuklaştı ve içimi çok garip bir şekilde huylandırdı.

"Hayatımın en güzel iki gününü geçirdim. Senin sayende, Senem'in sayesinde. Ölecek miyim acaba? Son günlerim mi bunlar?" diye alayla konuştuğumda Demir hemen eliyle ağzımı kapattı.

"Ağzını bantlayacağım ama birazdan." Elini yavaş yavaş dudaklarımın üzerinden çekerken avucunun içini öptüm. Büyük bir minnetle, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu kez de işaret parmağını dudaklarımın üstüne bastırdı.

"Bir daha bu dudaklardan teşekkür falan işitmek istemiyorum. Teşekkür yabancılara edilir," diyerek göz kırpıp bana arkasını döndüğünde tekrar elini tuttum.

Demir onu artık bırakmamı istercesine, "Güzelim, gerçekten kendime su alacağım. Eğer istersen sana da getireyim," dediğinde başımı hızla sağa sola doğru salladım. *İstediğim su değildi.*

"Su istemiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Tamam, ne istiyorsun? Söyle, onu getireyim o zaman."

Dudaklarımı ıslatarak, "Demir, ben seni istiyorum," dedim bir çırpıda.

Alkolün etkisinden miydi bilmiyordum ama bütün gece bunu düşünmekten, ikimizi aklıma getirmekten kendimi alamamıştım. Çok garip bir dürtüydü ama kesinlikle beni çok heyecanlandıran bir dürtüydü. Bu yüzden iki elini de sıkıca tutup gözlerimi onun gözlerine diktim.

"Benim için o kadar şey yapıyorsun ki... Ben de senin için bir şeyler yapmak istiyorum." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına doğru fısıldadım.

"Yaptın zaten. Beni sevdiğini söyledin. Dahası olabilir mi?"

"Ama istiyorum."

"Ne istiyorsun?" Tek kaşını kaldırarak yine o erkeksi, boğuk sesiyle fısıldadı.

Aramızdaki mesafeyi iyice kapattım. Ona daha da sokuldum. Üzerindeki ceketi yavaşça sıyırıp çıkardım ve yere attım. Ellerim doğrudan siyah gömleğinin düğmelerine giderken gözlerim onun gözlerinin üzerindeydi. Kanımda pompalanan adrenalini, içimdeki arzuyu durduramıyordum çünkü bu kez gerçekten istiyordum. Bu kez çok başka hissediyordum. Kendimi durduramıyordum. Ellerimi Demir'in üstünden çekemiyordum. Eğer bir gün bunu yaşayacaksam yalnızca Demir'le olmalıydı ve ben bunu şimdi yaşamakta kesinlikle sakınca görmüyordum. Sonuçta artık on sekizdim. *Değil mi?*

Demir bir anda elimi tutup beni durdurduğunda gözlerimin içine belirsizlikle baktı. O geceyi aklıma getirdim. Mersin'den döndüğüm geceyi, bana söylediklerini... Bana, *"Gözlerini açarak beni istediğini söyle,"* demişti. Şimdi kesinlikle öyle yapacaktım.

"Gözlerim açık," dedim başımı dik tutarak.

"Bunu gayet iyi görebiliyorum," dedi yüzündeki muzır bir gülümsemeyle.

"Artık on sekizim."

"Bunu da biliyorum."

"Reşidim," dediğimde karamel gözleri öyle bir parladı ki... Heyecanlandığını hemen fark ettim.

"Evlenelim mi?" diye heyecanla ve bir o kadar da alay eder gibi soluduğunda bir tane omzuna indirdim. Böyle bir ânı bozduğuna gerçekten inanamıyordum.

"Demir ya!" diye bağırırken dudaklarını birbirine bastırdı ve yüz ifadesini bu kez sabit tutmaya çalıştı.

"Devam et," dediğinde ellerimi tutmayı bıraktı. Gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtım ve kararlılıkla onun gözlerine baktım.

"Ben... istiyorum. Ben seninle olmak istiyorum. Yani gerçekten istiyorum," diye itiraf ettiğimde belimden beni öyle sıkı bir şekilde tutup kendine bastırdı ki bir an nefesimin kesildiğini düşündüm. Beni bir anda öyle sert bir şekilde öptü ki nefes almayı unuttum. Dudaklarının baskısı bu kez kesinlikle yumuşak değildi. Aksine sert ve tutkuluydu. Çok hazırlıksız yakalandım. Aklım durdu. Hiçbir şey düşünemez oldum. Kollarının arasında beni tutmasaydı mutlaka yere düşer, bayılırdım. Demir geri çekildiğindeyse tamamen sersemlemiş bir hâlde ona baktım. Fakat birden aramıza mesafe koydu. Benden iyice uzaklaşıp ellerimi tuttu ve ellerime küçük, zarif öpücükler bıraktı.

"Nisa'm," dedi adımı bastırarak gözlerimin içine bakıp.

"Şu an ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin. Bunu istediğini, gerçekten istediğini gözlerindeki arzudan, şehvetten bile görebiliyorum. Ama daha çok küçüğüz sevgilim. Biliyorum, bu tecrübeleri ben daha öncesinde yaşadım ama eğer yolumun sana çıkacağını bilseydim, inan bana hiç yaşamamayı dilerdim. Bütün ilklerimi yalnızca sana saklardım. Bilmelisin ki söz konusu sen olduğunda ben her şeyi en doğru şekliyle yapmak istiyorum. O yüzden acele etmeyelim. Olur mu?"

Gözlerim onun hassasiyeti karşısında yaşlarla doldu. Demir, hâlâ ellerime öpücükler bırakırken, "Yani bekleyelim mi diyorsun?" diye sordum kısık bir ses tonuyla.

"Evet, sevgilim. Evet, Kutup Yıldızı'm. Aynen öyle diyorum."

"Bekleyelim o zaman," dedim direkt kabullenerek. Demir'e karşı koymamın imkânı yoktu.

"Şimdi gömleğimin düğmelerini açmaya devam et bakalım," dediğinde kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. *Daha şimdi, biraz önce bana bekleyelim dememiş miydi bu çocuk?*

"Ama sen şey dedin..." Cümlemi bitiremedim çünkü Demir sanki çok komik bir şey söylemişim gibi gür bir kahkaha patlattı.

"Aklından geçen şey olmayacak. Ben de kendimi fesat zannederdim. Nisa Hanım, siz gerçekten çok fena bir şey oldunuz ama. Bir yaş daha aldığınızdan olsa gerek."

"Ya Demir!" diye sızlanırken bu kez direkt göğsüne doğru vurduğumda dişlerinin arasından acıyla sızlandı. Endişelendim. "Ne oluyor?" diye telaşla sordum. Demir'in gözleri kurnazlıkla parladı.

"Gömleğimi aç da kendin gör."

Ellerimle yeniden gömleğinin düğmelerine uzandım ve hızlı hızlı açmaya başladım. Düğmelerin yarısına bile gelmeden göğsünde, kalbinin tam üstünde bir sargı bezine rastladım. *Allah'ım! Ne yapmıştı bu çocuk kendine?*

"Bu ne?" diyerek korkuyla sordum.

"Yavaşça bandı kaldır," dedi Demir.

"Ne yaptın göğsüne? Bir şey mi oldu?" Sesim titredi. Korkum daha da alevlendi.

"Dediğimi yap ve yavaşça bandı kaldır. Hâlâ biraz canım acıyor."

Dediğini yaptım ve yavaşça bandı kaldırdım. Ağzım açık kaldı. Gözlerime inanamadım. Sanki kalbimin durdurduğunu düşündüm. Derin bir nefes alıp yavaşça elimi oraya doğru uzattım. Gerçekliğiyle daha da çok sarsıldım. Titremeye başladım. Yavaşça kalbinin üstünü okşadım çünkü orada aslında *ben* vardım. Demir'in kalbinin tam üstünde küçük ayı takım yıldızıyla birleşmiş kocaman bir *Kutup Yıldızı* dövmesi vardı.

"Demir ama bu..." Konuşmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"Ben anlattım, Senem çizdi." İtirafıyla başımı kaldırıp dikkatle ona baktım ve o anı hatırladım.

"Yani o çizim...

"Bu çizimdi," diyerek sözümü tamamladı. Demir'le Senem'in benden sakladıkları çizim meğerse Demir'in dövmesinin çizimiydi.

"Artık yüreğimin tam üstündesin, *Kutup Yıldızı*. Zaten içindeydin ama şimdi tam üstünde de taşıyorum seni."

Gözlerimden yanaklarıma yaşlar yavaş yavaş akarken buna inanamıyordum. Demir'in sevgisi karşısında bir kez daha mağlup edilmiştim ama bu yaşadığım en güzel mağlubiyetti. Fakat bir anda Mersin'de olanları, Kız Kalesi çevresinde gezinirken bana söylediklerini hatırladım.

"Ama Demir... Sen iğneden korkardın. Mersin'de olanları hatırlamıyor musun? Dövme yaptırmaktan çok korktuğunu söylemiştin."

"Korkuyorum. Bu değişmedi ama seni kalbimin üstünde taşıyacaksam ben her korkuyu göğüslemeye, bütün iğneleri yemeye dünden razıyım."

İzlediğim bütün o romantik filmler, diziler, okuduğum bütün kitaplar kesinlikle şu anın yanında fasa fiso kalıyordu. Hayatımın hiçbir anında kendimi bu kadar özel hissetmemiştim. Bu kesinlikle bir rüya olmalıydı. Demir Gürsoy, bir rüyaydı ve ben o rüyadan hiç uyanmak istemiyordum. Hayatım tam da şu an sona erse asla üzülmezdim sanırım. Demir'in kolları arasında güzel bir ölüm olurdu diye düşünürdüm.

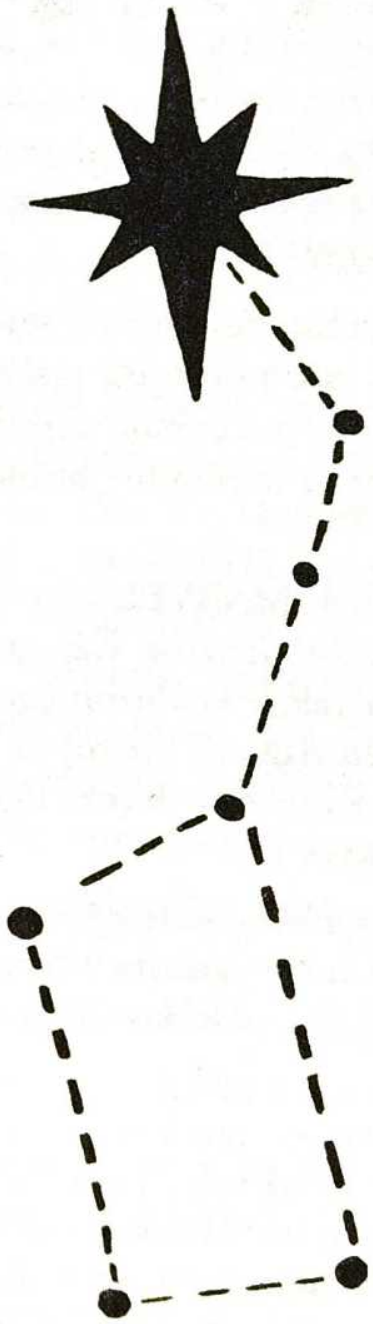
"Sen gerçekten kalbe zararsın Demir Gürsoy," diye fısıldadım gözlerimden yaşlar yanaklarıma akmaya devam ederken. Demir, aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni yeniden kollarının arasına çekti.

"Duygularımız karşılıklı Nisa Altun."

Kollarımı yeniden büyük bir mutlulukla onun boynuna dolarken gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmadım. Artık hiç çekinmeden, utanmadan ve hatta daha çok üzerine basarak söyleyecektim ona olan sevgimi.

"Seni çok seviyorum," dediğimde dudakları kıvrıldı ve yine gözlerimin içine muzır bir edayla bakıp sırıttı.

"Güzel, çünkü ben de seni çok seviyorum."

Demir'in Dövmesi

19. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Çok Aşık*

♪ *Çağatay Ulusoy – Mutlu Sonsuz*

Demir Gürsoy'dan...

"Cipsler hazır. İçecekler hazır ama Batuhan bira istemişti. Bira yok. Mısır? Mısır patlatmadım!"

Nisa, kendine has o çocuksu heyecanıyla mutfağımın içinde dört dönerken yaptığım tek şey sırtımı duvara yaslayarak onu izlemekti. Asla yardımcı olmuyordum. Heyecanının, coşkusunun arasında nasıl cıvıl cıvıl olduğunu görüyor ve bunun hiç bitmemesini dileyerek sadece onu izliyordum.

Üzerinde kocaman harflerle MARVEL yazan açık mavi, kapüşonlu aslında bana ait olan bir kazak vardı. Kazağımın boyu dizlerinin biraz üzerinde bittiği için bacaklarında uzun çorapları dışında hiçbir şey yoktu. Saçlarını tepeden dağınık bir topuz yaparak toplamıştı. Sadece güzel değil, aynı zamanda da çok çekici görünüyordu. *İç geçirecek kadar çok çekici görünüyordu.*

Yarın sabah erkenden İstanbul'a gideceğim için Nisa bugün için dün akşam Devrim Amca'dan izin almıştı. Hatta bu sabah kahvaltıdan hemen sonra bir eve uğrayıp okul kıyafetlerini ve okul çantasını da yanına almıştı.

Bugün artık gelenekselleşmiş olan sinema gecelerimizden birini yapacaktık. Tatilin son günlerinden bu yana iki haftada bir benim evimde buluşur ve bir film açıp izleyerek hep birlikte vakit geçirirdik. Bu sinema gecesine genellikle Bahar, Batuhan, Emre ve diğerleri de dahil olurdu. Hatta birazdan geleceklerdi. Gelirken semte uğrayıp Senem'i de alacaklardı. Aslında Can ve Gökçe de bu akşam bize eşlik edecekti ama dünden dolayı çok yorgun oldukları için bu akşam bize katılamayacaklardı.

Nisa, hâlâ mutfağımda dört dönerek mısır arıyordu. Aslında mısırım yoktu ama o mutfağımın içinde böyle koşuştururken öyle he-

yecanlı ve sevimli görünüyordu ki onu engelleyemiyor ya da durdurmuyordum. Sadece sessizce onu izlemeye devam ediyordum çünkü garip bir şekilde sanki bütün bu mutluluk dolu anların bozulmasından çok korkuyordum.

Dün, dünde kalmıştı. Muazzam bir parti, harika bir gece geçirmiştik ama bu sabah yeni bir gün için gözlerimi araladığımda kendimi dün gibi heyecanlı ve mutlu hissetmiyordum. Şüphelerim, korkularım, aklıma getirdiklerim bir zehir gibi içime işleyip beni ele geçiriyordu. O kadını, aklımdan bir türlü söküp atamıyordum. Üstelik onu dün parti mekânın dışında da gördüğümden aklımdan atmam hiç mümkün değildi.

Nisa, dün mumlarını Senem'le birlikte üflerken sanki içime doğmuş gibi bir ara bakışlarımı dışarı doğrultmuştum ve o kadını yine Nisa'yı izlerken görmüştüm. Bir an gördüğüm şeyin aslında bir düş olduğunu zannetmiş ve gözlerimi kırpıştırmıştım ama hayır, kesinlikle düş görmemiştim. Kadın, bizi takip etmiş olmalıydı. Nisa mumları üfleyene dek orada beklemiş, gizlice onu izlemişti. Bir an kendimi kaybedip dışarı fırlayacaktım ama o an herkesin dikkatini çekeceğimi düşünerek yine bu isteğimden vazgeçmiş ve göz açıp kapayıncaya dek kadının ortalıktan kaybolmasına göz yummuştum.

Nisa, eli boş bir şekilde sızlanarak bana dönüp, "Evde mısır yok," dediğinde düşüncelerimden arınmaya çalışarak ve hiçbir şey belli etmeyerek pişkinlikle gülümsedim.

"Biliyorum zaten," dedim yüzsüzlük yaparak.

"Demir! Burada arıyorum o kadar."

Karşımda öyle tatlı bir şekilde çemkiriyordu ki öylece omuz silkip onu izlemeye devam ettim. Artık bakışlarım nasıl bir derinlikteyse Nisa yanıma yaklaşıp, "Bak, yine dalıp gidiyorsun. Sabahtan beri böylesin. Ne oluyor? Canını sıkan bir şey mi var?" diyerek endişeyle sordu. Kollarımı cesaret vermek ister gibi sıvazladığında hiçbir şey diyemedim. Ağzımı açıp ona tek kelime edemedim. Kendimi böyle sürekli diken üstünde hissediyordum ama yine de hiçbir şey diyemiyordum. Ona, o kadından bahsetmek istemiyordum. Bahsetmeyecektim.

"Sadece bu şirket işleri beni şimdiden çok korkutuyor. Düşünmeden edemiyorum," dedim fısıltıyla.

Aslında söylediğim şey yalan değildi ama tam olarak gerçek de sayılmazdı. Belki de şu an şirket işleri en son düşüneceğim şeydi. Nisa'yı böyle yalnız bırakıp yarın sabah babamla İstanbul'a gitmek hiç istemiyordum. Sadece söz verdiğim için karşı çıkamıyordum, o kadar.

Nisa, gözlerime derince bakarken, "Sence başarabilir miyim?" diye sordum başka şeylerden şüphelenmesini istemeyerek ve konuyu başka bir tarafa çekmeye çalışarak.

"Ben senin harika işlere el atacağını ve harika bir iş adamı olacağını düşünüyorum. Yani, evet, başaracaksın," derken çok ciddiydi. Gülümsemeye çalıştım.

"Öyle mi?"

"Demir, Suat Amca'yı gözlerimin önüne getiriyorum. O, işinde çok başarılı. Seninle çoğu kez konuştuk bunu. Şevket Abi, Suat Amca, sana her konuda yardım edeceklerini söylediler. Bak, eğer aklında gelecek için başka planlar varsa, seni asla etkilemek istemiyorum ama bence artık aldığın kararı kabullenmeye başlamalısın. Harika bir iş adamı olacaksın. Ben, bundan çok eminim."

Kollarımı güvenle sıvazlamaya devam ederken burnunun ucundan öpüp, "Sen olmasan ne yapardım ben?" diye mırıldandım. Aklım kesinlikle dağılmıştı ve şu an tek düşündüğüm şey sadece Nisa'nın tatlı tatlı gülümsemesiydi.

"Şanslıyız ki bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceksin çünkü ben, sen de istediğin sürece hep senin yanında olacağım. Attığın her adımda, her başarında senin elini sıkıca tutacağım."

Böyle bilmiş bir edayla konuşunca çok daha çekici ve hatta seksi görünmüştü gözlerime. Belinden yakalayıp onu aniden kendime çektiğimde dudaklarını ısırdı.

"Yalnız, sen saçlarını böyle tepeden topuz yapınca ve bir de üstüne üzerinde benim kazağım olunca acayip çekici bir şey oluyorsun." O tatlı kıkırtısı kulaklarımı doldurup beni rahatlatırken omzuma doğru hafif bir şekilde vurdu.

"Ya şapşal, ben ne diyorum sen ne diyorsun? Daha iyi misin?"

Kollarını boynuma dolayarak bana o iri, kahverengi gözleriyle umut dolu baktığında belindeki ellerim sıkılaştı. Karşı koymasına fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. Uzun uzun, tadını çıkarırcasına, onu hiç bırakmak istemezcesine öptüm.

Geri çekilip, "Artık çok daha iyiyim," diye fısıldadığımda yüzündeki gülümseme masum bir utangaçlığa dönüştü. Yanakları kızarmaya başladı. Yanaklarını okşadığımda sıcacık olduğunu fark ettim. Bir anda neden bu kadar utandığını anlayamadım çünkü bunu ilk kez yaşamıyorduk.

"Sanırım, Devrim Amca haklı," dediğinde tek kaşımı kaldırarak ona kuşkuyla bakmayı sürdürdüm. Ağzından çıkanlar sanki bana küçük bir ipucu verir gibiydi.

"Ne konuda?"

"Senin evinde kesinlikle çok sık kalmamalıyım," diyerek dürüst oldu. Gözlerini kaçırırken yine dudaklarını ısırdı ve bu hâliyle bana dün geceyi hatırlattı.

Nisa'nın yanımda artık daha rahat olması çok hoşuma gidiyordu ve üstelik beni istediğini gerçekten gözlerinden, bedeninin verdiği tepkilerden görebiliyordum. Sadece acele etmek istemiyordum. Onunla ilgili her şeyi en doğru ve en anlamlı hâliyle gerçekleştirmek istiyordum.

"Yoksa kendini tutamamaktan mı korkuyorsun?" Meydan okumama karşılık yine gözlerimin içine bakamadı. Bu zaten cevabın ne olduğunu gösteriyordu. *Kesinlikle kendini tutamayacağını düşünüyordu.*

"Demir," diyerek adımı fısıldadığında onu daha fazla utandırmak istemedim. Konuyu hemen değiştirip rahatlamasını sağlamak istedim.

"Yarın benimle gelmeni öyle çok isterdim ki."

O yabancı kadın, Nisa'nın çevresinde bir gölge gibi dolanırken bunu gerçekten çok isterdim. Nisa'yı buradan uzaklaştırıp yanımda götürmek isterdim ama okuluna çok bağlıydı. Cuma günkü kaçamağımızdan sonra onu buna zorlayamazdım.

"İnan bana, bunu ben de çok isterdim ve okul olmasa mutlaka seninle gelirdim ama olsun, sık dişini. Yarın çok güzel şeyler olacak ve sen, bana harika haberlerle geri döneceksin," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. Ben de bundan başka hiçbir şey istemiyordum. Yarının göz açıp kapayıncaya kadar geçip bitmesini ve günün sonunda kendimi Nisa'nın kollarının arasına bırakmayı diliyordum.

"Bu arada, film hakkında hiçbir fikrim yok. Hatta spoi falan da almadım ama sonu mutsuz biterse fena kapışırız bak, haberin olsun."

Konuyu bir anda bambaşka bir yere bağlayıp dağıttığında bundan daha rahatladığım bir an kesinlikle yoktu. Nisa'nın karşısında kendimi sürekli diken üstünde hissetmek beni epey rahatsız ediyordu.

"Seninle kapışmaktan daha zevk alacağım başka bir şey olamaz," diyerek yeniden onu öpmek için dudaklarına uzandım ama bu sırada evimin kapı zili çaldı. *Ne harika zamanlama ama (!).* Zaten misafirlerimizin başka bir zamanı bulmasını da bekleyemezdim.

"Geldiler," diyerek Nisa yanımdan ayrılıp mutfaktan çıktı. Kapıyı açmak için koridorda hızlı adımlarla ilerlerken ben de onu takip ettim. *Başlasın bakalım şu sinema gecesi...*

"Ben bu aşkın bütününü göze alıyorum. Senin bütün ömrüne talibim."

Bu akşam izlediğimiz film, *Delibal*'dı[37] ve şu an bir evlenme teklifi sahnesini izliyorduk. Nisa, Senem ve Bahar, koltuğun önünde, yerdeki minderin üzerinde yan yanaydılar. Nisa, başını Senem'in dizlerine yaslayarak filmi izliyordu. Batuhan, Bahar ve Senem'in arasına girmiş, sürekli onlarla uğraşıyordu. Daha doğrusu Oğuz'la çıktığı için Senem'e sürekli laf çarpıtıyordu.

Nisa, "Çok tatlı bir sahne değil miydi?" diyerek heyecanla mırıldandığında ben filmi izlemek yerine sadece ona bakıyordum. Yüzündeki her ifadeyi, her ayrıntıyı tek tek izliyor, hafızama kazıyordum. Gülümsediğinde nasıl hayat dolu olduğunu görüyordum ve o gülümsemenin silinmesini hiç istemiyordum.

---

[37] Başrollerini Çağatay Ulusoy ve Leyla Lydia Tuğutlu'nun paylaştığı 2015 yapımı Türk filmidir.

Kimseyle onun gibi olamayacağını çok iyi biliyordum. Ona bakıyordum ve sadece hayatımla ilgili gelecek planları yapıyordum ama şimdi... Şimdi onu bir gün kaybedecek olmanın korkusuyla yaşıyordum. *Aklımdan o kadını asla uzaklaştıramıyordum.*

Batuhan, "*Iron Man*, bak yengemin çok hoşuna gitti o sahne. Senden de aynen öyle bir evlenme teklifi bekliyoruz, haberin olsun," dediğinde Nisa, Senem'in dizlerinden uzanarak bir tane Batuhan'ın omzuna geçirdi. Bense sessizliğimi koruyarak onların didişmesini izlemeye devam ettim. Filmin ortalarını geçmiştik ve sonunu asla bilmiyordum ama umarım mutsuz bitmiyordur. Nisa'nın üzülmesine dayanamazdım.

"Neyin var senin?"

Duyduğum sesle kendime gelmeye çalışırken hemen yanımda oturan Emre'ye döndüm. Endişeyle gözlerimin içine baktığında artık biriyle konuşma ihtiyacı hissettim. Yoksa patlayacaktım ya da kafayı yiyecektim. Emre, benim en yakın arkadaşımdı. Dostumdu. Bu konuyu kesinlikle onunla konuşabilirdim.

Bahar, sanki Emre'nin sesini duymuş gibi başını çevirip birden ela gözlerini bizim üzerimize kenetledi. Onun meraklı bakışlarından hemen kurtulmak istedim çünkü biliyordum ki asla yakamı bırakmazdı.

"Bir dışarı çıkalım mı?" diye sordum Emre'ye sessizce. Başını aşağı yukarı doğru salladı. Kimseye bir şey belli etmemeye çalıştı. *Bahar dışında tabii.*

Oturduğum koltuktan ayağa kalkarak, "Kızlar, dolapta kola bitmişti. Biz bir Emre'yle markete gidip geliyoruz," dedim. Fakat bunu dememle hemen Bahar da oturduğu yerden kalktı.

"Ben de geliyorum," dediğinde ona gözlerimi devirdim. *Bir kez de yanılt be kıvırcık.*

"Bahar, sen yalnız bırakmasan mı kızları?" diyerek dişlerimin arasından konuşup burada kalmasını ima ettiğimde bana gözlerini kısarak gülümsedi.

"Yalnız kalır mısınız kızlar?" Doğrudan Senem ve Nisa'ya bakarak sordu. *Kurnaz!*

"Yoo," dediğinde Nisa, Bahar zafer kazanmış gibi bana bakarak sinsi bir şekilde gülümsedi. *Zaten Bahar'ın peşimize düşmeyeceğini zannederek neden zaman kaybediyordum ki? Resmen büyük yanılgıydı.*

"Ben de geliyorum. Bir sigara içerim," diyerek Batuhan da ayaklandığında iyice sinirlendim. Kızları evde tek başına bırakmak gerçekten istemiyordum.

"Kızlar, korkmazsınız, değil mi?" diye sorduğumda Nisa içtenlikle gülümsedi ve bize âdeta *kış kış* der gibi elini salladı.

"Hayır, iyiyiz biz. Merak etmeyin."

Gülümsemeye çalışarak başımı onu onaylarcasına salladım ve diğerlerine gitmemiz gerektiğine dair koridoru işaret ettim. Beraber koridora çıkıp vestiyerdeki ceketlerimizi alarak üzerimize geçirdik. Ardından daireden çıkıp merdivenlerden aşağıya indik. Binayı arkamızda bırakarak caddeye çıktık. Hava ayaz ve bayağı sertti bu gece.

Batuhan cebindeki sigara paketini çıkardı ve içinden bir tane alıp dudaklarının arasına götürerek ucunu yaktı. Tam sigaradan bir nefes çekecekti ki sigarayı onun dudağından kapıp önce ben bir nefes çektim çünkü buna tam da şu an çok ihtiyacım vardı. Pek sigara içen biri değildim ve Bahar da bunu biliyordu. Gözleri kocaman açılarak, "Dökül çabuk. Ne oluyor?" diye endişeyle sordu.

"Siz de fark ettiniz mi bilmiyorum ama Demir'de dünden beri bir şeyler var," dedi Emre bana bakıp Batuhan ve Bahar'la konuşarak. Batuhan yeni bir sigara yakarken ben de elimdeki sigaradan bir nefes daha çektim. Bahar, sanki daha da endişelenmiş gibi beni sessizce izlemeyi sürdürdü.

"Bu akşam da bayağı sessizsin. Sana ne oluyor gerçekten Demir?" diye devam etti Emre. Sanki ayakta durmakta güçlük çekiyormuşum gibi sırtımı önce bir yere yaslamak istedim fakat yapamadım. Yere yığıldım ve kaldırım kenarına çöküp oturarak elimdeki sigaradan bir nefes daha çektim.

Bahar, "Demir? Ne oluyor? Anlat artık. Korkutma insanı," diye bağırarak önce üstüme geldi, sonra o da benim gibi yere çöküp elimdeki sigarayı aldı ve yere atıp söndürdü. Havanın soğukluğu burnu-

mu ve boğazımı yakarken derin bir nefes alıp verdim ve sonra zar zor konuşmaya çalıştım.

"Dün bir şey oldu ve ben aklımdan bir türlü çıkaramıyorum," dedim sessizce.

"Ne oldu işte? Korkutmasana insanı!" Bahar, bağırmaya devam ederken elimle yüzümü sıvazladım. Ensemdeki saçları çekiştirdim. Kendime gelmek istedim ama olmuyordu, bir türlü kendime gelemiyordum.

"Partiye gelmeden önce biz Nisa'nın hazırlanması için eve uğradık."

"Eh, biz bunu zaten biliyoruz," dedi Bahar sitem edercesine.

"Bahar, bir sus da çocuk anlatsın," diyerek Batuhan, Bahar'a çıkıştığında önce gözlerimi kapadım ve sonra yine derin bir soluk aldım. Ardından işin aslını anlatmaya başladım.

"Nisa, hazırlanmaya başlamadan önce annemle babam hediyesini vermek istedi. Beni de hediyeyi getirmem için arabaya gönderdiler. Sokağa çıktım ama sonra başka bir şey fark ettim. Devrim Amcaların evinin önünde yabancı bir kadın vardı. Annem yaşlarındaydı ve bahçeyi izliyordu. Daha doğrusu aslında Nisa'yı izliyordu."

"Eeee?" diye sordu Batuhan söylediklerimden hiçbir şey anlamayarak.

"Anlamadınız mı?"

"Siktir!" dedi birden Emre her şeyi yine herkesten önce anlayarak.

"Yapma! Yoksa..." diyerek telaşla takip etti onu Bahar. Batuhan ise sessizliğini koruyup bizi dinlemeyi sürdürdü ama artık o da neyin ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Ben de çözülmüş, her şeyi bir çırpıda onlara anlatmıştım.

"Bilmiyorum, Allah kahretsin ki hiçbir şey bilmiyorum! Kadının öyle dikkatle bahçeyi izlediğini görünce yanına gittim. Neden bahçeyi izlediğini falan sordum ama bana saçma bir şekilde Nisa'nın kardeşim olup olmadığını sordu. Anlam veremedim. Şaşırdım. Aklım durdu o an. Hiçbir şey diyemedim, düşünemedim. Sonra kız arkadaşım olduğunu söyledim ve tavrı bir anda daha da değişti. Zaten aşırı tuhaf birine benziyordu. Cevabımdan sonra gitmek istedi ama buna

hemen izin vermedim. Kolundan tuttum, bırakmak istemedim ama sonra kadın onu bırakmam için resmen bana yalvardı. Öyle bir ses tonuyla konuştu ki dayanamadım. Bıraktım. Gitmesine izin verdim. Sonra aynı kadını dün doğum günü partisinin gerçekleştiği mekânın önünde de gördüm. O beni fark etmedi ama ben onu fark ettim. Nisa mumları üfleyene dek orada bekledi. Sonra da yine çekip gitti."

"Annesi mi diyorsun?" diye sordu Emre birden pat diye.

"Bilmiyorum ama öyle olmamasını diliyorum. Ben bile böyle kafayı yerken Nisa'yı düşünemiyorum."

"Bir sakin ol önce. Henüz hiçbir şey kesin değil," dedi Batuhan beni sakinleştirmek istercesine.

"Nisa'ya nasıl baktığını görmedin Batu. Özlemle bakıyordu. Çok büyük bir özlemle."

"O zaman kesin annesi abi," dedi Batuhan ve ben yine kafayı yemeye, aklımı kaybetmeye başladım. *Bu durumda yarın sabah nasıl Nisa'yı bırakıp İstanbul'a gidebilirdim ki?* Aklım hep onda kalacaktı.

"Sizden bir şey isteyeceğim," derken hâlâ kaldırımda oturuyordum. Emre ve Batuhan tepemde dikiliyorlardı ama Bahar hemen yanımda, benimle birlikte kaldırımda oturuyordu. Onlar, pür dikkatle beni dinlerken, "Biliyorsunuz, ben yarın yine babamla İstanbul'a gidiyorum. Nisa'yı bir an olsun yalnız bırakmayın. O kadın, her an karşısına çıkabilir. Okul sonrası bir şeyler yapın ama eve gitmeyin. Ben gelene dek sizin yanınızda olsun. Eğer bir şey olursa da mutlaka bana haber verin," dedim.

"Tamam, onu biz hallederiz de Devrim Amcaların haberi var mı peki bu kadından?" diye sordu Emre.

"Hiç zannetmiyorum. Eğer haberleri olsaydı şimdiye dek çoktan konusu açılırdı. Senem'in akrabaları ortaya çıktığında neler olduğunu az çok biliyorsunuz."

"Merak etme. Nisa güvende olacak," dediğinde Bahar, dolan gözlerimle başımı aşağı yukarı doğru salladım ve ona dönerek çaresizce mırıldandım.

"Bahar, eğer o kadın annesiyse... Onu bizden alıp götürmek istemez, değil mi?"

"Kapa çeneni, aptal. En kötüsünü aklına getirme hemen."

"Onu kaybedemem. Kaybedemem, Bahar."

Dünden beri içime bir hançer gibi saplanan korkuyu ilk kez en yakın arkadaşlarıma itiraf ettim. Bununla baş edemezdim. Nisa'yı bu kadar çok severken onu kaybedemezdim. Bunun düşüncesi bile beni kahrediyordu.

Gözlerimden birkaç damla yaş aktığında bunu arkadaşlarımdan gizlemek istedim ama Bahar fark etmiş gibi bir anda beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Daha fazla dayanamadım. İçimdeki korkuyla onun omzuna ağladım. Yine Bahar'a tutundum. Yoksa bu boşluğun içinde kendimi gerçekten kaybedecektim.

Koşuyordum. Ayaklarım sanki yerle temas etmiyor, tabanlara kuvvet koşuyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum ama kaybolduğumu düşünüyordum. Bir sis bulutu içinde uğultular, çığlıklar, haykırışlar ve bazen de gülüşmeler işitiyordum. Neredeydim ben? İşte bunu bir türlü anlayamıyordum.

Durdum. Durdum ve etrafıma bakındım. Sis bulutu yavaş yavaş dağılırken etraftaki çehreleri sonunda seçebildim. Etrafım çok kalabalıktı. Burada çok fazla insan vardı ama hiçbirini tanımıyordum. Fakat nerede olduğumu artık biliyordum. Havalimanındaydım. Benim burada ne işim vardı? Neden koşuyordum?

Dağılan saçlarımla nefes nefese diz kapaklarıma doğru eğilirken boğazımdaki o keskin acıyı yok saymak istedim ama olmadı. Acı sadece boğazımda değil, aynı zamanda kalbimdeydi. Bunu hissedebiliyordum.

Uğultular tekrar kulaklarımı sağır edercesine yükselirken eğildiğim yerden hızla doğruldum. Yeniden koşmak istedim çünkü zaman kaybedemezdim. Yetişmek zorundaydım. Peki, nereye yetişmek zorundaydım?

Ciğerlerim sanki yırtılırcasına nefes nefese yeniden koşmaya başladığımda etrafımdaki insanlar sanki daha da çoğaldı ve yolumu kapatmaya başladı. Onları itip kakarak aralarından sıyrılmaya çalışırken yüreğim

resmen ağzımda atıyordu. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Sadece yetişmek zorunda olduğumu biliyordum. Onu engellemek zorunda olduğumu biliyordum. Kahretsin! Kimi, neden engellemek zorundaydım?

"Demir..."

Duyduğum o tanıdık sesle ayaklarım birden adım atmayı bıraktı. Nabızlarımı yoklayarak kalp atışlarımı hızlandıran o en sevdiğim sesi sonunda işittiğimde içimdeki korkuya su serpilircesine rahatladım. Duraksadım ve o an neden burada olduğumu, neden bu kadar hızlı koştuğumu anladım. Onu bulmalı ve yardım etmeliydim. Bana ihtiyacı vardı. Bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve ben yanında olmalıydım.

Duraksadığım yerde çevreme bakındım, sesin geldiği yeri bulmak istedim. Onu aradım ama hiçbir yerde yoktu. Başımı nereye çevirsem başka yüzlerle karşılaşıyordum. Sesini, ağladığını duyabiliyordum ama neredeydi, göremiyordum.

"Nisa!"

Çaresizce haykırdım ama sanki çığlığımı sadece ben işittim. Çevredeki onca insan yüzüme bile bakmıyor, bana hiç karşılık vermiyorlardı. Konuşuyorlar, gülüşüyorlar ve hatta ağlıyorlardı ama asla bana dönüp bakmıyorlardı. Oysa küçük bir işarete, bir umuda ihtiyacım vardı.

"Demir, affet."

Ağlıyordu. Hâlâ ağlıyordu. Kahretsin! Onu derhal bulmalıydım.

Sesin nereden geldiğini anlamak için etrafıma iyice bakındığımda sonunda onu gördüm. Tam karşımdaydı. Çok yakınımdaydı ama bir o kadar da çok da uzağımdaydı. Gözleri resmen kan çanağıydı. Gözaltları şişmişti. Çocuksu, heyecanlı bakışları biçareydi. Sanki zayıflamış gibi sıkmaktan asla bıkıp usanmadığım yanakları kaybolmuştu. Üstelik çok yorgun görünüyordu. Neden ağlıyordu? Neden onunla birlikte ben de ağlıyordum? Neden buradaydık biz? Bize ne oluyordu?

Onu sonunda bulmanın verdiği heyecanla adımlarımı ona doğru hızla atmak istedim ama sanki ben her adım attığımda o benden daha da uzaklaştı. Durdum, tutması için elimi uzattım ama umutsuzca gözlerimin içine bakıp başını sağa sola doğru salladı. Neden tutmuyordu ki elimi? Neden bana yaklaşmıyordu?

"Gitme. Bırakma beni."

Yalvarıyordum, ağlıyordum ama sebebini bilmiyordum. Neden veda eder gibi konuşuyorduk ki? Neden birbirimize son kez bakıyormuşuz gibi hissediyordum? Oysa benim Nisa'm gitmezdi. Bırakmazdı beni. Bırakmazdı, değil mi?

"Mecburum, affet beni. N'olur affet."

Uzattığım elim havada asılı kalırken bana arkasını döndü ve o an idrak ettim neler olduğunu. O kadın oradaydı. Yanındaydı. Onun elini tutuyordu. Onu benden alıp götürüyordu. Hayır!

Nisa'ya doğru koşmak, onu engellemek istedim ama ayaklarım bir türlü hareket edemiyordu. Bir çivi gibi olduğu yere mıhlanmıştı sanki.

"Nisa, gitme! Gitme!" diye bağırdım arkasından ama haykırışımı yine sadece ben duydum. Onun benden gidişini izlerken, "Gitme," diye arkasından çaresizce fısıldadım. Fakat onu engelleyemedim. Karanfil kokusunu son bir kez daha doyasıya içime çekemeden gitti ve beni boşlukta, düştüğüm karanlıkta yapayalnız bıraktı.

Sarsılarak göz kapaklarımı araladığımda nefes nefeseydim. Gördüğüm kâbustan olsa gerek kasılan bedenimle aniden yattığım yerde doğrulmak istedim ama bunu hemen gerçekleştiremedim. Sol göğsümün tam üstünde olan o narin, yumuşacık elin varlığını fark ettiğimde kendimi buna, yanımda oluşuna inandırmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Fakat bu kez rüya değildi. Kâbus yoktu. *Gerçekti. Yanımdaydı. Eli yüreğimdeydi. Karanfil kokusu burnumun tam ucundaydı.*

Derin bir nefes bırakarak yutkunurken gözlerimi tavana diktim. Kafamın içindeki o korkunç düşüncelerden uzaklaşmak istedim ve bir süre öylece tavanı izledim. Kötü bir şey olacağına dair bir his beni bir türlü uyutmuyordu. Bir türlü uykuya dalamıyordum ya da daldığım zaman çok çabuk geri uyanıyordum. Dünden beri o kadını düşünmekten artık kafayı yiyecek raddeye gelmiştim ve bu ne yazık ki rüyalarıma da yansımıştı.

Gözlerimi tavandan çekip komodinin üstündeki gece lambasına uzanmak istedim ama o an Nisa'nın kolları sanki hisseder gibi daha

da sıkı dolandı çıplak belime. Elini daha çok bastırdı kalbimin tam üstüne. Eskiden her şeye utanan o kız artık karşımda daha cesurdu ve kalbime her baktığında kendini orada görüyor, o noktaya dokunmaktan asla çekinmiyordu.

Yanımda melekler kadar masum uyuyan bu güzel kızın benim sevgilim, bu hayattaki en değerli varlığım olduğuna inanamıyordum bazen. Varlığı hep büyük bir düş gibi geliyor ve uyanmaktan, onu kaybetmekten çok korkuyordum. O hayatıma girdiğinden beri onsuzluğu hayatımın hiçbir evresine yakıştıramıyordum, hatta ondan öncesine bile.

Gördüğüm kâbusu tekrar aklıma getirirken yüzümü sıvazladım ve o an yanaklarımdaki ıslaklığı fark ettim. *Gerçekten ağlamış mıydım yani?* Üstelik kan ter içindeydim ve yastığımın kenarı da tıpkı yüzüm gibi ıslaktı.

Gece lambasını açtım ve sırf Nisa rahatsız olmasın, uyanmasın diye ışığını odanın diğer tarafına çevirdim. Belimi sıkıca saran kollarını yavaşça üzerimden kaldırdım. Uykusu derin olduğu için gözlerini aralamadı. Yavaşça yanından çıkarken sanki o da yokluğumu hisseder gibi hemen sırtını bana çevirip yatağın diğer tarafına doğru gitti. Saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurup oldukça yavaş adımlarla odadan çıktım.

Gördüğüm kâbustan dolayı mıdır bilmiyorum ama boğazım fena acıyordu. Hâlâ nefes alıp verirken bile zorlanıyordum. Sanki gerçekten koşmuşum gibi hissediyordum. Bu yüzden doğrudan mutfağa gittim. Terli olmama aldırmadan dolaptan soğuk suyu kapıp bir bardak içtim. Hatta hararetimi almadığı için bir bardak daha içtim.

Soğuk su biraz da olsun beni yatıştırırken hemen odama dönmedim. Koridordaki lavaboya girip üstümdeki terden arınmak için yüzümü ve boynumu yıkadım. Suyu kaç kez yüzüme çarptığımı bilmiyordum ama hâlâ çok tedirgin hissediyordum.

Lavabodan çıkıp yeniden odama girdiğimde Nisa derin derin uyuyordu. Onu rahatsız etmek istemeyerek çalışma masamın yanına doğru ilerledim ve cep telefonumdan saati kontrol etmek istedim. Saat gecenin üçüydü. Daha da huzursuzlandım. Gecenin bu saatinde uyanmam kesinlikle normal değildi. Daha öncesinde hiç başıma gelmemişti. Her

ne olursa olsun, hatta ihtiyaçlarımı gidermek için çok sıkışmış bile olsam uykumdan kolay kolay uyanmazdım fakat bu kez farklıydı işte. *Bu kez her şey çok farklıydı.* Sanki içimde bir şeyler yıkılmış da kendimi ağır bir enkazın altında kalmışım gibi hissediyordum.

Kimdi o kadın? Gerçekten Nisa'nın annesi miydi?

Dünden beri zihnimde yer edinen, sürekli gözlerimin dalıp gitmesine sebep olacak kadar aklımı kurcalayan bir sürü soru işareti vardı ama ben ağzımı açıp kimseye bir şey söyleyemiyor, soramıyordum. İlk kez kendimi bu kadar çaresiz hissediyordum.

O kadının kim olduğunu, neden bana Nisa'yı sorduğunu kimseye açıklayamıyordum. Aslında açıklamaktan, bahsetmekten ödüm kopuyordu. Eğer tahmin ettiklerim doğru çıkarsa bununla ne yapacağımı, nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Üstelik Nisa'nın üzülmesini, gözlerimin önünde kendini bitirmesini hiç istemiyordum. Nisa'ya karşı her şeyden daha tedbirliydim. Onu üzecek, kıracak hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ona olan hassasiyetim, ona olan sevgimden çok daha başkaydı, ayrıydı.

Elimdeki telefonu yavaşça masanın üzerine bırakırken biraz hava almaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Odamdaki caddeye bakan pencereyi araladığımda yüzüme çarpan serinlikle derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Birkaç dakika boyunca serin havanın tenime nüfuz etmesine izin verirken biraz olsun rahatladığımı hissettim. Aklımdaki düşüncelerin yok olmasına ihtiyacım vardı. Fakat odamda, yatağımda derin derin uyuyan o kızın varlığı her şeyi değiştiriyordu. Beni kendime getiremiyordu. Huzursuzluğumun üstünü örtmüyordu.

Tekrar yatağa doğru ilerledim ama bu kez içine girmek yerine diğer tarafa gidip dizlerimin üstüne çöktüm. Nisa'nın bir bebek gibi duru yüzünü izleyip aldığı nefesleri dinledim. Dağılmış saçlarını, kâküllerini okşadım. Uykusunda öylesine tedirgin ve rahatsız görünüyordu ki bana onu ilk kez gördüğüm günü hatırlattı. Yine kaşlarının üstünde huzursuz bir çizgi vardı. İşaret parmağımla önce o çizgiyi düzeltmek istedim. Ardından yatağın kenarına sarkıttığı elini tutup avucunun içine uzun bir öpücük bıraktım. Sanki yanındaki varlığımı hissetmiş gibi yavaşça gözlerini araladı ve mahmur hâliyle tatlı tatlı gülümsedi.

"Filmin sonu kötü bitti," diye mırıldandı.

İçecek alma bahanesiyle Bahar ve diğerleriyle dışarı çıktığımızda bunun ne kadar uzun sürdüğünü eve geri döndüğümüzde fark ettim. Çünkü eve döndüğümüzde film çoktan bitmiş ve Nisa'yı, filmin sonuna ağlarken yakalamıştım. O an bana kızacağını düşünmüştüm ama aksine hiçbir şey demeyip eline aldığı peçeteyle gözyaşlarını silmişti. Sonra kollarımın arasına girip birlikte diğerlerini uğurlamıştık. Bir süre koltukta sarmaş dolaş uzanıp sonrasında da uykuya dalmak üzere odama geçmiştik.

"Özür dilerim," dedim ağladığı ânı aklıma getirerek.

"Şarkı çok güzeldi ama," diye fısıldadığında hangi şarkıdan bahsettiğini bile bilmiyordum ama onun için mutlaka araştırıp bulacaktım. Bir anda, "Keşke yarın gitmesen," dedi. Uykusuna tekrar hapsolmamak için direniyordu ama elini bıraktığım anda biliyordum ki gözleri kapanacaktı.

"Keşke," diye mırıldandığımda dudaklarını sarkıttı ve gözlerini yavaşça geri kapattı.

Onu böyle bırakıp gitmek hiç içime sinmiyordu ama babama söz verdiğim için maalesef mecburdum. Sanırım uzun bir süre boyunca bu böyle devam edecekti. Bu şirket meselesi yüzünden sürekli İstanbul'a gidip gelmek zorunda kalacaktım.

"Çabuk gel, tamam mı? Özlerim seni." Gözlerim dolarken görmeyeceğini bilsem de tebessüm ederek başımı salladım ve bir kez daha içime çekerek hiç bırakmak istemediğim elini öptüm.

"Seni kaybedemem Nisa."

Bir anda ona neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyordum ama içimi saran şüphe ve korku geçen her saniyede sanki daha da çok büyüyordu. Sırf bu yüzden bile onu bırakıp İstanbul'a gitmek istemiyordum.

Söylediğimi duyup duymadığını bile bilmezken Nisa'nın gözleri hafifçe aralandı. Yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle tuttuğu elimi bıraktı.

"Kaybetmeyeceksin," diye fısıldadı. Elini yüreğimin tam üstüne bastırarak, "Ben, senin Kutup Yıldızı'nım. Bak, tam burada, kalbinin üstünde artık bir kanıtı bile var," dedi uykulu gözlerindeki büyük bir memnuniyetle. Muhtemelen söylediği hiçbir şeyi, uykusunda konuştuğunu yarın sabah hatırlamayacaktı ama hiç önemli değildi.

Eli yüreğimi, onun için yaptırmış olduğum küçük ayı yıldız kümesinin hemen üstündeki büyük kutup yıldızı dövmesini okşadı. Bundan sonra nereye gideceğime sadece o karar versin diye varlığını da kalbimin tam üzerinde taşıyordum.

Uykusunda onu daha fazla rahatsız etmek istemediğim için yavaşça eğildiğim yerden kalktım. Şakağına bir öpücük bırakıp yorganı iyice üstüne çektim. Pencereyi açtığım için odanın içine hemen serin bir hava dolmuştu ve ben üşütüp hastalanmasını hiç istemiyordum.

Nisa'yı ardımda bırakarak yeniden açık pencereye doğru ilerlerken o kadının yüzü yine zihnimde canlandı. *Kimdi? Neden bana Nisa'mı sormuştu?* Aklımdan sadece tek bir şey geçiyordu ama ben onun gerçek olmaması için dua ediyordum. Eğer düşündüğüm kişiyse olacakları tahmin dahi etmek istemiyordum.

Aklımı yitirmek üzereydim. İçim içimi yerken beni bitiren düşünceleri zihnimden söküp atamıyordum. Yok etmek istiyordum ama başarılı olamıyordum. *O kadın* sürekli oradaydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Her şey bilinç altımın bir oyunuydu belki de ama ne gördüğümü çok iyi biliyordum. O kadını da Nisa'yla olan benzerliğini de söylediklerini de unutmam mümkün değildi.

Neden bana kardeşin mi diye sormuştu ki? Dışarıdan bakıldığında böyle mi görünüyorduk yani? Bir abi-kardeş gibi mi? Hayır, düşüncesi bile saçmalıktı.

Onu nasıl sevdiğime, onun beni nasıl sevdiğine herkes şahitti. Üstelik artık aramızdan hiç su sızmıyordu. Sanki her zamankinden daha da çok birbirimize bağlıydık. Hem Nisa artık çekinmeden, korkmadan sürekli beni sevdiğini söylüyordu. Onunla sırf bu yüzden uğraştığım anlar oluyordu ama bu sadece sevgidendi. Çok sevgidendi. Fakat şimdi korkularım da şüphelerim de sanki o sevginin önüne geçiyor

gibiydi. Yüreğimin her bir odası acıyla, korkuyla sızlıyordu. Kendimi hiç bu kadar umarsız hissettiğim başka bir an olmamıştı.

Eğer o kadın gerçekten *annesiyse* Nisa bunun altından kolay kolay kalkamazdı. Nisa, Senem gibi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Üstelik bu kez söz konusu olan kişi bir akraba, dayı ya da teyze değildi. Anneydi. Hiçbirimiz onu toparlayamazdık. Yanından bir an olsun ayrılmaz, ona her an, her saniye destek olurdum ama karşımdaki insanı tanıyordum işte. Nasıl kahrolabileceğini gözlerimde canlandırabiliyordum. *Bunca yılın hesabını sormaz mıydı? Öfkesini bağırıp çağırmaz mıydı? Neden şimdi diye haykırmaz mıydı?*

Benliğimi esir alan düşünceler beni bile şimdiden kahrederken Nisa'yı düşünemiyordum bile. Derin bir nefes alarak başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Caddenin sokak lambaları bu gece yanmıyordu. Sanki bir haber gönderir gibi yıldızların ışıldamasına izin vermişlerdi. Ağaçlar esen rüzgârdan dolayı hafifçe sallanırken yaklaşan ekim ayının şimdiden çok sert geçeceğini sezdim. Oysa sonbaharda da olsak Yalova soğuğunu pek belli etmezdi ama sanırım bazı şeyler yavaşça değişmeye başlıyordu. *Bu defa her şey çok farklıydı. Sadece mevsimler değil, bazı gerçekler de değişiyordu.*

Tüm bu karamsar düşüncelerden sıyrılıp tekrar yatağıma dönmek ve her şeyi unutmak istedim. Nisa'ya sıkıca sarılacaktım ve bunun bir rüya olduğunu farz edip rahatça, huzurla yeniden gözlerimi kapatacaktım. Fakat tam pencereyi kapatmak için hareket etmiştim ki penceremin kenarındaki küçücük bir şey dikkatimi çekmeyi başardı.

Ağaçtan savrularak ne zaman penceremin kenarına düştüğünü bilmediğim yaprak parçasını elime alıp inceledim. Zamanla yeşili kaybolarak turuncuya dönüşen yaprağı parmaklarımla yavaşça okşadım. Yaprağı havaya kaldırırken gözlerimi de gökyüzündeki yıldızlara çevirdim. Bir havada elimde tuttuğum yaprağa, bir de yatağımda melekler gibi uyuyan o masum kıza tek tek baktım ve o an bildiğim bir geçeği yine kendi içimde açığa çıkardım.

Kimse bilmiyordu belki ama kayan her bir yıldız, düşen bir güz yaprağına bedeldi.

Ve ben kalbimin tam ortasına kayan yıldızımın bir sonbahar yaprağı gibi savrulup, kaybolmasına asla izin vermeyecektim. Fırtına da kopsa, dünya tersine de dönse o yıldız hep benimle, kalbimin tam içinde parlayacaktı. Kimse gelip onu benden söküp alamazdı. *Hiç kimse... Öz annesi olsa bile.*

20. BÖLÜM: FİNAL

♪ *Soner Avcu – Bize Kalsa*
♪ *Gülşah Tütüncü – Hazan Vakti*

Dişlerimi fırçalamayı bitirip ağzımı iyice çalkaladıktan sonra başımı kaldırarak aynadaki yansımama baktım. Yüzüm epey solgun görünüyordu. Dudaklarım kurumuş, gözaltlarım biraz şişmişti ama umursamadım. Umursadığım bu değildi. Uyandığımdan beri kendimi çok tuhaf bir şekilde huzursuz hissediyordum. Üzerimde bir tedirginlik vardı ama bunun nedenini anlayamıyordum. Belki de Demir'den bir gün de olsa ayrı kalacağım içindi. Bilmiyordum.

Dudaklarıma nemlendirici bir krem sürüp, dağılmış saçlarımı tepeden toplayarak at kuyruğu yaptım. Bu sabah kendime bakmayı ve abartılı bir şekilde hazırlanmayı kesinlikle es geçiyordum. Demir, İstanbul'a gideceği ve tüm günü okulda onsuz geçireceğim için oldukça üzgün hissediyordum ama bir taraftan da onun mecburiyetini anlayabiliyordum. Yavaş yavaş da olsa bu işlerin nasıl ilerlediğini görmek, öğrenmek istiyordu.

Yanaklarımı şişirip sıkıntılı bir nefes bıraktım. Aynada kendime bakarken nedense bugünün çok kötü geçeceğini düşünüyordum. Canımı sıkan bu histen bir türlü kurtulamıyordum. Demir, yatak odasından, "Nisa, ben hazırım!" diyerek bana seslendiğinde kendime gelmeye çalışarak bedenimi sarstım. Birkaç kez yavaşça yanaklarımı tokatladım. Tamamıyla hazır olduğumu düşünüp banyodan çıktım. Fakat banyodan çıkmamla küçük bir duraksama yaşadım çünkü manzaram bayağı şahaneydi.

Demir, boy aynasının tam karşısındaydı. Bu sabah kumral saçlarını serbest bırakmak yerine derli toplu bir şekilde taramıştı. Üzerinde simsiyah bir takım elbise vardı. Aynanın karşısında siyah gömleğinin yakalarını düzeltiyordu. Tüm vücudunu saran siyah takım ona apayrı bir hava katmıştı. Dudaklarımı beğeniyle ısırmadan edemedim.

Demir'i birçok kez takım elbisenin içinde görmüştüm ama her defasında içimi farklı şekillerde kıpırdatıyordu. Üstelik son zamanlarda spora da başladığı için vücudu artık zayıflıktan çıkıyor, kaslarını yavaşça açığa çıkarıyordu. İtiraf etmem gerekirse vücudundaki bu değişim ona bayağı yakışıyordu. Takım elbise üzerine tam oturuyordu.

Aynadan bakışlarını kaçırarak yaramaz, alaycı bir ifadeyle bana döndü. İki elini de havaya kaldırıp, "Sevgiline iltifat edici birkaç cümle söylemeyecek misin?" diyerek kendini bana sergiledi.

Bir elimi belime yaslayıp, "Gerek var mı sence?" diyerek kurnaz bir edayla mırıldandım ve yavaşça yanına yaklaştım. Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni belimden yakalayıp kendine doğru çekti ve yanağımı hızlı bir şekilde öpüp, ısırdı.

"Fena olmazdı." Dudaklarıma doğru fısıldadığında onu kırmak istemedim. Özellikle de bu kadar yakışıklı görünürken onu kırmamın imkânı yoktu. Kesinlikle iltifatı hak ediyordu.

"Âdeta bir görsel şölensin, Demir Gürsoy." Gözlerini kıstı, dudaklarıma doğru ıslık çalar gibi bir nefes bıraktı.

"Daha iyi olabilirdi sanki," dedi muzırlıkla.

"Arsızsın resmen."

"Sen de bu arsızın, bu dünyada gördüğü en güzel şeysin."

Doğrudan gözlerimin içine bakarak konuştuğunda belimdeki elleri daha da sıkılaştı. Başını yavaşça bana doğru eğdiği sırada siyah kravatından tutup onu kendime çektim. Dudaklarına kapanmak istedim ama tam bu esnada duyduğumuz korna sesiyle Demir başını geriye doğru attı ve isyan edercesine bağırdı. *Suat Amca, aşağıda bizi bekliyordu.*

"Baba, baba! Başka bir anı bulamadın mı acaba?"

"Hadi gidelim. Ben okula geç kalmayayım, sen de Suat Amca'yı bekletme."

Elini tutarak onu odadan çıkarmak istediğimde âdeta ayaklarını yere sürterek ilerledi.

"Hiç gitmek istemiyorum," diye mızmızlandı.

"Biliyorum ama gitmek zorundasın," dediğimde başını beni onaylarcasına salladı.

Yatağın kenarına bıraktığım okul çantamı ve ceketimi elime alırken, Demir de cep telefonunu ve anahtarlarını eline aldı. Beni kollarının arasına çekerek önce odadan çıktık. Çok geçmeden de ayakkabılarımızı giyip daireden ayrıldık.

Bu sabah Suat Amca ve Demir, beni önce okula bırakacak, ondan sonra İstanbul'a gitmek için yola çıkacaklardı. Suat Amca, ön koltukta şoförün yanında otururak bizi beklerken, Demir ve ben de arka koltuklara oturup yerleştik. Arabaya biner binmez başımı direkt onun omzuna yasladım.

İnsan sevdiğinin yanından hiç ayrılmak istemeyince sanki zaman çok daha çabuk geçiyordu. Her gün uzun sürdüğünü düşündüğüm okul yolu bugün sanki birkaç saniye içinde, göz açıp kapayıncaya dek hemen bitmiş gibiydi.

Şoför okulun otoparkına girmeden büyük kapının önünde durduğunda Demir ve Suat Amca benimle birlikte arabadan çıktılar. Bir günlüğüne de olsa birbirimizden ayrı kalacağımız için hemen Demir'in kollarının arasına girdim ve gözlerimi kapatarak ona sımsıkı sarıldım. O da aynı şekilde bana sarılıp başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda geri çekilip karamel gözlerinin derinliklerine baktım. Bugünü gerçekten onsuz geçirmek hiç istemiyordum.

Boğazındaki kravatın yamuk olduğunu fark ettiğimde bir adım atarak ona doğru yaklaştım. Uzanıp kravatını düzelttim ve bu kesinlikle onun çok hoşuna gitti. Dudakları kurnazlıkla kıvrılırken, "Yalnız sen böyle sürekli kravatımı düzelteceksen ben varım bu iş adamlığı işine," dedi pişkince.

"Serserileşme yine. Sana takım elbise çok yakışıyor."

"Öyle mi?" diyerek oyuncu sesiyle fısıldadığında hemen yanı başımızda bulunan Suat Amca'nın varlığını ona hatırlatmak istedim.

"Demir, Suat Amca bakıyor," dedim dişlerimin arasından çaktırmadan.

"Baksın," dedi fütursuzca gözlerini üzerimden hiç çekmeden.

"Demir!" diyerek cırladığımda kıkırdadı ve birden Suat Amca'ya dönüp, "Baba, sen bir arabaya biner misin artık?" diyerek çıkıştı. Suat Amca, hâlimize gülümserken ben, "Demir, ne yapıyorsun?" diye sordum çok utanarak ama o beni elbette hiç umursamadı.

Suat Amca, "İyi dersler, Nisa," dediğinde ona samimiyetle gülümsedim.

"İyi yolculuklar, Suat Amca," diye karşılık verdiğimde Suat Amca, Demir'in başka bir şey demesine fırsat vermeden bu kez hemen arabanın arka koltuğuna bindi.

Suat Amca'nın arabaya binmesiyle Demir, belimden tutup beni aniden kendine doğru çekti ve onun ferah nefesini dudaklarımın tam üstünde hissettim. Kısacık öpüşmemizin ardından geri çekildiğinde, "Arsız," diyerek omzuna vurdum. Gözleri hâlâ kapalıyken, "Özle beni," diye fısıldadı. Sesi yumuşacıktı.

"Şimdiden özledim bile," diyerek itiraf ettim.

"Yapma! Gidemeyeceğim bak," diye sızlandığında aslında ben de onu hiç bırakmak istemiyordum. *Ta ki...*

"Ulan, bizi geçtim baban arabada şerefsiz! Ayıp ayıp!"

Batuhan'ın bağırışını duyana dek.

Batuhan, Bahar ve Emre de Batuhan'ın arabasıyla okula giriş yapmışlardı. Onlar yanımıza doğru yaklaşırken Demir'in kollarının arasından hızla çıkarak geriye doğru çekildim. Batuhan'ın gelmesi, Demir'in gitmesi için kesinlikle yeterli bir sebepti. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememek için kendimi zor tutarken, Demir de gözlerini devirerek nefesini bıraktı.

"Tamam, Batuhan geldiğine göre ben artık gidebilirim," dedi alayla. *Kesinlikle aynı fikirdeydim.*

Bunu duyan Batuhan, "Seni arkadaşlıktan menediyorum *Iron Man*," diyerek Demir'in omzuna hafif bir şekilde yumruğunu savurdu. Ona suratımı ekşiterek baktım, ki Demir de sanırım bunu neden yaptığımı çok iyi anladı.

"Iyy! Espri miydi şimdi bu?" derken lafı resmen ağzımdan aldı.

"Bence de sen artık git," diyerek gözlerimi kısıp iyice suratımı buruşturdum. Demir'in omuzlarını sıvazladım. Gitmesini teşvik etmek için başımla arabayı işaret ettim.

"Seni seviyorum," dedi gözlerimin içine derin derin bakarak.

"Ben de seni seviyorum."

"Geldiğimde bunu sana defalarca söyletip telefonuma zil sesi yapacağım."

"Şapşal!"

Demir, arabanın yanına gitmeden önce derin bir iç çekerek alnımdan öptü ve sonra hızlı adımlarla arabaya doğru gitti. Tam kapıyı açıp binmek üzereydi ki yeniden bizim bulunduğumuz tarafa döndü. Benden yana huzursuz bir bakış attı. Sonrasında doğrudan Emre ve Bahar'a bakıp, "O size emanet," dedi büyük bir ciddiyetle. Benden bahsediyordu. Bir tedirginlik hâkim oldu benliğime. Demir'le aramızdaki bağ çok derin ve çok güçlüydü. Onun çehresinin aldığı o tereddütlü ifadeden bile bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladım.

Demir, sanki duygularını benden gizlemek ister gibi tekrar gözlerimin içine bakmadı. Şüphelendim ve hatta korktum. Hemen yanıma gelen Bahar koluma girerek, "Merak etme," dediğinde Demir gülümsemeye çalıştı ve bu kez de Batuhan'a bakıp seslendi. Kesinlikle bana bakmaktan kaçınıyordu.

"Batuhan, yokluğumda sakın sevgilime yavşaklık edeyim deme, geldiğimde seni mahvederim."

Tehdidini havada savururken Batuhan onu ciddiye bile almadı. Demir'i geçiştirir gibi elini havada sallayarak, "Bu çocuk mal. Bu çocuk geri zekâlı. Nisa, sen varma buna. Bak, yakinen tanıyorum. Yapma. Yazık etme kendine," diyerek alayla konuştu.

Batuhan, bir ara hep beraber yine Demir'in evinde izlediğimiz komedi filmi *Deliha*'daki [38] başrol karakterin taklidini yaparken biraz olsun gülümsemeye çalıştım. Demir'in surat ifadesini unutmak istedim ama olmadı. Bir anda öyle bir ciddiyetle konuşup bana öyle bir tereddütle baktı ki... Bu beni her şeyden daha çok huzursuz etti.

---

[38] Başrollerini Gupse Özay ve Barış Arduç'un paylaştığı 2014 yapımı Türk, komedi filmidir.

Demir, arabaya binmek için hareket ettiği sırada gözlerini bu kez doğrudan, kaçırmadan gözlerime dikti. Yutkunarak derin bir nefes bırakırken dudaklarını oynatarak bana, *"Seni seviyorum,"* dedi. O an gerçekten bir şeylerin yolunda gitmediğinden emin oldum. Gözlerim dolarken elimi havaya kaldırıp ona el salladım. O da bana el salladı. Arabaya binip çok geçmeden okulun çevresinden uzaklaşırken beni de içimdeki kuruntularla yalnız bıraktı.

Birkaç dakika boyunca onun gittiği yolun ardından bakarken kolumu tutmayı bırakmadan beni sarsan Bahar'a merakla, daha çok şüpheyle baktım. "Neden giderken öyle dedi?" diye sordum endişeyle.

Bahar sanki içimi rahatlatmak ister gibi, "Demir'i bilmez misin Nisa? Sana karşı hep bir korumacı," dedi ama bu kez çok başka bakmıştı gözlerimin içine. *Sanki korkar gibiydi.*

"Öyle de bir garipti sanki."

"Değildi, değildi. Hadi, okula geçelim."

Bahar, beni geçiştirerek okulun bahçesine doğru sürüklemeye başladığında zihnimde hâlâ Demir'in ona söylediği cümle yankılanıyordu. *O size emanet.*

Durduk yere çok huzursuz hissetmiştim işte. Kolay kolay da o hissin içinden çıkamıyordum. Bahar'la okula girip kafeteryaya, diğerlerinin yanına doğru ilerlerlerken bile hâlâ aynı huzursuzlukla geriliyordum. Bahar, birden bana, "Nisa, diyorum ki okul çıkışı hep birlikte sahile gidelim. Dolaşırız biraz," dedi. Aklım o kadar dağılmıştı ki bir an benimle konuştuğunu bile algılayamadım ama okuldaydım ve artık kendime gelmeliydim. Bu yüzden Demir'in gidişini şimdilik rafa kaldırdım ve başımı sallayarak Bahar'ı onayladım. *Bu kesinlikle iyi bir fikir olabilirdi.*

"Olur, bana uyar," dedim. Sonra kafeteryanın başka bir köşesinde Oğuz'la birlikte gülüşerek çay içen Senem'i fark ettim. "Senem'e de bir sorarım. Gelmesinde sakınca yok, değil mi?" diyerek kibarca sordum Bahar'a. Bahar, önce benim bakışlarımı takip etti ve sonra yeniden bana bakarak içtenlikle gülümsedi.

"Saçmalama, tabii ki de yok."

Berbat bir okul günüydü. Hayır, berbat bir hafta başlangıcıydı.

Tüm gün boyunca okulda bir ruh gibi dolaşmıştım. Demir, yanımda olmayınca kendimi çok eksik ve yarım hissetmiştim. Sanki ders saatleri bile bugün sırf bana inat çok yavaş ilerlemişti. Akrep ve yelkovan her zamankinden daha yavaş dönmüştü. Sınıfta öğretmenlerin söylediklerine bile kulak asmamış, hiçbir derse adapte olamamıştım. İçimdeki gerginlikle sadece pencereden dışarıya bakmış ve elim istemsiz olarak sürekli boynumdaki kolyeye gitmişti. Boynumdaki kolyeye her dokunduğumda Demir'i hemen yanı başımda hissetmiştim. Sadece saatlerdir onu görmüyordum ama garip bir şekilde kalbimde çok büyük bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Elbette geçen onca saatlerin arasında onunla mesajlaşmış, telefonda konuşmuş, neler yaptığına dair haber almıştım. Bana, Suat Amca ve Şevket Abi'yle iki büyük toplantıya girdiğinden ve o yaşlıların arasında kendini çocuk gibi hissettiğinden bahsetmişti. Telefonda konuşurken onun o hiçbir şey bilmeyen ve anlamayan hâlini gözlerimin önünde canlandırıp gülümsemiştim ama bu yine de beni yatıştırmamıştı. Aklım sürekli Demir'deydi. *Gitmeden önce bana attığı o bakıştaydı.*

Şükürler olsun ki bu sıkıcı okul günü sonunda bitmişti. En son okul çıkışında Demir'le telefonda konuştuğumuzda bana henüz dedesiyle görüşmediğini ve hatta sırf bu yüzden bu gece de orada kalabileceğini dile getirmişti. Zaten onu çok özlemiştim, bir de bunu işitmemle iyice gerilmiştim. Yine de ona bunu belli etmeyerek telefonu kapatmıştım. Sonrasında tıpkı Bahar'la günün başlangıcında sözleştiğimiz gibi diğerleriyle birlikte sahile gelmiştik.

Haftanın başında olduğumuzdan mıdır yoksa eylül ayının sonlarında olduğumuz için sonbaharın sağladığı dinginlikten midir bilinmez, sahil kenarı bugün bayağı sessizdi. Etrafta yüksek sesler çıkaran tek kişi hemen arkamızdan gelerek dondurmasından dolayı homurdanan Batuhan'dan başkası değildi.

Okuldan çıkıp sahile geldiğimizde ilk olarak Mustafa'nın çalıştığı o küçük kafeye uğradık. Adresi gün içinde Aybüke'den almıştım. Kafe

sahildeydi ve o yüzden doğrudan ilk onun yanına gitmek istemiştim. Sanırım kimse parti yorgunluğunu henüz üzerinden atamamıştı. Bunu Mustafa'nın yanına gittiğimizde daha iyi anlamıştım. Herkes bugün tuhaf bir şekilde çok durgundu. Mustafa da çok durgundu.

Kafeye geldiğimde sevineceğini düşünmüştüm, ki sevinmişti de ama garip bir şekilde beni yüzünde soğuk bir ifadeyle karşılamıştı. Hatta onun gözlerinde de korkuyu gördüğüme yemin edebilirdim. Bizimle ilgilenirken çok dalgındı. Aybüke'yle bir sorunları olup olmadığını düşündüm ama Aybüke bugün okulda gayet iyiydi. Keyfi de yerindeydi. Bu yüzden herhangi bir sorunları olduğunu düşünmüyordum. Bahar ve Batuhan, Mustafa'nın çalıştığı kafeden dondurma aldıktan sonra Mustafa işleri olduğunu söyleyerek diğer müşterilerle ilgilenmeye devam etmişti. Onun işine mâni olmak istemediğimden ben de orada çok durmamış, diğerleriyle birlikte hemen ayrılmıştım.

Bizimle birlikte gelen Can ve Gökçe arkamızda kalan seyyar satıcılardan birinden bana ve kendilerine kaynamış mısır almak için durmuşlardı. Bahar, Batuhan ve Emre dondurmayı tercih ederken, ben de tercihimi kaynamış mısırdan yana yapmıştım.

Sahil kenarında sessiz adımlarla Bahar'la yan yana yürüyorduk ama benim dikkatim tamamıyla başka bir yerdeydi. *Aklım hâlâ Demir'deydi.* Telefonumun ekranındaki o harika fotoğrafa bakıyordum. Fotoğraf, doğum günümde Bahar tarafından gizlice çekilmişti. Demir'in çenesi benim başımın hemen üstündeydi. Kolları etrafımı sarmıştı. Benim ellerim ise onun göğsünün üzerindeydi. İkimiz de otuz iki diş sırıtarak başka taraflara bakıyorduk. Kesinlikle harika bir fotoğraftı. Öylesine güzel ve samimiydi ki Bahar bana gönderir göndermez hemen duvar kâğıdım yapmıştım. Onun kollarının arasında çok mutlu, çok huzurlu görünüyordum.

"Nisa? Sence Senem doğru mu yapıyor?"

Bahar'ın sesiyle başımı telefonumun ekranından kaldırarak ona çevirdim. Senem ve Oğuz'un bulunduğu tarafa bakıyordu. İkisi de biraz ilerimizdeydi ve bir banka oturarak gülüşüyorlar, sohbet ediyorlardı. Hatta Oğuz, Senem'e bayağı yakın bir şekilde saçlarıyla oynuyordu.

"Bilmiyorum ama onun hayatına karışmak istemiyorum. Baksana, onunla gerçekten çok mutlu."

Senem, Oğuz'un yanında resmen gözlerinin içi parlayarak gülümsüyordu. Oğuz, onun kulağına her ne dediyse çok utanmış ve gözleri kocaman açılmıştı. Yüzündeki gülümseme sanki daha da katlanmıştı.

"Öyle," dedi Bahar da beni onaylayarak ve onları izlemeye devam ederek.

Emre ve Batuhan, arkamızda kendi aralarında konuşurken Bahar ve ben önden yürüyorduk. Bahar'ın Senem'e öfkeden ziyade tebessümle bakması beni de mutlu ediyordu. Belki çok ağırdan alıyorlardı ama aralarındaki soğuk duvarları yavaş yavaş yıkmaya başladıkları için çok memnundum.

"Bahar, aslında senden bir şey isteyebilir miyim?"

Uzun zamandır aklımda olan bir konuyu sonunda dile getirdiğimde Bahar ela gözlerini iyice açarak bana baktı. Merakla söyleyeceklerimi bekledi.

"Elbette, her zaman."

"Biliyorum, Senem'le yıldızlarınız hiç barışmadı ama onunla bir kez olsun arkadaşça konuşur musun? Oğuz konusunda yani. Çünkü bir yerde okumuştum ve şöyle diyordu: *İki insan aynı yerden yara alınca birbirini daha iyi anlarmış.* Tamam, Senem şu an Oğuz'la birlikte ama bence sen onunla konuşursan çok daha iyi hissedebilir."

Amacım Bahar'ın, Oğuz konusunda Senem'in aklına girmesi değildi. Oğuz'u hepimizden daha iyi tanıyordu ve belki Senem'e hangi konularda dikkatli olması gerektiğini o söyleyebilirdi.

Bahar, söylediklerime karşılık birkaç saniye boyunca sessiz kaldı ama daha sonrasında yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. Bana döndü, gururla baktı ve ardından Senem'in bulunduğu tarafa başını çevirip, "Sanırım bunu yapabilirim," diye fısıldadı. *İşte benim düşünceli, kıvırcık arkadaşım.*

"Teşekkür ederim."

Tam kollarımı açıp Bahar'a sıkıca sarılacaktım ki Batuhan bir anda dibimizde, tam ortamızda bitti. Ani yaklaşımından dolayı yerimde sıçradım, ki Batuhan da beni korkuttuğunun farkındaydı. Sonrasında o da tıpkı bizim gibi Senem ve Oğuz'un bulunduğu tarafa gözlerini dikti.

"Iyy! Öpüştü mü onlar? Şimdi kusacağım! Öğk!" Batuhan, kusar gibi bir ses çıkarırken Bahar, ensesine doğru bir tane patlattı. Bense dönüp Senem ve Oğuz'a baktım. *Evet, şu an gerçekten öpüşüyorlar ve birbirlerinden gayet memnun gibi görünüyorlardı.*

Bahar, "Dikizlemesene milleti!" diyerek kızdığında, Batuhan gözlerini kısarak ona baktı. Külahtaki dondurmasını Bahar'ın suratına öfkeyle bakarak yedi.

"Bu sıçan suratlı Oğuz niye geldi ki bizimle?" dedi dondurmasını yemeye devam ederek.

"Çünkü o artık Senem'in sevgilisi ve biz de buna saygı duyuyoruz," dedi Bahar çok makul bir açıklama yaparak.

"Ben, saygı falan duymuyorum kardeşim! Hayır, evrende başka adam mı kalmadı? Niye bu sıçan surat? Sanki ne mal olduğunu bilmiyoruz şerefsizin."

"Batu, saçma sapan konuşma. Sen de az değilsin. Hepimiz bunu da çok iyi biliyoruz."

Bahar, lafı güzelce Batuhan'a yapıştırırken Batuhan'ın gözleri ikimiz arasında gidip geldi ve sonra sinsilikle gülümseyip gamzelerini gösterdi.

"Ama unutmayın ki bana hiçbir şey olmaz," dedi bir elini havada sallayıp kendini göstererek.

Ona hiç inanamıyormuşum gibi gözlerimi kısarak baktım. Deniz'i bıraktığı ve yetmeyip bir de okuldaki son sınıf kızlarıyla hız kesmeden flört ettiği için ona zaten çok sinirliydim. Bu yüzden bu kez ben Batuhan'la uğraşmak istedim.

"Batuhan gerçekten tüm samimiyetimle merak ediyorum. Bir gün âşık olacak mısın acaba?"

Kahkaha atmak yerine, isterikli bir şekilde güldü Batuhan. Gözlerimin içine âdeta *bu nasıl saçma bir soru böyle* dercesine baktı.

"Ya yengeciğim, önceden de söyledim. Bu işler bana çok ters. Ben arı gibiyim. Her çiçekten bal almak daha çok işime geliyor. Ben eğlenilecek adamım, evlenilecek adam değilim."

"Göt herif."

Hemen arkamızdan yanımıza yaklaşarak muhabbetimize Emre de dahil oldu. Ben onun tepkisine kıkırdarken, Batuhan elbette söylenmeye devam etti.

"Bu çocuğun cidden bana garezi var. Kayınbiraderiyim diye herhâlde," derken iyice yanıma yaklaştı ve bir kolunu omzuma attı. O sırada Emre, onu ceketinin yakasından tutarak kendine çekip benden hemen uzaklaştırdı.

"Uzak dur Nisa'dan. Demir'in kesin emri var. Yavşaklık etmeyecekmişsin."

"Oğlum, o benim yengem yengem. Hayır, sen bende bir Behlül Haznedarlık görüyor musun? Şahsen ben hiç görmüyorum."

"Bence pek bir farkın yok."

"Siktir git ama mavi boncuk seni!"

Batuhan ve Emre arasındaki didişmeyi keyifle izlerken, Senem ve Oğuz banktan kalkarak yanımıza geldiler. Batuhan hemen suratını buruşturdu tabii. Aynı anda Can ve Gökçe de aldıkları mısırlarla hemen yanımızda bittiler. Gökçe, benim mısırımı uzatırken, bu kez Batuhan'a bulaşan kişi Bahar oldu.

"Yani açıkçası ben de Behlül'e benzemeni pek istemem canım ikizim. Malum sonun mezar başında ağlayarak biter yoksa."

Hepimiz Bahar'ın söylediklerine kahkaha atarken Batuhan, "Sen de ha kıvırcık... Hepiniz nankör olmuşsunuz. Şimdi buraya kendime en layık repliği yapıştırayım da görün, duyun, utanın siz," dedi bizden tiksinir gibi yaparak.

Batuhan, dondurmasını elinde mikrofon gibi tuttu. Hepimiz bu kez ne saçmalayacağını merakla beklerken, o boğazını temizleyerek doğrudan gözlerimizin içine tek tek baktı ve sonra hızla konuşmaya başladı.

"Tabii siz *Iron Man* tarafından size emanet edilen Nisa Altun'a her bakımdan yetersiz gördüğünüz ultra yakışıklı, gamzeli Batuhan Karadağ'ın korumacılık yapmasına şiddetle karşısınız ama...

Batuhan ve hiç bitmek bilmeyen Aşk-ı Memnu sevdası...

Bu uzun repliği tek celsede söylediği için ilk kahkahayı patlatan ve onu elimdeki mısıra rağmen gururla alkışlayan kişi ben oldum. Hatta öyle gür bir şekilde kahkaha attım ki ısırdığım mısır parçaları neredeyse boğazımda kalıyordu. Bana elbette diğerleri de kahkaha atarak eşlik etti.

"Ya bu gerçekten neden bizimle? Neden ya? Niye gitmedi ki Demir'le?" diye isyan etti Can.

"Seninkisi de soru yani Can. Bizimle uğraşmak varken neden Demir'le gidip sıkıya girsin ki?" dedi Emre, Batuhan'la dalga geçercesine.

"Doğru söylüyorsun," diyerek Can da Emre'yi onayladı.

"Canım zampara ikizim benim!"

Bahar, dondurmasını bitirmiş bir hâlde Batuhan'ın arkasından yaklaşarak birden onun sırtına zıpladığında Batuhan'ın külahındaki dondurmanın hepsi yere düştü.

"Ulan! Dondurmam düştü! Bana dondurma borçlusun kıvırcık!" diye yakardı Batuhan, Bahar'a.

"Hadi gel. Yeter ki ağlama, yeter ki sen bir çeneni kapat. Ben, sana bir tane değil, bin tane dondurma alırım." Bahar, kıs kıs gülerek Batuhan'ın sırtından indi ve Batuhan da onu gözlerini kısarak inceledi.

"Arada bir sevimliliğin tutuyor senin de ha," dedi ikizine doğru.

"Yürü hadi manyak!"

Bahar, Batuhan'ın sırtından yürümesi için iterken hepimiz gülüşerek onların peşinden gitmeye yeltendik. Fakat o sırada bir şey oldu. Hani insanın içine garip bir his dalgası yayılır da bedenini soğuk bir ürperti sarar ya... İşte aynen öyle hissettim. Ürperdim ve bu ürpertinin etkisiyle elim yine doğrudan korkuyla boynumdaki kolyeye uzandı. Sanki yeni alışkanlığım bu olmuş gibi yine ucuyla oynamaya başladım. Yaşadığım ürpertiden dolayı durduk yere mısırı yeme iştahım bile gitti. Ellerim, hatta bütün bedenim titremeye başladı.

"Nisa?"

Adımın yabancı biri tarafından seslenilmesiyle yavaşça sesin geldiği tarafa, arkama döndüm. Benimle birlikte Senem ve yanımdaki diğer tüm arkadaşlarım da o tarafa döndü. Hep birlikte

ta bakmaya başladık. Gerginlikten olsa gerek boynumdaki kolyeyle daha sert oynamaya başladım. Fakat ne elimi kolyemden çekebiliyordum ne de gözlerimi karşımdaki orta yaşlardaki kadının çehresinden alabiliyordum.

Kadının koyu kahverengi saçları omuzlarından biraz aşağısında bitiyordu. Üzerinde uzun bir kaşe vardı. Aslında güzel bir kadındı. Parlayan yeşil gözleri, benim koyu kahverengi gözlerime odaklandı ve bakışlarını bir an bile kaçırmadan sessizce beni izledi. Geçen her saniyede sanki kadının gözleri doldu. *Bakışları hem çok tanıdık hem de bir o kadar çok yabancıydı.*

"Benim."

Fısıldayışımla bir adım öne atarak ortaya çıktığımda sanki bir anda her şey değişmeye başladı. Gökyüzünde parlayan güneş bulutların ardına saklandı. Denizin dalgaları hışımla kayalıklara çarparken yine o soğuk ürpertiyi bütün vücudumda hissettim. Mısır birden elimden kayıp düştü. Gerginlikten ötürü kolyemle oynamaya devam ederken beklemediğim başka bir şey daha oldu. Artık nasıl sert bir şekilde oynadıysam kolye bir anda koptu ve *kutup yıldızı* ucu avucumun içine düştü. *Hayır, hayır! Bu olamazdı. Demir'in en özel hediyesiydi bu. Kopamazdı. Kırılamazdı.*

Avucumun içindeki kutup yıldızına bakarken gözlerimden yanağıma yavaş, ılık bir damla aktı. Bedenim elektrik çarpmış gibi daha da fazla titredi. Ilık, yazdan kalma bir rüzgâr saç diplerimden başlayarak tüm bedenimi esiri altına alırken kalbimin tam ortasında gürültülü bir şimşek çaktı. Hissediyordum ki bu yazdan kalma ılık rüzgâr basit bir esintiden ibaret değildi. Çok daha fazlasıydı. Yaklaşan fırtınanın sessiz habercisiydi.

Sanki bu sonbahar çok sert geçecekmiş gibi keskin bir soğukluk ruhuma hâkim olurken, karşımdaki kadın aramızdaki derin sessizliğe son verdi. Yavaşça dudaklarını araladı. Tek bir kelimesiyle beni olduğum yere mıhladı.

"Kızım."[39]

Devam edecek...

---

[39] ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Güldük, eğlendik ama artık ağlama vakti. Yaşasın dram.* ☺

KUTUP YILDIZI 4: YAZ RÜZGÂRI'NDA
SİZİ EN ÇOK ETKİLEYEN SAHNEYİ

kutupyildiziserisi@gmail.com

ADRESİNDEN BENİMLE
PAYLAŞABİLİRSİNİZ.

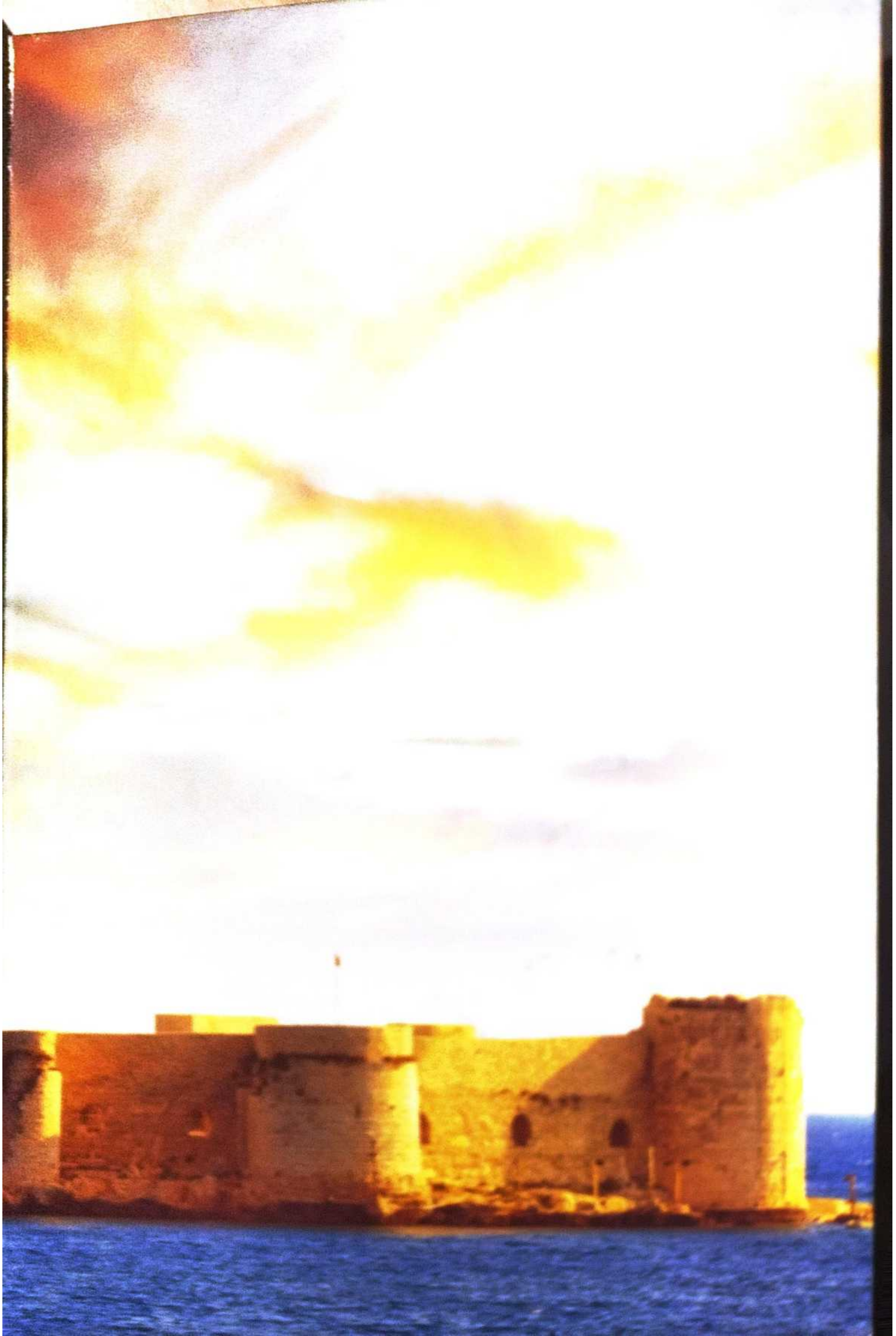
Hayatınıza yön verecek o güzel
Kutup Yıldızı'nızı bulmanız dileğiyle...

MEHTAP FIRAT

KUTUP YILDIZI SERİSİ

"Galaksinin en derinlerinde can bulan aşk,
dans sahnesinde ışıldadı."

Kutup Yıldızı 4

MEHTAP FIRAT

KUTUP YILDIZI SERÜVENİ YAZ RÜZGÂRI'YLA DEVAM EDİYOR...

Yaşadığı tüm sorunları arkasında bırakan Nisa, Senem ile dostluğunu daha da sağlamlaştırmıştır. Mersin'de harika bir yaz tatili geçiren ikili için artık aile ve aşk kavramları eskisinden çok daha önemlidir. Gerçek bir aile sıcaklığının varlığıyla ikisi de artık çok daha mutludur. Nisa ve Demir de birbirine her zamankinden daha çok âşıktır.

Ancak Demir'in sürpriziyle daha da renklenen yazlarının sonunda onları zorlu bir mücadele bekliyordur. Artık son sınıf olmuşlardır. Bunun getirdiği sorumluluğun altından kalkmaya çalışan Nisa, Demir ve Senem'i bambaşka sorunlar beklemektedir.

Gün geçtikçe bildiği sırların altında ezilen Nisa'yı bu kez geçmişten bir sürpriz karşılayacak ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

"Hissediyordum ki bu yazdan kalma ılık rüzgâr basit bir esintiden ibaret değildi. Çok daha fazlasıydı. Yaklaşan fırtınanın sessiz habercisiydi."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 382892